GHEORGHE
DRAGOMIR

TERRA, PLANETA SUFLETELOR RĂTĂCITE

© 2014, Editura ROMÂNIA ÎN LUME
Toate drepturile aparțin editurii. Reproducerea totală sau parțială fără acordul scris al editurii este interzisă şi se pedepseşte conform legii.

Cuvânt către cititor Gheorghe Dragomir Cuvânt înainte pr. dr. Ioan Mircea Ghitea Prefață dr. în teologie Stelian Gomboş Postfață prof. univ. dr. Mihai D. Drecin

Coperta: Radu Florian Mihai şi Radu Râpeanu Foto copertă: Clara Victoria Caradimu Machetare: Valentin Holban Corectură: Rita Zlotu

Descrierea ciP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGOMIR, GHEORGHE

Terra - Planeta sufletelor rătăcite / Ghoerghe Dragomir ; cuvânt înainte: pr. dr. Ioan Mircea Ghitea ; pref.: dr. Stelian Gomboş ; postf.: prof. univ. dr. Mihai D. Drecin. - Bucureşti : România în lume, 2014
Bibliogr.

ISBN 978-606-93417-4-2

I. Ghitea, Ioan Mircea (pref.)
II. Gomboş, Stelian (pref.)
III. Drecin, Mihai (postf.)

297.18

Tipărit la MAGIC PRINT
B-dul Republicii 45 B, Oneşti, jud. Bacău, ROMÂNIA. Telefon/fax: (+4) 0234 319 810; E-mail: office@mgp.ro

TERRA, PLANETA SUFLETELOR RĂTĂCITE

Editura ROMÂNIA ÎN LUME
Bucureşti, 2014

DEDICAȚIE

Criza actuală a lumii moderne este în primul rând de ordin moral, cauzată de lipsa credinței în DIVINITATE, decăderii spirituale a umanității şi absenței virtuților şi eticii din viața socială, politică, economică şi religioasă, a „împingerii progresului ştiințific" spre zone care mai devreme sau mai târziu vor avea efecte de bumerang punând în pericol viața oamenilor şi a planetei.

Conform legilor imuabile ale universului, se poate concluziona că actuala civilizație profund materialistă, ca orice lucru sau fenomen, are rațiunea ei de a exista, iar dacă această civilizație încheie un ciclu istoric şi cosmic, înseamnă că putem afirma că survine la locul şi timpul potrivit, trebuind să fie judecată după cuvântul EVANGHELIEI: „Sminteală trebuie să fie, însă vai de cel prin care vine sminteala"

Drept urmare, dedic această carte celor însetați de cunoaştere şi de dorința de a-şi redescoperi gena credinței şi îndumnezeirii picurată de MARELE CREATOR în ADN-ul minunatei şi enigmaticei creații divine care este - OMUL.

Autorul

MULȚUMIRI

Fiind o lucrare de suflet şi pentru suflet, ce cuprinde mărturisirea credinței în DUMNEZEU a autorului şi dorința acestuia de a duce cuvântul DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS la sufletul semenilor săi, se cuvine mai întâi să-i mulțumesc lui DUMNEZEU care m-a învrednicit cu această nevoință şi m-a ajutat să o duc la bun sfârşit. Se cuvine apoi să aduc respectuoase mulțumiri domnilor: prof. univ. dr. Mihai D. DRECIN, dr. în teologie Stelian GOMBOŞ şi pr. dr. Ioan Mircea GHITEA care m-au ajutat în verificarea şi completarea documentării, şi pentru punctele de vedere exprimate după lecturarea manuscrisului, cât şi Excelenței Sale dl. Ambasador Constantin NISTOR. Dacă am reuşit să duc la bun sfârşit acest proiect editorial, se datorează şi celor care au contribuit la punerea în pagină, tehnoredactarea şi machetarea lucrării. Mă refer la dra Oana BOGHICI şi Valentin HOLBAN, cărora le datorez mulțumiri.

Coperțile cărții, încărcate de o puternică simbolistică esoterică şi religioasă, având o grafică de excepție, sunt realizarea unor oameni cu viziune şi smerenie: Codin Sebastian CARADIMU, director de creație, deținător a multor premii de publicitate şi nu mai puțin valoroasei echipe Radu RÂPEANU, copywriter şi Radu Florian MIHAI, art director, cărora le sunt profund recunoscător şi îi felicit din toată inima.

Nu în ultimul rând țin să adresez mulțumiri şi felicitări distinsei doamne Maria DOHOTARU, preşedinte MAGIC PRINT - Oneşti pentru calitatea lucrării şi pentru înțelegerea cu care a tratat problemele referitoare la finanțare, demonstrând încă o dată, dacă mai era cazul, că afacerile guvernate de virtuți şi credință în DUMNEZEU readuc speranța şi încrederea într-un viitor mai bun.

Autorul

CUVÂNT ÎNAINTE

TERRA, PLANETA SuFLETELoR RĂTĂOTE, a distinsului autor gen. (r) GHEoRGHE DRAGoMIR, se prezintă singură, ea ne cheamă şi ne provoacă la meditație şi reflecție religioasă şi spirituală. Pentru că este o lucrare ce face trimitere la sufletul omenesc, cu toate ale sale. În lucrare se face o analiză serioasă şi

profundă asupra fenomenului religios de astăzi, asupra importanței religiei în viața omului, (post) modern şi contemporan, de secol XXI şi început de mileniu III. Cu alte cuvinte, această carte, aşa cum se poate observa chiar şi dintr-o simplă răsfoire a ei, pune în discuție şi dezbatere lucruri şi probleme foarte importante, fundamentale, ale omenirii, de natură existențială, spirituală, dogmatică, filozofică, morală, într-un cuvânt teologică.

Lucrarea este structurată pe 13 capitole, care sunt precedate de o „Prefață", semnată de distinsul tânăr erudit doctor în teologie, STELIAN GOMBOŞ, care cu mult har şi înmânuire condierească ne prezintă printr-o radiografiere persoana autorului, a domnului general GHEORGHE DRAGOMIR, prezentându-ne lucrările, articolele şi studiile sale, oprindu-se la această lucrare «Terra, planeta sufletelor rătăcite».

Din această vastă, consistentă şi bogată lucrare observăm care sunt preocupările, întrebările şi frământările autorului, cu privire la problema religioasă, spirituală, a cosmosului, universului şi omenirii întregi, dar şi preocupările domniei sale cu privire la importanța religiei, implicit a culturii sacre, spirituale, în viața omului, dintotdeauna, inclusiv a omului de astăzi. Reținem şi subliniem faptul că: omul este un univers deschis, care se află între abisurile întunecoase ale căderii, ale păcatului şi ale patimilor şi înălțimile sau piscurile senine ale virtuților. Păcatele, patimile de fapt fiind izbucnirile cele mai violente şi grosiere ale energiilor şi resurselor umane, iar virtuțile, constituie adevărata vocație şi lucrare a omului, care au fost aceleaşi de la început, deşi au fost numite diferit.

Din parcurgerea cărții, aflăm că umanitatea se află în acest prag istoric şi la început de ciclu cosmic, într-o profundă criză morală care evidențiază o slăbire evidentă a credinței în Dumnezeu, o neîncredere în dogmele religioase, şi o călătorie permanentă în căutarea căii de întoarcere la începuturi, când omul tradițional era preocupat, înainte de toate, de propria spiritualizare şi căuta corespondențe simbolice în procesele naturale ce se petrec, în virtutea analogiei dintre macrocosmos şi microcosmos, care se extinde nu numai la regnul mineral, ci şi la celelalte regnuri ca şi la om, mergând până la astre care nu pot să nu influențeze tot ce se petrece în lume.

Prin urmare, planeta noastră cu întreaga natură şi umanitate trebuie să se purifice de energiile negative acumulate din gândurile, acțiunile şi faptele necuvioase, energii negative care s-au constituit într-o mantie neagră care obturează pătrunderea

luminii divine care să binecuvânteze viața pe pământ şi să o elibereze de forțele răului care o mențin în întunericul tenebros al Diavolului. Am întâlnit pe parcursul cărții o serie de teorii şi ipoteze privind crearea universului şi a lumii având drept izvoare o serie de lucrări religioase şi filosofice din cele mai vechi timpuri, dar şi rezultatul unor cercetări în domeniul ştiinței medicale, arheologiei şi geneticii, cât şi trăirile unor mistici religioşi, toate aceste mărturii ajungând la o singură concluzie şi anume că: **universul şi lumea au fost create de o inteligență supremă, de o conştiință universală, morală, creatoare, plină de înțelegere şi iubire față de întreaga creație.**

Această ființă divină care poartă diverse nume în religiile şi filosofiile popoarelor, într-un moment de mare cumpănă, văzând pericolul autodistrugerii omenirii din cauza decăderii sale morale, a hotărât să trimită din ceruri pe pământ, pe Unicul Său Fiu, drept jertfă pentru mântuirea din păcat a omului decăzut în speranța că prin aceasta se va crea o nouă specie - omul hristic.

Din lecturarea acestei cărți am putut observa că mai sunt enigme şi fenomene care îşi aşteaptă răspunsuri din partea ştiinței şi religiei, dar sunt convins că mintea omenească, fără apropierea de Dumnezeu, nu va putea să le dea un răspuns.

În încheiere, doresc să-i adresez sincere felicitări distinsului autor, pentru elaborarea acestei lucrări care este importantă şi necesară, e un adevărat tratat, ştiințific şi teologic (incluzând aici toate ramurile şi ştiințele teologiei: antropologie, cosmologie, cosmogonie, eshatologie, mistagogie, hristologie şi multe altele), care poate fi folosit în domeniul studiului teologic la disciplina „Istoria religiilor", dând teologului posibilitatea de a avea în față o lucrare care să-i permită să facă o paralelă între materia de curs şi problematica abordată în acest volum.

Autorului îi doresc sănătate, putere de muncă, ca în continuare să publice cărți cel puțin la fel de interesante, ca aceasta şi ca cele publicate până acum, bucurându-se de un real şi binemeritat succes în urma lor şi având parte, în continuare, de mult succes şi multe împliniri! ...

09 martie 2014,
Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia Armeniei

Pr. Dr. Ioan-Mircea Ghitea Parohia Ortodoxă Husasău de Cri

ş

PREFAȚĂ

Domnul General Gheorghe Dragomir este un apologet, un misionar, un propovăduitor şi un mărturisitor al cuvântului scris, cu mult har, cu mult talent şi cu multă dăruire, un cuvânt plin de miez şi de consistență de care avem foarte multă nevoie, deoarece este cuvântul specialistului, istoricului, diplomatului, militarului, românului serios şi patriotului autentic.

Gheorghe Dragomir este născut la 16 decembrie 1948 în comuna Bolintin-Vale, județul Giurgiu. Este absolvent al Facultății de Drept - Bucureşti în anul 1971, şi al cursurilor post universitare de Relații Internaționale şi de Comerț Exterior (1987-1989). Din anul 1973 până în anul 1992 a fost ofițer în Centrul de Informații Externe, perioadă în care a executat mai multe misiuni în țări din Asia, Africa, Orientul Mijlociu şi Europa Occidentală.

Ajunge Adjunct al Şefului S.I.E. (1990-1992) când este avansat la gradul de General de Brigadă; se pensionează la cerere, din motive medicale în luna februarie 1992. Între anii 1998-2005 a fost Consilier la Comisia de Politică Externă a Senatului României. Din anul 2001 până în prezent este membru fondator şi preşedinte executiv al Asociației Culturale „România în Lume”. De asemenea, este membru fondator şi preşedinte al Camerei Bilaterale de Comerț şi Industrie România- Azerbaidjan (2005-2007).

Domnul General Gheorghe Dragomir este expert politico- militar şi autor a numeroase studii şi articole de politică externă, strategie geopolitică şi geoeconomică, privind zona Mării Negre, Asia Centrală, Marea Caspică şi Orientul Mijlociu.

Ca scriitor şi publicist, sub egida Editurii „România în Lume” domnul general Gheorghe Dragomir a publicat multe studii, volume, lucrări ştiințifice şi cărți, din care le amintim pe următoarele:

Lucrarea „Recviem pentru spioni” vol. I a fost scrisă din necesitatea de a dezvălui cititorilor români şi celor străini interesați, unele aspecte mai puțin vizibile ale activității de informații externe, pornind de la experiența proprie, dobândită în două decenii de luptă, pe frontul nevăzut al confruntării şi uneori cooperării tacite, între servicii de spionaj, aparținând unor state cu sisteme politice diferite.

Lucrarea „Recviem pentru spioni” vol. II se doreşte a fi un omagiu adus cadrelor şi agenților S.I.E. care, cu devotament şi profesionalism şi-au adus contribuția la apărarea şi promovarea intereselor naționale, de multe ori nedreptățiți de istorie şi de societate şi, totodată, un îndemn adresat tinerei generații de a aborda cu încredere, responsabilitate şi respect această profesie, cu atât mai mult cu cât pericolele şi amenințările asimetrice care stau în fața secolului XXI, cer angajarea în aceste organisme, a celor mai luminate minți şi a experților din cele mai diverse domenii.

Volumul „Europa cu capul în stele şi trupul însângerat” încearcă să găsească răspunsuri cât mai concrete şi lipsite de prejudecăți la unele întrebări care frământă şi îngrijorează diferite organizații sau grupări elitiste la nivel planetar şi anume:

Criza economică actuală este semnalul declinului moral al occidentului?

Agonia creştinismului va produce o nouă religie, alta decât cele cunoscute?

Europa este amenințată cu islamizarea în următoarele decenii?

Civilizația următoare va fi spiritualizată sau războinică?

Este o legătură între Evanghelie şi Război?

În lucrarea „România între scutul american antirachetă şi katiuşa rusească - Timp şi destin”, autorul continuă munca începută în volumul anterior, „Europa cu capul în stele şi trupul însângerat”, de a găsi răspunsuri cât mai concrete şi lipsite de prejudecăți la unele întrebări care frământă şi îngrijorează diferite organizații sau grupări elitiste, şi anume:

- poporul român, descendent al dacilor hiperboreeni?
- evul mediu răsăritean carpato-danubiano-pontic?
- un destin geopolitic inevitabil în secolul XXI: România şi Rusia prejudecăți şi temeri?
- să construim împreună o zonă de stabilitate, încredere, pace şi prosperitate?
- scutul antirachetă necesitate sau provocare la adresa securității regionale?
- să scrutăm viitorul cu speranța şi credința în Dumnezeu?

Volumul „Dialoguri cardinale. România-disoluția sau soluția difractivă” de Mircea Brenciu. Având ca pretext patru interviuri cu personalități

culturale, politice şi militare româneşti (Camilian Demetrescu, gen. (r) Gheorghe Dragomir, Ilie Şerbănescu şi gen. (r) Mircea Chelaru), cartea lui Mircea Brenciu se dedică pe fond gravei problematici a supraviețuirii statului român în acest debut de mileniu.

Desfăşurarea concluzivă a acestei cărți în contrapondere cu cele patru dialoguri are loc în cadrul unui eseu-analiză ce propune în premieră o formulă explicitară a crizei profunde a societății româneşti, oferind, surprinzător, reperele concrete în baza cărora este posibilă salvgardarea statalității româneşti prin recunoaşterea şi implicarea principiilor fenomenologiei difractive, aceasta din urmă, în viziunea autorului, constituind un nou termen al lexicului românesc.

După toate acestea, şi multe alte contribuții deosebite, *domnul Gheorghe Dragomir* vine acum în întâmpinarea noastră cu o altă carte, ce poartă titlul: *„Terra, planeta sufletelor rătăcite”* - o altfel de carte, care ne cheamă şi ne provoacă la meditație şi reflecție religioasă şi spirituală, fiindcă este o lucrare ce face trimitere la sufletul omenesc, cu toate ale sale; de asemenea este o lucrare ce face o analiză serioasă şi profundă asupra fenomenului religios de astăzi, asupra importanței religiei în viața omului, (post)modern şi contemporan, de secol XXI şi început de mileniu III. Cu alte cuvinte, această carte, aşa cum se poate observa chiar şi dintr-o primă ori simplă răsfoire a ei, pune în discuție şi dezbatere lucruri şi probleme foarte importante, fundamentale, ale omenirii, de natură existențială, spirituală, dogmatică, filozofică, morală, într-un cuvânt teologică.

Spicuind şi rezumând din această vastă, consistentă şi bogată lucrare doar preocupările, întrebările şi frământările autorului, cu privire la problema religioasă, spirituală, a cosmosului, universului şi omenirii întregi, sau preocupările domniei sale cu privire la importanța religiei, implicit a culturii sacre, spirituale, în viața omului, dintotdeauna, inclusiv a omului de astăzi, vom reține şi sublinia faptul că, ştim cu toții că omul este un univers deschis, limitele acestui univers fiind aceleaşi dintotdeauna: abisurile tenebroase ale căderii, ale păcatului şi ale patimilor şi înălțimile sau piscurile senine ale virtuților. Păcatele, patimile, ca fiind izbucnirile cele mai violente şi grosiere ale energiilor şi resurselor umane, şi virtuțile, care constituie adevărata vocație şi lucrare a omului, au fost aceleaşi de la început, deşi au fost numite diferit. Ceea ce s-a schimbat nu este atât modul lor de desfăşurare, cât mai ales intensitatea şi generalizarea lor - susține Părintele Ioan Cristinel Teşu, în lucrarea sa *„Omul - Taină*

Teologică” - apărută la Editura „Christiana” din Bucureşti.

Păcatele contemporane sunt aceleaşi cu păcatele primilor oameni după cădere. „Însă, în timp ce oamenii de atunci experiau păcatul ca pe o cădere, o rupere şi o înstrăinare de Izvorul vieții şi de temeliile ontologice ale lumii şi trăiau această sfâşiere a firii, în pocăință neîncetată şi cu speranța necontenită a mântuirii, astăzi, ceea ce altădată însemna o gravă abatere, accidentală totuşi, a firii de la chemarea ei divină, tinde să se generalizeze şi să devină normalitate, chiar o a doua natură, la nivel planetar” - susține acelaşi Părinte Profeosr Ioan Cristinel Teşu.

După veacuri de cercetare şi investigare anatomică şi medicală, trupul omului, constituția sa fizică, este bine cunoscută. Ceea ce rămâne o taină, pe care teologia o expune în toată bogăția şi frumusețea sa, este infinită viață spirituală, duhovnicească, a acestuia. Lumea, timpul, omul fac tot mai mult obiectul analizei şi al reflexiei ştiințelor descriptive, naturale, fizice şi exacte. Concluziile la care conduce, însă, acest mod de abordare nu sunt dintre cele mai mulțumitoare pentru filosof sau moralist. Reducerea faptului sufletesc la sfera fiziologicului şi a psihologicului, a evoluției la dizolvare pot satisface, poate, doar o curiozitate ştiințifică, nu şi dorul şi efortul moral. Spațiul şi timpul sunt privite doar în perspectiva fizică, în baza interacțiunii lor, iar omul, într-un astfel de cadru, se simte stingher şi străin.

Trebuie să reținem faptul că taina omului nu se cuprinde şi nu se închide în el însuşi, ci se raportează la Arhetipul după care a fost el creat şi spre care tinde - Dumnezeu. Ontologia sa este iconică, adică ne conduce spre Dumnezeu, a cărui icoană imperfectă, dar în continuă epectază, este omul. „În profunzimea tainei sale, omul nu există doar pentru sine şi prin sine, ci prin voința Creatorului său şi pentru semenii săi. Dependența de Dumnezeu - Părintele său ceresc - şi de semenii săi sunt cele două aspecte fundamentale ale existenței umane. Omul nu îşi este nici măcar lui un centru şi nu îşi este suficient sieşi, ci se află permanent în legătură cu semenii săi, îndreptându-se, prin legea iubirii, spre Dumnezeu şi aceştia” - afirmă tot Părintele Profesor Ioan Cristinel Teşu.

Într-o abundență de antropologii şi psihologii, soluția teologică întregeşte şi încununează toate celelalte elemente ale discursului antropologic, şi aceasta la un mod ontologic, profund optimist şi pozitiv, într-o perioadă în care, din cauza egocentrismului luciferic, recursul la cuvintele inspirate ale adevăraților Părinți duhovniceşti pare inoportun, perimat şi anacronic. Criza sau drama omului modern şi

a lumii în care trăieşte, cum pe bună dreptate constata marele moralist român - Profesorul Constantin Pavel în lucrarea sa *„Problema răului la Fericitul Augustin”* este că „piere şi nu-şi dă seama de unde-i vine pieirea. Aruncă vina pe crizele economice, sociale şi politice, socotindu- le ultimele şi singurele cauze ale răului de care suferă, dar ignoră cauza adevărată a tuturor relelor: păcatul”. Cauza acestei tragedii a omului contemporan o constituie antropologia greşită de la care se porneşte în desluşirea şi explicarea tainei umane, din perspectiva originii şi finalității sale. „Nu s-a înțeles că omul este o ființă naturală, însă, în acelaşi timp şi într-un anumit sens, şi supranaturală, coruptă şi fără har, dar având un scop supranatural. Omul a fost considerat numai în chip natural. Tăindu-i-se legătura cu Dumnezeu şi fiind redus la propriile lui forțe naturale, omul a devenit robul nevoilor şi plăcerilor. Lipsit fiind de suportul spiritual al religiei, nimic nu-l mai poate apăra împotriva haosului. Umanismul antropocentric nu sfârşeşte, cum s-ar crede, printr-o afirmare a omului, ci printr-o negare a lui ...” - afirmă acelaşi Profesor Constantin Pavel în aceeaşi lucrare. Convingerea noastră este că singură antropologia creştină are puterea de a aduce liniştea atât de mult căutată, pentru om şi pentru lume, linişte izvorâtă din iubirea lui Dumnezeu şi împărtăşită lumii prin om - „cununa creației”.

În altă ordine de idei, cu precădere în ultimii ani s-au făcut studii de specialitate în care s-a analizat rolul pe care-l are credința sau spiritualitatea asupra sănătății omului. Vreme de zece ani au fost intervievate şi analizate 22.000 de pesoane în cadrul universităților Texas, Colorado şi Florida[1]. După strângerea şi sistematizarea rezultatelor s-a ajuns clar la constatarea: *cine crede, trăieşte mai mult.* S-a ajuns din perspectiva ştiințelor religioase să se constate că *„creştinul se întristează şi trece prin perioada de doliu altfel”*[2]. Au urmat alte numeroase studii făcute de medici, psihologi şi sociologi care au adăugat: cei credincioşi se vindecă după operații mai bine şi mai repede decât cei necredincioşi. Cei care cred ajung foarte rar în depresii, iar când ajung scapă mult mai repede. De asemenea, s-a precizat că riscul de a suferi de tensiune arterială de către ateii fumători este de patru ori mai mare, decât la credincioşii fumători[3].

1Rezultatele acestor studii au fost publicate în lucrarea: Glauben heilt - Beten hilft - Und Ärzte können es beweisen. Wer glaubt, lebt länger, Verlag Ueberreuter, Wien 2000, de către Hermi Amberger. Autoarea s-a născut în Viena şi a studiat: engleză, franceză şi teatru. Este jurnalistă şi publică în: Vogue, Profil und Kurier, trăieşte la New York şi Viena.

2Engelbert GROß, Religion als Wahrnehmung. Konzepte und Praxis in unterscxhiedlichen Kulturen und Kirchen, Lit Verlag, Berlin 2006, p. 27.

3Das Ergebnis einer Untersuchung der Christian Medical Fellowship (CMF/Christliche Mediziner-Gemeinschaft) mit Sitz

Foarte multe studii şi analize arată avantajele credinței pentru sănătate şi doar 4% susțin şi influențe negative. În modul cel mai pregnant sunt evidențiate avantajele credinței asupra sufletului (Psyche), adică un sentiment de mai bună simțire, de confort psihic, de mulțumire, optimism, sens al vieții şi mai puțin sentimentul singurătății, al fricii, al depresiilor ori gânduri de autodistrugere. Profesorul psihiatru şi neurolog Dr. Raphael Bonelli a scris despre influența benefică şi psihohigienică a religiozității. „*Oamenii religioşi sunt mai ocrotiți şi mai feriți de pericolul dependenței (droguri, alcool), al depresiilor şi al sinuciderii"*[4]. Aceasta nu înseamnă că religiozitatea se poate oferi în locul medicinii. Omul religios trăieşte adesea mai sănătos fiindcă el nu face exces de alcool, nu consumă droguri, mănâncă cu cumpătare, duce o viață sexuală ordonată, apreciază familia, luptă împotriva egoismului. Religia, în calitatea şi sensul ei de legătură cu Divinitatea, poate birui şi depăşi frici şi stări sufleteşti apăsătoare. Oamenii pot să se vindece într-adevăr în biserici atunci când ating sfintele moaşte sau obiectele sfințite. Oameni de ştiință din Sankt Petersburg au dovedit-o şi au descoperit şi mecanismul „material" al acestui fenomen dumnezeiesc.

S-a afirmat şi din perspectivă nereligioasă şi ştiințifică: *„Rugăciunea este un remediu puternic ... Rugăciunea nu numai că reglează toate procesele din organismul uman, ea repară şi structura grav afectată a conştiinței*"[5]. Treapta superioară a convorbirii cu Dumnezeu este rugăciunea curată, cea făcută, cum ne învață Sfinții Părinți „în mintea nefurată de gânduri, de concepte, de închipuiri, şi este rezultat al unei curățiri profunde a omului de păcate şi de patimi ... o minte supra-plină de

Prezența lui Dumnezeu”[4] . Profesorul Slezin a măsurat puterea rugăciunii.

El a înregistrat electroencefalogramele unor călugări în timp ce se rugau şi a obținut un fenomen neobişnuit - „stingerea” completă a cortexului cerebral. Această stare poate fi observată numai la bebeluşii de trei luni, atunci când se află lângă mamele lor, în siguranță absolută. Pe măsură ce persoana creşte, această senzație de siguranță dispare, activitatea creierului creşte şi acest ritm al biocurenților cerebrali devine rar, numai în timpul somnului profund sau al rugăciunii, aşa după cum a dovedit omul de ştiință. Valeri Slezin a numit această stare necunoscută *„trezie uşoară, în rugăciune”* şi a dovedit că are o importanță vitală pentru orice persoană. Rugăciunea este - spunea în anul 2005 generalul Phillippe Morillon, parlamentar european - un mijloc pe care noi îl deținem şi prin care putem să schimbăm multe. Este un fapt cunoscut că bolile sunt cauzate mai ales de situații negative şi afronturi care ne rămân înfipte în minte. În timpul rugăciunii, însă, grijile se mută pe un plan secundar sau chiar dispar cu totul. Astfel, devine posibilă atât vindecarea psihică şi morală, cât şi cea fizică.

Slujbele bisericeşti ajută şi ele la ameliorarea sănătății. Inginera şi electrofiziciana Angelina Malakovskaia, de la Laboratorul de Tehnologie Medicală şi Biologică Sankt Petersburg a condus peste o mie de studii pentru a afla caracteristicile sănătății unor enoriaşi înainte şi după slujbă. A rezultat că slujba în biserică normalizează tensiunea şi valorile analizei sângelui.

Se pare că rugăciunile pot să neutralizeze chiar şi radiațiile. Se ştie că după explozia de la Cernobâl, instrumentele de măsură pentru radiații au arătat valori care depăşeau capacitatea de măsurare a instrumentului. În apropierea Bisericii Arhanghelului Mihail, însă, aflată la patru km de reactoare, valoarea radiațiilor era normală. „Lăcaşul de închinare este centrul liturgic al creației, el este locul prezenței şi lucrării lui Dumnezeu cel în Sfânta Treime, a Cărui sfințenie transfigurează acest

spațiu şi sfinţeşte astfel pe om şi întreaga creație”[5]. Biserica este un lăcaş al lucrării harului, energiile divine necreate sunt prezente şi lucrătoare în lumea noastră materială, creată.

Oamenii de ştiință din Sankt Petersburg au confirmat, cu ajutorul experimentelor efectuate, că apa sfințită, semnul Crucii şi bătutul clopotelor pot să aibă, de asemenea, proprietăți vindecătoare. De aceea, în Rusia, clopotele bat întotdeauna în cursul epidemiilor. Ultrasunetele emise de clopotele care bat omoară virusurile de gripă, hepatită şi tifos, aceleaşi sunete împrăştie şi risipeşte norii amenințători cu grindini şi furtuni nimicitoare. Proteinele virusurilor se încovoaie şi nu mai poartă infecția, a spus Angelina Malakovskaia. Semnul crucii are un efect şi mai semnificativ: omoară microbii patogeni (bacilul de colon şi stafilococi) nu numai în apa de la robinet, ci şi în râuri şi lacuri. Este chiar mai eficient decât aparatele moderne de dezinfecție cu radiație magnetică. Bunii şi străbunii noştri nu începeau să mănânce din pâinea nouă înainte de a o însemna de trei ori cu semnul crucii, de asemenea, înainte de a bea apă - pe câmp, pe dealuri sau prin păduri - se însemnau cu semnul sfintei cruci.

Laboratorul ştiințific al Institutului de Medicină Industrială şi Navală Sankt Petersburg a analizat *apa înainte si după sfințire.* A rezultat că dacă se citeşte rugăciunea Tatăl Nostru şi se face semnul Crucii asupra apei, atunci concentrația bacteriilor dăunătoare va fi de o sută de ori mai mică. Radiația electromagnetică dă rezultate mult inferioare. Astfel, îndrumările ortodoxe de a binecuvânta orice mâncare sau băutură nu au numai o valoare spirituală, ci şi una preventivă, reală şi absolut benefică.

Apa sfințită nu este numai purificată, ci ea îşi schimbă şi structura, devine inofensivă şi poate să vindece. Aceasta se poate dovedi cu aparate speciale. Spectrograful indică o densitate optică mai mare a apei sfințite, ca şi cum aceasta ar fi înțeles sensul rugăciunilor şi l-ar fi păstrat. În mod lămurit este cauza acestei puteri

unice de a vindeca[6]. Dumnezeu Ziditorul lumii materiale şi spirituale, prin purtarea de grijă asupra firii înconjurătoare, lucrează prin harul Duhului Sfânt, prin energiile Sale necreate asupra lumii şi asupra omului pe calea noastră spre împărăția veşnică. De fapt, unii oameni de ştiință, au fost capabili să măsoare unele efecte, dovedind cu mijloacele ştiințifice actuale ceea ce Sfinții Părinți ştiu, prin experință, de 2000 de ani, dar „mecanismul“, fiind divin, nu poate fi explicat în termeni omeneşti.

Oameni care erau la un pas de moarte sau pacienți în spitale de boli mentale au suferit transformări miraculoase. Nu numai că le-a dispărut obsesia alcoolului, dar au ajuns să aibă o bună sănătate. Pentru a-şi menține această stare, continuă să se roage, să practice cei doisprezece Paşi şi să se abțină de la orice substanță cu

proprietăți psihotrope recomandă Părintele Meletios Webber[7], în cartea sa: Twelve Steps of Transformation. Religia reprezintă calea cea mai bună şi sigură de ieşire din starea de neiubire sau de ură, credința în Dumnezeul iubirii îmi dă mie putere să mă

vindec de rănile urii[8], mâniei, egoismului şi de toate păcatele, mă pot curăți ca să mă apropii de Dumnezeul Iubire, Lumină şi Desăvârşire.

Omul religios cu toate că trăieşte în aceeaşi lume cu cei nereligioşi, dar el trăieşte altfel, căci el are perspectiva veşniciei. Credința în Dumnezeu îmi dă o altă atitudine de viață atât socială cât şi familială. Mă comport în societate ca unul ce am convingerea existenței lui Dumnezeu şi îmi rânduiesc viața socială având o conştiință trează şi o legătură cu Domnul vieții. În familie credinciosul va avea o atitudine încununată de iubire agapică şi nu de calcule egoiste, sociale sau materialiste. Copiii

sunt primiți şi tratați de către omul religios ca daruri ale lui Dumnezeu[9], prin prezența lor inocentă şi gingaşă vine Dumnezeu în casele noastre. Ei sunt o prezență divină în familie, iar Sfânta Treime este simbolul supremei iubiri în viața de familie. În familia creştină este acasă comuniunea membrilor întreolaltă, dar şi cu ceilalți oameni şi mai ales cu Dumnezeul iubirii şi al comuniunii.

Cu alte cuvinte, aşadar, atunci când defineşte omul, spiritualitatea ortodoxă, de exemplu, vorbeşte despre el cu sfială duhovnicească şi îl numeşte, „taină teologică". La fel, întreaga sa viață sau întregul dinamism al vieții sale duhovniceşti, în centrul căruia se află sistemul minte - inimă, constituie o taină. De aceea, teologia are o cunoaştere mai adâncă, interioară despre elementele acestei taine. Încercările ştiințelor naturale şi experimentale de a o exprima, în termenii conceptelor închise, structuraliste, se lovesc de insuficiența obiectelor şi metodelor de cercetare şi de neputința minții noastre slăbite de păcat. „Problema vieții şi a bogăției sale de semnificații spirituale n-a putut fi epuizată sau măcar parțial rezolvată nici de psihologia experimentală şi nici de psihanaliza abisală sau a profunzimilor. Încercările de a raționaliza sau conceptualiza taina vieții omeneşti, pe care o exprimă existența umană spirituală, de a explica prin categoriile limitate şi prin intermediul metodelor şi demonstrațiilor ştiințifice taina sa inefabilă eşuează. Ea nu poate fi epuizată prin metodele obişnuite ale ştiinței experimentale şi logice, nu poate fi circumscrisă în cadrul limitat al cunoaşterii ştiințifice. Orice astfel de abordare a tainei sufletului omenesc reprezintă o cunoaştere aparentă şi cel mult parțială" - afirmă acelaşi Părinte Ioan Cristinel Teşu de la Iaşi.

Precum Dumnezeu este infinit, iar urcuşul spre El are caracterul unei permanente epectaze, se pot exprima anumite trăsături ale creştinului, aflat pe diferite trepte ale desăvârşirii, fără, însă, a se putea exprima totul. Persoana umană nu poate fi limitată la calcul aritmetic sau cantitativ, pentru că taina sa este inepuizabilă, este un univers de taine. A încerca să înțelegi omul înseamnă, pentru părinții duhovniceşti ai Răsăritului, a încerca să înțelegi eforturile ființei umane în dorința neîncetată de a înainta spre Arhetipul ei, altfel această înțelegere este doar una parțială, fragmentară, înseamnă o exprimare a relativului uman în raport inegal cu ceea ce nu este el - Absolutul divin - susține Paul Evdokimov. Oricât ar fi analizat, omul se ridică deasupra oricăror examene, anamneze, rămânând permanent o enigmă sau un mister, o taină, un ayvooto^ - o „ființă necunoscută" - după cum spune Alexis Carrel - în cartea sa *„Omul, ființă necunoscută*", cea mai mare necunoscută, taină, enigmă şi mister al

lumii create.

În concluzie vom reține că spiritualitatea ortodoxă este de o foarte mare bogăție, valorizând persoana umană şi dând un sens precis existenței pământeşti. Omul nu este singur în existența lui, ci se află într-un permanent dialog de iubire cu Dumnezeu, înțeles ca Treime de persoane, şi cu aproapele său, pe baza virtuților creştine.

Şi Ortodoxia se prezintă în acest sens ca o teologie personalistă contrară individualismului care caracterizează societățile moderne contemporane. Acest dialog de iubire pe care îl putem înțelege sub forma crucii eliberatoare din Golgota este un dialog impregnat de umanism cu un foarte puternic accent comunitar care vizează transformarea oricărei ființe umane prin despătimirea completă pentru o îndumnezeire totală, altfel zis omul trebuie să se golească pe el însuşi pentru a se umple de Dumnezeu. Atitudinea pe care ar trebui să o aibă omul în fața lumii şi raportul om - lume este un raport optimist, bazat pe comuniunea şi legătura permanentă cu Dumnezeul - Treime prin harul prezent în Biserică, anulând la fel de chinuitoarea frică de moarte.

Omul, după gândirea Părintelui Profesor Stăniloae, nu este sortit morții, ci eternității. În spiritualitatea ortodoxă, moartea reprezintă condiția ontologică a Învierii şi a restaurării omului în Iisus Hristos. Părintele Profesor Dumitru Stăniloae nu se înscrie în tradiția gândirii ortodoxe a diasporei ruse (Nicolae Berdiaev, Vladimir Losski). El critică apofatismul exagerat, pentru a repune în valoare catafatismul şi reexaminează din punct de vedere spiritual persoana umană - din comunitate, care se opune individualismului şi particularului. Biserica Ortodoxă respinge orice formă de înnoire spirituală care nu-şi găseşte sursele în edificiul doctrinar moştenit de la Domnul Iisus Hristos prin tradiția apostolică a Bisericii inițiale.

Prin urmare, vom sublinia faptul că Ortodoxia are o spiritualitate echilibrată şi foarte bine structurată, în armonie cu tradiția relevată şi cu nevoile şi cu temerile omului contemporan. Ea propune, printre altele, pentru creştinismul celui de-al treilea mileniu, pe de o parte, o viață de comuniune, însoțită de un dialog permanent cu Dumnezeu şi cu viitorul, pe de altă parte, un monahism viguros şi activ, căci Biserica nu este în fond, doar comunitatea cu număr mare sau foarte mare de membri ci chiar şi cea cu numărul cel mai mic, dar în care sălăşluieşte mărturia cea duhovnicească despre trăirea în viața noastră a vieții Domnului Iisus Hristos, cea autentică. „Astfel

înțeleasă, misiunea nu este reprezentată de un proiect grandios, asemeni unei caracatițe care cuprinde totul în sine - acesta este de dorit numai pentru a conferi unitate de plan şi acțiune sistemului - ci de intervenția în micro, de îndeplinirea misiunii de păstor de suflete şi a aceleia de următor al Mântuitorului, calitate pe care o are orice creştin botezat, nu numai clericul şi nu numai cei cu anumite răspunderi în

Biserică."[10].

Aşadar, iată şi de aici constatăm faptul că Ortodoxia este o formă de creştinism (nesecularizată în conținutul şi fondul ei intrisec) extrem de rafinată, de nobilă, de fină, pe care puțini o ştiu astăzi, aprecia sau gusta în profunzimile ei dintru început, lucru pentru care ne rugăm Lui Dumnezeu - Cel în Treime preamărit, să ne ajute şi să ne lumineze mințile noastre, cele acoperite de umbra păcatului şi a morții! ...

Iar acum, în încheiere, doresc să-i adresez sincere felicitări autorului, pentru elaborarea acestui volum foarte important şi necesar - adevărat tratat, ştiințific şi teologic (incluzînd aici toate ramurile şi ştiințele teologiei: antropologie, cosmologie, cosmogonie, eshatologie, mistagogie, hristologie şi multe altele) şi să-i doresc ca, în continuare, să publice cărți cel puțin la fel de interesante, bucurându-se de un real şi binemeritat succes în urma lor şi având parte, în continuare, de multă putere de muncă, mult succes şi multe împliniri! ...

Dr. Stelian Gomboş

Notă: De mare ajutor, în elaborarea acestei prefețe (acestui eseu teologic), mi-a fost articolul: *„Religia si sănătatea omului",* semnat de către Pr. Dr. Nicolae Dura de la Viena, şi publicat în revista „Telegraful Român" de la Sibiu, nr. 25-28/1 şi 15 iulie 2012, pag. 7.

Capitolul 2.3 prescurtat din referatul susținut la Facultatea de Teologie Andreiana din Sibiu (7 şi 8 iunie 2012) în cadrul programului Erasmus (Teaching Mobility. Teaching programme. Academic year 2011/2012)

CUVÂNT CĂTRE CITITOR

MOTTO: „Chiar dacă mulți cititori nu se opresc să citească prefața unei cărți, totuşi câteva cuvinte se cuvine să i se atribuie pentru a fi avertizat cu ceea ce va găsi in cartea însăşi. De aceea vă invit să urmați sfatul Sfântului Apostol PAVEL care vă îndeamnă „Cercetați toate lucrurile şi păstrați ce este bun"

Doamne, Dumnezeul Cerurilor şi Pământurilor, iartă-mi îndrăzneala de a mă adresa Ție, dar, îngrijorarea mea este mare, şi gândul nu-mi dă pace.

Doamne Atotputernic, Duh Sfânt al Universului, Pământul pe care l-ai creeat

cu dragoste, într-un moment de Supremă Iubire şi curiozitate, se află în pericol să dispară odată cu răcirea sufletelor care-l populează. O iarnă teribilă se anunță, iar focul sacru al credinței în Tine, Doamne abia mai pâlpâie în vatra sufletelor, iar rugile oamenilor către Tine se aud tot mai slab.

Ființa Ta dragă, OMUL creeat pentru a fi un stăpân iubitor al CREAȚIEI Tale, are sufletul ofilit, golit de iubirea față de Tine şi de tot ce-l înconjoară, nu-şi mai face cale către Tine cu faptele şi gândurile sale, uitând că cel care le-a făcut pe toate, a pus în toate un temei dumnezeiesc.

Pământul, divina sferă albastră căreia i-ai dat viață cu multă iubire şi trudă pentru a fi de folos OMULUI, geme de durerea pricinuită de OM care, în fiecare clipă nu se gândeşte cu dragoste şi recunoştință la acest dar haric, binecuvântat cu lumina divină, ci îl tratează cu ură, cu o plăcere sadică de a-l desfigura, de a-i smulge cu mijloace moderne *„chirurgicale* ' inima care abia mai pâlpâie şi aşteaptă o minune din partea Ta.

Singura nădejde a rămas în Tine, Doamne să mai domoleşti această fiară dezlănțuită care a devenit mai feroce şi mai nemiloasă decât cea mai aprigă ființă care populează iadul.

Cred că este momentul, Bunule Dumnezeu să ne trimiți prin mesagerii Tăi, Lumina Credinței şi Iubirii care să reanime focul sacru care mai este întreținut de credința şi iubirea divină ce se află în sufletele puținilor Păzitori ai Cuvântului Tău, care se roagă cu smerenie ca oamenii să-şi îndrepte măcar pentru o clipă privirea către Tine. Atunci ar înțelege că în fiecare element al CREAȚIEI TALE se află picurată iubirea divină, că sunt o părticică infimă, dar semnificativă a TOTULUI care suferă când ceva în interiorul său se îndepărtează de la legile sacre ale Universului şi de la poruncile Tale.

Poate că este momentul ca oamenii să se privească unul pe celălalt cu bucuria copilului care venind prima dată pe lume vede fața plină de iubire a mamei şi a tatălui, care cu voia Ta Doamne, i-au fost hărăziți şi, în acea clipă să aibă din nou revelația iubirii față de tot ce-l înconjoară, ca ADAM când a deschis prima dată ochii şi s-a minunat de raiul celest.

Cred, că în acea clipă a Supremului Adevăr, omul va descoperi că Dumnezeu se află în el, iar EL l-a creeat pe om pentru a fi iubit şi slăvit pentru bunătatea şi darurile care i-au fost hărăzite de la începuturi şi până azi.

Poate că atunci, OMUL, îşi va trezi din somnul întunecat în care a căzut, adevărata vedere, ochiul înțelepciunii şi vederii lăuntrice, care îi va arăta zgura care s-a aşternut în straturi groase şi care-i apasă sufletul dornic să evadeze din această teribilă închisoare pentru a-şi lua zborul spre lumină, spre libertate, căutând cu înfrigurare drumul spre casa cea adevărată, pentru a se întoarce la sânul CREATORULUI, tânjind după dragostea, pacea şi viața veşnică ce-l aşteaptă acolo.

Dar, vai, OMUL va realiza în acea clipă că de fapt el nu se mai aseamănă cu OMUL primordial, că păcatele şi gândurile ascunse în energii negative l-au transformat într-un mutant în care gena răului tinde să-i modifice întreaga structură de rezistență interioară, atacându-i în primul rând gena credinței şi iubirii față de Dumnezeu şi de întreaga creație.

OMUL de azi şi de mâine, pare să asculte tot mai mult de vocea interioară plină de amăgitoare măguliri, că el, prin nivelul cunoaşterii la care a ajuns, poate fi egalul CREATORULUI. Asemeni Lui dă viață în laborator la plante, animale şi clonează chiar şi oameni *„după chipul si asemănarea sa";* că poate oricând să călătorească în Universul infinit până la *„Lăcaşul Domnului";* că este atât de puternic încât Dumnezeu şi întreaga CREAȚIE ar trebui să i se supună.

Văzând toate acestea, Doamne, rogu-Te şi îndură-Te de păcătoşii Tăi şi ca un Tată iubitor şi iertător, arată-le oamenilor drumul spre lumină şi adevăr, că tare ne-am indepărtat de la calea dreaptă şi am orbecăit în întunericul necredinței, ignoranței şi relativismului!

Aşa cum ai mai procedat şi în alte ocazii, pogoară mila Ta asupra Pământului, curăță-l de stratul gros de cenuşă a răutății şi necredinței care-l ține prins ca într-o chingă, împiedicând lumina divină să-l încălzească cu dragostea şi binecuvântarea Ta!

Salvează-l de la pieire că puțini mai sunt păzitorii credinței!

Totuşi, există speranță că prin rugile acestora către Tine, se vor deschide cerurile şi sufletele adormite se vor trezi la dreapta credință şi vei auzi mai bine lauda şi slava ce-Ți vor aduce, sufletele lor fiind curățite şi neprihănite ca cele ale nou născuților, care caută la sânul Tău, alinare, dragoste şi pace.

Atunci Doamne, oamenii privindu-se se vor minuna ca ADAM şi EVA de goliciunea lor sufletească şi se vor pocăi pentru rătăcirea în întunericul în care au trăit.

Acest moment al Marelui Adevăr se apropie şi oamenii cu timiditate şi teamă se apropie de oglinda sufletului care le arată adevăratul chip în care mai răzbate lumina îndumnezeirii şi simt că de fapt realitatea pe care au trăit-o până atunci a fost o iluzie, un joc de imagini, în care Dumnezeu i-a lăsat deplina libertate de a alege cum să-şi ducă viața.

Aşadar, Bunule Dumnezeu cred că este timpul pregătirii pentru a întâmpina cu iubire, smerenie şi umilință pe unicul Tău Fiu, Domnul Păcii şi al Iubirii, Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS care însoțit de Fii Luminii divine, va uda din nou cu lacrimile sale acest pământ arid ce va deveni roditor în credință şi iubire față de Tatăl Ceresc, de Fiul şi Sfântul Duh.

*
* *

Cu aceste gânduri, te invit dragă cititorule într-o călătorie fascinantă în istoria zbuciumată a umanității, încercând să-ți aducă în atenție abordări cât mai diverse privind originea lumii şi a universului în cosmogoniile şi cosmologiile mitologiilor antice, în curentele filosofice, ştiințifice, teologice şi în artă, pentru a înțelege mai bine că măreția CREAȚIEI lui Dumnezeu a stârnit, stârneşte şi va stârni dezbateri vii şi controversate menite să-i descifreze tainele şi sensurile profunde.

Vom urmări împreună cum trecerea de la PRINCIPIU de manifestare, de la Unitate la multiplicitate atrage în mod firesc după sine o degradare a acestei structuri care se accentuează pentru sau odată cu intrarea sa pe scena istoriei cu intervenția factorului timp. Această degradare nu se face linear ci în cicluri care presupun degenerări şi renaşteri succesive urmând în spirala descendentă a devenirii. Tradiția hindusă apreciază că „*decăderea umanității se face în 14 cicluri (manvartaras) până la reabsorbția finală în PRINCIPIU (PRALAYA), cicluri numite vârste: de aur, de argint, aramă, fier, omenirea aflându- se în prezent la sfârşitul vârstei sumbre (KALI-YUGA) caracterizată de solidificare materială, după care va fi urmată de o eră caracterizată prin disoluție, ce va provoca o catastrofă finală, urmată de revelarea unei noi spiritualități care va produce o nouă regenerare a omenirii. Sfârşitul unei lumi*

nu este niciodată şi nu poate fi niciodată decât sfârşitul unei iluzii"[11].

O lume e o civilizație şi se află în agonie anunțând zorii unei noi lumi, unei noi civilizații.

Criza actuală a lumii moderne este în primul rând o criză morală profundă cauzată lipsei credinței în Divinitate, a decăderii spirituale a umanității, a absenței virtuților şi eticii divine din viața socială, politică, economică, religioasă, a împingerii *„progresului ştiințific"* spre zone care mai devreme sau mai târziu vor avea efect de bumerang, punând

în pericol atât viața oamenilor, cât şi a planetei.

Vom vorbi despre epocile parcurse de umanitate în evoluția sa, şi vom încerca să înțelegem ce s-a întâmplat anterior istoriei umanității care ne oferă informații despre evenimente şi civilizații despre ce a fost în urmă cu 6 milenii, ceea ce ne face să ne întrebăm cu oarecare iritare *„cine a scris istoria umanității*" şi cu ce scop.

Este posibil ca mileniul şase să fi fost martorul unei schimbări considerabile care a încheiat cele trei cicluri cosmice: de aur, argint şi aramă şi marca printr-un cataclism intrarea în ciclul KALY-YUGA (vârsta sumbră) de şase milenii, subdivizat în diferite faze secundare, până am ajuns în secolele VII-VI î.Hr., când asistăm *„întâmplător"* la apariția în aceeaşi perioadă şi în locuri cât mai depărtate de pe glob, a unor mari inițiați ce au pus bazele unor noi filosofii şi religii care în ciuda formelor de manifestare exterioare, aveau o bază comună, o anumită unitate, toate pornind şi provenind din manifestarea PRINCIPIULUI PRIMORDIAL.

Ne vom apleca, chiar şi pentru o clipă, asupra unor probleme care frământă cercurile şi congregațiile inițiatice laice şi religioase, şi vom încerca să formulăm unele răspunsuri la întrebările: Ce este Dumnezeu, Marele CREATOR şi Mare Arhitect al Universului infinit; Creația s-a încheiat odată cu apariția omului; omul a foat creat după un program inteligent sau din întâmplare; ce este viața şi moartea; există viață dincolo de moarte; ce este sufletul şi stările sale multiple; credința şi dogmele religiei; neuroteologia (ştiința religiei); particula lui Dumnezeu-bosonului lui HIGGS şi inteligența materiei; conştiința cosmică - matricea divină; BUNA-VESTIRE - începutul mântuirii noastre; ISIHASMUL - calea spre îndumnezeire; pământuri noi-lumi noi; inteligența artificială- noua capcană a omenirii; omul coparticipant la creația divină.

Vom încheia lucrarea prin a evoca semnalele clare pe care autorii lucrării

„FALIMENTAREA NATURII"[12], le trag cu privire la limitele naturale şi pericolul real de a vedea depăşită capacitatea maximă de a suporta Planeta care reclamă o nouă viziune de anvergură globală, gândire şi acțiune strategică la nivel național şi local şi mai ales lideri pricepuți şi hotărâți, capabili să ia deciziile cruciale care se impun.

În 'lucrarea *„EUROPA CU CAPUL ÎN STELE SI TRUPUL ÎNSÂNGERAT"*[15], în capitolul *„Către o civilizație spirituală, ori spre o civilizație războinică?",* arătam că la orizontul următoarelor decenii „în această agonie a laicității şi relativismului civilizației actuale occidentale, la care se adaugă şi agonia religiilor monoteiste, ar putea să se nască o nouă religie şi o nouă civilizație menită să răspundă mai bine aspirațiilor popoarelor de a trăi într-o lume a păcii, solidarității umane, a respectului față de NATURĂ ca parte a CREAȚIEI, de apropiere mai directă de DIVINITATE. Dar până atunci ne vom confrunta cu «chinurile facerii» care presupune o confruntare finală între actuala civilizație şi cea care va să vină".

Evoluția civilizației actuale ne demonstrează că o mare fățărnicie a pus stăpânire pe conducătorii popoarelor care vorbesc mult de pace, dar încheie tratate secrete unii împotriva altora. Şi fiecare astfel de tratat secret al lor înseamnă o nouă cursă a înarmărilor, război.

Important de reținut este faptul că Domnul Nostru IISUS HRISTOS a prezis războaiele până în vremurile din urmă, amintind şi cauzele lor, plângând, ştiind ceea ce-i aşteaptă pe oamenii care nu au înțeles nimic din jertfa sa şi se războiesc în continuare cu Dumnezeu.

În lucrarea *„RĂZBOIUL SI BIBLIA"*[16], Sfântul NICOLAE VELIMIROVICI, episcop de OHRIDA şi ZICA, scria:

„Lepădarea de Dumnezeu şi netrebnicia în timp de pace a oamenilor provoacă război atâta vreme cât oamenii se războiesc cu Dumnezeu prin gândurile, faptele şi poftele lor, degeaba visează la pace ... În zilele noastre, se vorbeşte în gura mare despre pace, în timp ce popoarele se pregătesc de război mai mult ca oricând. Este greu ca această fățărnicie să nu fie pedepsită prin război" ... Şi continuă: *„Făcătorii de pace din ziua de azi sa facă bine să definească exact scopul păcii, ca să audă şi cerul şi*

pământul, şi vom afla degrabă cât de mult s-a îndepărtat [13]

războiul de noi."

Cuvinte de adâncă înțelepciune!

Aventura militară a umanității, în drumul său triumfal de a cuceriri nu numai pământul ci şi COSMOSUL a intrat deja pe o turnantă periculoasă, pericolul militarizării spațiului cosmic devenind o realitate imediată, anticipată încă din 1930 de renumitul savant rus, pionier al astronomiei, KONSTANTIN TIOLKOVSKI care scria că: *„Omenirea nu va rămâne veşnic pe pământ, ci în goana după lumină şi spațiu, va cuceri pentru sine întregul spațiu perisolar",* iar preşedintele american J.F. KENNEDY în 1961 punea apăsat punctul

in. Doi medici londonezi: Alex Bunn şi David Randall au analizat 1.200 de studii internaționale şi 400 de articole de specialitate şi au ajuns la concluzia că cine crede în Hristos Domnul trăieşte mai mult (cu 7 până la 14 ani) şi mai sănătos 3. 90% dintre aceste London. Qelle: www.idea.de (28.04.2011). Tot aici poate fi amintită şi lucrarea: Raimar KREMER, Religiosität und Schlaganfall, Petr lang Verlag, Frankfurt am Main, 2010, p. 290.

4Psychiater: Religion kann Ihre Gesundheit fordern, Der Sonntag, Kathpress Wien, 14.02.10.

Valeri SLEZIN este şeful Laboratorului de Neuropsihofiziologie al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare Psihoneurologică Bekhterev din Sankt Petersburg.

Adrian LEMENI, Pr. Răzvan IONESCU, Teologie ortodoxăşi ştiință, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti 2007, p. 291.

5Dr. Laurențiu STREZA, Arhiepiscopul Sibiului şi Mitropolitul Ardealului, Catedrala spațiul veşniciei, în Catedrala mitropolitană din Sibiu, Editura Andreaiană Sibiu 2011, p. 7-8.

6Maria NEAGU, Oamenii de ştiință din Petersburg au descoperit „mecanismul" puterii vindecătoare a sfintelor moaşte, în Viața cultelor, Buletin săptămânal de informare religioasă, Anul XX, nr. 941-942, 15 iunie 2012; Tradus din rusă în engleză de Julia Bulighina, iar din engleză în română de Cristina M. C1999-2009 „Pravda Ru".

7Paşii transformării. Un preot ortodox vorbeşte despre cei 12 Paşi, Traducere din limba engleza şi note Nicoleta Amariei şi Claudia Varga, Editura Kolos, Iaşi - 2008. Autorul este arhimandrit şi sluje şte în Biserica Ortodoxă din America.

8Klaus Dieter MÜLLER, Ist Religion noch ein pädagogisch bedeutsamer Anspruch?, în: Anzeiger für die Seelsorge. Zeitschrift für Pastoral und Gemeinde, ianuarie 2012, p. 34.

9BUNDSCHUH-SCHRAMM Christiane, *Mit Kindern kommt Gott ins Haus. Wie religiöse Erziehung gelingt,* Ostfildern: Schwabenverlag AG, 2007, 175.

10Pr. Dr. Ştefan ILOAIE, *Misiunea Bisericii în contextual secularizării, în rev. „Renaşterea",* Anul XVII, serie nouă, noiembrie 2006, 11 (199), p. 2.

11RENÈ GUENON - „LA CRISE DU MONDE MODERNE" ED. GALLIMARD 1946.

12ANDERS WIJKLAM şi JOHAN ROCKSTROM - „FALIMENTAREA NATURII" ED. COMPANIA, 2013 prefață de ediția de limbă română de CĂLIN GEORGESCU.

13GHEORGHE DRAGOMIR - „EUROPA CU CAPUL IN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" ED. ROMÂNIA ÎN LUME, 2011.

NICOLAE VELIMIROVICI - „RĂZBOIUL ŞI BIBLIA" ED. SOFIA, 2010.

pe „i" subliniind că: „*Cel ce va stăpâni spațiul, va guverna de asemenea şi pe Pământ". Deci Pământul va deveni în viitor obiect de dispută între puterile galactice.*

Dar, conform legilor imuabile ale Universului, se poate concluziona că actuala civilizație modernă, profund materialistă, ca orice alt lucru sau fenomen, are rațiunea sa de a exista, iar dacă această civilizație încheie un ciclu istoric si cosmic, înseamnă că putem afirma că survine la locul si timpul potrivit, trebuind să fie judecată după cuvântul EVANGHELIEI: „Sminteală trebuie să fie, însă vai de cel prin care vine sminteala!".

Pentru a încheia într-un ton optimist, apreciez că pentru a doua venire a lui IISUS HRISTOS pe Pământ, de această dată ca judecător, este nevoie să ne pregătim printr-o autojudecată şi autoevaluare a credinței noastre, de aceea, va fi nevoie mai întâi de o purificare, de o lepădare de putregaiul şi zgura care ne rod din interior nelăsând să pătrundă în inima noastră lumina credinței în Divinitate. *„Urmează lui IISUS HRISTOS, ne îndeamnă T. KEMPIS[14], şi te vei lepăda de toate deşertăciunile lumii*".

Fereastra spre această lume nouă care va să vină, este deschisă de FECIOARA MARIA, NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU, care va reanima în sufletele noastre iubirea față de DUMNEZEU FIUL, căruia se roagă să ne mântuiască păcatele noastre şi să ne primească în Împărăția Cerurilor unde viața este fără sfârşit.

Aşadar, dragă cititorule îți adresez rugămintea să ții aprinsă candela credinței, să *„fii cu Domnul în fiecare zi, clipă de clipă. Începe tot lucrul tău oricât de mic, cu Dumnezeu si săvârseste-l înaintea feței Sale. Sârguieste ca toate să le faci cu Domnul, si fără EL nimica să nu faci"[15]*.

Dumnezeu să-ți lumineze mintea şi sufletul!

Moroieni 22 iunie 2013

14THOMAS KEMPIS - „URMAREA LUI IISUS HRISTOS" (1441) tipărită în facsimil la MĂNĂSTIREA NEAMȚU, 1923.

15JEAN CLAUDE LARCHET - „ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI SERGHIE" ED. SOPHIA, BUCUREŞTI, 2007.

CAPITOLUL I
CHEMAREA DIN CERURI - SUPUNERE ŞI ASCULTAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU

- **PUTEREA CUVÂNTULUI - CREAȚIA**
- **CE ESTE DUMNEZEU, MARELE CREATOR ŞI ARHITECT AL UNIVERSULUI? TEOFANIE, KENOZĂ**
- **UNIVERSUL - NUMĂR, VIBRAȚIE, ENERGIE**

MOTTO: „Numai cu puterea Cuvântului Său Creator, Dumnezeu le-a dat lucrurilor existența, ființa. Cuvântul, adică LOGOS, folosit de Sfântul IOAN EVANGHELISTUL este pentru a desemna pe FIUL UNIC al lui Dumnezeu este DUHUL lui DUMNEZEU Cel Care dă viață lumii"[16].

Chemarea din ceruri sub forma îndemnurilor formulate de cărțile sacre, ale Creştinismului sub forma principiilor imuabile: crede şi nu cerceta; bate şi ți se va deschide; cere şi ți se va da, ne duce cu gândul de fapt la un apel-poruncă divină de ascultare şi o supunere oarbă, fără comentarii, Cuvântului lui Dumnezeu.

Părintele ARSENIE BOCA vine să întărească această afirmație arătând că: „*Dacă oamenii şi-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, care sunt poruncile firii, şi n-ar mai face din legi fărădelegi, ar ocoli, ar preveni toate pacostele necazurilor; dar aşa, drept în ele îşi sparg capul şi apoi umblă plângând ... Lasă-te frate condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu, capul tău care n-ascultă, odată se sparge şi n-are cine-l lega"*[17].

Despre puterea cuvintelor, CONFUCIUS spunea: „*Fără să cunoşti puterea cuvintelor, este imposibil să cunoşti oamenii*Cuvântul este energie, vibrație, aşa cum sunt cuvintele, aşa sunt şi gândurile, aşa acționezi şi aşa alegi. Cuvintele, comunicarea îți influențează

16„VIU ESTE DUMNEZEU - CATEHISM PENTRU FAMILIE" tradus din limba franceză de AUREL BROŞTEANU şi părintele GALERIU ED. HARISMA, DEVA, 2006.

17ARSENIE BOCA - „CUVINTE VII" ED. CHARISMA, DEVA, 2006.

viața, destinul. Cuvântul este proiecția unui gând, e magic, este important. Comunicarea este vocea inimii.

Pentru a comunica de la suflet la suflet, spunea SAMUEL BECKETT, *„cuvintele sunt toată averea noastră”.* Cuvântul spus din suflet este o binefacere.

Dar să ne reîntoarcem la principiile evocate, pentru a le înțelege tâlcul ascuns.

Crede şi nu cerceta

Bate şi ți se va deschide

Cere şi ți se va da.

Iată câteva principii sacre care ne-au fost transmise nouă, muritorilor de către Divinitate, pentru a ne călăuzi viața slujindu-l pe Dumnezeu. Dar OMUL căruia Dumnezeu i-a picurat în ADN dorința cunoaşterii, încearcă să găsească sensul tainic al acelor principii, înlăturând învelişul aparent care le îmbracă.

Să urmăm, deci, firul acestor postulate şi să încercăm să le transformăm în întrebări.

Crede şi nu cerceta, ar însemna să credem orbeşte, acesta ar fi sensul tainic? De ce să nu cercetezi când însuşi Dumnezeu l-a dotat pe OM cu darul cunoaşterii, cu acea dorință iscoditoare de a înțelege mai bine ceea ce se întâmplă în jurul său în drumul sau anevoios de a ajunge la ADEVĂRUL SUPREM?

Ar putea fi legată această interdicție de POMUL CUNOAŞTERII la care nu ai acces decât cu permisiune Divină?

Există vreun pericol dacă OMUL s-ar apropia prea mult de ADEVĂR?

De fapt ce ar descoperi OMUL?

S-ar putea înfricoşa de ceea ce ar putea descoperi şi ar putea să-şi piardă credința în Divinitate şi să se revolte împotriva ei?

De ce Dumnezeu nu i s-a înfățişat OMULUI cu adevărata sa față şi a recurs la tot felul de trucuri pentru a-şi ascunde adevărata sa identitate?

Ce am putea descoperi?

Că ne închinăm la un Dumnezeu CREATORUL care ar putea avea o cu totul altă reprezentare fizică decât ne închipuim noi?

Dacă ar fi să dăm crezare, şi nu văd de ce n-am face-o; scrierilor vechi asiro-babiloniene ENUMA ENISH, EPOPEEA LUI GHILGAMEŞ, EPOPEEA lui ATRAHASIS (sau poemul super-înțeleptului), cât şi cele, indiene şi mezoamericane, în care se descriu în mod alegoric, luptele zeilor cu elementele primordiale, modul în care s-a creat lumea şi că OMUL a fost creat dintr-o necesitate a zeilor şi coroborate cu unele elemente ale cunoaşterii ştiințifice la care a ajuns umanitatea astăzi, am putea constata cu stupoare că de fapt OMUL este o creație realizată după un program divin, având drept rol şi sens în viață să slujească necondiționat şi fără să pună întrebări, Divinitatea.

Interesant este că studiind textele sacre menționate ajungi cu uşurință la concluzia că acei zei nemuritori de-a lungul istoriei umanității s-au amestecat cu oamenii şi le-au condus destinele după un plan bine definit, că aceşti zei nemuritori sunt printre noi împrumutându-ne înfățişarea având drept scop crearea şi perpetuarea regalității şi elitelor lumii atât politice, cât şi economice şi financiare la nivel planetar, conducând destinele lumii pământene şi subordonându- şi rasa umană.

Departe de a fi adeptul teoriei conspirației, totuşi nu poți să nu te întrebi cum a fost posibil ca aceste mărturii despre civilizații străvechi, despre a căror origine nu avem elemente de identificare, dar care cu trei milenii î. Hr. au reuşit să dezvolte tehnologii în construcții, metalurgie, chimie, în transporturi pe care noi abia le-am descoperit în secolul XVIII-XIX, dar multe dintre ele rămânând şi astăzi învăluite în mister, să nu fie popularizate.

De asemenea, ridică serioase semne de întrebare cine a scris BIBLIA şi cum se explică asemănarea izbitoare între textul care ne vorbeşte despre CREAȚIE (scris se pare în secolul VIII î.Hr) cu textul din ENUMA ELISH care a fost redactat în secolul XII î.Hr.

Să nu mai vorbim de EPOPEEA lui ATRAHASIS, care datează din secolul XVIII î.Hr. şi unde ne descrie în detaliu cum s-a declanşat

MARELE POTOP, sfaturile primite de la EA pentru ca ATRAHASIS să-şi construiască o ARCĂ etanşată cu bitum în care să îmbarce cu el specimene din toate ființele vii. Şi textul continuă cu mici nuanțări, la fel ca descrierea POTOPULUI şi a modului în care NOE şi-a construit arca.

Exemplele ar putea continua. Se pare că textul BIBLIEI a suferit numeroase modificări şi interpretări corespunzătoare înțelegerii de etapă. Pentru edificarea cititorului, voi ataşa extrase din cărțile sacre ale Orientului şi Extremului Orient care se referă la creație pentru a fi comparate cu textele biblice, cât şi unele date privind *„enigma neelucidată”* despre civilizațiile străvechi, bazate pe rezultatul cercetărilor arheologice cât şi din interpretarea legendelor şi miturilor care sunt mărturii peste timp ale existenței acestor civilizații.

Bate şi ți se va deschide! La ce s-ar putea referi?!

Să bați la uşa Templului cunoaşterii pentru a ți se da acces la secretele Templului?

Dar cine conduce Templul şi cum îi poți trece pragul pentru a intra sub cupola sa protectoare şi plină de mistere?

Odată ajuns în Templu, ce se va întâmpla? Vei primi harul cunoaşterii tainelor divine instantaneu, ori este nevoie de o înțelegere a tăcerii privind misterele la care vei avea acces?

Dar, eşti convins că vei primi acces la ADEVĂRUL SUPREM, ori ți se vor oferii frânturi de informație care să stimuleze intuiția? De altfel şi VATICANUL acordă permis limitat de consultare a materialelor din arhivă, secretele fiind ținute sub şapte sigilii şi accesul la ele este clasificat inclusiv pentru membrii CURIEI ROMANE.

Odată acceptat în Templul cunoaşterii, te mai poți întoarce de unde ai venit, ori vei deveni slujitorul Templului pentru totdeauna, rupt

de viața anterioară, născându-te pentru a doua oară?

Ți se va şterge trecutul, memoria impregnată în ADN-ul tău şi ți se va introduce un nou program care înseamnă acces la memoria viitorului?

Cere şi ți se va da! Ar însemna să nu dai buzna în Templu şi să iei cunoştințele fără permisiune, iar dacă ceri ți se va da acea cunoaştere

pentru care eşti pregătit?

Dacă ai lua informațiile care îți cad în mână, s-ar putea să nu le înțelegi sensul şi te-ar putea afecta fizic şi mental?

De aceea, este nevoie să primeşti doar ceea ce ți se cuvine şi te poate ajuta să mai înțelegi unele din tainele Universului?

Asta ar explica faptul că de-a lungul istoriei umanității, oamenii au avut acces la unele informații care au însemnat un program tehnico- ştiințific, cultural, filosofic, care i-au fost transmise din Univers prin diverşi mesageri: profeți, îngeri, etc.

Unele informații care au făcut posibilă existența unor civilizații mult mai avansate ştiințific şi filosofic decât cea atinsă de noi, care au viețuit pe Pământ cu 7-10 000 î.Hr şi ale căror urme materiale şi spirituale au dăinuit peste milenii, rămân şi în prezent în categoria enigmelor.

Aceasta ar putea fi semnificația faptului că, periodic, prin voința divină are loc o acțiune de primenire, de purificare a rasei umane căreia îi este permisă atingerea unui punct minim al cunoaşterii, iar în momentul în care a atins pragul care ne duce la ADEVĂRUL SUPREM, rasa umană este decimată prin boli, ori calamități provocate de DIVINITATE, după care se trece la etapa reconstrucției pentru a o lua de la capăt pe drumul anevoios şi sinuos al cunoaşterii.

Evoluția în spirală a umanității ar putea explica toate aceste umbre şi enigme care acoperă cu văluri dense, memoria trecută a umanității.

Dar toate acestea rămân la nivelul întrebărilor retorice şi al ipotezelor de lucru.

Înainte de a aborda pe larg problema CREAȚIEI, cred că ar trebui să ne aplecăm asupra altui subiect - CREATORUL.

Creația presupune un CREATOR. Dumnezeul Puterii de-a lungul CREAȚIEI îşi manifestă puterea Sa. Dumnezeu este etern, nu are început şi sfârşit. El este sursa vieții.

Când ajungem la Apusul Soarelui, ajungem la sfârşitul vremurilor; soarele va trece, va înceta într-o zi să mai lumineze, aşa cum spune Sfânta Scriptură şi astronomii, dar, adevărata Lumină, Lumină

Dumnezeiască nu va avea sfârşit. În Hristos contemplăm Lumina care va străluci mereu peste noi până la cea de-a Doua Venire.

„În Lumina Ta vom vedea Lumina" *(Ps. 35,36,10)*

Dumnezeu rămâne necunoscut în ceea ce este El, în esența Sa. „Eu sunt Cel ce Sunt". Ființă veşnică şi Aceeaşi, fără putința de a şti ce este Dumnezeu în Ființa Sa; adică ce este Dumnezeu în natura Sa.

Această taină nu poate fi pătrunsă de om niciodată în ciuda rezultatelor spectaculoase la care vor ajunge ştiințele. Drept urmare, vechiul Testament ne atrage atenția că *„omul nu-l poate vedea pe Dumnezeu si să trăiască. Dumnezeu rămâne o taină nesfârşită, însă prin întruparea Fiului Său iubit, Domnul nostru IISUS HRISTOS, Dumnezeu şi-a arătat fața, şi-a refăcut chipul pierdut prin decăderea lui ADAM, EVA, CAIN şi a păcatelor noastre de-a lungul evoluției omenirii."*

Când Dumnezeu se întrupează, asistăm la o kenoză, micşorarea Sa, moment în care cerul şi pământul sunt reunite într-o perfectă armonie a Slavei divine. Căci IISUS HRISTOS, este Dumnezeu adevărat, a doua Persoană a Sfintei Treimi, El sălăşluieşte în Cer la dreapta Tatălui şi este în acelaşi timp Om adevărat, cel de-al doilea ADAM, iar Maica Domnului este numită SCARA lui IACOV, pentru că ea este legătura dintre cer şi pământ, este uşa cerului, căci prin ea Dumnezeu, în persoana lui IISUS

HRISTOS, îşi face intrarea printre oameni, este noua EVA.

„Omul cel dintâi, ADAM a fost creeat din pământul, pământesc; Noul ADAM, IISUS HRISTOS, Omul cel de-al doilea este din cer. Si după cum am purtat chipul pământesc, să purtăm şi chipul Celui ceresc ' (I COR. 15, 47,49).

Hristos s-a pogorât din cer în adâncul pământului, apoi după Înviere până în adâncurile iadului; a făcut acestea pentru ca şi noi să înviem împreună cu El. Cerul în care IISUS HRISTOS şade de-a dreapta Tatălui nu este un loc anume; acest cer nu poate fi localizat.

Prin legământul făcut lui AVRAM, Dumnezeu promite să intervină direct în viața oamenilor şi acest legământ marchează începutul istoriei poporului ISRAEL, istorie care ne va conduce până la HRISTOS, Regele lui ISRAEL.

Dumnezeu Cel Viu, HRISTOS a venit la noi să ne caute ca să ne readucă la Tatăl Său şi să ne împace cu EL, să ne redea chipul pierdut. De aceea nu este întâmplător că Părinții Bisericii Creştine au spus că: „*Dumnezeu s-a facut OM, pentru ca omul să devină Dumnezeu '*.

Aşa cum am spus, omul nu-l poate vedea pe Dumnezeu şi să nu moară.

Sfânta Scriptură, ne prezintă câteva apariții ale lui Dumnezeu, numite teofanii, lui MOISE sub forma unui rug aprins, avertizându-l că pentru a păşi pe acel loc sacru trebuie să-şi lepede sandalele şi să nu-L privească.

A fost un moment decisiv pentru soarta poporului lui ISRAEL, când Dumnezeu i-a dat cele zece porunci - DECALOGUL, care este piatra unghiulară a religiei monoteiste a lui ISRAEL. Întâlnirea a avut loc față la față pe Muntele Sinai în momentul în care eliberați de sub stăpânirea faraonului RAMSES al II lea, ISRAEL era şovăitor în a adera pe deplin credinței în unicul Dumnezeu, adorând în continuare zeii.

Un alt moment a fost când, după testarea credinței, drept răsplată, s-a arătat lui AVRAM, IOV şi ILIE.

Omul nu-l poate vedea pe Dumnezeu cu ochii trupeşti fără să moară, de aceea Dumnezeu ne pregăteşte să-l întâmpinăm, atunci când FIUL lui Dumnezeu se întrupează, se face FIUL OMULUI.

EL s-a arătat în Slava Sa, căci oamenii nu L-ar fi putut îndura, ci s-a făcut asemenea lor. EL a luat condiția umană şi starea umilă de rob.

Lumina care sălăşluieşte în HRISTOS şi pe care Apostolii: PETRU, IOAN, IACOV, au văzut-o, la Schimbarea la Față pe muntele TABOR, este Slava lui Dumnezeu după cum ne mărturisesc Apostolii în EVANGHELII.

„*HRISTOS strălucea ca Soarele şi nu că EL era luminat de soare".* Această lumină este fără umbră, căci ea este de natură divină, creată de Dumnezeu: energie necreată. Energia divină vine de la Dumnezeu, de la începuturile veacurilor, de la ACELA pe care-l numim în rugăciunile noastre Soarele Dreptății, IISUS HRISTOS.

Pe muntele TABOR pentru a fi protejați de lumina divină, cei trei Apostoli sunt acoperiți de un nor luminos care este Sfântul Duh,

numai aşa au putut contempla Slava lui Dumnezeu.

Ca şi IOAN BOTEZĂTORUL, cei trei Apostoli au avut revelația Dumnezeului Unic în trei Persoane: Tatăl care vorbeşte, Fiul care străluceşte în Slavă şi Sfântul Duh care acoperă cu Norul Luminos.

Pe muntele TABOR s-a consacrat: „*Plinirea Legii si a profeților prin prezența alături de IISUS HRISTOS, a lui MOISE si ILIE care dau mărturie despre dumnezeirea lui HRISTOS plecându-se în fața SA."*

Despre această întâlnire, Sfântul Apostol PETRU, în a doua epistolă către ucenicii săi arată că: „*HRISTOS a primit de la Dumnezeu - Tatăl cinste si slavă, atunci când, din înălțimea Slavei un glas ca acesta a venit către EL: Acesta este FIUL MEU CEL IUBIT întru care am binevenit*Şi acest glas l-am mai auzit, pogorându-se din cer, de când eram cu Domnul în muntele cel sfânt.

Vorbind despre existența unui CREATOR care a realizat

măreața creație LEE STROBEL afirma că: „*În pofida părerilor celor mai mulți dintre cercetători, ştiința indică mai degrabă că Universul a fost creat de Dumnezeu, punând la îndoială scenariile care-l exclud pe Dumnezeu de la crearea sa."*

În susținerea acestor afirmații, STROBEL s-a referit la descoperirile ştiințifice din ultima jumătate de secol care indicau clar existența lui Dumnezeu: Cosmologia (studiul originii Universului), fizică cuantică şi ADN-ul.

Fizicianul ALEXANDER VILENKIN, directorul Institutului de Cosmologie de la Universitatea TUFTS, susține că *„Deja, cu toate dovezile pe care le avem acum, cercetătorii din domeniul cosmologiei nu se mai pot ascunde în spatele posibilității unui Univers etern. Nu mai există nici o scăpare. Trebuie să accepte realitatea unui început al Universului".* El a demonstrat că: *„orice Univers care se extinde în medie pe toată durata sa, cum este si Universul nostru, trebuie să aibă o limită în spațiu si timp. Cu alte cuvinte, trebuie să fi avut un început la un anumit punct.*

Universul a trecut de la inexistență la existență... Deci tot ce începe cu a exista are o cauză. Avem un CREATOR Unic, personal, puternic, inteligent, imaterial sau spirit, necauzat - ceea ce este un început bun
pentru o descriere a lui Dumnezeu"

Părintele profesor, ION BUGA, în lucrarea „Introducere la secolul XXI. Antologie dintr-o operă nepublicată"[18], aruncă o nouă lumină în privința existenței lui Dumnezeu afirmând că: *„Argumentul ontologic al necesității existenței lui Dumnezeu trece astăzi din sfera speculației în sfera necesității vitale de a da răspuns la cumplita foame de Dumnezeu anunțată profetic de AMOS cu trei milenii mai devreme ... Dumnezeu l-a făcut prizonier definitiv pe om iubirii LUI, si de aceea se poate spera oricând că nu poate să existe moarte din care să nu ne scoată iubirea LUI credincioasă fiindcă iubirea e ca moartea si marea nu o poate stinge*".

Cred că ar fi interesant pentru cititor să aibă în vedere şi lucrările unor profeți care au ilustrat în mod strălucit existența şi natura lui Dumnezeu.

18ION BUGA - „INTRODUCERE LA SECOLUL XXI. ANTOLOGIE DINTR-O OPERĂ NEPUBLICATĂ" ED. MELITTA TESALONIC, 1990.

Profetul HOŞEIA (OZEEA)[19], vorbind despre cunoaşterea lui Dumnezeu, subliniază că: *„mântuirea fiilor lui ISRAEL se va împlini atunci când ei vor putea spune cu îndreptățire, Dumnezeule, noi te cunoaştem*" (8, 2).

Profetul redă convingător şi legătura afectivă dintre Dumnezeu şi oameni (poporul lui ISRAEL) astfel: „Dacă se căieşte de răutățile comise, familia fiilor lui ISRAEL va fi numeroasă ca nisipul mărilor (2, 1) li se vor zice copiii lui Dumnezeu cel Viu - b'nei el hai (2, 2); după revenirea oamenilor la concrete raporturi de familie între ei şi Dumnezeu, atunci, el, poporul, va putea spune lui Dumnezeu «*soțul meu»,* începând să-i mai spună «*stăpânul meu»* (2,18)".

„*Dumnezeu e transcendent în raport cu natura,* continuă profetul HOŞEIA, *dar operează prin intermediul ei. Natura a fost creată spre a asigura viețuirea materială a oamenilor, însă Dumnezeu le atrage atenția să ia act de piedicile care le stau în față pentru atingerea acestui scop; obstacolul principal e de ordin etic. Cosmosul îi oferă binefacerile doar dacă oamenii respectă ethos-ul. Scopul suprem al creației este ca omul să trăiască în natură si să-i culeagă roadele, dar mergându-se pe căile morale, iar rostul consumării acestor foloase este desăvârşirea morală, spirituală a omului*".

Natura fiind creația lui Dumnezeu implică toate valorile etice, valoarea morală e un atribut intrisec al divinității, iar prin puterea şi voința lui Dumnezeu regulile moralei guvernează şi relațiile dintre oameni, iar în caz contrar aceştia vor suporta consecințe nefaste.

Profetul HOŞEIA exprimă „*credința într-un Dumnezeu care e spiritualitate şi implicit vitalitate, credință instituită prin instrumentul ei iudaic şi în mod esențial eticitate a Binelui ce învinge Răul".*

Profetul IEŞAIAHU (ISAIA) [20]susține concepția potrivit căreia

19HOŞEIA (OZEEA). Profet menționat în BIBLIA IUDAICĂ (TANACH) la CAP. NEVIIM, a trăit în a doua jumătate a sec VIII î.Hr. Textele sale conțin critici aspre la adresa societății iudaice decăzută datorită lipsei de moralitate şi îndepărtării de Dumnezeu. La ordinul lui Dumnezeu, profetul se căsătoreşte cu o prstituată, transpunând într-o alegorie greaua misiune încredințată de Dumnezeu de a trăi în mijlocul poporului pervertit , desfrânat. De aceea, profetul a numit simbolic pe Dumnezeu „soț" şi poporul iudeu „soție" care trebuie să-I fie onestă şi nu prostituată.

20IEŞAIAHU (ISAIA) - Profet a cărui activitate este consemnată ca plasându-se în perioada 740-690 î.Hr, se consideră a fi „un crainic al lui Dumnezeu, un om care face parte din masa celor mulți ... nu este un sfânt" Trebuie să aibă purificate buzele sale pentru a-şi îndeplini misiunea. Tinde să dea credinței sale religioase un spirit de maximă raționalitate . Un loc important în cadrul

„Divinitatea nu este privită în chip teritorialist", ci în sensul unui cuprins de extremă extensiune, iar numele lui Dumnezeu ca *„esență spirituală supremă semnifică de fapt dreptate universală şi divinitate universală".*

În viziunea sa, Dumnezeirea este conturată în două ipostaze: iminentă, Dumnezeu *„biciuieşte moravurile nedemne, diriguieşte politica de stat şi înfăptuirile terestre ale tuturor pământenilor şi transcendentă, adică, Dumnezeu se află în altă lume decât cea a cerurilor şi a pământurilor, căci EL este CREATORUL lor (Isaia 37, 16) putând face «cerurile sul», deci poate dispune de natura creată de EL".*

Cuvântul divin relevă în acelaşi timp transcendență divină şi imanență umană.

Dumnezeu este înfățişat ca legiuitor, dătător suprem de norme obligatorii atât pentru oameni cât şi pentru Dumnezeu *„Legea odată elaborată si promulgată de Dumnezeu, are putere si trebuie urmată de însuşi promotorul ei*

Dumnezeu, în viziunea lui IEŞAIAHU are şi *„funcția divină de decizie asupra destinului istoric al tuturor popoarelor, EL veghează asupra tuturor popoarelor*

„Dumnezeu este gândit în chip universalist, atunci când cere ca toate popoarele să asculte de Dumnezeu, afirmând că toate neamurile se vor duce grămadă la Dumnezeu şi vor zice: veniți să suim la casa Dumnezeului lui IACOV, ca să ne învețe căile lui, căci din SION va ieşi legea" (Isaia 4, 2)[21].

Conceptul de Dumnezeu ca entitate unică, pur spirituală, creatoare existând din şi în eternitate din Binele Suveran se află la baza gândirii profetului IRMIYAHU (IEREMIA)[22]

„Binele şi Divinul se identifică şi se constituie într-un sistem care include natura, societatea, omul".

concepției sale l-a jucat idea supremației valorilor morale şi spirituale, de colaborare între popoarele Orientului prin crearea unui organism gen ONU, evidențiind puterea sa de anticipare. Grota profetului din muntele CARMEL, împarțită între musulmani şi evrei este loc de pelerinaj pentru cei săraci şi bolnavi care se roagă ca el să intervină pentru ei pe lângă Dumnezeu.

21 ALFRED BERTHOLET - „HISTOIRE DE LA CIVILISATION D'ISRAEL" ED. PAYOT, 1929.

22 IRMIYAHU (IEREMIA) - Profet şi preot în oraşul ANATAT, a profesat în regatul IEHUDA în epoca expansiunii babiloniene (jumătatea sec. VII î.Hr - deceniul doi al veacului VII î.Hr).

„Nume = Dumnezeu se oferă omului ca o punte pe care mintea lui să păşească pentru a-l înțelege pe Dumnezeu".

Particularitatea conceptului profetului privind legătura omului cu Dumnezeu are nenumărate conotații: individul ca entitate biologică gregară, trece la o atitudine ce-i recunoaşte spiritualitatea şi diferențierea personală. Omul este liberul său arbitru, nu se mai poate plânge că trebuie să fie pedepsit pentru păcatele şi fărădelegile altora (copii, părinți), iar cel care a comis fapte reprobabile şi se căieşte pentru ele, i se dă şansa de a se transforma în bine.

Această nouă teză a *„transformării în bine a omului, căruia Dumnezeu îi va da o inimă nouă şi un spirit nou, dar îi cere să transpună posibilitatea divină în actualitate umană, pentru a obține iertarea păcatelor"* o regăsim în textele 16, 62.

Dar, Dumnezeu nu iartă păcatele doar în numele îndatoririlor sale strict etnice (de apărare a poporului iudeu), ci pentru a salva *„cinstea NUMELUI meu cel Sfânt, pe care-l pângărea casa lui ISRAEL printre celelalte neamuri la care se ducea" (36, 21).*

Drept urmare, lui Dumnezeu îi era grijă de recunoaşterea sfințeniei sale peste tot în lume, văzând şi la generațiile viitoare.

Profetul IEREMIA concluzionează că: *„Dumnezeu ca făuritor de materie si spirit stie totul, de la substraturile cele mai profunde ale lumii si până la sufletul omului... LUI, iar nu semenilor lor, trebuie să se adreseze oamenii ce vor să «stie», să cultive Binele si Adevărul. A «sti» înseamnă a avea cunostină de Dumnezeu. Credința permite omului să se împărtăşească si el, măcar în parte, din valorile înțelepciunii divine"*[23].

În cartea *„ECCLESIASTUL"* (KOHELET)[24], autorul ei, IEŞU ben SIRA, ne prezintă o altă abordare privind pe Dumnezeu, care a

23IRMIYAHU (IEREMIA) - „CARTEA LAMENTAȚIILOR" cuprinde întreaga sa gândire filosofică şi religioasă care s-a constituit într-un ghid valoros pentru cei interesați să aprofundeze conceptul unitar de DIVINITATE-BINE-ETNIE, ca BINELE SUVERAN SPIRITUAL prin dimensiunile fizice şi cosmobiologice.

24IEŞU ben SIRA - „ECCLESIASTUL", cartea „siracidului", a fost scrisă la 200 î.Hr., într- un moment în care, după dominația persană şi apoi macedoniană, lumea iudaică a intrat în luptă, după bătălia de la IPSUS (301 î.Hr), în era post alexandrină a diadohului egiptean PTOLEMEU I LAGOS. După 202 î.Hr., cuprinsul SIRIEI se afla sub ocupația seleucizilor. În epoca ECCLESIASTULUI, Orientul Apropiat purta amprenta spiritualității elene.

creat în aşa fel natura, inclusiv omul, întrucât e departe, dincolo de om putința înțelegerii de către acesta a propriei sale condiții, adică a înțelegerii substanței obligațiilor sale etice.

„Dumnezeu ne inspiră un anumit adevăr, un anumit bine, dar noi suntem aceia care ne conducem viața. Trebuie să cunoastem directivele lui Dumnezeu, dar rămânem străini de cunoasterea esenței, a operei sale (1, 11 sau 11, 5)"

Prin urmare, Dumnezeu este spirit Universal, departe de noi, impenetrabil, dar atotputernic, putere absolută pe care nu i-o cunoaştem în sine, ci prin efectele ei asupra noastră.

Trăsătura fundamentală proprie lui Dumnezeu este perfecția, ce include autoştiința şi atotputernicia. Deci, Dumnezeu, creatorul trebuie să făurească lumea, dar lumea rostuită de Dumnezeu trebuie să aibă o finalitate. Pentru a cunoaşte pe Dumnezeu a fost nevoie de crearea unei conştiințe cunoscătoare, fapt pentru care, ca o însemnare a CREAȚIEI, Dumnezeu a făurit OMUL, ca sediu al conştiinței.

Cartea KOHELET este un ghid care luminează şi jalonează calea omului către ființa divină ca un răspuns la căutările pentru a găsi rostul existenței sale pământene.

ION BANU apreciază pe bună dreptate că: *„ECCLESIASTUL este o carte ce vrea doar să releve enigmele vieții, dar şi să lase întrevăzut sediul unde s-ar afla, în ultimă instanță, certitudinile*"[28]. În viziunea ECCLESIASTULUI, Dumnezeu apare ca un judecător, departe de om şi de evenimentele terestre, inspirând oamenilor doar teamă, însă omul responsabil de faptele sale, nu-i cere milă, nici răspuns la întrebările ce-l frământă.

Dar să ne oprim şi la lucrarea lui LAO TSE, „TAO TE KING" (CARTEA CĂRĂRII şi a VIRTUȚII), în care prin multe simboluri face o descriere interesantă a lui Dumnezeu, ferindu-se să-l numească pe Cel fără NUME deoarece l-ar limita în timp şi spațiu. El îl numeşte TAO.

„TAO *care ar fi numai cale nu este veşnicul TAO. Numele ce i-am dat nu este NUMELE VEŞNIC. Fără NUME, este PRINCIPIUL*

CERULUI şi al PĂMÂNTULUI. Când îl putem numi, este puterea care creează nenumăratele ființe. Iată pentru ce, în lipsa veşnică de dorințe, i se poate vedea esența"

În ființarea veşnicelor dorințe, se văd înfăptuirile sale. Cele două înfățişări au aceeaşi obârşie şi nume diferite.

Această identitate este un abis în adâncime, este adâncul adâncurilor şi poarta tuturor esențelor.

Pe toate ființele care se nasc în lume şi care îşi pun nădejdea în EL, nici nu le evită, nici nu le îndepărtează.

EL crează meritele lor, fără a şi le însuşi. Le dezvoltă, dar nu se bizuie pe ele.

TAO e gol, dar acțiunea sa este fără de sfârşit. Este un abis unde se poate vedea izvorul tuturor ființelor vii ale lumii.

Îşi îmblânzeşte duritatea, se desface de haos, îşi temperează [25]

strălucirea, se identifică celor mai mici atomi.

O ce neprihănire! Ființarea Sa veşnică!

EL ființează mereu: *„însuşirea-i creatoare lucrează fără trudă".* Iar în cap. XIV, LAO TSE face o descriere a lui TAO plină de simboluri, cu referire la însuşirile LUI.

„*Privind TAO nu se vede, se numeşte I- nevizibil Ascultându-l nu se aude; se numeşte HI- fără grai Pipăit nu se simte; se numeşte UEI- material"*

Aceste trei însuşiri sunt de nepătruns; ele întocmesc UNITATEA. Mai presus de TAO, nu e lumină; dedesubt nu e umbră. E veşnic şi fără nume. Duce lucrurile în neființă, Este formă fără de formă, o închipuire fără chip. Este taina de nepătruns.

Nu i se vede nici fața, nici spatele, este infinit".

„*Înainte de cer şi Pământ există o substanță, o ființă fără formă. O! Calm imaterial! EL singur exista şi rămânea fără schimbări"* Pătrundea pretutindeni, liber de orice mărginire. Din puterea LUI îşi trage obârşia CERUL şi PĂMÂNTUL.

Nu-i ştiu NUMELE, îi spun CĂRARE; TAO." (CAP. XXV)

25ION BANU - „PROFEȚII BIBLICI VORBIND FILOSOFIEI", ED. ŞTIINȚIFICĂ, 1994.

„Iată lucrurile care dintru început primiră Unitatea. Prin UNITATE, CERUL avu neprihănirea; PĂMÂNTUL stabilitatea; SPIRITUL conştiința; GOLUL avu plinătatea" (CAP. XXX)

Pe un alt plan şi în alt colț al planetei, dar coincidență, în acelaşi timp istoric, înțeleptul din SAMOS, PITAGORA avea revelația pe care urma să o exprime în lucrarea „ *VERS DORÉS",* că: *„grecii posedă încă ştiința zeilor, ştiința lui Dumnezeu se află numai în EGIPT'.* Într-un moment de cumpănă pentru soarta EUROPEI care era amenințată de invazia perşilor, PITAGORA s-a adresat atât inițiaților cât şi politicienilor solicitându-le solidaritate în fața pericolului extern care punea sub semnul întrebării existența GRECIEI. „Voi *puteți întârzia ora fatală, voi puteți să faceți să strălucească GRECIA, să faceți să radieze în ea verbul lui APOLLO.*

Popoarele sunt ceea ce le fac zeii lor, dar zeii nu se fac cunoscuți decât celor care îi cheamă. Ce este APOLLO? Verbul Dumnezeului UNIC care se manifestă veşnic în lume. ADEVĂRUL este sufletul lui Dumnezeu, corpul său este lumina. Înțelepții, clarvăzătorii, profeții singuri ÎL văd, oamenii nu văd decât umbra Sa. Spiritele glorificate pe care noi le numim eroi şi semi-zei locuiesc această lumină, în legiuni, în sfere nenumărate. Iată adevăratul corp al lui APOLLO, soarele inițiator.

Fără razele sale, nimic măreț nu se face pământ. Cum magnetul atrage fierul, atragem inspirația divină. Vouă vă revine sarcina să transmiteți GRECIEI, VERBUL lui APOLLO, şi GRECIA va străluci de o lumină nemuritoare".

Maximele şi axiomele maestrului deschideau noi perspective asupra acestei lumi superioare. „*Dumnezeu este armonia universală. Cele şapte moduri sacre care construiesc pe cele şapte note ale heptacoardei, corespund celor şapte culori ale luminii, celor şapte planete şi celor şapte feluri de existență care se reproduce în toate sferele vieții materiale şi spirituale, de la cea mai mică la cea mai mare"*[26].

În „A VESTA", scriptura sacră a zoroastrienilor, se vorbeşte că: „*lumea a fost creeată în şapte zile şi că un bărbat MESIA (MASHYA) şi o femeie MASIOI (MASHYOI) au fost aşezați în grădina numită PARADIS, ca apoi să fie alungați din cauza neascultării lui Dumnezeu*

26EDUARD SCHOURE - „LES GRANDS INITIES", ED. PERRIN, 1929.

Aceste scrieri vechi aşternute pe 1200 piei de viţel şi legate cu inele de aur, învăţau oamenii că: „există un loc numit CER şi un loc numit IAD, şi că Dumnezeu este DUH căruia oamenii trebuie să i se închine; în DUH şi ADEVĂR"[27].

Cu multe secole înaintea lui IISUS HRISTOS, ZARATHUSTRA vorbea despre Dumnezeu ca fiind: *„Dătătorul tuturor lucrurilor bune şi desăvârşite*", iar despre învierea din morţi şi nemurirea sufletului spunea că: „*Cei ce cred în Dumnezeu nu vor pieri, ci li se va da viaţă veşnică*".

„AVESTA" cartea sacră a zaroastienilor vorbeşte despre Dumnezeu că: *„EL a creat toate făpturile spre bunăstare, care este şi VOIA LUI şi este necesar, de obicei, să se împlinească*". Şi, continuă, într-un alt pasaj cu aşteptările CREATORULUI de la cei care înscriu valori noi pe tăblițe noi, „*nişte secerători care seceră cu EL, căci pentru el totul este copt pentru seceriş".* Surprinzătoare asemănări cu învățăturile Domnului Nostru, IISUS HRISTOS!

Să amintim şi despre dialogul lui HERMES cu discipolul său, ASKLEPIOS, în legătură cu Dumnezeu, despre care afirmă că: „*Nici o gândire omenească nu poate să-L înțeleagă, şi nici o limbă să-L descrie. Acesta este incorporal, invizibil, fără formă, şi nu poate fi perceput de simțurile noastre. Acesta este etern şi nu ar putea fi măsurat cu linia scurtă a timpului. Dumnezeu este inefabil. EL poate, este adevărat, să comunice câtorva aleşi facultatea de a se ridica deasupra lucrurilor naturale, pentru a pătrunde câteva din razele perfecțiunii sale supreme, dar aceştia nu găsesc deloc cuvinte pentru a traduce într-o limbă vulgară imaterialitatea viziunii care îi face să tresară. Ei pot explica umanității cauzele secundare ale creațiilor care trec prin fața ochilor lor, ca imagini ale vieții universale, dar cauza primară rămâne ascunsă privirilor, şi nu o vom înțelege decât prin moarte"*[28].

Cred că este cea mai completă descriere a măreției lui Dumnezeu şi a naturii Sale!

Cărțile sacre ale hinduşilor, VEDELE vorbesc despre *„AGNI, foc divin, agentul cosmic, principiul universal. EL naşte zei,*

27FRIEDERICH WILHEM NIETZSCHE: - „AINSI PARLAIT ZARATHOUSTRA", ED. MARCURE, PARIS, 1935.

28M. MASPERO - „HISTOIRE ANCIENE DES PEUPLES DE L'ORIENT.

organizează lumea, produce şi conservă viața universului; este puterea cosmogonică. Este eternul masculin; în creator, Spirit pur, iar SOMA - eternul feminin, sufletul omenirii, matricea tuturor lucrurilor vizibile ochilor. Unirea celor doi constituie FIINȚA SUPREMĂ, esența lui Dumnezeu, care se sacrifică perpetuu, devenind punctul vital al tuturor funcțiunilor din natură şi conține în germen doctrina teozofică a evoluției lui Dumnezeu în lume, sinteza ezoterică a politeismului şi monoteismului".

În „*UPANISADE*" se prezintă esența doctrinei brahmanice care indică faptul că: „*Cel care crează fără încetare lumile este TRIPLU. EL este BRAHMA (TATĂL); MAYA (MAMA); VISHNU (FIUL), adică: ESENȚĂ, SUBSTANȚĂ şi VIAȚĂ. Fiecare îi conține pe ceilalți doi şi toți trei sunt în cel INEFABIL".*

„*BAGHAVADGITA*" ne spune că: *„Tu porți în tine un prieten sublim pe care tu nu-l cunoşti. Căci Dumnezeu locuieşte în interiorul fiecărui om, dar puțini îl găsesc", iar într-un alt text continuă:* „*Din operele lui Dumnezeu preced principiile tuturor lucrurilor prin care Universul a fost format... iar sufletul care l-a găsit pe Dumnezeu este eliberat învierii şi morții, îmbătrânirii şi durerii şi bea apa nemuririi".*

Voi încheia această călătorie magică în căutarea „*cuvântului pierdut"* şi pentru descoperirea sensului tainic al naturii CREATORULUI, poposind în EGIPT, când în jurul anului 1367 î. Hr., faraonul AMENOFIS IV a hotărât să părăsească TEBA şi să întemeieze o nouă capitală în oraşul TEL al AMARNA, pe malul răsăritean al NILULUI, numită după noua religie fondată, „*ORIZONTUL LUI ATON*Tot cu acest prilej şi-a schimbat şi numele din AMENOFIS IV în faraonul AKENATON şi mare preot al zeului ATON.

Despre zeul ATON, considerat de faraon ca fiind Dumnezeu spunea că este: *„intangibil, invizibil, omniprezent; este în acelaşi timp tată şi mamă a tuturor oamenilor, EL se face simțit şi înțeles prin lumina soarelui care pătrunde peste tot. Si totuşi, ATON nu este SOARELE, ci doar energia nedefinită ce se ascunde dincolo de SOARE, izvorul forței vitale care ajunge pe pământul nostru datorită căldurii sale şi face să existe totul. EL este o esență pur spirituală în care sălăşluiesc BINELE, ADEVĂRUL, IUBIREA şi FERICIREA totală ... ATON nu are chip de om, nici altă înfățişare, iar noi nu-l putem*

reprezenta într-o statuie sau o icoană". [29]

Religia lui AKENATON avea drept simbol discul solar, de la care porneau raze ce se întindeau, întocmai ca nişte braţe, fiecare terminat cu câte o mână mângâietoare.

Faraonul AKENATON a lăsat posterităţii multe imnuri dedicate lui ATON, care constituie o exprimare artistică a fericirii de a se închina lui Dumnezeu, tată şi mamă pentru întreaga creaţie, atât pentru egiptean, cât şi pentru străin, permiţând gândirii religioase să facă un pas înainte, unul mai mare decât părea să fie la început.

„Deşi, religia sa a constituit o preţioasă sursă de inspiraţie pentru religiile monoteiste ce i-au urmat, iar fervoarea credinţei sale în UNICUL DUMNEZEU a fost model de exprimare a dragostei faţă de DUMNEZEU, mulţi sfinţi creştini, printre care si Sf. AUGUSTIN AURELIAN în «CONFESSIONUM», (LIBRI XIII) şi în «DE CIVITATE DEI» au folosit această sursă fără să recunoască aceasta în mod explicit".[30]

Cred că în încheierea acestei prezentări succinte a credinţei *„Frumosului Prinţ, Alesul Soarelui, Rege al Egiptului de Sus şi de Jos, care a trăit în ADEVĂR", AKENATON, Copilul Frumos al lui ATON Celui Viu şi al cărui nume va fi veşnic pomenit"*[31], merită să redăm o rugăciune închinată lui ATON, compusă de faraon şi înscrisă pe sicriul său.

„Eu respir proaspăta suflare care iese de pe buzele TALE. Contemplu în fiecare zi frumuseţea TA. Dorinţa mea este să-ţi ascult glasul dulce, ca vântul care vine din nord şi fie ca viaţa să-mi reînvigoreze mădularele, prin dragostea ce mi-o porţi. Dă-mi mâna care ţine în ea sufletul TĂU, ca să-l primesc şi eu să trăiesc prin EL.

Cheamă-mă în veci pe nume, iar eu nu voi înceta să-Ţi răspund"[32].

JAN POTOCKI în lucrarea *„MANUSCRISUL DE LA SARAGOSA"*[33], vorbea despre Dumnezeu astfel: *„Dumnezeu - UNUL*

29 ARTHUR WEIGALL - „HISTOIRE DE L'EGYPTE ANCIENE", ED. PAYOT, 1935.

30 GHEORGHE DRAGOMIR - „EUROPA CU CAPUL IN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT", ED. ROMÂNIA ÎN LUME 2011.

31 PIERRE MONET - „LA VIE QUOTIDIENE EN EGYPT", ED. HACHETTE, 1948.

32 IDEM.

33 JAN POTOCKI - „MANUSCRIT TROUVE Â SARAGOSSE", ED. GALLINARD, 1958.

este în toate, şi toate sunt în Dumnezeu, aşadar temeiul întregului UNIVERS fiind Dumnezeu, temeiul CREAȚIEI este verbul originar; şi dacă la început a fost CUVÂNTUL şi Universul a proliferat CUVÂNTUL şi din CUVÂNT, atunci anume combinații de cifre, litere şi cuvinte trebuie neapărat să-şi subordoneze acea parte din Univers pe care o numeşte. Tot Universul având un nume, şi pronunțarea lui trebuie să te facă stăpânul pe ceea ce ai numit; lucru, animal, om, divinitate, totul este supus numelui care-l guvernează. Este vorba de Cuvântul mistic, originar. A afla acest nume înseamnă a distinge esența de aparență, iar puterea e numai esență. Pe asemenea strictul determinism se întemeiază legenda GOLEMULUI, unde formula magică însufleteşte lutul şi-l subordonează voinței creatorului său. În această ştiință a formulării magice, omul repetă, actul creator al lui Dumnezeu, însă diminuat si fragmentar, la scară umană.

Unicul deținător al Ştiinței Supreme este Dumnezeu însuşi, omul nu poate să dețină decât o parte din ştiința divină".

Potrivit lui HERACLIT din EFES[34], *„LOGOSUL, ceea ce oamenii din totdeauna sunt incapabili să-l înțeleagă, este ordinea divină. EL a existat şi va exista totdeauna. Omul acaparat de preocupările sale materiale, nu se preocupă să-i înțeleagă sensul".*

... *„Focul este PRINCIPIUL tuturor lucrurilor. În realitate EL este mişcare, primul şi ultimul stadiu al cosmosului traversând ciclurile. Lumea a fost întotdeauna şi va fi un foc viu, alimentându-se cu măsură, şi stingându-se cu măsură",* este o altă abordare a naturii lui Dumnezeu, formulată de CLEMENT din ALEXANDRIA.[35] Şi continuă: *„Acest foc este de asemenea, LOGOSUL UNIVERSAL, noțiunea comună tuturor a cărei armonie este rezultatul tensiunilor şi opoziției care constituie realitatea".*

În lucrarea *„ORACOLELE CALDEENE"*, ALEXANDRU ANGHEL vorbeşte despre FOCUL UNIVERSAL fiind descris ca: *„mişcându-se în serpentine. Simbolul este Înțelepciunea Universală mişcându-se ca un şarpe înaripat pe suprafața haosului primordial - ceea ce înseamnă trupul regenerat al neofitului".*[36]

34HERACLIT din EFES (535-475 î. Hr), filosof grec, presocratic, provenea dintr-o familie de sacerdoți, descendent din regele ATENEI, CODROS, al cărui fiu ANDROCES a întemeiat EFESUL. A fost discipolul lui XENOFAN şi al pitagoricianului HIPPAS din METAPONTE. A renunțat la statutul de descendent regal, ducând o viață de eremit, izolat pe munte, trăind din consumul de plante şi fructe sălbatice.

35CLEMENT din ALEXANDRIA - „FRAGMENTE 30, STROMATES V, 5.

36ALEXANDRU ANGHEL - „ORACOLELE CALDEENE", ED. HERALD, 2006.

Acest capitol a pornit de la chemarea din ceruri venită din partea lui Dumnezeu de *„supunere şi ascultare a Cuvântului Său”,* şi am ajuns la credința în Dumnezeu şi trăirea în Dumnezeu; la concluzia că *„nu-l poți cunoaşte pe Dumnezeu dacă nu ai smerenie; aşa cum ne învață părintele EFREM FILOTHEITUL”.*

Problema care se pune în fața omenirii la acest prag istoric şi încheiere a unui ciclu cosmic, nu este cea „a *existenței lui Dumnezeu, ci dacă Dumnezeu ne mai iubeşte”,* cum plin de înțelepciune ne îndruma părintele, ARSENIE BOCA. Dar pentru a spulbera orice îndoială în privința lui Dumnezeu, îmi voi permite să prezint sintetic câteva argumente bazate pe cercetările ştiințifice la care a ajuns omenirea la începutul mileniului trei, care susțin cele afirmate în paginile precedente în legătură cu măreția enigmaticului CREATOR, al celor văzute şi celor nevăzute.

„*Complexitatea planetei noastre ne indică existența unui CREATOR care nu numai că a creeat Universul în care trăim, ci şi îl menține în viață. Poziția Pământului la o distanță perfect calculată față de SOARE şi LUNĂ îi permit acestuia să aibă atmosfera propice vieții; dacă ar fi fost plasat mai aproape de Soare sau mai departe, atunci n-am fi mai avut aceeaşi atmosferă, anotimpuri şi viața ar fi fost amenințată cu dispariția. Aceeaşi situație s-ar fi întâmplat plasată în altă poziție față de LUNĂ.”*

„Apa sfidează legile gravitației urcând până în vârful celor mai înalți copaci, dar calitatea apei, prin compoziția ei chimică asigură viața pe pământ; dacă şi-ar schimba compoziția chimică, ar pune în pericol existența faunei şi-a florei”.

„*Complexitatea corpului uman, o reflectare la nivel micro, a structurii COSMOSULUI, indică legătura şi interconectarea organismului uman, dar a tot ce este viu cu TOTUL, cu structura şi legile UNIVERSULUI care îşi exercită o influență perpetuă a evoluției omului"*

„Complexitatea creierului indică existența unei inteligențe superioare la originea sa, o Conştiință a Universului pe care o regăsim în ADN-ul uman. Creierul uman procesează peste un milion de informații pe secundă, ceea ce este puțin probabil ca această performanță să fie atinsă de inteligența artificială”.

Dar, interesant este că simultan creierul face şi o filtrare a

informațiilor primite, eliminându-le pe cele considerate neinteresante, permițând astfel să se creeze posibilitatea concentrării şi acționării cu eficiență. Argumente ştiințifice detaliate ne oferă domnul profesor universitar, doctor în neurologie, DUMITRU CONSTANTIN- DULCAN în lucrările *„INTELIGENȚA MATERIEF* şi *„ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT*" şi domnul academician MIHAI DRĂGĂNESCU, în lucrările „*SPIRITUALITATE, INFORMAȚIE, MATERIE"* şi „*INFORMAȚIA MATERIEI",* la care mă voi referi pe larg în capitolele următoare.

Întâmplarea sau „*cauzele naturale"* nu pot explica în mod convingător aceste lucruri extraordinare. Cauzele naturale nu pot explica de unde a apărut viața şi nici de ce un volum impresionant de informații le găsim în ADN şi acelea foarte exacte.

Nu se poate ignora existența unui număr impresionant din populația TERREI care este convins de existența unui Dumnezeu ATOTPUTERNIC, indiferent sub ce denumire îl venerează. Să nu uităm că, spre deosebire de celelalte revelații ale lui DUMNEZEU, IISUS HRISTOS este imaginea cea mai evidentă şi mai directă a lui DUMNEZEU.

EL a spus: *„Eu sunt lumina lumii, cine MĂ urmează pe MINE, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții".* EL a mai spus: *„EU sunt Calea, Adevărul si Viața. Nimeni nu vine la TATĂL decât prin MINE!"*

Dumnezeu există şi ne caută să ne apropiem de EL, ne-a creeat ca să-L cunoaştem şi doreşte să fie cunoscut prin FIUL SĂU şi MAICA cea PREACURATĂ, FECIOARA MARIA.

APOSTOLUL PAVEL spunea despre IISUS HRISTOS că: *„EL este chipul lui DUMNEZEU CEL NEVĂZUT, CEL DINTAI-NĂSCUT din toată CREAȚIA, pentru că prin EL au fost create toate lucrurile, cele care sunt în Ceruri si cele nevăzute ... Toate lucrurile au fost create prin EL si pentru EL"".* (Ep. Către COLOSENI 1:15-16)

UNIVERSUL - ETERNA ŞI FASCINANTA ENIGMĂ

Motto: „Universul conspiră în favoarea noastră.

Toate gesturile si acțiunile să le facem din dragoste.

Conversațiile cu Dumnezeu le facem din dorința

disperată de a ne schimba".

ARSENIE BOCA - „SEMINȚE DUHOVNICEŞTI"[37].

Dumnezeu a intervenit în patru moduri pentru a da un sens, o noimă vieții, şi anume: Creația lumii, Potopul, Întruparea Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, Sfârşitul Lumii.

„Începem cu începutul, începutul lumii a fost precedat de facerea zeilor si aceştia au creeat, la rândul lor, Cosmosul si oamenii; în alte zone, au fost altfel de începuturi şi acestea au avut loc la începutul începutului! ... Cosmogonia este facerea lumii, a Universului, iar Cosmologia este ştiința despre Univers, care arată nu numai cum s-a format sau cum a fost făcut Universul, ci şi alcătuirea şi modul de funcționare şi, după caz, dispariția lui, suntem îndreptățiți să precizăm că facerea lumii, cosmogonia, este inclusă în cosmologie, cu care are un raport de la parte la întreg".[38]

Aşa îşi începea distinsul erudit în ale ezoterismului, ŞTEFAN MĂŞU, monumentalul său tratat de cosmologie şi antropologie, *„MAREELE ARHITECT AL UNIVERSULUI".*

Lucrarea care se întinde pe aproximativ 1000 de pagini, prezintă cititorului un bogat material documentar (peste 700 de titluri din lucrări de specialitate) având drept surse de inspirație, cărțile sacre ale Orientului şi Occidentului, lucrări de referință ale unor filosofi antici fondatori, în acelaşi timp a unor religii ori societăti inițiatice, opere ale unor teologii de frunte ai Bisericii Creştine şi a unor maeştri sufi (păstrători ai

37 ARSENIE BOCA - „SEMINȚE DUHOVNICEŞTI" ED. LUMEA CREDINȚEI, 2009.

38 ŞTEFAN MĂȘU - „MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI", ED. RAO, 2012.

tradiției islamice) kabaliști, francmasoni, şi nu în ultimul rând lucrări aparținând unor savanți din diverse domenii din perioada Renaşterii şi până în prezent.

Excelența Sa Domnul ŞTEFAN MĂŞU, Înalt Demnitar al Masoneriei din România şi din străinătate, care a aprins lumina speranței în Lojele româneşti imediat după evenimentele din decembrie 1989, este un cunoscut şi apreciat scriitor din țară şi străinătate, fiind autor a numeroase lucrări cu caracter ezoteric care ajută cititorul să înțeleagă mai profund sensul tainic al măreției CREAȚIEI MARELUI ARHITECT al UNIVERSULUI şi să trezească setea de cunoaştere şi căutare a Adevărului Suprem prin desăvârşire spirituală.

Domnul ŞTEFAN MĂŞU se numără printre căutătorii neobosiți ai Sublimului Adevăr şi a sensului pierdut, iar din acestă călătorie inițiatică fără sfârşit, ne împărtăşeşte cu generozitate experiențele personale.

Drept urmare în lucrarea mea, voi încerca să abordez problematica complexă a creației lumii şi Universului, din alte unghiuri de vedere, făcând apel la operele şi lucrările unor mistici ai Orientului şi Occidentului, clarvăzători, numerologi, filosofi, spiritualişti, dar şi a unor savanți din domeniile neurologiei, astrofizicii, astrologiei care ne oferă o serie de elemente interesante de analizat, chiar dacă teoriile lor se situează pe poziții opuse.

De altfel, în aceasta constă frumusețea şi valoarea duelului cavaleresc între inteligențe acoperind varii domenii şi zone cât mai diverse de pe planeta Pământ.

În lucrarea, „*INTELIGENȚA MATERIEF*[42] prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN reputat medic neurolog şi psihiatru, autor a numeroase monografii, tratate, lucrări şi cărți de certă valoare ştiințifică, în capitolul introductiv prezintă Universul, care este doar fizică. „O *fizică a echilibrelor energetice în multitudinea formelor existente. Este o aserțiune acceptată de ştiință. Noi am completa doar cu ideea intervenției unei inteligențe în acest joc de energii* Şi continuă: *„În ştiință sunt formulate două teorii cosmogonice, teoria universului staționar care consideră că Universul nu are un moment de apariție, a existat dintotdeauna şi este inextensibil (FINALYş.a) şi teoria* [39] *universului extensiv, care îi atribuie o vârstă, un moment de început din care s-ar afla într-o continuă expansiune (GAMOW s.a)".*

Însă cea mai apropiată de realitatea ştiințifică, susține distinsul om de ştiință, ar putea fi, conceptul de univers ciclic, pulsatoriu descris în gândirea hindusă. Totul în Univers s-ar afla într-o perpetuă alternanța ciclică: evoluție-involuție.

39DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „INTELIGENȚA MATERIEI", ED. EIKON, CLUJ-NAPOCA, 2009.

După încheierea unui ciclu, materia şi-ar relua evoluția din punctul zero, fără ca vreo informație să transgreseze dintr-un Univers în altul, după unele viziuni, iar după altele, germenii viitorului univers s-ar afla în cel precedent.

Dar să ne întoarcem în vremurile de demult, când PITAGORA înțelegea că pentru a pătrunde tainele UNIVERSULUI, are nevoie să găsească ştiința lui Dumnezeu în templele din EGIPT, fiind călăuzit de un hierofant din munții LIBANULUI, care i-a spus mamei sale însărcinată că: „vei naşte un fiu care va fi mare prin înțelegere, dar aminteşte-ți că dacă grecii posedă încă ştiința zeilor, ştiința lui Dumnezeu se află în EGIPT."

Uitându-se pe bolta cerească, fiind în stare de meditație, PITAGORA se întreba, dacă micul infinit, mişcarea atomilor are rațiunea sa de a fi, cum infinitul mare, mişcarea aştrilor, a căror grupare reprezintă corpul Universului, nu ar avea acestă rațiune de a fi?

„*Deci fiecare lume are propria sa lege, si întreg ansamblul se miscă, într-un NUMĂR si într-o armonie supremă*".

PITAGORA, a realizat că în această sinteză a celor trei lumi: naturală, umană şi divină, era secretul COSMOSULUI, dominat şi pătruns de Dumnezeu, TETRADA sacră, imensă şi simbolul pur, era izvorul naturii şi modelul lui Dumnezeu. Cheia universului era ascunsă în aceste linii geometrice şi PITAGORA vede lumile în mişcare potrivit ritmului şi armoniei NUMERELOR SACRE.

El a ghicit sferele lumii invizibile îmbrăcând vizibilul şi asimilându-l fără încetare; el a înțeles că purificarea şi echilibrarea omului pe acest pământ se realizează numai prin tripla inițiere.

Potrivit lui PITAGORA, MONADA reprezintă esența lui Dumnezeu, DYADA, facultatea sa generatoare şi reprezantativă, ori lumea reală se compune din trei elemente distinctive dar contopite unul în altul: corp, suflet şi spirit, ca şi UNIVERSUL care este divizat în trei SFERE CONCENTRICE: lumea naturală, lumea umană şi lumea divină. TRIADA, sau legea ternară este adevărata cheie a vieții, căci ea se regăseşte pe toate treptele vieții, de la crearea celulei organice, traversând constituția fiziologică a corpului animal, funcțiunea sistemului sanguin şi sistemului cerebro-spinal, până la constituirea hiperfizică a omului, la cea a „ *UNIVERSULUI si a lui DUMNEZEU*'[43].

„*Universul este înțeles de profeții biblici ca o entitate proteguitore din care*

emană un anumit gen de simpatie cosmică, iar sentimentul de iubire dintre Dumnezeu si oameni este indisolubil legat de, atributul de vitalitate al lui DUMNEZEU concretizat prin forțele biologice ale naturii care se revarsă asupra oamenilor'[40] .

În EVREI 11, 3, DUMNEZEU a proclamat particula lui DUMNEZEU acum mai bine de 1900 de ani, *„Prin credință înțelegem că lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu, asa încât cele ce se văd au fost făcute din cele ce nu se văd".* Aşadar, DUMNEZEU declară că tot ceea ce este văzut (material) este făcut din lucruri care sunt nevăzute, adică din particule elementare precum particula lui HIGGS (bosonul lui HIGGS) recent descoperit de oamenii de ştiință de la CERN (EUROPEAN LABORATORY FOR PARTICLE PHYSICS), pe care EL a creat-o acum miliarde de ani.

Deci, cercetarea ştiințifică este necesară pentru a înțelege mai bine cum DUMNEZEU a creat acest măreț UNIVERS.

„Referitor la acestă particulă numită, bosonul lui HIGSS", dr. DEEPAK CHOPRA[45] guru al medicinei alternative a spus că: el arată că există o divină interconectare între toate lucrurile. El întăreşte teza că UNIVERSUL vine dintr-un nimic, ca dintr-o totalitate".

Bosonul lui HIGGS este doar un pas spre realitatea deplină a faptului că totul are un Izvor comun, şi că LOGOSUL creator a țesut acest UNIVERS din iubire, ca o mărturie a vieții Părintelui ceresc.

Unificarea teoriilor despre existență înseamnă şi întărirea conştiinței unei origini comune a tuturor şi a unei INTELIGENȚE infinite şi supreme care a creat totul.

Oamenii de ştiință vorbesc despre un DESIGN IMPERIAL al UNIVERSULUI şi despre interconectarea tuturor lucrurilor şi ființelor, sau chiar despre un scop comun al tuturor.

Am putea concluziona că, UNIVERSUL ca tot ce există în el poate fi definit de: materie, energie, informație.

Întreaga materie este organizată pe sisteme, pe un ansamblu de elemente

40PITAGORA - „VERS DORES" - traduse de FABRE D'OLIVET.

ION BANU - „OP. CIT".

DR. DEEPAK CHOPRA (ns. 1947, NEW-DELHI), cetățean american de origine indiană, medic endocrinolog, scriitor de succes pe teme de spiritualitate şi medicină alternativă. A publicat numeroase cărți despre dezvoltare personală, NEW-AGE, medicină alternativăîn combinație cu anumite teorii ale fizicii cuantice.
Cărți scrise: „LIFE AFTER DEATH" 2006; „L'ESPRIT ETERNEL ET CORPS SANS AGE" ;„LE CORP QUANTIQUE".

legate între ele şi aflate în interacțiune, orice ființă reprezintă un sistem biologic care cuprinde la rândul său subsisteme, însă la rândul ei este cuprinsă în alte sisteme mai mari: „*biosfera, universul, între care există legături permanente si dublu sens. Aceste legături intra si inter sistemice au fost denumite de V. SĂHLEANU, legături de tip informațional*", subliniază distinsul Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN DULCAN în lucrarea, INTELIGENȚA MATERIEI.

Dar să ne oprim o clipă şi să amintim cititorului istoricul conceptului de moleculă care are rădăcini în ideea existenței în natură a unei structuri formate din combinarea a doi sau mai mulți atomi se crează structurile stabile ale Universului.

Conceptul de moleculă şi atom îşi au originea în sec. V î.Hr., cu filosoful grec LEUCIP care susținea că, „*Universul se compune din atomi si vid, idee dezvoltată la 450 î.Hr. de discipolul lui PITAGORA, EMPEDOCLE, care formulează teoria celor patru elemente: foc, aer, pământ si apă, cât si a forțelor care le sunt asociate: atracția si respingerea*

Pe acestă bază mai mulți savanți de-a lungul istoriei au speculat în legătură cu modul în care atomii pot reacționa între ei într-un sistem coerent.

THALES din MILET (sec. VI î.Hr.) gândea că elementul esențial este apa, şi că toate lucrurile deveneau din acest element; iar PLATON (360 î.Hr.) în dialoguri „TIMEE" privind compoziția corpurilor organice şi anorganice, presupune că particula fundamentală a fiecărui element are o formă geometrică precisă; tetraedric (foc); octaedric (aer); icosedric (apa) şi cubic (pământ).

Distinsul academician, MIHAI DRĂGĂNESCU[41] vorbeşte despre, „*existența ipotetică în profunzimea materiei a unor informații mai adânci decât cea genetică, a unui câmp informațional primordial care ar putea fi si substanța câmpului mental, ca si a întregii materii.*

Informația ar exista înscrisă în profunzimea materiei ca o nouă realitate materială cu proprietăți informaționale

Informația, susține autorul, este de fapt în „esență, structură" şi citează ca structuri informaționale, „*programele si legile naturii, modelele interne ale omului si ale celorlalte viețuitoare la care se adaugă si un câmp informațional asociat, care împreună asigură legătura subtilă si invizibilă între om si univers, între om si plante, între galaxii*

În fizica cuantică, materia este reprezentată prin cuante aflate în continuă mişcare sub formă de vibrații, care navighează într-un spațiu cuantic sau hiperspațiu,

41MIHAI DRĂGĂNESCU - „PROFUNZIMILE LUMII MATERIALE", 1979.

Universul apărând ca un râu de energie care curge veşnic dinspre lumea invizibilă spre lumea vizibilă.

Vorbind despre legături între sisteme şi subsisteme, trebuie să amintim şi de cele două teorii aflate în conflict, şi anume: Teoria Relativității generale a lui EINSTEIN care ne invață că: „un *spațiu lipsit de masă este plat*" şi Teoria cuantică susținută de WERNER HEISENBERG, care are la bază ideea că: „nu *se poate determina simultan poziția si cantitatea de mişcare a unei particule. Orice este subiect al fluctuațiilor cuantice chiar si câmpul gravitațional sau un spațiu vid".*

În rândul fizicienilor tinde să devină dominantă Teoria supercauzelor care este o combinație între cele două Teorii.

În 1984, GREEN şi SCHEK publică un articol revoluționând teoriile existente introducând în dezbatere principiul supersimetriei şi teoria supercorzilor, susținând că: „*fiecare mod de vibrație există prin perechi: pentru fiecare vibrație bosonică există un mod al vibrației fermionice si vice-versa".*

GREGG BRADEY consideră că „*aceste câmpuri cuantice sunt incluse într-o vastă rețea care conectează într-o singură unitate întreaga lume vie si nevie existând în Univers, rețea care permite comunicarea instantanee sub diverse forme, inclusiv la nivel de gând cu tot ceea ce cuprinde Universul. Această rețea denumită MATRICEA DIVINĂ ar fi de fapt un câmp de energie de o natură particulară care interconectează întreaga creație, omul comunicând cu aceasta prin stările emotive*

Dacă la nivelul profund al materiei, în hiperspațiu, s-ar găsi modelele morfologice ale lumii aflată în devenire, în stare potențială, izvorâte dintr-o uriaşă inteligență care le generează şi coordonează lumea vie n-ar fi decât rezultatul materializării acestei informații prin codul genetic.

Continuând pe acest fir, ajungem la concluzia că la originea întregii creații a stat o minte, o inteligență primordială a Universului, o conştiință cosmică în care îşi poate avea originea şi constiința noastră individuală.

Funcționalitea tuturor organismelor vii presupune un consum de energie şi un schimb de informație, fiind influențată de toți factorii energetici şi informaționali cu care interacționează; influențele benefice sau nocive ale mediului ambiant şi cosmic se vor reflecta în evoluția biocâmpului. Avem deci, în fața noastră o interferență de câmpuri energetice care pot genera consecințe patologice. (ex. Erupțiile solare pot da naştere la accidente cardiovasculare sau cerebrale, etc). Intensitatea activității solare este urmată de emiterea unei mari cantități de radiații electromagnetice care se fac simțite

în atmosfera terestră şi nu numai. Modificările câmpului energetic care precede apariția unei boli pot fi sesizate de oameni înzestrați natural cu posibilități de detectare şi decodificare a unor astfel de informații.

Prin bioritm, întreaga lume vie se integrează Universului, din care provine, formând o unitate biocosmică; ritmurile noastre biologice rezonează cu ritmurile Universului, imprimându-ne un dublu caracter de-a fi independent şi în accelaşi timp, dependent de Univers.

H. BURR de la Universitatea YALE emite ideea *„unei matrici de schemă energetică, un câmp energetic matrice, organizator, pentru informația genetică".*

BIOCOMUNICAȚIA sugerează existența unui limbaj între celule, adică posibilitatea de a comunica între ele.

Urmărind cu atenție, în mod evolutiv, teoriile formulate despre structura Universului ca materie, energie, informație, în mod firesc ajungem să ne întrebăm: cât de determinată este lumea noastră, Universul în care trăim, de materia profundă, de proprietățile ei, de unele principii?

Răspunsul îl oferă academicianul MIHAI DRĂGĂNESCU în lucrările sale monumentale, care deschid noi orizonturi atât pentru cercetarea stiințifică, cât şi pentru filosofie[42]. Referidu-se la materie, substanța şi materia profundă, domnia sa subliniază că: *„dacă acceptăm existența unei materii profunde, atunci spațiul şi timpul care derivă din această materie, sunt forme de mişcare ale materiei profunde. Spațiul şi timpul rezultă din mişcarea materiei, deci în interiorul materiei. Spațiul şi timpul rezultă din mişcarea materiei profunde, iar conținutul lor trebuie să se refere la materia profundă".* Şi continuă întrebând: cum ar putea substanțele să genereze spațiu, fie şi din interacțiunea lor?

Spațiul, timpul şi substanța sunt de materie profundă, adică provin toate trei din una şi aceeaşi materie profundă. Toate trei sunt forme de existență ale materiei, toate trei sunt forme de mişcare ale materiei, sunt deci procesualitați, iar caracterul de substanță, văzut de observatorul conştient din univers, trebuie extins într-o anumită măsură şi asupra spațiului. *„Se poate spune că materia este temeiul existenței, subînțelegând materia cu proprietățile ei primordiale, sau se poate spune că materia şi principiile ei sunt temeiul existenței".*

42MIHAI DRĂGĂNESCU - „INELUL LUMII MATERIALE", ED. ŞTIINȚIFICĂ, 1989.

Informația în materia profundă este sensică, fenomenologică, în timp ce ea în univers apare în forma structurală, fie în combinație cu cea fenomenologică în substanță vie, fie numai structurată în materie vie. Determinismul materiei profunde este mai curând tendențial datorită rolului informației fenomenologice în această materie.

Materia profundă nu este numai materie, ci şi informație.

„În ortofizică s-a adoptat materia profundă cu sublinierea că ea nu poate fi considerată o materie obişnuită, ci una care să explice producerea atât a substanței nevii, cât şi a celei vii din aceiaşi ingredienți primari; precum şi fenomenele mentale", continuă domnul academician MIHAI DRĂGĂNESCU.

S-a constatat de aceea necesitatea a două principii ale materiei profunde: lumația şi informateria; întrucât din materie profundă se naşte un univers.

De la nous la informație, un prim pas.

Nous-ul, gândul intelectual ca principiu al lumii, stă la baza substanței. Lumea nu poate fi imaginată fără informație, căci ce poate fi altceva nous-ul ca principiu al lumii.

HERACLIT spunea pe bună dreptate că: „ *Universul nu a fost creat de nici un zeu şi nici de om, ci el a fost întotdeauna şi este, şi va fi foc, de-a pururea viu, care se aprinde şi se stinge potrivit legii sale".*

EMPEDOCLE, discipol al lui PITAGORA, având drept maestu pe fiul acestuia TELAUGES, a primit prin inițiere secretele doctrinei, în baza cărora el a creat un nou curent filosofic prin introducerea, «informației» (prin binele şi răul imginați de el, inerenții lumii) alături de principiile materiale pentru a explica lumea.

În lucrarea lui SVEN TAGE TEODORSON *„ANAXGORA'S THEORY OF MATER"*[43]ajunge la concluzia că: „*noțiuni de bază ca nous şi sămânța, poartă un caracter oscilant între corporalitate şi necorporalitate. Semințele sunt, programele sau matricele cosmosului, iar acestea sunt programate de nous".*

TEODORSON sugerează că, teoria materiei a lui ANAXAGORA este precursoarea teoriei lui ARISTOTEL.

Varianta ortofizică a materialismului informațional este un materialism structural-fenomenologic care trece şi prin linia de gândire cosmologică a cosmosului extern al Universului, şi a cosmosului intern, al minții şi conştiinței, materiei profunde.

Sâmburele lumii este profund căci în el se adună rădăcinile tuturor stelelor,

43SVEN TAGE-TEODORSON - „ANAXAGORA'S THEORY OF MATER", 1982.

rădăcinile Universului în totalitate. Şi totuşi sâmburele lumii nu este chiar ultima realitate, deoarece el nu era încă pe când nu

era Universul:

„Pe când nu era moarte, si nimic nemuritor.
Nici sâmburele luminii de viață dătător,
Nu era azi, nici mâine, nici ieri, nici totdeauna,
Căci UNUL era toate si totul era UNA”.[44].

În sâmburele lumii trebuie să stea informația după care se construieşte UNIVERSUL, deoarece în orice sâmbure se găseşte o informație, acesta pare să fie rolul lui:

„*În sâmburele de ghindă e cuprinsă ideea stejarului întreg”*[45]. Sâmburele lumii se găseşte în cosmosul profund. Stelele, în cosmosul imediat, exterior, în univers.

Universul în poezia eminesciană este cosmosul exterior, însă cosmosul interior conține sâmburele lumii.

Haosul profund la Mihai EMINESCU nu este de fapt haos, ci liniştea în sine, dar cu un sâmbure care agită lumea în sine.

MIRCEA ELIADE în lucrarea sa, *„LE SACRÉ ET LE PROFANE”*[46], vorbind despre COSMOS-HAOS, ținea să sublinieze că: „*Un teritoriu necunoscut, străin, neocupat de noi, ține încă de modalitatea fluidă si larvară a «HAOSULUI», ocupându-l si instalându-se în el, omul îl transformă simbolic în COSMOS printr-o repetare ritualică a cosmogoniei. Orice creație are un model exemplar: crearea UNIVERSULUI de către zei”...* .

„*Orice existență cosmică este predestinată «trecerii» omul trece de la preființă la viață si în cele din urmă la moarte, tot asa cum strămoşul mitic a trecut de la preexistență la existență, iar Soarele de la întuneric la lumină”*[47] .

Ajungând la acest moment de trecere de la întuneric la lumină în UNIVERSUL infinit, mi-am amintit de cartea de rondeluri a distinsului scriitor şi rafinat ezoterist, domnul GEORGE VIRGIL STOENESCU, *„LUMINA UMBREF*[55].

În rondelul ca o întrebare, cu obsesie pe rimele „iar” şi „*apte*”, autorul aduce în

44MIHAI EMINESCU - „SPAȚIUL, TIMPUL ŞI CAUZALITATEA”.

45MIHAI EMINESCU - „OPERE VOL IX PUBLICISTICA (1870-1871).

46MIRCEA ELIADE - „LE SACRÉ ET LE PROFAN”, 1965.

47IDEM.

GEORGE VIRGIL STOENESCU - „LUMINA UMBREI” ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.

atenție întrebarea primordială care a pus pe gânduri, în căutarea răspunsului peste veacuri şi statuia simbolizând tăcerea gânditorului de la HAMANGIA, copleşit de sensurile tainice, cine suntem, de unde venim şi încotro ne îndreptăm?

În aşteptarea acestor răspunsuri care ar trebui să ne vină de la DUMNEZEU să ne aplecăm deasupra rondelului:

... *„Ținînd mereu trează în noi stirpea lui CAIN Vie lumina*
umbrei renăştea din fapte Cine sunt eu, încotro mă duc, de unde vin?
Întrebam cerul străin, prin lulie şapte".

Teoria ondulațiunii universale care, are drept fondator pe VASILE CONTA[48] ce ne-a lăsat drept moştenire primul sistem filosofic în cultura românească, o filosofie materială care a trezit interes pe plan european, are la bază una dintre cele mai generale legi ale materiei şi anume legea ondulațiunii universale. Aceasta surprinde o trăsătură caracteristică a mişcării materiei: dezvoltarea, creşterea, descreşterea şi descompunerea.

Unda lui CONTA este un val în terminologia lui A. TOFFLER, materia şi societatea cunoscând succesiuni de unde venind, unele după altele.

Denumirea undelor se face în două moduri: *„cap la coadă şi coadă la cap, ducând la o ciclicitate veritabilă*".

Potrivit lui VASILE CONTA, „*materia are nevoie de ritm, altfel nu are cum să intre în stare de mişcare, de aceea, ondulația este o lege generală a materiei*' ... *„Viața este o mişcare evolutivă ondoliformă, care se manifestă în corpuri ce-şi schimbă necontenit atomii materiali din care sunt compuşi ... Viața provine treptat din evoluția materiei nevii, care devine prin organizare superioară, materie vie*" ... *„Si continuă, susținând că, o ființă organică vie este o adunătură şi o întrunire de molecule materiale, dacă viața a apărut spontan la început, o formă organizată de viață nu mai poate apare spontan, ci numai în urma unei evoluții*" ... Sunt considerații care mă fac a crede că există chiar ființe neatârnate tot din ce în ce mai mici, poate până la nesfarşit, divizibilitatea visului mergând până la infinit" ... .

În Teoria fatalismului[55], VASILE CONTA precizează că: nimic nu se poate petrece şi nu se petrece fără o cauză, în acestă afirmație stă esența fatalismului. Este o teorie a automatismului lumii, în care totul pare să se potrivească, şi comportamentul omului şi comportamentul social, cu excepția fenomenelor de creativitate... Lumea este materială în totalitatea ei, chiar dacă crează şi ideal,

48VASILE CONTA - „PREMIERS PRINCIPES COMPOSANT LE MONDE", JASSY 1882.

deoarece idealul este o funcțiune a materiei.

„Sufletul este o proprietate a materiei, în particular a creierului, noțiunea putând fi asimilată cu cea de minte ... Când caut să concep nimicul absolut, sunt sprijinit de un sentiment penibil de gol, care mă oboseşte complet şi în sfârşit mă face să amețesc... Este imposibil de a-mi figura nimicul absolut" ... .

În lucrarea „BAZELE METAFIZICII" (1879) concluzionează că: „Cea mai adecvată interpretare a materiei ca fiind un mănunchi de principii primordiale, şi cu proprietăți ale materiei. De aceea există principii primordiale care-i aparțin" ... .

VASILE CONTA dorea să gândească dincolo de datele pozitive ale ştiințelor, *„sprijinit pe rezultatele ştiinței, el păşeşte mai departe, încercând să pătrundă printr-o coordonare sistemică toate enigmele existenței"*[49] .

Astro-fizica vorbeşte de începutul UNIVERSULUI, de BIG-BANG, de o proveniență a lumii din ceva. Fizicienii se întreabă astăzi ce există în interiorul particulelor elementare. Ei tot descoperă asemenea particule, dar până la urmă bănuiesc că trebuie să existe o ultimă cărămidă.

Când se spune că materia se desface la infinit, nici un fizician nu crede că lucrul ar putea să meargă chiar până la infinit.

Să vedem acum abordarea fondatorului REIKI, MIKAO USUI care ne vorbeşte despre energia Universală Luminoasă (REIKI) ca fiind *„o forță însuflețitoare pentru toți si toate care să mențină viața si să curețe, pe cât posibil, ceea ce este nemuritor pe Pământ si în Univers „Energia Universală Luminoasă vine de la sursa Supremă Infinită, numită DUMNEZEU, este curată, nepoluată si nepericuloasă, este benefică oricui, oricând, oriunde. Energia Universală vine din COSMOS si străbate toată lumea, unii o receptează mai mult, alții mai puțin în funcție de nivelul lor de desăvârşire spirituală si de puritate fizică si morală.*

Energia emisă de corpurile umane, animale, vegetale si minerale, este impură pentru că ele stau lângă suprafața Pământului, trăgând de la acesta emisii nocive ce vin de pretutindeni

În ultima perioadă, atât în mediul ştiințific cât şi al elitelor cu preocupări ezoterice, se bucură de interes teoria care susține că: *„apariția vieții pe Pământ ar fi rezultatul unei munci stăruitoare si plină de imaginație a unor oameni de stiință avansați dintr-o altă lume, de pe o altă planetă aflată la distanță foarte mare de TERRA".*

Autorul acestui curent, ca alternativă la cele două teorii consacrate:

49 VASILE CONTA - „TEORIA FATALISMULUI", 1875.

MIHAI RALEA - „VASILE CONTA" - filosof materialist. Revista de studii de istorie şi filosofie, 1949.

evoluționistă şi creaționistă, este CLAUDE VORILHON,[50]După o întâlnire de gradul 3 şi-a schimbat numele în RAEL (în ebraică-mesager) a prezentat de-a lungul a patru decenii, mai multe lucrări în care „*dezvăluie*" mesaje primite de la ELOHIM (o ființă extraterestră) care acoperă domenii cât mai diverse, inclusiv interpretări abile ale BIBLIEI şi Noului Testament.

Dar să ne oprim pentru moment la interpretarea textelor biblice privind GENEZA.

Potrivit, „mesajelor" primite de RAEL de la ELOHIM, civilizația pe TERRA este rodul muncii unor oameni de ştiință care în urmă cu 25.000 de ani au conceput în laborator crearea formelor de viață care urmau să populeze pământul. Au locuit pe TERRA timp de 12.000 de ani pentru pregătirea ecologică, viața marină, păsările, mamiferele, apelând şi la o echipă de artişti renumiți pentru designul acestor viețuitoare. Acest proces nu ar fi primit unanimitatea Consiliului celor 700 bătrâni înțelepți aleşi pentru a fi nemuritori, de aceea întreaga CREAȚIE a fost pusă sub semnul scepticismului, majoritatea înțelepților apreciind că oamenii ce vor popula această planetă ar fi animați de sentimente contradictorii, având de ales între bine şi rău.

După crearea pământului, care inițial a fost un singur continent şi a viețuitoarelor, ELOHIMII au purces la cearea omului după „*chipul si asemănarea* ' lor. De reținut că: *„liderii ELOHIMILOR au reusit cu mult înainte să recreeze genetic corpul uman cu memoria si personalitatea intacte folosind molecule conservate aparținând altor oameni care au murit cu mult timp în urmă".*

ELOHIMII considerau lucrurile infinitului minuscul ca având aceeaşi structură ca lucrurile infinitului vast.

„În mod similar, spunea ELOHIM către RAEL, propria noastră planetă, sistemul nostru solar, galaxia si universul nu sunt decât particule insignifiante care fac parte dintr-un atom al unei ființe gigantice organice si în felul acesta toată materia se reflectă în diferite niveluri în felul acesta. Materia si timpul nu au început si nici sfârşit, totul este ciclic'.

Spre deosebire de mişcarea UFO, RAEL aduce argumente *„plauzibile"* precizând că DUMNEZEU în BIBLIE înseamnă *„cei veniți din cer* ' şi are plural, iar

50CLAUDE VORILHON - ns 30.09.1947 în FRANȚA, din mamă catolică şi tată evreu a scris lucrarea „DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI"; SĂ LE SPUNEM BUN-VENIT EXTRATEREŞTILOR; CARTEA CARE SPUNE ADEVĂRUL; DA CLONĂRII; GENIOCRAȚIA; MAITREYA. A întemeiat mişcarea raeliană care numără în prezent 70.000 de membri din 50 de țări, îndrumați de 150 de ghizi spirituali.

BIBLIA abundă de îngeri (mesageri) cu față de om şi de vehicule zburătoare (CARTEA lui ENOH; naşterea lui NOE; ridicarea la ceruri a Sfântului ILIE, etc)

Potrivit lui ELOHIM *„sufletul este ADN, viața eternul din Împărăția Cerurilor se obține prin clonare si transferul cunostințelor în corp nou .* »

„*Omenirea, creație pământeană realizată de civilizații de pe alte planete, avansate tehnologic, civilizații care în căutare de noi surse de materii prime, îndeosebi aur, argint, titan, platină, cât si de hrană naturală, au pregătit pe pământ tabere de muncă colonizând planeta; susține în continuare RAEL după o discuție cu ELOHIM*"

RAEL aduce argumente interesante „*decriptând*" în manieră proprie o serie de taine conținute în piramidele egiptene şi în templele incaşe, maya, unde apar o serie de zeități reprezentate ca purtând costume de astronauți.

Ofrandele pentru zei şi DUMNEZEU pe care le regăsim din abundență descrise în BIBLIE şi în cărțile sacre ale Orientului fac referire la aceste materii prime menționate mai sus la care s-ar adăuga uleiul de măsline, smirna, tămâia, fructele, legumele şi jertfele de animale.

Dacă ne-am alătura acestei teorii, atunci REPTILIENII, o specie umană venind de pe planeta DRACONIS despre care se vorbeşte în diverse scrieri ale extremului Orient s-ar hrăni cu sângele adus jertfă, în templele unde profanul nu are voie să păşească fiind un loc sacru. De asemenea, ne-am lăsa purtați cu gândul şi la ANUNNAKI descrişi de mitologia mesopotaniană drept „zeii *care au creat OMUL".* Vom prezenta în anexă la acest capitol scurte note despre REPTILIENI, ANUNNAKI, EPOPEEA lui GHILGAMEŞ, ENUNA ELIS (epopeea babiloniană a creației lumii) care se aseamănă izbitor cu multe evenimente din BIBLIE, ce au marcat evoluția societății omeneşti de-a lungul existenței sale.

Revenind la RAEL şi „*mesajele*" primite de la ELOHIM, este interesant să reținem dialogul care se referă la scopul venirii pe pământ a acestor ființe şi amestecul lor în treburile pământenilor, în evoluția lor spirituală şi ştiințifică ... .

— De ce veniți pe Pământ, întreabă RAEL?

— Pentru a monitoriza şi supraveghea dezvoltarea umanității. Ființele umane de pe TERRA sunt viitorul, noi reprezentăm trecutul...

Voi ați avut în mâinile voastre ADEVĂRUL, dar n-ați putut să-l decriptați. Pe tot parcursul istoriei umanității descrise în Sfintele Scipturi, au existat numeroase situații când reprezentanții ELOHIMIILOR „*s-au arătat sub formă de îngeri, aleşilor*

pământeni inducându-le soluții pentru rezolvarea unor situații de criză când pacea şi echilibrul de forțe erau amenințate de spectrul războiului şi distrugerii, de răutatea şi trufia conducătorilor politici şi militari ai vremurilor trecute".

În prefața cărții „*DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERD,* ANTHONY GREY subliniază că: „*această carte marchează sfârşitul unei lungi ere de neînțelegere şi ignoranță în legătură cu noi şi cu scopul existenței noastre ... . Evoluția vieții pe pământ în forme variate reprezintă, de fapt, evoluția tehnicilor CREAȚIEI şi a creşterii rafinamentului creatorilor".*

Vom mai reveni la această lucrare în capitolele următoare.

KABALA - Cântarea Cântărilor (5) face aluzie la existența „*planetei creatorilor, a fericiților".* Coincidență, sau nu, rămâne de văzut în paginile următoare.

Dar să vedem şi părerea regretatului filosof PETRE ȚUȚEA [58], despre CREAȚIE: *„PLATON are un demiurg care nu e creator, ci doar un meseriaş de geniu, fiindcă materia îi premerge. Prima idee a creației reale au adus-o în istorie creştinii.*

De creeat, doar zeii creează, iar omul imită ... . Omul nu face altceva decât să reflecte în litere, în muzică sau filosofie petice de transcendență. Cum să fie creatura, creator?" ....

Iar, pentru VASILE LOVINESCU[59] „*UNIVERSUL considerat ca fiind ca o carte",* de către maestrul SUFI, MUHYDDIN ibn ARABI, este simbolismul binecuvântat al lui LIBER MUNDI a ROSICRUCIENILOR, sau LIBER VITAE apocaliptică.

„*Literele transcendente"* ale cărții lui MUHYDDIN *sunt „esențe eterne, sau idei supreme; şi fiecare literă fiind în acelaşi timp şi un număr, se va observa concordanța cu pitagorismul; ele sunt toate creaturile, după ce au fost condensate principial în omniştiința divină, sau coborât, prin sufletul divin, la lumile inferioare şi au compus universul manifest".*

RENE GUENON continuă ideea subliniind că: „în *virtutea analogiei constitutive a microcosmosului sau macrocosmosului, aceleaşi litere corespund cu diferitele părți ale organismului omenesc."*[51]

În arabă este cunoscută drept ştiința literelor.

Vorbind despre sacralitatea literelor, se cuvine să oferim cititorului câteva explicații ajutătoare. Astfel: alfabetul latin după cum se cunoaşte este de origine feniciană, este deci sacral. În alfabetul arab şi ebraic, P nu există, ci numai B.

51PETRE ȚUȚEA - „322 de vorbe memorabile" ED. HUMANITAS, 2009.

VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC" ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

RENE GUENON - „SYBOLES FUNDAMENTAUX DE LA SCIENCE SACREE".

În interpretarea sufită, B este strict solidar cu A, mai întâi prin succesiune. Valoarea lui A este 1, fiind literă metafizică reprezentând unitatea. B are valoarea lui 2, numărul COSMOSULUI, actualizat de cele două principii menționate. În arabă, A (ALIF) este reprezentat printr-o linie verticală, de aceea este o literă polară; iar B (BA) este reprezentat de o linie orizontală curbă în jos, cu un punct la mijloc. Suprapunerea celor două litere dă CRUCEA, ceea ce l-a determinat pe un mare maestru sufi să afirme: *„CREŞTINII au CRUCEA, noi avem doctrina ei*".

A creat lumea prin B, înseamnă în arabă, *„poem".*

Deci BA este propriu-zis la originea creației şi aceasta se realizează prin el şi în el, adică el este în aceeaşi timp *„jocul si locul"* ei, după cele două sensuri ale acestei litere. Astfel, când este luată ca propoziția bi (prin) BA, în acest rol primordial, reprezintă pe ER-RUH, „SPIRITUL" care trebuie înțeles ca Spiritul total al Existenței Universale"[52].

Ştiința misterioasă a numerelor, cunoscută în EGIPT şi ASIA sub diverse nume, este cheia orcărei doctrine esoterice fiind ascunsă cu grijă oamenilor obişnuiți. De aceea, PITAGORA îi acorda o mare importanță făcând-o cunoscută doar inițiaților cu experiență şi numai sub prestarea jurământului de tăcere.

În lucrarea *„EROS LOGOS*" (Cuvântul sacru), această matematică sacră, sau ştiința principiilor, era în acelaşi timp transcendență şi mai vie decât matematica profană.

NUMĂRUL era considerat ca o virtute intrinsecă şi activă a lui UNU SUPREM, DUMNEZEU, sursă a armoniei, ştiința numerelor fiind această forță vie a facultăților divine în acțiune, în lumi şi în oameni, în macrocosmos şi în microcosmos.

ŞTIINȚA NUMERELOR avea pretenția de a furniza cheia ființei, a ştiinței, a vieții. Prin ajungerea la posesia interioară a ADEVĂRULUI, OMUL realizează viața universală prin propria concentrare a facultăților sale intelectuale; atingerea acestui prag necesită ani de exerciții şi voință. Înainte de a folosi cuvântul sacru, creator, trebuie să silabiseşti verbul sacru, literă cu literă, silabă cu silabă.

Pentru a continua opera lui PITAGORA şi a lui SOCRATE, PLATON a trebuit să îmbrace într-un văl cât mai gros, doctrina esoterică a acestora, pe care o regăsim în *„DIALOGURI"* sub forma legendelor, miturilor, parabolelor întrucât jurămintele

52IDEM.

ordinului pitagorenilor şi prudența îi obligau să nu dezvăluie secrete, pubicului neavizat.

De altfel, în *„PHEDRA”* se recunoaşte doctrina NUMERELOR SACRE a lui PITAGORA, iar despre doctrina sufletului, PLATON expune în mod explicit doctrina lui PITAGORA în „PHEDON şi legenda lui ER”

EUGEN BINDER în lucrarea, *„MISTICA NUMERELOR""*[53], ne vorbeşte despre simbolul Cărții sub forma *„cărții omului""* care este puțin cunoscut şi dezvăluit celor inițiați de CLAUDE de SAINT- MARTIN, filosof francez când ființa umană porneşte în călătoria sa terestră, de-a lungul nesfârşitelor veacuri.

Fiind o abordare interesantă şi plină de învățăminte, voi oferi cititorului mai multe detalii într-o notă anexă la prezentul capitol.

Putem concluziona, aşadar, că, *„NUMĂRUL este un spațiu vid prin care suflă vântul imaginației, că este asemenea unei harfe care, strunită de vânt, produce sunete magice""*[54] .

*

* *

Parcurgând aceste file ale evoluției spirituale a umanității, înțelegem mai bine că această călătorie în interiorul nostru, care trece printr-o gnoază, are o importanță covâşitoare asupra devenirii noastre viitoare, apropiindu-ne mai mult de DUMNEZEU şi de poruncile sale care au fost date omului pentru o mai bună organizare şi funcționare a societății omeneşti, porunci şi legi cu valabilitate universală şi existență veşnică.

Numai aşa puteam îndeplini cu smerenie voia lui DUMNEZEU pe pământ, pentru că fără DUMNEZEU nu poate exista şi nu se poate concepe nimic.

„DUMNEZEU” este cauza unică atât a esenței lucrurilor, cât si a existenței lor, cu alte cuvinte, DUMNEZEU este cauza lucrurilor nu numai în ceea ce priveşte crearea ci si existența lor’[55].

Creația lumii, potrivit unora ar fi „un proces încheiat”, CREATORUL nemaiavând nimic de făcut, însă noi vedem în fiecare clipă tăria cerului ca şi adâncurile pământului.

53EUGEN BINDER - „MISTICA NUMERELR .O cercetare asupra elementelor spirituale ale lumii”, ED. HERALD, 2008.

54HUGO KUKELHAUS - „URZAHL UND GEBRARSE”, BERLIN, 1934.

55BARUH SPINOZA - „ETICA-DESPRE DUMNEZEU”ED. ANTET, PRESS, 1993.

Oare nu dăruieşte EL noi forme proiectului? Nu ne surprinde EL cu noutăți, ciudățenii şi mistere?

Departe de a fi încheiată, CREAȚIA lumii este un proces deschis. Viața a evoluat încet dar sigur pentru a culmina cu apariția omului, animal rațional. Oamenii din zilele noastre nu seamănă cu cei din comuna primitivă, aproape că aparțin unor specii diferite.

Semnificația istoriei zbuciumate a umanității nu ține de domeniul vizibilului. Legea Vieții Universale vădeşte diversitatea în unitate şi unitatea în diversitate; disensiunea se află în armonie şi armonia în disensiune; părțile sunt în TOT, şi TOTUL se află în părți; stabilitatea se află în schimbare şi schimbarea în stabilitate; binele se găseşte în rău şi răul în bine; integrarea în dezintegrare şi dezintegrarea în integare; pacea se găseşte în tulburare şi tulburarea în pace; putem observa ceva nobil printre cele decăzute; cele cereşti pot fi descoperite printre cele pământeşti. O lege imuabilă a UNIVERSULUI determină, în cele din urmă Victoria binelui asupra răului.

Lumea este un organism viu, aflat în continuă schimbare, trecând de la o fază la alta, dând continuu la iveală noi adevăruri. Ceea ce ieri părea o culme a subtilității astăzi sunt lucruri comune. Apar mereu noi teorii şi concepte, apar noi descoperiri, doar pentru a fi înlocuite, la rândul lor, prin alte teorii şi noi descoperiri.

În viitor, Viața Universului ne va rezerva noi surprize de ordin spiritual, prin conştientizarea lumii divine ce sălăşluieşte în ea, pregătind astfel terenul pentru a urca la alt nivel.

Pământul nu este *„vale a Plângerii, el este creație minunată a Minții Universale; nici OMUL nu este un păcătos decăzut, ci altarul viu al lui BUDDHA însuşi”*[56].

„COSMOSUL este fereastra prin care admirăm grandiosul peisaj al naturii spirituale. Pentru a intra în comuniune directă cu aceasta trebuie să ieşim pe fereastră”[57].

Încheiem acest capitol cu afirmația lui MIHAI EMINESCU că: *„Un punct matematic se pierde-n nemărginirea dispoziținii lui, sugerând că infinitatea de spațiu nu se găseşte în spațiu, ci ceea ce este fără măsură. De aceea se poate şi să spună «DUMNEZEU» este un atom, nu punct matematic”*[58], iar înțeleptul HUEI FUNG

56KAITEN NUKARIYA - „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI”, TOKYO, 1973.

57IDEM.

58MIHAI EMINESCU - „OPERE” VOL VII - PROZA LITERARĂ.

(KEIHO) spunea că: *„Această Minte misterioasă e mai înaltă decât orice înălțime, mai adâncă decât adâncimea, fără a fi mărginită în vreo direcție, fără centru, fără dreapta sau stânga, deasupra sau dedesubt. Este gol? Da, dar un gol precum spațiul. Are formă? Da, dar nu formă ce depinde de altceva. Este inteligent? Da, dar nu inteligent ca mintea ta. Este conştient? Da, dar nu conştient ca tine în stare de veghe. Este strălucitor? Da, dar nu strălucitor precum soarele sau luna”*[59].

ZENUL îl consideră pe BUDDHA: „o Ființă care pune în mişcare, impulsionează, inspiră, însufleţeşte şi dă energie fiecărei existențe. Îl putem numi şi Viața Universală, în sensul că EL este izvorul a tot ceea ce trăieşte în UNIVERS”.

UNIVERSURILE se extind, DUMNEZEU întinde cerurile ca o năframă.

Cerurile spun slava lui DUMNEZEU.

Energia are masă, greutate, masa se transformă în energie. Cea mai mică masă înmagazinează o energie extraordinară. Dacă am putea transforma masa în energie, atunci s-ar putea realiza multe lucruri cu costuri minime. Astfel dintr-un bob de sare s-ar obține energie pentru alimentarea unei vile.

DUMNEZEU a creat UNIVERSUL cu energie nelimitată şi omul cu rațiune şi dorința permanentă de a atinge cel mai înalt nivel al cunoaşterii.

Sperăm că în viitor, OMUL va găsi soluții, studiind mai atent legile UNIVERSULUI şi NATURII, la folosirea energiilor nelimitate ale universului în scopul îmbunătățirii condiției umane.

Până atunci, să privim liniştiți minunile lui DUMNEZEU, una dintre ele fiind OMUL, creație într-un moment de maximă iubire şi curiozitate a lui DUMNEZEU

59KAITEN NUKARIYA - OP. CIT.

!NOTĂ CAPITOLUL I
OMUL ŞI MISTICA NUMERELOR

MOTTO: „Călătoria inițiatică a omului în

pătrunderea tainelor Creației a început odată cu starea originară paradisiacă când Marele Creator al Universului, i-a oferit tot confortul unei vieți tihnite cu condiția să respecte Cuvântul lui Dumnezeu de a nu se hrăni din Pomul Cunoaşterii supreme. Dumnezeu-Creatorul i-a cerut acest lucru întrucât ADAM nu era încă pregătit să ia la cunoştință şi să înțeleagă aceste taine"[60].

Dar la prima încercare, ispită, omul a uitat de legământul făcut şi în trufia sa de a deveni, prin cunoştințele dobândite illicit, egalul CREATORULUI său, motiv pentru care a fost blestemat atât el cât şi soția sa, să-şi dobândească cele necesare traiului cu sudoarea frunții, iar soția sa să suporte durerile naşterii şi să fie supusă totdeauna soțului ei.

Astfel începe călătoria plină de aventuri şi suferință a umanității pe Pământ, după alungarea primilor oameni din PARADIS, călătoria care va fi marcată de o luptă permanentă pentru supraviețuire, într-o permanentă competiție cu el însuşi şi cu mediul înconjurător care l-a primit cu oarecare ostilitate şi suspiciune, ştiind că a trădat încrederea CREATORULUI.

Evoluția umanității de-a lungul mileniilor existenței sale, se va afla sub semnul unei imense tristeți şi umilințe cauzată de nostalgia epocii paradisiace, însă cu speranța în suflet că Bunul Dumnezeu în care se va curăța de zgura păcatelor şi nelegiuirilor comise, Omul va găsi calea de întoarcere la starea primordială când se va bucura din nou de toată dragostea Dumnezeului viu şi creator.

„*Si totuşi Tatal său, pedepsindu-l, nu vroia să-i răpească orice speranță ... el s-a lăsat înduioşat de căința şi ruşinea sa, şi i-a*

60EUGEN BINDEL - „MISTICA NUMERELOR". O cercetare asupra elementelor spirituale ale lumii. ED. HERALD, 2002.

făgăduit că într-o bună zi va putea, grație eforturilor sale, să se întoarcă la starea lui primordială' ... [70], căci „nu *există nici o origine mai veche decât a sa, căci omul este mai vechi decât orice altă ființă..."[71],* bucurându-se în PARADIS de „o *pace si o fericire care nu ar putea fi înțelese de omul de azi"*[61] .

Care ar fi legătura dintre om si mistica numerelor?

Vorbind despre privilegiile de care se bucura omul primordial, SAINT MARTIN, evidențază că: *„aceste avantaje"* de nedescris țin de stăpânirea şi înțelegerea acestei *„cărți a omului",* care face parte din darurile primite de om odată cu darul suprem al vieții sale. *„Desi această carte avea numai zece pagini, ea cuprinde toate ideile si cunostințele despre ce a fost si despre ce va fi; iar posibilitățile omului în acea epocă erau atât de întinse, încât el putea să citească în acelasi timp toate cele zece pagini si să le înțeleagă în întregime dintr-o privire. În pofida căderii sale, el a rămas în posesia cărții, pierzând în schimb mijlocul de a o citi cu uşurință, si el nu mai poate înțelege acestă carte decât parcurgând-o pagină cu pagină ... "*[73].

Omul a fost capabil să citească această carte cu mult înainte de căderea sa atunci când omenirea nu poseda încă corp fizic, iar separarea oamenilor în două sexe nu avusese loc. Era epoca omului primordial, androgin.

Despre existența *„cărții omului"* ne aminteşte şi RUDOLPH STEINER[74] care o apreciază ca fiind „o adevărată comoară de înțelepciune *accentuând că"* Acestă carte de zece pagini este reală. Gândirea ştiințelor oculte diferă de cea a omului cotidian. Această gândire primeşte prin intuiție, un concept interior. Nu este urmarea unor excepții sau unor percepții exterioare „*s-ar spune că este vorba de iluminare ... În ocultism, citirea imaginilor spirituale originale înseamnă citirea cărții de zece pagini".*

Tot STEINER continuă: *„Se trăieste lăuntric începutul si*

61CLAUDE de SAINT MARTIN, filosof francez (1743-1802) a scris prima sa carte „EROI si ADEVARURI", (1775).

IBIDEM.

IBIDEM.

IBIDEM.

RUDOLF STEINER - „Simbolul cărții omului". Conferința la BERLIN, în 1905.

sfârsitul lucrurilor. Spre exemplu: când se priveşte o floare, ea este născută, este trecută, lasă în urmă o sământă care putrezeşte. Nu rămâne decât o mică sământă. În ea se află o plantă nouă ... O plantă poate să varieze într-o mare întindere şi o esență, care este închisă într-un nimic, într-un fel de punct.

Această stare de a fi redus-şi-restrâns la un punct în care se află acestă stare trebuie să fie numită trăire lăuntrică ... Puterea de a se pune într-o asemenea stare, care permite ca totul să iasă din nimic, aparține misterelor; este citirea primii pagini"[62].

Doctrina celor zece idei analoge numerelor şi-a găsit dezvoltarea în cultura ebraică, KABALA vorbeşte de aceste zece idei creatoare ca despre zece SEPHIROT care erau legate între ele prin 22 de canale, simbolizând literele alfabetului ebraic. Totalitatea celor zece SEPHIROTURI se raportează la esența eternă a omului.

ARISTOTEL, este continuatorul doctrinei lui PLATON ideea -număr, dar şi o dezvoltă sub forma doctrinei celor zece principii de idei sau a celor zece categorii, apropiindu-se mai mult de doctrina SEPHIROTURILOR. De fapt cele zece SEPHIROTURI („lumini") nu sunt altceva decât primele zece numere cu ajutorul cărora formăm celelalte numere.

Întreaga noastră natură umană se regăseşte în primele zece numere, omul fiind singura ființă care numără şi calculează ... .

„*Omul nu ar trebui să aspire să depăşească cele zece principii originare corespunzătoare celor zece numere, căci ar putea să treacă dincolo de sfera ce îi e destinată în lumea spirituală, ajungând astfel în lumea terifiantă a forțelor magiei negre"*[63].

SAINT MARTIN ne propune un exercițiu şi anume însumarea primelor zece numere obținându-se totalul de 55, care indică limita umanității. Acest gen de adunare se numeşte „*adunare în sensul înțelepciunii divine", adunarea expunând cel mai bine procesul de sinteză şi de combinație al spiritului omenesc. Toate celelalte genuri de calcul se bazează pe adunare; scăderea ne apare ca un procedeu invers adunării;*
înmulțirea ca o adunare continuă a aceloraşi numere ale unei sume;

62 IBIDEM.
63 EUGEN BINDEL - „MISTICA NUMERELOR".

iar împărțirea ca o scădere continuă a aceloraşi numere”[64].

„*Dacă lucrurile stau astfel, înseamnă că relația noastră cu numerele ar trebui să fie o copie a naturii noastre umane; deci ar putea ajunge la sintagma: Spuneți-mi care sunt legăturile voastre cu numerele, ca să vă spun cine sunteți*”, numărul urmându-l pe om ca o adevărată umbră pe tot parcursul evoluției sale.

RICHARD WAGNER în opera sa „*ERKENNE DICH SEIBST (Cunoaşte-tepe tine însuți)* spune că: „*omul a devenit un animal rapace care calculează, asemeni celui care sfâşie*”, iar ARISTOTEL în lucrarea sa „METAFIZICA” se îndepărtează de doctrina maestrului său PLATON care îşi dorea ca: „*lumea să se întemeieze prin legarea numărului de ideea de BINE*” concluzionând că: „*despre ştiințele matematice, ele n-au nimic de-a face cu binele şi răul*”; numărul părăsind sfera morală care îi aparținuse, fiind plasat într-o zonă neutră.

Romanii sunt cei care au creat şi au aplicat cu adevărat conceptul de număr. În epoca împăraților, numărul s-a aflat într-o strânsă legătură cu banii, numerus. Dar numerus se leagă şi de termenul numen care desemna divinitatea.

Ființa morală, omul nu poate să rămână mult timp în zona neutră, creațiile gândului închinând spre bine şi rău.

Cultul banului reprezintă, în ciuda dezvoltării creştinismului, aspectul cultural al timpurilor moderne care a aceelerat progresul tehnico-ştiințific, dar s-a transformat şi într-un virus care a ros pe dinăuntru societatea capitalistă transformându-se într-un ideal generator de nenorociri, ce a afectat atât autoritățile laice şi religioase, dar şi cetățeanul de rând.

64IBIDEM.

Oamenii au devenit idolatorii banului şi profitului cu orice preț, ajungându-se în zilele noastre la o profundă criză morală, de încredere şi bună guvernare, suprapusă peste o criză economico-financiară profundă care va zgudui din temelii actualele sisteme şi modele economice, cu reverberație în planul organizării vieții politice, sociale, financiare şi militare la nivel planetar.

CAPITOLUL II
OMUL - CREAȚIE INTELIGENTĂ SAU ÎNTÂMPLARE?

• CER - PĂMÂNT - OM. INTERCONECTAREA CREAȚIEI

MOTTO: „DUMNEZEU nu ne-a creat robi, ci fii"

Părintele PAISIE AGHIORITUL

Prima CREAȚIE a lui DUMNEZEU a fost LUMINA. DUMNEZEU a spus: „*Să fie LUMINĂ!"* Odată creată LUMINA, DUMNEZEU a făcut să apară celelalte creaturi. După ştiința inițiatică, pentru a crea lumea, DUMNEZEU a proiectat în jurul său un cerc de lumină prin care a stabilit şi fixat frontierele UNIVERSULUI.

Apoi, în această lumină, DUMNEZEU a proiectat imagini care s-au condensat, s-au materializat, devenind plante, animale, oameni.

Deci, lumina a furnizat substanța creației.

Acest proces al creației îl regăsim la magi, care sunt înconjurați de un cerc de lumină; aură. Când vrea să creeze, el foloseşte aceleaşi mijloace pe care le-a folosit DUMNEZEU la crearea UNIVERSULUI proiectează o imagine sau pronunță un cuvânt care trebuie să-i traverseze aura. Această aură furnizează materia pentru manifestare. Imaginea proiectată, cuvântul pronunțat, se îmbracă în materia aurei. Nici o realizare spirituală nu e posibilă fără materia subtilă a aurei.

„Să *punem la baza existenței noastre, puritatea, înaintea*

cunoaşterii, bogăției, puterii... IESOD este viața pură; când vom obține puritatea, atunci toate calitățile şi virtuțile celorlalte sefiroturi se vor concretiza şi se vor materializa în MALKONT, planul fizic"[65].

În EVANGHELII se spune: *„Fericiți cei cu inimile pure, pentru că ei vor vedea pe DUMNEZEU!"*

„DUMNEZEUL acesta reprezintă plenitudinea tuturor sefiroturilor, adică: ştiința, înțelegerea şi penetrația lui HOD; parfumurile, culorile, frumusețea şi farmecul lui NETZACH; lumina şi splendoarea lui TIPHERET; puterea lui GEBOURAH; victoria asupra tuturor dificultăților, asupra tuturor inamicilor interiori şi exteriori; protecția, dreptatea, bunătatea şi generozitatea lui HESED; stabilitatea şi tenacitatea lui BINAH; cunoaşterea KARMEI şi destinelor, înțelepciunea eternă şi armonia inexprimabilă a lui HOKMAH; atotputernicia lui KETHER. Iar IESOD, baza primeşte toate virtuțile acestor sefiroturi. De aceea, o numim baza, pentru că PURITATEA este baza a tot"[66].

„OMUL este marele miracol şi una din tainele UNIVERSULUI, este o făptură creată de DUMNEZEU, într-un moment de iubire, după chipul şi asemănarea SA", este o ființă caracterizată prin apartenența la două lumi: ființă ce nu poate fi cuprinsă în lumea naturală, *„transcendându-se ca ființă empiric dată şi manifestării ca libertate care nu poate fi dedusă din această lume"* (N. BERDIAEV).

OMUL nu este doar o ființă finită, cum vrea să afirme gândirea contemporană, ci este o ființă infinită, el este infinitul sub formă finită, sinteza finitului şi a infinitului.

În fața finitului, OMUL îşi manifestă insatisfacția, întrucât aspirația sa către infinit este manifestarea firească a divinului în om, este mărturia omului în ceea ce priveşte existența lui DUMNEZEU şi nu doar a lumii.

„OMUL este un infinit şi virtualitate, omul e făcut pentru infinit, dar nu este infinit în sine. Devine infinit în legătura sa cu DUMNEZEU", ne spune regretatul părinte profesor, DUMITRU STĂNILOAE.

În viziunea filocalică, OMUL constituie prin sufletul şi trupul său, inelul de legătură între lume şi DUMNEZEU. Menirea lui a fost aceea de a se înălța cu lumea la DUMNEZEU, ca să participe la

65 OMRAAM MIKHALEL AIVANOV - SEVRES 16 ian. 1972.
66 IDEM.

eternitatea CREATORULUI, ca să nu moară.

HIERACLES din ALEXANDRIA[67], afirma despre structura ființei umane că este: „*substanța inteligentă a sufletului care a primit de la DEMIURG (LOGOS) un trup imaterial, inseparabil si a intrat astfel în ființă. Prin urmare, aceasta nu este nici corporală nici incorporală, ci comparabilă cu SOARELE si stelele, care sunt produsele unei substanțe imateriale. Acest trup-suflet, pe care-l posedă atât ființele umane; cât si spiritele, are o natură strălucitoare. Principiul vieții din om este ființa interioară care produce activitatea vieții în organism*

Aşa cum am văzut, DUMNEZEU a făcut deopotrivă omul trupesc şi omul sufletesc, însă pe cel sufletesc l-a făcut prin insuflam.

În lucrarea „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII”[68], distinsul profesor universitar doctor, ILIE BĂDESCU subliniază că: „*Latența îndumnezeirii sale a fost dată omului de DUMNEZEU prin insuflare, ca dar al darurilor, la CREAȚIE. Deci, sufletul nu este din ființa lui DUMNEZEU, ci este energia divină, necreată, pusă în om ca virtualitate morală si dumnezeiască*

Suprema noblețe a ființei umane, este de a se depăşi şi desăvârşi spiritual, dar purtând în suflet nostalgia vremurilor adamice, când era față la față cu DUMNEZEU-CREATORUL şi se bucura de binecuvântările şi darurile oferite de RAIUL celest.

CREAȚIA SUPREMĂ este omul universal, iar OMUL este simbolul existenței universale.

Faptul că axa omului este aceeaşi cu axa lumii e expresia unui adevăr primordial în ştiințele tradiționale: analogia dintre macrocosmos şi micorcosmos, dintre lumea mare şi lumea mică, adică dintre UNIVERS şi OM.

„*OMUL este un univers mic si universul este un om mare*” spunea un dicton sufi. De aici, legile cosmice, prin urmare

67HIERACLES din ALEXANDRIA „filozof grec, sec. V d.Hr”, s-a opus astrologiei fataliste, susținând că „vehiculul sufletului este conținut în trupul material al omului; respiră viață în organismele lipsite de viață și de suflet şi conține armonia acesteia”.

68ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII”, ED. MICA VALAHIE, 2007.

„*fenomenologia lumii, îsi are corespondența în mica lume care este OMUL si imposibil să nu o aibă, pentru că altfel, s-ar introduce ideea de discontinuitate, de vid în univers, ceea ce ar fi absurditate calificată*" universului, preciza
VASILE LOVINESCU[69]. Căci a fi viu înseamnă a fi spiritual. Gradul de complexitate al trupului reflectă complexitatea spiritului: „*Mintea doarme în piatră, visează în plantă, prinde vigoare în animal si descoperă conştiința de sine în sufletul omului*", subliniază KAITEN NUKARIYA[70]

Inițial, omul a trăit în sacru. Este perioada magică a gândirii. Odată cu progresul cunoaşterii, teritoriul sacrului se îngustează în favoarea profanului.

Despre creația OMULUI, la fel că şi despre creația universului s-au formulat şi se vor mai naşte multe teorii, pe măsură ce rezultatele cercetării ştiințifice avansează şi se apropie tot mai mult de ADEVĂRUL SUPREM, dar nici o ştiință indiferent cât de avansată va fi, nu va reuşi să descifreze tainele creației, pentru că OMUL a pierdut odată cu decăderea sa, accesul la ADEVĂRUL SUBLIM aflat în Cartea celor zece file, adevăr pe care-l citea cu uşurință în prima sa perioadă, de copilărie a umanității.

În ultimele decenii, lumea academică şi cea teologică se confruntă cu două curente distincte: curentul creaționist modern, care consideră că omul şi lumea sunt rezultatul unui proiect inteligent (INTELLINGENT DESIGN) emanat de la un Creator Suprem şi curentul neodarwinist, evoluționist, care vede lumea vie ca expresie a evoluției speciilor prin selecție naturală, sau prin hazard.

JAQUES MONOD[71], unul dintre cei mai activi susținători ai neodarwinismului subliniază rolul întâmplării în procesul evoluției astfel: „*Hazardul pur. Singur hazardul, libertatea absolută, se află la baza prodigiosului edificiu al evoluției* '.

69VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC!", ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

70KAITEN NUKARIYA - „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI", TOKYO, 1973.

71JAQUE MONOD - LE HASARD ET LA NECESITE, (1970).

Întâmplarea, potrivit lui MONOD, „ar *opera mutații genetice, iar prin selecție naturală cele favorabile evoluției sunt păstrate şi cele nefavorabile eliminate. Aceste mutații genetice sunt «alterări», erori genetice păstrate de selecția naturală, singura sursă posibilă de evoluție*".

Astfel, DUMNEZEU a fost înlocuit cu „selecția naturală".

În revista „*NATURE*"[85], cercetătorul J. CAIRNS, studiind o colonie de bacterii, a ajuns la concluzia că: „*există gene care se adaptează la condițiile de mediu, rescriind o altă genă în acest scop. Toate ființele conțin în genom programe care permit adaptarea la mediu si, deci evoluția nu se face în mod întâmplător*

Tot ceea ce se naşte, trebuie să trăiască şi în acest scop avem înscrise în genele noastre, toate programele necesare adaptării.

Am văzut că Marele Arhitect al Universului cu răbdare şi multă imaginație a creeat o structură perfectă a corpului uman pe care l-a conectat la legile şi forțele Universului.

SCARLAT DEMETRESCU în lucrarea „*DIN TAINELE VIEȚII SI ALE UNIVERSULUF*[72]*,* descriind perfecțiunea trupului omului care este o simfonie a armoniei universale, adresează un îndemn omului să îngrijească acest prețios dar oferit de DUMNEZEU ATOTPUTERNIC, odată cu naşterea OMULUI.

„*Dacă ai sti, omule, ce alcătuire sublimă ți s-a încredințat de ATOTPUTERNICUL ca să te bucuri de frumusețile operei lui, l-ai îngriji ca pe o piatră de mare preț, dar nu uita, vremelnic, el a fost făcut din pământ si în pământ trebuie să se întoarcă. Tu esti vesnic, din Ceruri te-ai coborât, în Ceruri, patria ta veşnică te vei întoarce. Unul se va coborî si altul se va sui... Când se va termina firul vieții, sufletul se va întoarce în Cer, iar trupul îl depunem în Pământ, de unde a pornit odată, căci din pământ era si în pământ s-a întors"....*

„*Roata vieții conduce materia din prefacere în prefacere pentru a crea forme noi, instrumente noi, în care să vină alte suflete, pentru a învăța la scoala cea mare a UNIVERSULUI, a vieții vesnice*" ... .

72J. CAIRNS - „NATURE", revistă nr. 1988.

SCARLAT DEMETRESCU - „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI" (1939) VOL 1, retipărită ED. EMET - ORADEA, 1993; - „VIAȚA DINCOLO DE MORMÂNT", 1928.

Dar să ne aplecăm şi asupra textelor biblice (FACEREA 1, 1-2) care se referă la CREAŢIE: „La *început DUMNEZEU a făcut Cerul si Pământul. Si pământul era netocmit si gol (tohu-bohu în ebraică). Întuneric era deasupra adâncului si Duhul lui DUMNEZEU se purta pe deasupra apelor".* Prima carte a BIBLIEI o datorăm lui MOISE, însă acest verset nu ne poate spune cum s-a creat lumea. Abia în cartea a doua, a MACABEILOR, scrisă mult mai târziu (după moartea lui ALEXANDRU MACHEDON) se găseşte formulată creaţia lumii din nimic (creaţia ex nihilo), însă exista DUMNEZEU CREATORUL, *„căci EL este ACELA CARE toate le-a făcut (IOAN* 1,3)"[73]. Numai cu Cuvântul Său Creator - EL le-a dat lucrurilor existenţa şi fiinţa. Cuvântul, adică LOGOS, folosit de Sfântul IOAN EVANGHELISTUL este pentru a desemna pe FIUL UNIC al lui DUMNEZEU.

Duhul lui DUMNEZEU este Cel Care dă viaţă lumii.

Aşa cum rezultă din textele biblice, OMUL a fost creat ultimul ca încoronare a creaţiei şi tinde către DUMNEZEU, el fiind atât de necesar pentru a desăvârşi creaţia, ca şi ploaia care face să rodească pământul. Crearea OMULUI din lut asigură legătura noastră cu întreaga creaţie, tot şi toate fiind modelate din acelaşi aluat, aparţinem întru totul aceleiaşi creaţii cu care formăm un TOT. ADAM provine de la ebraicul adamah- pământ. Omul are viaţă pentru că DUMNEZEU este cu el prin DUHUL său, prin dragostea sa, prin puterea sa.

Om şi univers au una şi aceeaşi origine şi structură fundamentală. Nimic din ceea ce este prezent în noi nu este absent în UNIVERS; pentru că omul face parte din univers cu care este legat cu aceleaşi fire ţesute de evoluţia materiei. „Ce *este în Cer, aşa şi pe Pământ*", „ *ce este sus, este şi jos*" ... .

Omul, potrivit întâmplării, lansată de JAQUES MONOD, cu întreaga sa complexitate biologică şi spirituală, ar fi rezultatul unor erori care au apărut întâmplător în codul genetic al primelor forme de viaţă. Viaţa nu poate fi concepută ca o întâmplare în UNIVERS, ea fiind înscrisă în legile evolutive ale UNIVERSULUI impuse prin mişcarea materiei, însă menţinându-se permanent un echilibru

73AUREL BROŞTEANU şi PĂRINTELE GALERIU - „VIU ESTE DUMNEZEU - CATEHISM PENTRU FAMILIE", tradus din franceză. ED. HARISMA, 1992.

energetic.

Viața a apărut în Univers de unde s-a răspândit ajungând şi pe Pământ, ca o necesitate, după un model comun al lumii vii, indiferent de regn având legități comune de organizare şi funcționare şi fiind interconectate între ele ca într-o rețea uriaşă de calculatoare având

aceeaşi origine şi conduse de Inteligența Supremă a Universului.

Lumea este una singură - cea a materiei vii şi nevii, iar existența unui sistem biologic aşa cum am arătat, este condiționată de existența unui alt sistem care, la rândul său, este condiționat de sistemele Pământ, Soare, Univers.

„*Toate viețăile au fost înzestrate cu un instinct gregar, iar DUMNEZEU a făcut mai mulți oameni dintr-unul singur, pentru a se ajuta între ei*". Din această susținere mutuală decurge întreaga lor putere, de aceea SAKYAMUNI spune: *„Fiți plini de îndurare față de toate făpturile. Nimeni nu este îndreptățit să ridice sabia împotriva cuiva, căci asta ar însemna încălcarea legii universale a vieții",* susține KAITEN NUKARIYA.

Şi totuşi OMUL a ridicat mai tot timpul sabia unul împotriva celuilalt, de-a lungul istoriei dramatice a umanității, iar în zilele noastre se străduieşte tot mai mult să perfecționeze armele pentru a ucide dintr-o lovitură cât mai mulți semeni cu putință, afectând indirect şi echilibrul naturii, natură care-l hrăneşte şi-l menține în viață.

Arta a descoperit natura prin frumusețea sa eternă şi sublimă, filosofia a constatat că NATURA e spirituală, iar religia a spus că NATURA este bună. Oricum ar fi omul trebuie să înțeleagă că ea este mama tuturor. Ea trăieşte în toate lucrurile şi toate lucrurile trăiesc în ea. Ea dăruieşte tuturor ceea ce i se cere. Viața palpită în toate făpturile. HUAN ZI spunea: *„Cerul, Pământul şi cu mine am fost făcuți deopotrivă, iar toate lucrurile sunt una cu mine. Dacă toate lucrurile ar fi privite cu dragoste, Cerul şi Pământul ar fi una cu mine!"* Iar, SANG CHAO (SOJO) afirma că: *„Cerul şi Pământul provin din aceeaşi rădăcină cu noi, oamenii. Toate lucrurile din lume sunt una cu mine".*

Legea echilibrului, care este o lege a Universului, este exprimată clar prin modul cum lucrează natura. Contrariile vor apărea mereu perechi, natura nelăsând nimic în izolare. Aceeaşi lege operează în plan uman; pierderea e un câştig în devenire; uşurința este însoțită de dificultate; binele de rău, etc.

Viața înseamnă confruntare, competiție, societatea este reflexul individului şi individul se reflectă în societate.

Potrivit lui J. KANT, viața este *„un răstimp al încercărilor, în fața cărora cei mai mulți cedează, bucuria nefiind rezervată nici măcar celor buni".*

Într-adevăr, odată cu căderea omului în păcat din nesocotirea poruncilor Tatălui Ceresc, viața lui a fost un şir de experiențe care l-au maturizat spiritual obligându-l să-şi câştige existența zilnică cu sudoarea frunții şi să privească cu nostalgie spre Paradisul pierdut. De altfel, întreaga sa existență terestră va fi marcată de regret pentru timpurile primordiale, când ATOTPUTERNICUL i-a oferit onoarea de a numi toate ființele şi lucrurile care i se supuneau la fiecare chemare a sa.

Dar, DUMNEZEU când i-a oferit aceste daruri divine, i-a pus omului pe umeri şi o imensă răspundere de a avea grijă ca un bun gospodar de această creație, pe care să o îmbogățească şi să o protejeze.

„În era primordială a omenirii, noi oamenii, trăim chiar în sânul naturii si, chiar dacă tehnologiile moderne ne-au îndepărtat de la o astfel de existență, sentimentul de apartenență la natură este în spiritul nostru, în sângele nostru. Când vedem în fața ochilor păşunile, pădurile, florile, ne liniştim şi suntem fericiți"[74].

În credința creştină şi în cea evreiască, DUMNEZEU„i-a încredințat ființei umane misiunea de a denumi obiectele din natură...

Nu cred că este o abordare corectă întrucât, omul nu este stăpânul naturii, ci doar o componentă a ei. Şi, plecând de aici putem gândi că spiritul care domină în lume nu este doar spiritul omului. Omul poate să-l asimileze în parte, dar spiritul nu îi aparține doar

74DALAI LAMA şi STEPHANE HESSEL - „SĂ FACEM PACE!", ED. NEMIRA, 2012.

lui"...

„În buddism, susține DALAI LAMA, ca şi în jainism nu există un creator absolut şi nimic nu este complet independent. Totul este interdependent. Singura lege care guvernează este legea cauzalității"[75].

Părintele profesor, DUMITRU POPESCU, precizează conform Sfintei Scripturi că: *„Omul a primit din partea lui Dumnezeu poruncă să stăpânească pământul, dar cu două condiții: să nu uite că lumea peste care a fost pus stăpân vine de la DUMNEZEU şi nu poate exista fără DUMNEZEU... Atât prin creație, cât şi prin mântuire, omul nu se poate*
separa niciodată de DUMNEZEU, de creație".

După cum vedem, OMUL este singurul rătăcit de creație şi toată existența sa pământeană este un pelerinaj continuu în căutarea sensului şi adevărului pierdut.

În „*TRINOSOFIA*"[90], pe bună dreptate, contele de SAINT-GERMAIN, într-un moment de mare tristețe afirma: „Am *rătăcit. Trebuie să mulțumesc justiției eterne... DUMNEZEUL RĂZBUNĂTOR l-a iertat pe copilul său care s-a căit... A fost o stare eroică a umanității în timpul Epocii de Aur, mai înainte ca păcatul si moartea să intre în lume. Misterul Căderii Omului nu s-a revelat profanului. Marea lege ciclică care a împins ostile Scâteilor de foc în abis este cunoscută numai de aleşi. În întunericul haosului, spiritele răzvrătite îşi stabilesc lumea lor. Ele au construit COSMOSUL si au fost închise în interiorul fiecăruia dintre elementele materiale pe care au vrut să le aducă la existență.*

Când Pământul de Jos a fost sfârşit, Marele Tată a vrut să aducă înapoi la SINE creația lui. Pentru a împlini aceasta, EL a făcut să iasă din propria lui ființă Cuvântul Său - SOTER sau MESIA.

Coborând din sălaşul luminii, Acest Arhonte ceresc şi-a micşorat strălucirea şi depunându-şi slava în straturile întunecate ale pământului, a luat asupra SA, crucea ciclurilor" ... Splendidă descriere a Kenozei lui DUMNEZEU - FIUL, la coborârea Sa pe pământ!

Pentru gnostici, universul era construit din reziduuri ale spiritului. Era eşecul spațiului. Existența materială era pedeapsa naturii pentru răzvrătirea îngerilor. Acest lucru era înfățişat în

75DALAI LAMA şi STEPHEN HESSEL - „OP. CIT.".

ritualurile de inițiere care predicau că oamenii au fost renăscuți în trupuri pământeşti, drept pedeapsă pentru păcat. Înțelepții s-au eliberat din carcerele materialității prin practicarea ritualurilor ezoterice, părăsind sfera muritoare, au trecut în lumina lui DUMNEZEU...

Alchimiştii au recunoscut că Marea lor Operă constă în propria transmutare.

„*Pământul (cariera) este plină de suflete sămânță de metale [76] prețioase, aici sunt închişi, aştepând Arta şi Înțelepciunea"*[77].

Părintele, PAISIE AGHIORITUL are o altă abordare a căderii în păcat afirmând că: „*DUMNEZEU respectă libertatea omului, pentru că EL nu a creat robi. A preferat să vină EL însuşi, să se întrupeze, să se răstignească şi să-l câştige în felul acesta pe OM. Si prin această libertate pe care a dat-o DUMNEZEU - cu toate că DIAVOLUL poate face mult rău prin ea - s-a dat şi un prilej pentru cernere. Iar în felul acesta se vede ce face fiecare cu inima sa, se vede lămurit cine are mărime de suflet"*[78].

Este interesant să avem şi opinia unor reputați experți în domeniul economiei şi finanțelor mondiale, distinşii domni: NAPOLEON POP şi VALERIU-IOAN FRANC, care într-o excepțională lucrare „*CREDINȚĂ şi ECONOMIE"*[79]*,* apreciau că „Alungarea din rai trebuie înțeleasă prin aceea că pe mai departe DUMNEZEU nu mai decide EL şi întrutotul pentru om, ci acesta este responsabil pentru propriile decizii, DUMNEZEU dându-i omului însă CUNOAŞTEREA şi chiar dreptul de recurs la DIVINITATE, în momentele de impas".

DUMNEZEU nu l-a părăsit pe om, deşi i-a încălcat poruncile, ci supraveghează din înaltul cerurilor comportarea, acțiunile şi faptele pe care le înscrie în Cartea Vieții pentru judecata de apoi.

76CONTELE DE SAINT-GERMAIN - „TRINOSOFIA. SFÂNTA ŞI ÎNTREITA ÎNȚELEPCIUNE", ED. HERALD, 2012.

77IDEM.

78PĂRINTELE PAISIE AGHIORÂTUL - „FAMILIA ORTODOXĂ", din 2012.

79NAPOLEON POP şi VALERIU- IOAN FRANC - „CREDINȚĂ şi ECONOMIE", ED EXPERT, 2012.

„*Chinurile şi truda",* continuă distinşii autori, *la care face referire DUMNEZEU la alungarea din rai a omului, nu le putem interpreta decât prin nevoia de a performa ... Aceeaşi pentagramă a perfecțiunii, în care DUMNEZEU l-a aşezat în spațiul universal pe om, este matricea, liniştei ființei umane care trăieşte în credință ... Este liniştea care dă robustețe psihică ființei umane pregătită pentru orice, nimic nu ne sperie, totul are soluție-poate chiar neconvenabilă. - Dar de acceptat în final, la ea ajungându-se prin decizia asupra unui anume sens sau direcție de a performa*."[80]

Referindu-ne la sensul creației divine, au fost o serie de voci care prin deceniul opt al secolului trecut, susțineau teoria conform căreia: „Universul nu are nici un sens, că lumea este lipsită de scop şi intenție şi îşi datorează existența doar întâmplării" (STEVEN WENBERG şi JAQUES MONOD), contrazişi în 2007, de ERWIN LASLO, care bazându-se pe noile descoperiri din fizica cuantică şi din domeniul neuroştiințelor, şi-a exprimat clar opinia că: *„Universul, omenirea, au sens, coerență şi o aplicație logică*

Marele CREATOR al Universului a făcut ca tot ce există în COSMOS să gândească şi să lucreze veşnic, aşa cum nici EL nu se odihneşte şi crează şi va vrea în veşnicie, aşa şi toate ființele născute din EL şi prin voința LUI vor trebui să lucreze continuu. Munca de orice fel are drept urmare acumularea de noi cunoştințe şi experiențe care ajută la perfecționarea şi desăvârşirea spirituală; pentru că munca este rugăciune, e şcoala, e scara pe care urcă înțelegerea spiritului, spre a vedea cât de departe poate ajunge înțelegerea frumuseții şi adâncimii înțelepciunii Celui etern. Ea are drept scop iluminarea spiritului, transformarea dintr-o scânteie abia pâlpâindă, într-o lumină creatoare de lumi şi ființe, cândva să o facă un auxiliar al Tatălui Ceresc.

Pentru a câştiga înțelepciunea trebuie să culegem din grădina lumii florile durerii şi ale plăcerii, ale urii şi ale iubirii, ale acțiunii şi ale inerției, ale păcii şi ale neliniştii.

„Când ne naştem, natura nu caută decât să ne ajute în

80IDEM.

educația noastră, oferindu-ne din sânul ei învățăminte valoroase, care ne lărgesc înțelepciunea. Educația adevărată este făcută de natura care armonizează caracterul, întăreşte simțul moral, încurajează educațiile generoase, disciplinează inteligența, aşteaptă puterea voinței şi dezvoltă capacitatea de a simți prezența Divină. Înțelepciunea este esența descoperirilor, cunoştințelor, experiențelor distilate prin filtrul suferințelor'[81].

Am văzut cum cosmologia este suprema manifestare divină, gestul exemplar de forță, supraabundență şi creativitate, omul religios fiind însetat de real. Deoarece Timpul sacru şi puternic este Timpul originii, momentul în care s-a creat o realitate, în care ea s-a manifestat din plin pentru întâia oară, omul se va strădui să se regăsească şi cu

nostalgie visează să trăiască în acest Timp originar.

„*Mai toate ritualurile evocă începutul, Timpul mitic în care lumea nu exista: La început, în vremea aceea, când cerurile, soarele, luna, aştrii, planetele şi pământul nu apăruseră încă, atunci când nimic nu apăruse încă ... A regăsi Timpul originii implică prin urmare, repetarea rituală a actului creator al zeilor ... Reintegrarea în Timpul sacru al originii înseamnă a deveni contemporan cu zeii, deci a trăi în prezența lor chiar dacă această prezență este misterioasă, nefiind întotdeauna vizibilă"...*[82].

Providența vede timpul în funcție de om. De aceea, omul are darul excepțional al făpturilor spirituale, darul libertății deciziei, la fel şi timpul are o funcție valabilă în Providență. Libertatea omului, cu liberul arbitru oferit de DUMNEZEU omului în dar, sunt în raport cu timpul când omul a renunțat la starea libertății paradisiace. De atunci, omul şi-a început existența sa în timpul său istoric, în împlinirea vremurilor care se umplu cu faptele omului.

DUMNEZEU când i-a oferit omului libertatea de a alege, a ştiut şi prevăzut mişcările omeneşti şi de aceea EL ştie etapele TMPULUI. *„La fel şi IISUS, ştia absolut toate urmările creației lumii, nu numai că ştia începutul şi sfârşitul creației, dar chiar EL este începutul şi sfârşitul, ALFA şi OMEGA existenței"*[83].

81 SCARLAT DEMETRESCU - OP. CIT.

82 MIRCEA ELIADE - „SACRUL ŞI PROFANUL".

83 ARSENIE BOCA - „SEMINȚE DUHOVNICEŞTI", ED. LUMEA CREDINȚEI, 2009 .

Primul OM, ADAM, creat din pământul primordial, a trăit o lungă perioadă în această postură de androgin, curat trupeşte şi sufleteşte în armonie cu natura ce i-a fost dată în stăpânire de CREATOR, într-o stare de permanentă beatitudine, minunându-se de măreția creației şi aducând mulțumiri lui DUMNEZEU-TATĂL. Era ca un copil care se pregătea pentru a participa la marea aventură a CREAȚIEI.

Marelui CREATOR, îi era dragă această ființă şi o pregătea în mod treptat pentru a primi lumina ADEVĂRULUI SUBLIM. Pentru acest mare pas, trebuia mai întâi să-l învețe pe acest copil divin, regulile de comparare în acest mediu în care intra în contact cu alte ființe create de ATOTPUTERNICUL, care îl priveau cu oarecare invidie pentru locul privilegiat ce i-a fost acordat în cadrul creației.

ADAM, trebuia să învețe ascultarea şi să descopere în mod progresiv, cum funcționează UNIVERSUL, COSMOSUL şi legile divine care asigură armonia interconectării universale.

Deşi era un bărbat matur fizic, din punct de vedere al dezvoltării mentale era la stadiul de copil care deschide ochii într-o lume de basm, minunându-se de tot ce vedea, fiind curios să înțeleagă prin propriile simțuri şi acțiuni tot ceea ce-l înconjura considerate ca daruri, jucării ce i se cuveneau.

Dar să vedem cum descria genialul MIHAI EMINESCU, RAIUL, în opera sa, „CEZARA”, citată de MIRCEA ELIADE[98].

„*Lumea mea este o vale, înconjurată din toate părțile de stânci nepătrunse care stau ca un zid dinspre mare, astfel încât suflet de om nu poate şti acest rai pământesc unde trăiesc eu. Un singur loc de intrare este-o stâncă mişcătoare ce acoperă măiestru gura unei peştere care duce pân-înlăuntrul insulei. Altfel cine nu pătrunde prin acea peşteră crede că această insulă este o grămadă de stânci sterpe înălțate, fără vegetație, fără viață. Dar cum este aceasta? De jur împrejur stau stâncile urieşeşti de granit, ca nişte păzitori negri, pe când valea insulei, adâncă şi desigur sub oglinda mării, e acoperită de snopuri de flori, de vițe sălbatice, de ierburi nalte şi mirositoare în care coasa n-a intrat niciodată. Si deasupra păturii afânate de lume vegetală se mişcă o lume întreagă de animale. Mii de albine...*

bondarii îmbrăcați în catifea, fluturii albaştri... În mijlocul văii e un lac în care curg patru izvoare ... În mijlocul acestui lac, care apare negru de oglindirea stufului, ierbăriei şi răchitelor din jurul lui, este o nouă insulă, mică, cu o dumbravă de portocale. În acea dumbravă este peştera ce am prefăcut-o-n casă, şi prisaca mea. Toată această insulă-n insulă este o florărie sădită de mine anume pentru albine"[99].

Mircea ELIADE redă acest pasaj din opera eminesciană subliniind valoarea edemincă a insulei descoperite de EUTHANASIUS având drept elemente de referință: *„celepatru izvoare*" care simbolizează reminiscența celor patru izvoare din RAI, iar insula mică din interiorul [84] insulei cu „florăria" ei, seamană foarte bine cu *„grădina" din mijlocul Paradisului. „În această insula paradiziacă este posibilă întâlnirea şi dragostea adamică a celor doi tineri IERONIM şi CEZARA ... goi, adică, dezbrăcați de orice formă, exprimând sensul metafizic de reîntoarcere la primordial, la performare[85]. La dragostea celor doi participă întreaga geografie mitică, iar acest tărâm nu este accesibil decât anumitor oameni; celor care tind cu întreaga lor ființă către realitatea şi beatitudinea «începutului», a stării primordiale"*[86].

Această insulă comparabilă, fireşte, cu *„insulele fericiților",* poate fi în acelaşi timp, o insulă a morții şi reînvierii în natură, cadavrul gol al pustnicului EUTHANASIUS „stă îngropat sub cascada unui pârâu ... liane şi flori de apă să înconjoare cu vegetația lor corpul meu şi să-mi strătesc părul şi barba cu firele lor dar să mă ferească de putrejune..."[87].

Apa ia înțelesul nutrit de nostalgie al materiei primare din care ies şi în care se revarsă toate. Romantismul în întregimea lui reprezintă nostalgia după „începuturi"; matca primordială, abisul, principiu feminin în toate manifestările sale, care definesc o anumită poziție a omului în COSMOS. Acest tărâm de vis, insula lui

84MIRCEA ELIADE - „INSULA LUI EUTHANASIUS", ED. HUMANITAS, 1993.
MIHAI EMINESCU - „CEZARA" OPERE VOL. III, ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1977.
85MIRCEA ELIADE - OP CIT.
86IBIDEM.
87IBIDEM.

EUTHANASIUS, face parte din categoria insulelor transcendente, unde trăiesc oameni aleşi pe care îi întâlnim într-o perfectă nuditate, adică eliberați de orice individuație, reduşi la arhetipuri, finite care pot cunoaşte fără să *„devină”,* reîntoarse la starea adamică înainte de căderea sa în păcat, care nu cunoşteau „*experiența*” şi nici nu aveau „*istorie*” trăită.

Multe cosmogonii continentale, telurice, aşează înainte de CREAȚIE nu un ocean, ci o substanță amorfă solidă sau gazoasă, iar simbolismul renaşterii nu foloseşte niciun element acvatic, şi nici apa (AFRICA, AMERICA DE NORD, OCEANIA).

Analiza atentă a operei eminesciene, care cuprinde aceste simboluri cosmogonice (apele, insulele) ce se dovedesc a fi ecumenice, deci valabile metafiziceşte, şi în jurul lor nici o hermeneutică nu e excesivă. În privința originii acestor simboluri, nici analizele onirice, nici apele amniotice nu ne ajută prea mult. Căci dacă visul prezintă atâtea analogii cu mitul, nu putem deduce o relație cauzală între ele ... „Mitul ca şi visul este de natură extrarațională, şi se impun spiritului uman cu tăria unei revelații...”[88]

Dorința omului de a se desăvârşi spiritual este reprezentată simbolic în majoritatea tradițiilor, de trepte, de scară, care indică drumul către realitatea absolută care este concentrată într-un centru; într-o zonă sacră care poate fi formulată prin „*templu*”, „*muntele cosmic*”, „*axă a Universului*”, „*pomul vieții*” etc. Simbolismul construcțiilor antice, temple, labirinte, cetăți, este într-o strânsă legătură cu concepțiile cosmologice, majoritatea gesturilor omeneşti îşi aveau o semnificație simbolică, activitatea omului era necontenit orientată spre o reintegrare a omului într-o realitate absolută, în viața universală în COSMOS.

Aceasta demonstrează fără echivoc funcția metaforică a simbolului, care generează mituri şi creează culturi tradiționale, exprimând *„universalitatea tradițiilor metaforice si unitatea simbolismului primelor civilizații umane”*[89].

88IBIDEM.

89MIRCEA ELIADE - „LA MONDRAGORE. ESSAI SUR LES ORIGINES DES

În majoritatea tradițiilor regăsim mituri şi legende privind construcția templelor, palatelor, cu încărcătură sacră, care se săvârşeau potrivit unor ritualuri specifice şi însoțite de sacrificii umane, motivându-se că *„este nevoie de un suflet, de o viață, ca noua construcție să se anime".* Legenda meşterului MANOLE nu este decât un exemplu din numeroasele „*rituri de construcții*" pe care le găsim în zona BALCANILOR, dar cu corespondențe şi în ASIA şi AMERICA LATINĂ.

„LUMEA aşa cum ne-o înfățişează experiența umană este multiplă, în eterna devenire, creatoare de infinite forme. Dar lumea aceasta, COSMOSUL, nu poate fi decât o iluzie, sau proiectarea unei magii divine pentru că singura realitate care poate fi gândită este sat (esse): Unul, egal cu sine, imobil, autonom, fără «experiență», fără devenire"[90]

„VIAȚA" în gândirea indiană este: *„durere, totul e trecător. Dar viața este, în acelaşi timp, neobosita creatoare de forme multiple. Forme care apar şi dispar, care se nasc şi mor într-o continuă devenire. Viața este dureroasă tocmai pentru că e multiformă, dinamică; într-un cuvânt, pentru că e integrată într-un ocean de iluzii, e viciată de «ignoranță». Aceeaşi «ignoranță» originară care explica drama existenței umane (suferința universală, ciclul transmigrărilor) explică naşterea continuă a formelor cosmice, CREAȚIA în totalitatea ei se va resorbi în substanța primordială (prakriti)".* Este concluzia la care au ajuns cele două şcoli filozofice indiene: SÂMKHYA şi YOGA.

„Cu cât omul suferă mai mult, adică este mai total solidarizat cu COSMOSUL, cu atât îşi face loc mai puternic dorința de a se elibera, setea sa de mântuire. «Iluziile» şi «formele» slujesc decât prin propria lor magie şi prin suferința pe care o alimentează neobosita lor devenire, chiar scopul suprem al omului este: eliberarea, mântuirea. De la BRAHMAN până la firul de iarbă, CREAȚIA este pentru beneficiul sufletului, până ce se atinge suprema cunoaştere"[91].

Deci, pricina robiei sufletului şi sursa inepuizabilă de durere care fac din condiția umană o permanentă dramă - este solidarea omului cu COSMOSUL, participarea sa activă sau pasivă, conştientă

LEGENDE".

90MIRCEA ELIADE - „CONCEPȚIA LIBERTĂȚII ÎN GÂNDIREA INDIANĂ.

91IBIDEM.

sau involuntară, la actul CREAȚIEI.

Prezența omului în COSMOS, pentru gândirea indiană este o întâmplare nefericită, ori o iluzie, de aceea, înțeleptul din UPANISHADE strigă: NETI! NETI!, adică *„tu nu eşti asta!'",* tu nu aparții COSMOSULUI.

Deci, îndemnul este ca omul să se desolidarizeze de COSMOS. Din matricea COSMOSULUI se nasc o multitudine de forme care au toate acelaşi destin: devin, se transformă, se nasc ca să moară. S-ar putea vorbi de o eternă reîntoarcere a tuturor formelor cosmice, dirijată de un destin care stă la baza CREAȚIEI- karma; care domină viața omului şi influențează şi întregul COSMOS.

... „*Prins ca într-o plasă în această lege de fier a CREAȚIEI, omul suferă, moare şi se naşte din nou, ca să-şi continue suferința, pe acest pământ"*[92].

Viața terestră este, aşadar, o formă dramatică a morții, viața adevărată, ca şi realitatea, include mişcarea, devenirea, exclude CREAȚIA, potrivit gânditorilor indieni.

Problema funcției metafizice şi cosmologice a simbolului în tradițiile primitive şi preistorice, este una din cele mai fascinante probleme care preocupă omul modern, îndeosebi cel aplecat spre etnografie sau studiul arheologiei. În acest cadru nu este lipsit de interes să amintim aici, câteva extrase interesante ale profesorului de sinologie a Universității din GAND (BELGIA) specializat în Extremul Orient, CARL HENTZE, „MYTHES ET SYMBOLES LUNAIRE"[93], care ne introduce în atmosfera complexă şi fermecătoare a sintezelor mentale lunare asupra începuturilor civilizațiilor umane.

LUNA în civilizația primitivă măsura ocolirea timpului, fiind considerată astrul care „*creşte, descreşte şi dispare, un astru a cărui viață este supusă aceleiaşi legi a devenirii, a naşterii şi a morții. Luna aduce ploile, luna este izvorul fertilității universale"*[94]. Viața lunii este, aşadar mult mai aproape de om, decât Gloria maiestuoasă a soarelui.

92 IBIDEM.

93 CARL HENTZE - „MYTHES ET SYMBOLES LUNAIRE", ANVERS, 1932.

94 CARL HENTZE - „OBJETS RITUELS".

Civilizațiile agrare au asociat Luna cu Femeia, Pământul, fertilitatea, dedicându-i numeroase manifestări artistice şi ritualice. Omul are din acel moment o concepție unitară a COSMOSULUI, intuiția sa cuprinde TOTUL, dar nu un TOT abstract, ci un TOT viu, dramatic, ritmic.

Credințele lunare, în civilizațiile Orientului erau legate şi de dualismul bine şi rău, lumină şi întuneric primind astfel şi o funcție mistică şi metafizică.

Cercetătorii, prin eforturi stăruitoare şi multiple misiuni arheologice şi etnografice efectuate începând cu secolele XVII în AMERICA LATINĂ, AFRICA DE NORD şi ASIA, au ajuns la concluzia că există asemănări între: „*fertilitatea pământului si a femeii, făcând analogie între ritmurile si numerele lunare cu perioada prenatală a femeii. Astfel, în nouă nopți creste luna, sunt nouă nopți de lună plină, nouă nopți de descreştere, iar trei nopți luna rămâne nevăzută, iar faza prenatală la femeie este de nouă luni*”[95].

Americanul E. SELER, merge mai departe afirmând că: „*Luna e asimilată cu cel dintâi muritor. Ideea dispariției lunii (a luminii) este reprezentată iconografic ca un şarpe înghițind un iepure (animal lunar)”.*

Alte simboluri, cum este de pildă spirala, au semnificații mult mai variate, dar îşi găsesc originea în asemănarea cu luna. Spirala îşi justifică valoarea ei astral - simbolică pe analogia dintre melc şi lună (ca şi melcul, luna apare şi dispare, iese şi se retrage).

Parcurgând aceste rânduri am încercat să aduc în atenția cititorului, interesul manifestat de oameni încă din civilizațiile primitive şi preistorice, de a elabora primele sinteze mentale în jurul lunii atribuindu-i rolul de punte de legătură între realități mult deosebite între ele, între evoluția vieții pe pământ şi fenomenele ce se petrec la nivelul COSMOSULUI. Aceste sinteze mentale au condus pe parcurs la crearea unei filosofii a lumii în exprimarea simbolică a unității cosmice.

SETEA ocupă un loc central în momentul cel mai solemn al

95IDEM.

liturghiei Bisericii Catolice şi Ortodoxe când se aminteşte în rugăciunea din slujba morților *„În loc de odihnă, în loc cu verdeață, unde nu este nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârşit”,* cât şi în legenda bogatului care murind şi ajungând în IAD, şi-a ridicat ochii şi l-a văzut pe Lazăr în sânul lui AVRAAM, a strigat: *„Părinte AVRAAME, fie-ți milă de mine şi trimite pe Lazăr, să-şi întingă în apă vârful degetului şi să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie”* (LUCA, 16, 24).

Reputatul cercetător, participant la lucrări arheologice în MESOPOTAMIA, EGIPT, şi AFRICA DE NORD, ANDRÉ PARROT[96], a ajuns la concluzia că: *„oamenii şi-au reprezentat totdeauna „INFERNUL” ca o totalizare a suferințelor pământeşti, atât religiile, cât şi folclorul deosebind două stări în condiția post-mortem: supraviețuirea şi nemurirea”.*

Sufletul mortului *„supraviețuieşte*” un timp până la reîncarnare, până la judecata de apoi, apoi piere sau devine nemuritor. În toate religiile s-a purat de grijă ca sufletul mortului să nu sufere de sete pe lumea cealaltă.

„Adăparea” aceasta are un sens religios, apa fiind considerată substanță vitală, cel care „bea” participă la realitate, la *„viață”.* Mortul se reîntoarce într-o stare larvară, foarte apropiată cu a semințelor. Solidarizarea omului în sensul mistic cu apa, îi conferă noi posibilități de *„germinare”,* o *„nouă naştere”* (prin botez). *„Mesajele religioase şi mistice potolesc «setea» de viață a oamenilor şi «îi adaugă» la izvoarele adevărului. Cu cât omul suferă mai mult, cu atât e mai însetat de Dumnezeu, de adevăr, de linişte, de iubire”*[97].

COMUNICAREA PRIN SIMBOLURI în perioada civilizațiilor extraalfabetice care foloseau simboluri şi embleme în loc de formule orale sau scrise, avea virtutea ca dintr-o singură privire, de la copil până la bătrân, de la un om cultivat, la unul ignorant se putea înțelege tot ceea ce intenționa să exprime acele semne, acoperind o

96 ANDRÉ PARROT - „LE REFRIGERIUM DANS L'AU- DELÀ”, ED. PAUL GEUTHNER, 1937.

97 IBIDEM.

bogată paletă de sentimente şi idei. Această concluzie a stârnit, cum era şi firesc, controverse între istorici şi etnografi în privința metodei prin care se analizează evoluția umanității şi rolul superstițiilor şi obiceiurilor populare în crearea istoriei diverselor rase umane. În ultima perioadă metoda etnografică a câştigat teren, demonstrând că adevărata istorie a omenirii cuprinde de fapt trăirea reală a evenimentelor, a descoperirilor colective, progresul sau regresul înregistrat în efort colectiv fizic şi intelectual la scara istoriei.

Miracolul ebraic, care, alături de miracolul grec, se înscrie ca etape importante în evoluția umanității cu influențe asupra religiei, culturii, sistemului de organizare a instituțiilor, inclusiv cele financiare şi ale negoțului, a stârnit în rândul teologilor şi istoricilor, serioase dezbateri, cu precădere din perspectivă modernă a BIBLIEI. Progresele înregistrate de egiptologi, bazați pe noi descoperiri arheologice, cât şi de arheologi biblici, au conturat tema dezbaterilor în jurul „*miracolului biblic* ', care în ciuda controverselor, a rămas neştirbit.

Dar, să vedem ce a stârnit atâtea dezbateri aprinse?

Orientalistul JAMES HENRY BREASTED afirmă în lucrarea: *„Organizarea socială si dezvoltarea umanității în Valea Nilului*", că în *„acest areal, exista o organizare socială mai veche cu trei mii de ani decât cea a evreilor, civilizație care a avut o contribuție esențială la formarea literaturii ebraice pe care o numim Vechiul Testament. Moştenirea noastră morală derivă aşadar dintr-un trecut uman mai larg, şi cu mult mai vechi decât Acela al evreilor, şi mai dragrabă se poate spune că ne-a venit prin ei, de la* ei"[98].

CHARLES JEAN la capătul unui bogat material documentar având la bază descoperiri arheologice, mituri, legende, documente, vorbeşte despre concepte comune ale mediului biblic, fără a nega influența egipteană asupra pregătirii spirituale a lui MOISE, după cum nu pune la îndoială nici influențele canaaneene şi babiloniene asupra religiei iudaice. Redăm mai clar concluzia autorului: „*Astfel, în nici o epocă ISRAELUL Palestinian nu a fost complet ferit şi nu a ignorat credințele, legendele, ideile, cultele, moravurile popoarelor*

98HENRY BREASTED - „THE DAWN OF CONSCIENCE". NEW-YORK, 1933.

înconjurătoare, cu care de altminteri a avut raporturi spontane şi a căror hegemonie a îndurat-o”[99].

De altfel, MOISE nu putea ignora monoteismul egiptean, pe care, cu mult timp înainte încercase să-l impună faraonul AMENOPHIS IV.

În lucrarea citată, CHARLES JEAN, reaminteşte despre legenda CREAȚIEI omului pe care o regăsim în BABILON cu multe secole înaintea descrierii din BIBLIE; de asemenea, subliniază că asemănarea între cartea egipteană numită Înțelepciunea lui AMENOPE şi JEREMIA şi Proverbele, este atât de tulburătoare şi precisă, încât textul egiptean a revenit chiar la realizarea textului biblic acelei versiuni.

Şi HENRY BREASTED în lucrarea „THE DAWN OF CONSCIENCE” admite că, „încă din epoca sumeriană, fiecare om are o soartă, că omul este predestinat” iar de prin 2700 î.Hr., deci cu şapte secole înainte de ABRAHAM, în EGIPT îşi croiau drum alte sentimente, despre moarte şi viața de apoi, ca fiind experimentate pentru prima dată de poporul iudeu.

„De acolo nimeni nu se mai întoarce (spune textul egiptean), nimeni nu se întoarce ca să ne spună forma lor (a faraonilor morți), ca să ne spună cearta lor, ca sa se bucure inima noastră, până în ceasul când vom ajunge şi noi acolo unde s-au dus ei.”[100].

Tot în aceeaşi lucrare, CHARLES JEAN citează un sfat moral babilonean care spune, între altele: „Să nu faci niciun rău duşmanului tău! Celui care-ți face rău, fă-i bine!”[101].

Toate acestea demonstrează unitatea moral-religioasă pe care o atinsese lumea asiatică şi etapele conştiinței umane cam pretutindeni într-o anumită epocă istorică.

Însă „miracolul biblic” rămâne în continuare un mare semn de

99CHARLES JEAN - „LE MILIEU BIBLIQUE AVANT JESUS - CHRIST”. ED. PAUL GEUTHNER, 1936.
100CHARLES JEAN - OP. CIT.
101IBIDEM.

întrebare pentru cercetătorii moderni, pentru că, în timp ce în EGIPT şi BABILON existau idei morale şi religioase perfecte, poporul iudeu a transformat aceste idei într-o experiență religioasă extrem de fertilă.

Ajungând în perioada CREŞTINISMULUI, putem afirma că mesajul lui HRISTOS nu a fost pregătit numai în cer; ci a fost pregătit şi pe pământ, însă eu cred că numai sub inspirația harului divin. Victoria mesajului creştin a fost posibilă, atât de repede, prin libertatea spirituală a omului şi setea acestuia de iubire de FIUL lui Dumnezeu, Domnul Nostru IISUS HRISTOS, care ne-a apropiat de Dumnezeu, ne-a învățat iubirea aproapelui şi speranța în iertarea păcatelor şi mântuirea sufletului.

⁂

CER - PĂMÂNT - OM.
INTERCONECTAREA CREAȚIEI PRIN MEDIUMURI

Am văzut că OMUL este coroana CREAȚIEI lui DUMNEZEU pe pământ. El emite prin ființa sa trei feluri de vibrații: mentale (gânduri); dorințe (care se fixează ca idei - forță în corpul mental), faptele (care sunt forțe fizice) puse în mişcare de celelalte două.

Omul singur este făuritorul Karmei lui, a destinului lui pe care le va suporta în viitoarea viață terestră.

Omul este împricinatul, acuzatorul, acuzatul, judecătorul şi victima lui însuşi. El face greşeli, el se judecă, el se condamnă, el îşi construieşte închisoarea pedepsei sale, el se mărgineşte sau se înalță în puteri spirituale. În existența sa pământeană, omul nu ştie legile care guvernează Universul.

Fața pământului e scena vieții, lumea ce-şi duce viața pe el este formată în acelaşi timp din actori şi spectatori.

Cerul trebuie să aibe legături cu lumea şi cu omenirea carnală.

Marea majoritate a oamenilor, la anumite timpuri ale evoluției ei, nu ştiu nimic decât de lumea văzută, percepută prin simțurile

corpului carnal. Cerul vrea să existe şi acest ocean de neştiutori, de ignoranți, pentru a trimite pe pământ mesagerii care să ridice vălul ignoranței şi să le reveleze tainele cerului. Aceşti mesageri sunt mediumuri care fac legătura între pământ şi cer, sunt prorocii, profeții, clarvăzătorii, care sunt îngeri întrupați.

Cerul conduce pământul, lumea nevăzută comandă lumii văzute.

DUMNEZEU a creeat şi combinat toate fluidele din natură pe care le regăsim în corpul carnal al oamenilor, CREAȚIA însăşi a provenit din concentrarea fluidului primordial. Însuşi, CREATORUL, FIINȚĂ PRIMĂ, e constituit din materie identică cu a omului dusă însă până la infinit. Materia este energie concentrată, iar energia nu este decât mişcarea infinit de rapidă a materiei, a unor particule infint de mici, ale fluidului. Fluidele au proprietatea de a se condensa, şi rări, când anumite forțe lucrează asupra lor.

Dumnezeu a creat totul prin condensări şi multiplicări succesive ale materiei sale constitutive, care au dat naştere în final tuturor corpurilor cereşti şi ființelor de pe ele, inclusiv pământul şi tot ce-l viețuieşte.

Deci, toată materia pământului provine din concentrarea primei materii fluide, din care, Marele Arhitect al Universului, a creat toate corpurile cereşti. Misterul creației a fost, este şi va fi transformarea fluidelor în materii solide, lichide şi gazoase şi apoi transformarea lor din fluide de natură minerală în fluide vegetale, apoi în fluide animale, iar în final în fluide umane. Aceasta este de fapt alchimia divină care nu-şi dezvăluie secretele profanilor.

NOTĂ LA CAPITOLUL II
REPTILIENII SUNT PRINTRE NOI?!

REPTILIENII sunt o rasă umanoidă extraterestră cu caracteristici de reptile, care ar proveni din sistemul stelar ALPHA DRACONIS.

Existența lor printre pământeni şi implicarea lor în controlul şi subordonarea rasei umane, a devenit subiect predilect al filmelor SF şi pentru societatea modernă.

Teoria existenței reptilienilor pe Pământ din timpuri imemoriale şi până în prezent a fost dezvoltată de DAVID ICKE, un teoretician al conspirației care consideră că reptilienii îşi pot schimba înfățişarea luând fizionomia umană, având drept țel manipularea societății umane.

Potrivit lui DAVID ICKE, mulți regi care au condus diverse părți ale planetei de-a lungul existenței umane şi până la dinastiile din zilele noastre au fost reptilieni sau posedați de reptilieni.

De altfel, ei ar fi pregătit elitele politice, economice, financiare şi spirituale ale omenirii, fapt atestat de o serie de mărturii materiale (monumente, temple, scrieri sacre) care ne vorbesc despre existența lor printre pământeni, sub diverse denumiri de zeități: QUETZACOATL (şarpele înaripat în Mezoamerica); KUKULKAN (la maiaşi); SOBEK (zeul cu cap de crocodil şi corp uman, la egipteni); CECROPE I (primul rege mitic al ATENEI (era jumătate om, jumătate şarpe); NAGA (INDIA); DRAGONII (CHINA, JAPONIA, VIETNAM).

DAVID ICKE ne prezintă reptilienii ca fiind băutori de sânge având înălțimea între 1,5 - 3,7 m.

Renumita familie regală britanică ar fi de origine reptiliană, la fel şi familia BUSH.

Se vorbeşte despre VLAD DRACUL ca fiind părintele reptilian al familiei regale britanice şi al altor case regale europene. „Descoperirea" prințului CHARLES că ar avea legături de rudenie cu VLAD ȚEPEŞ şi interesul său crescut pentru ROMÂNIA, nu ar fi întâmplătoare.

Nu ar fi exclus, ca pornind de la această legătură de filiație, în perspectivă sa dorească tronul României!

VLAD ȚEPEŞ este cunoscut în mediile oculte ca fiind şeful ILLUMINAȚI pentru EUROPA, motiv pentru care este venerat de unele societăți secrete.

⁂

În lucrarea „DEOCAMDATĂ ENIGME”, DAN APOSTOL prezintă publicului pe bază de documente, o enigmă deocamdată, dar şi cea mai ciudată în legătură cu existența triburilor DROPA şi HAM din TIBET, de origine extraterestră care au fost nevoiți să rămână pe TERRA, de 12.000 de ani, în urma unui accident suferit de navele lor care au aterizat pe pământ. Povestea lor este pe cât de fascinantă, pe atât de interesantă care vine în susținerea teoriilor privind originea extraterestră a rasei în strânsă legătură cu vizitarea TERREI de către reprezentanții unor civilizații provenind de pe alte planete.

Ar rezulta clar, că OMUL a fost creat din necesitatea „zeilor” de a fi veneraţi şi slujiți necondiționat.

De altfel, cred că nu sunt întâmplătoare mențiunile privind aceste „apariții stranii” şi vehiculelor lor zburătoare, din BIBLIE, cărțile sacre ale MESOPOTAMIEI, BABILONULUI, EGIPTULUI,

PERU, MEXICULUI, JAPONIEI, INDIEI şi mai apropiat în timpurile antice, ale GRECIEI.

Interesant că descrierile şi alte mărturii materiale coincid în privința înfățişării acestora cât şi a preferinței acestora să locuiască în locuri izolate de pe coastele munților „sacri”, în peşteri „sacre”, unde omului de rând îi era interzis să păşească.

Miturile şi legendele vechilor popoare, vorbesc în detaliu despre viața acestor zeități care transmiteau oamenilor legile care să guverneze viața socială, politică, economică şi militară, ritualurile pentru venerarea diverselor zeități care populau panteonul, despre sacrificiile umane (în anumite zone şi timpuri imemoriale), animale şi vegetale ce trebuiau aduse drept ofrandă la templele zeilor; despre amestecul zeilor cu pământenii rezultând semi-zeii; oameni supranaturali care urmăreau un anumit destin dictat de zei; despre diversele cunoştințe din varii domenii care erau oferite oamenilor pentru a le permite progresul social şi tehnologic în vederea îmbunătățirii condițiilor de trai.

Din rândul acestor zeități erau selectate unele care au primit „misiunea” de a întemeia dinastii regale, iar alții să fondeze religii şi să construiască temple pentru venerarea zeităților.

Dar, să revenim la povestea celor două triburi DROPA şi HAM care trăiesc în Munții BAIAN ULA din TIBET. Au fost descoperiți în 1935, dar abia în 1950 prima expediție arheologică şi antropologică din China a ajuns la fața locului şi a început să-i studieze. Aceasta, din cauza nenumăratelor conflicte care bântuiau Tibetul. Rezultatele cercetărilor sunt tulburătoare. Membrii triburilor DROPA şi HAM formează o comunitate de circa 3.000 de persoane, a căror structură nu depăşeşte 1,20 m. Sunt ființe slabe, fragile, cu oasele delicate şi subțiri, cu orbitele foarte mari şi cu capacitatea cutiei craniene superioară cu 100 cmc mediei rasei HOMO SAPIENS. Analiza sanguină a relevat că grupa lor de sânge este unică în lume, iar în cursul examenelor medicale s-a putut constata că au un puls sub limita normală. Dar un alt fapt i-a intrigat pe membrii expediției chineze: au descoperit mai multe dovezi care susțineau originea extraterestră a acestor minuscule populații. La câțiva km de aşezările lor, cercetătorii chinezi au descoperit câteva

grote uriaşe.

Conform tradiției, ele erau considerate sacre şi nimeni nu intrase în ele de mii de ani. Pornind de la explorarea lor, arheologii chinezi au trecut din surpriză în surpriză. La început au descoperit sute de schelete umanoide care nu depăşeau 1 m înalțime, având cutii craniene uriaşe, cu capacitatea de 2.500 cmc. În urma cercetării lor prin metoda Carbon 14, vârsta acestora a fost estimată la circca 12.000 de ani. Pe pereții grotelor s-au descoperit desene perfect conservate. Acestea reprezentau ființe umanoide cu capul protejat de căşti sferice şi precizau, cu exactitate uimitoare, poziția Soarelui, a Lunii şi a câtorva zeci de stele din perioada de acum 10.000 de ani. O frescă reprezenta o escadrilă de mici nave aeriene, apropiindu-se în zbor oblic de munții tereştri. Însă, surpriza cea mai mare au avut-o doi cercetători, care au descoperit, în cea mai mare grotă, un disc ciudat, asemănător unui disc LP al zilelor noastre.

Continuând săpăturile, după două luni, au fost descoperit un număr de 716 discuri de granit, splendid executate şi finisate, cu grosimea de 2 cm.

Surpriza surprizelor acum vine. Fiind duse la Beijng, analiza chimică şi spectrometrică a arătat că discurile, sub aparență granitică, ascund un bogat conținut de metale, între care 40% cobalt şi 8% aluminiu, şi erau realizate cu mai bine de 12.000 de ani înainte! Pe ambele părți, toate discurile aveau gravate foarte fin semnele unei scrieri total necunoscute. Scrierea pornea în spirale de la un orificiu central până la o margine. După o muncă îndârjită de peste 20 de ani, împreună cu 4 lingvişti şi o echipă de fizicieni, profesorul chinez TSUM-UM-NUI a reuşit performanța de a traduce textele de pe toate cele 716 discuri. Aceştia au mai descoperit că fiecare disc are o frecvență proprie de vibrație, ceea ce i-a determinat să concluzioneze că ele au fost supuse unor tensiuni foate înalte. Când au citit traducerea integrală, profesorului TSUM-UM-NUI şi echipei sale nu le venea să-şi creadă ochilor. Încă 3 ani au muncit la reverificarea traducerii.

Academia de Preistorie din Beijing a interzis publicarea traducerii, însă profesorul a trecut peste această interdicție şi a publicat lucrarea „INSCRIPȚII SPIRALOIDALE”, relatând sosirea de nave spațiale care, după textul gravat pe discuri, ar fi avut loc acum 12.000 de ani.

În încheierea lucrării, se subliniază că strămoşii actualelor triburi DROPA şi HAM erau reprezentanții unei civilizații extraterestre, care au fost nevoiți să rămână pe TERRA, evoluând de-a lungul timpurilor, nu numai ca nivel de civilizație, dar şi fiziologic.

Dar iată câteva fragmente din textele respective. O parte din ele se referă la populația HAM, care, în momentul aterizării în Munții Tibet, şi-au accidentat grav navele şi nu au mai putut să le repare sau să construiască altele: *„Pe Stînca Roşie din Defileul Şerpilor, navele noastre nu au putut ateriza şi s-au lovit de stâncile din jur, distrugându-şi rebordurile”.* Iar despre cei din tribul Dropa stă scris: *„Dropa s-a coborât din nori în navele lor aeriene. Şi de 10 ori, până la răsăritul Soarelui, bărbații, femeile şi copiii s-au ascuns în peşteri.*

Până când, în sfârşit, au înțeles semnalele care spuneau că, de data aceasta, Dropa veniseră cu intenții paşnice şi chemau sa-i ajute, căci navele lor se stricaseră

Referindu-mă la informațiile care au circulat de-a lungul deceniilor în legătură cu vizitarea pământului de către civilizații umanoide extraterestre şi la fenomenul OZN-urilor combătut cu acribie de o anumită media obedientă serviciilor de informații americane şi a unor structuri de influență din SUA, trebuie să amintesc, chiar şi în treacăt, de existența unui buget secret (black buget) ce reprezintă 25% din PIB-ul SUA alocat pentru dezvoltarea unor proiecte secrete ale NASA.

Care ar fi scopul acestor proiecte cunoscute doar de un cerc restrâns de politicieni şi militari americani? Este simplu. De a asigura dezvoltarea şi în avans tehnologic de neegalat în domeniul armamentului având la bază tehnologii extraterestre.

Unele date despre aceste proiecte secrete au fost dezvăluite publicului de col. PHILIP J. CORSO, ofițer de informații în cadrul Comitetului Securității Naționale al SUA, şef al Direcției de Tehnologii străine a Armatei Terestre americane în cartea sa „THE DAY AFTER ROSWELL".

În această lucrare PHILIP J. CORSO a prezentat în mod documentat că mai multe dintre invențiile lui NICOLA TESLA au fost înțelese la mult timp după moartea sa (ian. 1943), însă acum sunt ținute la secret de către NASA, făcând obiectul unor aplicații în domeniul militar, precum crearea armelor cu plasmă care ar fi permis doborârea unor OZN-uri, care apoi au fost studiate folosindu-se metoda ingineriei inverse (reverse technology).

În ultimii ani tot mai multe informații despre contactele şi înțelegerile stabilite între diverse structuri de putere din SUA cu entități aparținând unor civilizații extraterestre, sunt aduse la lumină de foşti agenți secreți, astronauți ori persoane din guvernul american care au avut însărcinări speciale în acest domeniu.

Se evocă chiar recuperarea unor extratereştri din rasa „grey" („micii cenuşii") botezați EBE (Extraterestrial Biological Etny) care

sunt capabili să dezintegreze materia în energie şi apoi să refacă procesul invers.

Această rasă, cunoscută ca având intenții belicoase, ar fi pus la dispoziția americanilor informații tehnologice care permit armatei americane să-şi mențină supremația în lume, în schimbul acceptării prezenței lor pe pământ unde deja şi-au construit baze subterane. Pe parcursul „colaborării" s-a constatat că aceste entități prin tehnologia oferită americanilor nu au făcut decât să introducă un „cal troian" prin intermediul căruia urmăresc controlarea rasei umane şi colonizarea planetei prin mutații genetice aplicate ființelor umane terestre pe care le răpesc şi experimentează hibridizarea rasei umane.

La rândul lor, rasa „grey" este manipulată de rasa REPTILIENILOR mai puternică şi mai dezvoltată genetic şi tehnologic.

TONI VICTOR MOLDOVAN - „ *Semnificația genetică a codului FIAREI 666 număr de om, marcă genetică".*

... „Concluzia studiului meu este că TERRA este proprietatea unui complex de civilizații extraterestre. Civilizațiile umane pasagere pe TERRA dezvoltate între două momente catastrofale induse de EL, sunt rezultatul unor programe de inginerie genetică practicate de ființe extraterestre conform cosmogonilor şi majorității acestor texte: Biblia, Coranul, Enuma Elish, Cartea Tibetană a Morților, Cartea Egipteană a Morților, Tăblițele de lut sumeriene, asiriene, hitite, Popol Vuh, Marisadele, Bayahavas-gita, Ramayana, etc.

Spațiul apariției primului om este situat undeva în GALAXIE, în zone nu departe de sistemul nostru solar, majoritatea constelațiilor poartă denumiri stabilite de zei şi transmise pământenilor prin textele vechi. De la un astfel de nivel tehnologic, ființele umanoide galactice au imaginat o modalitate nouă de reproducere asexuată care pe lângă avantaje economice asigură şi simplificarea formulei ADN-ului cu fiecare şarjă de noi ființe şi o evoluție artificială condusă.

Modalitatea de reproducere a ființelor extraterestre constă în

racordarea unui corp fizic produs în laborator la un corp spiritual compatibil genetic obținut în urma unor progrese de inginerie genetică standardizate desfăşurate pe diverse planete, printre care şi pe TERRA.

Această modalitate de reproducere este ieftină, un număr extrem de mic de ființe extraterestre: îngeri, zei (50-100) putând fi „mamă" şi „tată" unei generații întregi de indivizi extratereştri cu o anumită marcă genetică produsă în limitele temporale ale unui program de 4.000-6.000 de ani. Practic, dintr-o formulă ADN extrem de complexă evoluată în timp galactic lung, greu de definit „au explodat" o multitudine de variante ADN-uri inteligente sau subramuri (rase umanoide care, cu fiecare şarjă de noi ființe devin mai inteligente şi îşi simplifică formula ADN). Cu alte cuvinte nici măcar EL nu este în stare să prezinte ordinea arborelui genealogic al creației, evoluțiile artificiale şi încrengătura ființelor extraterestre. Cosmogoniile lăsate pământenilor de zei, uşor de pătruns pentru noi astăzi, nu fac nici ele prea multă lumină în acest domeniu. Maiaşii povestesc despre „zei numere înlănțuite în marele TIMP". Aceste numere sunt codificări numerice de mărci genetice produse în diverse segmente temporale, imposibil de ordonat cronologic. Rasele umane actuale ca şi diversele subtipuri rasiale sunt rezultatul acțiunilor mai multor zei (rase umanoide extraterestre) care în programe de inginerie genetică uşor diferite, au modelat omul „după chipul şi asemănarea lor". Adică standardele ADN-ului produs la un moment dat. Mărcile genetice produse de grupurile extraterestre (toate fiind un fel de verişori genetici) deşi uşor diferite aveau în mare parte aceeaşi parte genetică până înainte de POTOP. După POTOP, relucrarea programelor genetice , supercivilizația care a inginerat genetic poporul evreu a făcut un salt în simplitatea genetică şi s-a scindat de restul supercivilizației ce desfăşurau programe similare pe TERRA".

ZEII - CREATORII OMULUI

EPOPEEA lui ATRAHASIS sau Poemul super-înțeleptului datează din sec. XVIII î.Hr.

În prima parte, epopeea lui ATRAHASIS explică cum zeii erau la originea lor împărțiți în două grupe: IGIGI şi ANUNNAKI.

IGIGI s-au revoltat împotriva ANUNNAKILOR distrugându-şi uneltele cu care lucrau pământul, amenințând cu înfometarea pe ANUNNAKI. Putem aprecia acest moment ca prima grevă de protest din istoria Universului, transmisă apoi şi pământenilor.

Regele ENIL, furios, a amenințat că-i va extermina pe IGIGI, însă fratele său EA, dându-şi seama că această măsură nu ar rezolva problema, i-a propus ca soluție creearea OMULUI, care să fie asemănător zeilor, dar să nu fie nemuritor, omul să-i deservească necondiționat pe zei.

Astfel, omul a fost creat dintr-o argilă mai maleabilă, după care zeiţa mamă NINMAH i-a insuflat viaţa fiinţei astfel creeată, scuipând în acest amestec.

CAPITOLUL III
CONŞTIINŢA COSMICĂ. MATRICEA DIVINĂ

- CONŞTIINŢA DINCOLO DE MOARTE
- VIAŢA ŞI MOARTEA. ATOTPUTERNICIA IMPERMANENTEI
- NEMURIREA SUFLETULTUI - ILUZIE SAU SPERANŢĂ?

MOTTO: „Rolul omenirii este de a fi purtătoare de conştiinţă în UNIVERS si în existenţă. Deci, rolul omenirii nu este atunci pur biologic, ci este şi de ordin spiritual, de a naşte şi a menţine spiritul”.[102]

Ce înseamnă conştiinţă? Ce rol are în conştiinţă, spiritul?

„*Conştiinţa înseamnă cunoaştere, tensiune filosofică, trăire mentală, creativitate, creaţie, iar ea, ca proces în materie, va căuta să se înscrie în tendinţele devenirii materiei, nimic mai fundamental decât asemenea tendinţe. În materie, conştiinţa poate tinde pe termenul cel mai lung cu putinţă, la crearea unui nou univers, către un nou ciclu al materiei, dar ea va tinde în general către creaţie, universuri sociale, culturale, artistice, tehnologice, filosofice”*[103].

Conştiinţa face parte din realitatea obiectivă, însă este un „obiect” privilegiat al acestei realităţi, deşi derivat din acestă realitate, întrucât are ceva din puterea demiurgică a naturii însăşi; de a crea, de a construi, de a se construi pe sine însuşi ridicându-se pe trepte de cultură şi spiritualitate.

Conştiinţa este şi un obiect al realitaţii obiective.

Spiritul este conştiinţa vie, activă. *„Sufletul,* potrivit lui HEGEL[229], *poate exista şi subzista fără a avea imagini, fără a avea gândire, iar natura nepieritoare a unui lucru reprezentat astfel ca*

102MIHAI DRĂGĂNESCU -„INFORMAŢIA MATERIEI”, ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1991.

103IDEM.

ceva existent

Nu orice minte este spirit, ci numai aceea care este conştientă, cunoscătoare, creatoare, rațională, inovantă.

Există gândire conştientă şi gândire inconştientă. Spiritul este gândirea conştientă, dar să nu uităm că este totuşi informație.

CONSTANTIN NOICA[104] afirma despre spirit în comparație cu sufletul că: „*Peste întunericul germinativ al sufletului, el, spiritul, aruncă plasa înlănțuirilor lucide, unde sufletul este spontan iar spiritul reflectat; unul îşi face loc în lume aşa cum este ea, celălalt schimbă lumea pentru a putea vieții în ea*”. ...

Mintea este mai mult decât sufletul, deşi uneori se confundă cu el.

Sediul gândirii este mintea, care reprezintă memoria gândirii.

Legătura de la suflet la suflet pe care o găsim la practicanții ZEN este infomaterială; materia profundă rămânând întotdeauna aceeaşi, este veşnică şi indestructibilă, este în netimp si nespațiu.

Substanța vie este un amestec de sacru şi profan; universul, deşi este profan, are scântei de sacru prin ceea ce este viu. Şi ceea ce este profan devine sacru; profanul este un sacru ascuns.

„DIVINUL este înălțarea prin gândire deasupra simplei naturi”, scria HEGEL comentând pe HERACLIT.

Între sacru şi divin, pe de o parte şi informație, inclusiv materia care o susține, pe de altă parte, există o hermeneutică.

„Filosofia noastră, a materiei şi informației profunde, poate fi calea acestei hermeneutici. Informația este, poetic, suflet, ea este sufletul lumii, al universurilor şi al fiecărei ființe vii”, susține domnul academician MIHAI DRĂGĂNESCU, în lucrarea amintită.

Informația este un principiu imaterial, în materie şi substanță...

Informația nu este materie, ci manifestare a materiei.

Mintea şi respectiv gândirea au o parte substanțială

104HEGEL - „PRELEGERI DE ISTORIA FILOZOFIEI”, ED. ACADEMIEI ROMANE, 1963.
CONSTANTIN NOICA - „TREI INTRODUCERI LA DEVENIREA ÎNTRU FIINȚA”, ED. UNIVERS, 1984.

funcţionând în simbioză cu o parte fenomenologică. În funcţionarea minţii şi gândirii nu se poate rupe fenomenologicul de stuctural.

MIHAI EMINESCU, genialul poet naţional s-a afirmat şi ca un gânditor profund care vedea în Ordinea morală a Universului, „un fir fenomenologic văzut şi apreciat de cugetul nostru care trebuie să aibe drept corolar un echivalent de altă ordine, mecanică. Structura fizică a Universului trebuie corelată cu ordinea morală a constiinţei şi invers...

Legătura dintre o fiinţă şi o stea, împinge această legătură până la exprimarea unui principiu antropic al lumii, apoi se întoarce şi se întreabă dacă această legătură pleacă de la credinţa comună a dispariţiei unui suflet odată cu căderea unei stele ..."[105]

Informaţia, întotdeauna pe un substrat material, are o multitudine de ipostaze, ea ajunge să fie gândire, conştiinţă, spirit, poezie, idee, sens. Fiecare din aceste ipostaze poate fi un punct de sprijin în înţelegerea materiei şi a lumii.

Scopul şi ordinea universului emană dintr-o conştiinţă superioară.

Întrucât nu am găsit recapitulată toată creaţia, deoarece pentru a o crea, DUMNEZEU s-a folosit de întreaga natură şi de evoluţia ei, conştiinţa umană este parte din conştiinţa cosmică căreia îi aparţine fiind influenţată de aceasta.

Profesorul şi neurologul eminent, DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, subliniază cu convingere, în dubla sa calitate de om de ştiinţă şi credincios că: *„într-un sens mai larg, eu văd conştiinţa ca o matrice primară, un câmp cuantic, deci cu un suport energetic, modulat în informaţia care exprimă toate potenţialităţile morfogenetice şi funcţionale, nu numai ale creierului, ci ale întregului organism"*[106].

Iar PIM van LOMMEL precizează că: *„avem de-a face cu conştiinţa care lucrează independent de corp; ea poate lucra în altă dimensiune când se poate conecta cu conştiinţa altor entităţi. Este*

105MIHAI EMINESCU - „FRAGMENTARIUM", OPERE, VOL VIII.

106DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „CONŞTIINŢA DINCOLO DE MOARTE" CAP V „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT" VOL 2, ED. EIKON, 2008.

vorba de interconectările universale ale conştiinţei. Graţie conştiinţei avem o imagine a lumii coerentă, liniară şi nu secvenţială, aşa cum este percepţia"[123] .

LOMMEL continuă subliniind că: „reacţiile chimice şi influxul nervos nu constituie decât «cărăuşii» conştiinţei şi ai nevoiei", iar SIMON BERKOVITH afirmă că: „întreaga memorie a unei vieţi, şi conştiinţa nu pot fi stocate numai în creier".

Profesorul Berkovith funcţionează în cadrul DEPARTAMENT OF COMPUTER SCIENE, GEORGE WASHINGTON UNYVERSITY, este autorul a peste 80 de studii care se referă la legătura între conştiinţa naturală, biologică şi cea artificială.

„Conştiinţa înseamnă actualizarea experienţei, în care sunt reprezentaţi propriul eu şi lumea înconjurătoare" ne spune psihiatrul francez HENRY EY[124], dar trebuie făcută diferenţa între conştiinţa care exprimă nivelul de conceptualizare care implică inclusiv valenţe de ordin etic şi conştiinţa care desemnează starea de receptivitate, de veghe a creierului în timpul meditaţiei sau presomn.

Conştiinţa şi eul sunt facultăţi ale sufletului, iar conştiinţa de sine cuprinde trei factori: unul esenţial despre sine şi altul gnoseologic, conştiinţa de a şti. Eul este imaterial şi fără dimensiune pentru că el nu este decât o funcţionare, o forţă în activitate. „Înainte, realitatea reflectă caracterul informaţional al minţii ... Mintea este o funcţiune, o forţă în activitate ... Nimic nu este mai real decât conştiinţa, adică simţul nostru intern. ... După realitatea conştiinţei noastre urmează cea a corpului nostru şi a tuturor obiectelor ce ne înconjoară şi pe care le [107] putem simţi cu cel mai mare număr din simţirile noastre"[108] şi continuă fondatorul metafizicii româneşti

107PIM van LOMMEL - „LA CONSCIENCE EXISTE EN DEHOR DU CORP" REVUE "MONDE DU GRAAL" PIM van LOMMEL medic cardiolog olandez ,începand cu 1986 a chestionat peste 60 de pacienţi care s-au aflat în moarte clinică, aflând o serie de informaţii care l-au condus la următoarele concluzii: după moartea clinică există senzaţia de a fi proiectat în afara corpului tău; dar rămânând capabil de a avea percepţii conştiente, de a fi aspirat într-un tunel sau purtat de un turbion într-o altă lume: revederea evenimentelor marcante din timpul vieţii ; a se regăsi într-o lumină celestă, imaterială, indescriptibilă invadat de pace şi încredere.

HENRY EY (1900-1977), psihiatru şi filozof francez, membru activ şi fondator al Societăţii de psihanaliză din PARIS şi revistei „Revolution psihyatrique" unde a explicat geneza ideilor.

108VASILE CONTA - „BAZELE METAFIZICII" 1879 A lasat primul sistem filozofic în cultura

VASILE CONTA concluzionând că: „realitatea trebuie căutată mai degrabă în mărturisirea şi în felul marturisirilor simțurilor noastre interne şi externe de unde izvorăsc toate conştiințele noastre. În curând, activitatea psihică şi creațiunea vor fi pe deplin explicate materialiceşte, şi atunci vor dispărea din filosofie şi închipuirile numite astăzi suflet şi DUMNEZEU”

Vom trăi şi vom vedea dacă progresele ştiinței vor da răspuns la aceste probleme lansate de distinsul savant în urmă cu un veac şi jumătate.

Conştiința este o parte componentă a univesului, ea există, dar nu sub formă fizică, o cunoaştem cu toții, o ştim în legătură permanentă cu aria Conştiinței Supreme a Universului. Universul este conştiința. Mentalul sau egoul au fost manipulate astfel încât să nu realizăm conştient, valoarea puterii noastre interioare. De aceea, trebuie să amintim pentru ce suntem pe pământ, să ne ascultăm inima şi nu rațiunea şi să facem ce este just, adică să conştientizăm că ne aflăm pe pământ să învațăm, să evaluăm, să ne dezvoltăm.

Conştiința există în afara corpului, experiențele trăite de persoane aflate în moarte clinică sprijină această afirmație.

Vom citi în paginile următoare câteva concluzii la care au ajuns reputați neurologi care au studiat fenomenul pe sute de pacienți care au descris călătoria sufletului după declanşarea morții clinice.

Aceste experiențe au ridicat în fața ştiinței două probleme extrem de importante, la care se caută răspunsuri: dacă trăim după moarte şi dacă conştiința noastră poate exista fără creier?

Care este originea spiritului? Conştiința - Energie. Structura omului şi Universului. Sunt câteva teme cărora le dau atenția cuvenită în paginile şi capitolele următoare.

FRANK HATEM ține să ne precizeze de la început că: „pentru a înțelege conştiința, înseamnă să te cunoşti pe tine însuți, ceea ce

română, o filozofie materialistă care a trezit la vremea respectivă un viu interes pe plan european. „Metafizica lui V. CONTA este o metafizică intuitivă, deci o prelungire ipotetică a ştiințelor” aprecia M. RALEA. În timp ce alții clădesc o metafizică pentru a evita soluția materială , CONTA face metafizică pentru a justifica această soluție.

echivalează cu înțelegerea universului ... Totul este Spirit. Dacă Universul era exterior conştiinței mele, eu n-aş fi avut conştiință şi nu l-aş fi putut iubi.

Spiritul are conştiința mai multor universuri”[109].

Începând cu 1980, FRANK HATEN, cercetând natura energiei magnetice a Universului pornind de la neant, după zece ani de meditație şi studiu al ipotezelor a ajuns să înțeleagă pentru ce neantul este în mod necesar dualitate.

„Fără substanță, cert şi inevitabil este o dualitate. Această dualitate nu este o invenție a spiritului, pentru că ea este anterioară spiritului şi originea acestei conştiințe ne va apărea mai mult ca un mister.

Dualitatea neantului este Spiritul însuşi şi spiritul este dualitatea magnetică în fapt. Tot universul, fără îndoială pe care-l ştim ca energie, este de fapt Spirit.”

Iar dr. THÉRÈSE BROSSE aduce noi argumente care susțin teoria relației conştiința - energie care este „cheia structurii umane, ea este în mod obligatoriu acea a Universului, pentru că amâdouă sunt aspecte ale aceleiaşi manifestări”.[110]

Potrivit aceleaşi teorii, conştiința nu se opune materiei, ci o constituie.

Universul nu face decât formele conştiinței şi interacțiunilor lor. Informația dată prin conştiință este considerată ca o îngustare a cunoaşterii, pe când materialismul estimând că totul este „obiect”, nu dădea decât „inversul”.

THÉRÈSE BROSSE continuă teoria lui FRANK HATEN subliniind că: „atracția şi repulsia se numeşte energie magnetică. Este echilibrul între două voințe contrare, care este materia. Materia este locul unde echilibrul între două voințe, acolo unde se resimte rezistența altuia. Fără sentimentul de rezistență, nu s-ar vorbi de materie şi corpul

109FRANK HATEM - „ORIGINEA SPIRITULUI. CE ESTE CONŞTIINȚA”, 1995.

110THÉRÈSE BROSSE - „LA CONCIENCE - ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS”, ED PRÉSENCE.

nostru ar fi diafan sau chiar inexistent."

De aceea, când vorbim de energie, vorbim exclusiv de acesta.

În Univers, n-a fost niciodată energie fără această dublă voință de a se uni la alta şi la infinit şi de a se separa Forța centrifugă şi Forța centripetă, YANG şi YIN.

Este opoziția inseparabilă dinte BINE şi RĂU: BINELE întotdeauna uneşte, în timp ce RĂUL caută să divizeze. Se pare că DUMNEZEU, MARELE CREATOR al UNIVERSULUI a avut nevoie de DIAVOL în lucrarea Sa.

Particula, materia în general nu are decât o voință: „este de fapt voința uneia din polaritățile sale de a se uni cu polaritatea complementară cea mai directă posibil. Aceasta este cea care ne permite să înțelegem mişcarea particulelor, planetelor, stelelor care, fiecare sunt iubitoare complet de toate cele două polarități magnetice şi nu de particule, fie pozitive, fie negative, fie neutre"[111].

Toată lumea ştie că Regatul TERRA este dominat de SATANA.

Gnosticii, catharii sau mazdeenii l-au afirmat totdeauna şi au avut dreptate. Materia este lumea rezistenței la evoluție, inerția şi deci a egoului.

Pe un alt plan, cunoscutul egiptolog şi ezoterist francez, RENE SCHWALLER de LUBICZET şi soția sa ISHA, şi-au dedicat o parte din viață celor două opere: *„LE TEMPLE DE L'HOMME"*[U9] şi LE TEMPLE DANS L'HOMME[112]. Bazându-se pe calcule şi date extrem de precise pentru a demonstra că *„imaginea omului microcosmos, este o proiecție a principiilor cosmice situate în diferite locuri celeste*" şi continuă în lucrarea *„LE TEMPLE DE L'HOMME "că: „Aici numărul de aur nu joacă numai rol de funcție a unei proporții ideale, ci serveşte drept bază unei filosofii care face legătura între starea metafizică şi starea fizică. În aceasta consta caracterul său sacru. Pe*

111 IDEM.

RENE SCHWALLER de LUBICZET - „LE TEMPLE DE L'HOMME", ED. DEVRY, 1957.

112 RENE SCHWALLER de LUBICZET - „LE TEMPLE DANS L'HOMME", ED. DEVRY, 1957.

de altă parte, corpul uman se dezvoltă în funcție de acest număr"

Iar în lucrarea „LE TEMPLE DANS L'HOMME", reputatul egiptolog nu ezita să scrie: *„UNIVERSUL nu este decât conştiință şi nu prezintă decât evoluția conştiinței de la origini până la sfârşit care este reîntoarcerea la cauza sa. UNIVERSUL nu există decât prin conştiința noastră. În acelaşi timp natura şi omul nu sunt decât UNUL.*

CONŞTIINȚA este contrară iubirii cu toate că ea îi este în mod inseparabil complementară ... Pentru că eu am conştiința despre mine, este că eu mă disting de ceea ce nu sunt eu. Eu sunt conştiință şi iubire, adică repulsie şi atracție"

Natura este Templul omului şi omul este Templul Naturii, spunea un illuminist francez, de aceea este necesar să respectăm natura în integralitatea ei.

Continuând pe aceeaşi idee a legăturii dintre energia cosmică, conştiința Supremă şi influența ei asupra evoluției omului, nu putem să nu facem trimitere şi la BARBARA MARCINIK, care în lucrarea „*ENERGIA COSMICĂ ŞI PUTEREA PERSONALĂ"* [131], sublinia că: „*Întregul univers este compus din energie care acționează ca o energie vie, inteligentă, vibrantă, suplă şi telepatică. Pentru că şi noi facem parte din ea suntem dotați cu aceleaşi calitați."*

Radiațiile cosmice reîncarcă forța vitală a sistemului nervos central şi îi serveşte de extensie invizibilă şi de conexiune cu tot cosmosul. De mult timp a fost descoperită prezența acestor energii misterioase cosmic.

Diversele civilizații le-au atribuit nume ca: prana, qi, eter, forța dragonului, forța vitală, radiații cosmice; toate desemnând acelaşi fenomen enigmatic.

„*Indiferent de nume, noi folosim această energie ca sursă a puterii nelimitate de-a lungul întregii noastre vieți, sfârşind în a proiecta ființa noastră în existență"*[113].

Gândurile, sentimentele, dorințele constituie materia brută, compozițiile fundamentale pe care le folosim pentru modelarea lumii noastre.

113BARBARA MARCINIK - „ENERGIA COSMICĂ ŞI PUTEREA PERSONALĂ", ED. ARIANE, 2006.

IDEM.

Puterea de a crea, rezidă în toate formele conştiinței, şi conştiința este existență ea se încredințează unei cooperări Supreme în tot Universul.

„Si *dragostea este materie primă, vibrația energiei cosmice ce alimentează fiecare aspect al câmpului existenței*"[133].

Această rețea completă a conştiinței cosmice este unul din elementele cheie al devenirii vieții.

În cosmos, Pământul se situează pe partea exterioară a spiralelor Căii Lactee, la multe mii de ani lumină de centrul mistic al galaxiei.

Corpul uman, fizic, ilustrează cel mai bine rațiunea de a fi şi de a trăi; organizarea complexă şi minunată a celulelor, oaselor, organelor, reflectă o vastă rețea universală care relevă natura primei existențe.

În mod conştient suntem o realizare sublimă a Marelui Creator, un ordinator biologic unic, deplin capabil să facă experiențe conştiente la diverse niveluri ale propriei sale realități.

Vechile popoare acordau o valoare inestimabilă principiului: Universul ce se compune în multiple straturi de inteligență fizică şi intelectuală.

Ele studiau semnificația ciclurilor soarelui şi influenței sale asupra evoluției climatului Terrei. Trebuie înțelese ritmurile naturii pentru a înțelege funcționarea lumii.

Trebuie să înțelegem că realitațile multidimensionale exercită multiple efecte asupra vieții noastre.

Fiecare aspect al existenței este legat de altele printr-o rețea complexă a conştiinței.

Tot în aceeaşi notă se înscrie şi lucrarea „L'UNIVERS, LA VIE, L'HOMME: EMERGENCE DE LA CONSCIENCE"[134]. [114]

114IDEM.

HENRY DE LUNLEY; PIERRE LENA, RÈNÉ MANEZ, AMELIE VIALET „L'UNIVERS, LA VIE, L'HOMME: EMERGENCE DE LA CONSCIENCE" ED CNRS.

NEMURIREA SUFLETULUI - ILUZIE SAU RENAŞTERE?

MOTTO: „Nu poți afla granițele sufletului chiar dacă ai cerceta toate drumurile; atât de adâncă este esența sa”.

HERACLIT.

În lucrarea „*POIMANDRES*”, HERMES vorbeşte despre ascensiunea sufletului prin cele două sfere şi întoarcerea lui la stăpânii fiecăreia din aceste sfere, limitările fiind impuse de legile generării.

„*După ce natura de jos s-a întors la partea ei grosieră, ea luptă cu înverşunare pentru a recâştiga starea ei spirituală. Ea urcă cele şapte inele pe care stau cei şapte cârmuitori şi se întoarce la fiecare dintre puterile lor de jos în acest fel: pe primul inel stă luna şi către ea este întoarsă capacitatea de a creşte şi de a micşora. Pe al doilea inel stă Mercur şi către care sunt întoarse urzelile, înşelătoria şi viclenia. Pe al treilea inel stă Venus şi către ea sunt întoarse poftele şi pasiunile. Pe al patrulea inel stă Soarele şi către acest stăpân sunt întoarse ambițiile. Pe al cincilea inel stă Marte, şi către el sunt întoarse nechibzuințele şi cutezanța profană. Pe al şaselea inel stă Jupiter şi către el sunt întoarse simțul acumulării şi bogăției, iar pe al şaptelea inel stă Saturn, Poarta Haosului, şi către el sunt îndreptate minciuna şi intrigile*.

Apoi fiind despuiat de toate acumulările celor şapte inele, SUFLETUL ajunge la a Opta Sferă, adică inelul stelelor fixe. Aici, eliberat de orice iluzie, sălăşlueşte în Lumină şi înalță laudă Tatălui cu un glas pe care numai SUFLETUL cel mai pur poate să-l audă”[115].

Vorbind despre SUFLET, nu putem să trecem mai departe fără a aminti de puritatea doctrinei lui KRISHNA care şi-a pus pecetea definitivă, prin sacrificiul său, asupra organizării şi reformei religiei indiene care la acea vreme se afla sub spectrul haosului.

Ideile care au stat la baza doctrinei sale, conțin cele două principii: nemurirea sufletului (sau existența progresivă a

115CONTELE de SANT-GERMAIN - „TRINOSOFIA SFÂNTĂ ŞI ÎNTREITA ÎNȚELEPCIUNE”, ED. HERALD, 2012.

reîncarnărilor) şi trinitatea (sau cuvântul divin revelat în om, uniunea mistică cu DUMNEZEU).

„*Corpul,* spunea KRISHNA, *îmbracă Sufletul, dar sufletul care locuieşte în corp este invizibil, imponderabil, incoruptibil şi etern. Omul terestru este triplu ca divinitatea pe care o reflectă, inteligență, suflet, corp. Dacă sufletul se uneşte cu inteligența, el atinge SATWA, adică înțelepciunea şi pacea; dacă el rămâne nesigur între inteligență şi corp, el este dominat de RAJA, pasiunea se roteşte din obiect în obiect într-un cerc vicios; dacă sufletul abandonează corpul, el cade în TAMA, în lipsă de rațiune, ignorant şi moarte temporală. Iată ce fiecare om poate face în el şi în jurul lui”*[116].

Nu este mai puțin inteligent „*Apelul către inițiați*” din „*Cartea Morților* ’ care sună cam aşa: „O, *suflet orb! Înarmează-te cu flacăra misterelor, şi în noaptea terestră tu vei descoperi Dublul tău luminos, sufletul tău celest. Urmează acest ghid divin, care să fie şi geniul tău. Căci el ține cheia existențelor tale trecute şi viitoare*”.

Ecoul îl vom regăsi în esența doctrinei lui HERMES, care ne îndeamnă să: „*Ascultați în voi înşivă şi priviți în infinitul Spațiului şi Templului. Acolo se rețin cântul AŞTRILOR, vocea NUMERELOR, armonia SUFLETELOR. Fiecare soare este un gând al lui DUMNEZEU şi fiecare planetă, un mod al acestui gând. Aceasta pentru a cunoaşte gândirea divină. O, suflete! Voi care coborâți şi urcați cu trudă calea celor şapte planete şi a celor şapte ceruri ale lor. Ce fac AŞTRII? Ce spun NUMERELE? Ce învârtesc SFERELE? O, suflete pierdute sau salvate, ele spun, ele cântă, ele schimbă destinele voastre”*[117].

Pentru a ascunde de ochii profanilor doctrina lui PITAGORA, PLATON a găsit o soluție inteligentă de a o îmbrăca în haina ADEVĂRULUI, FRUMOSULUI şi BINELUI, prin care demonstrează că acestea, „sunt raze plecate dintr-un singur loc care alăturându-se reconstitue aceeaşi vatră: DUMNEZEU”.

PLATON explică prin folosirea celor trei elemente, drumul ce trebuie urmat de suflet pentru a atinge perfecțiunea, a se desăvârşi, năzuița nostalgică a omului după alungarea sa din rai. El statutează prin această doctrină, epifania sufletului, adică urcarea lui pe treptele

116EDONARD SCHURE - „LES GRANDS INITIES”, ED PERRIN, 1929.
117IDEM.

perfecțiunii.

Dar, să dăm cuvântul autorului care ne prezintă în imagini nemuritoare, ascensiunea sufletului spre Lumina Sacră a Adevărului Suprem.

„Urmând BINELE, adică DREPTATEA, sufletul se purifică; el se pregăteşte să cunoască ADEVĂRUL care este prima şi indispensabila condiție a progresului său. Urmând ideea FRUMOSULUI, sufletul atinge FRUMUSEȚEA intelectuală, această lumină inteligibilă, mama lucrurilor, animatoarea formelor, substanța şi organul lui DUMNEZEU. Urmând ideea ADEVĂRULUI, sufletul atinge esența pură, principiile conținute în SUFLETUL PUR. Sufletul recunoaşte nemurirea sa prin identitatea principiului său, cu principiul divin'.

Pentru inițiați, PLATON, deschizând marile căi ale spiritului uman, a definit şi creat categoria, IDEALULUI care a fost înlocuită de-a lungul secolelor şi până în zilele noastre cu INIȚIEREA ORGANICĂ şi COMPLETĂ.

„Cunoaşterea INIȚIERII ne dă justificarea şi rațiunea de a fi a IDEALISMULUI, care este afirmarea îndrăzneață a adevărurilor divine prin sufletul care se întrebă în singurătatea sa, şi judecă realitățile celeste prin facultățile intime şi vocile sale interioare. INIȚIEREA este pătrunderea chiar a acestor adevăruri prin experiența sufletului, prin viziunea directă a spiritului, prin renaşterea interioară, care la gradul suprem înseamnă pururea, în comunicarea sufletului cu lumea divină".

Frumos ar fi dacă marile loji masonice, la baza inițierii, venerabilii ar statua drept principii călăuzitoare epifania sufletului aflată ca un ghid spiritual în doctrina lui PLATON.

Dar până atunci reamintim cititorului că în mediile filosofice şi ezoterice occidentale se dezbate problema locului unde se situează în corp sufletul. DESCARTES l-a localizat în glanda pineală, hipofiza.

„Conştiința de sine există fără a-i stabili un loc anume în corp", ne precizează MATTHIEU RICARD, doctor în biologia moleculară la Institutul PASTEUR care a trecut de la cercetatrea ştiințifică, la cercetarea spirituală, devenind preot buddhist şi un apropiat al lui DALAI LAMA pe care-l însoțeşte în toate călătoriile sale în străinatate.

Dialogul dintre MATTHIEU RICARD şi tatăl său, academicianul JEAN-FRANÇOIS REVEL, despre religie şi filosofie consemnat în lucrarea *„LE MOIN ET LE PHILOSOPHE"*[138] este extrem de interesant.

Referindu-se la „eu" şi spirit, şi la rezultatul cercetărilor ştiinţifice, care au ajuns la concluzii diverse privind localizarea spiritului în corp, MATTHIEU RICARD ținea să atragă atenția asupra subiectului, dacă „eul" este prezent în spirit, în curentul conştiinței noastre?

MATTHIEU RICARD afirma că *„acest curent poate fi descompus în gânduri trecute, prezente şi viitoare. «Eul» nu poate fi suma acestor momente, căci această sumă nu există în niciunul din aceste momente. Buddhismul combină cunoaşterea funcționării spiritului cu cea a naturii sale ultime. Această cunoaştere are o acțiune eliberatoare asupra ataşamentului la «eu».*

În profunzimea sufletului trebuie conservată o compasiune invincibilă şi o răbdare inepuizabilă" ... Şi continuă afirmând că: „A *cunoaşte natura spiritului presupune o cunoaştere ultimă pentru că spiritul este cel ce face experiența lumii fenomenale, în toate stările existenței posibile prezente şi viitoare ... În secolul XXI cercetarea spiritualității fără transcendență nu este un demers coerent. Dar nu are ce face! Sunt două tipuri de înțelepciune: una bazată pe convingerea că aparține unui flux energetic ale cărui vieți astrale nu sunt decât o etapă şi alta că sentimentul acestei vieți este limitat la ea singură ... Fenomenele sunt tranzitoriii prin natura lor, dar cunoaşterea naturii lor este imuabilă*"

Cred că se poate dobândi o înțelepciune, o plenitudine şi

138 JEAN-FRANÇOIS REVEL şi MATTHIEU RICARD - „LE MOIN ET LE PHILOSOPHE", ED. NIL, 1997.

- JEAN-FRANÇOIS REVEL - membru al academiei franceze, professor de filozofie, director al ziarului L'EXPRESS, intre 1978-1981.

- MATTHIEU RICARD - doctor in biologie molecular la INSTITUTUL PASTEUR.În 1978 a abandonat cariera ştiințifică devenind preot Buddhist şi apropiat al lui DALAI LAMA.

o serenitate care se naşte din cunoaştere, sau din ce am putea numi

realizare spirituală. Cred ca odată ce am descoperit natura ultimă a spiritului, această descoperire este atemporală.

Oricât ar fi de leneş un spirit, oricât de ticălos ar fi un om, nu se poate ca în noianul faptelor sale josnice să nu-i licărească şi un sentiment frumos. Umanitatea progresează încet, mersul pe drumul invizibil al desăvârşirii spirituale îi aduce pe oameni în funcție de puritatea lor sufletească, mai repede către DUMNEZEU, către izvorul de unde curge în lume viața şi forța, de unde vin idei şi hotărâri.

Numai rămânând liniştiți, reci la greutățile de tot felul, vom fi în măsură de a prinde razele fluidice coborâte din infinit - de la Tatăl Ceresc - către Pământ şi prin ele să întărim părțile componente ale triplei noastre ființe.

Creatorul cosmic, este ca o corabie spațială purtată prin Cosmos şi mai apoi în univers, având la bord materii şi spirite pregătite pentru noua creație conform planului Său. Ajunsă la destinație, corabia începe să fie răsucită şi silită să ia o formă sferică, moment în care fluidele aflate în centrul nebuloasei încep să se transfere în atomi, nebuloasa din fluidică, a trecut într-o altă stare, atomică, adică s-a transformat într-o stea, în soare. În jurul soarelui atomic se află o atmosferă fluidică, în sânul căreia va trăi toată gama de duhuri de la cele mai simple, până la şeful solar. Duhul, Scânteia Divină are trei haine din Sfera Divină: *„Tatară, Respiratorică şi Mamară, plus o haină cosmică, una universică, alta solară şi în final planetară. Deci spiritul este format din opt părți. Duhul, sau scânteia divină e o individualitate veşnică care nu poate trăi decât numai în sânul lui DUMNEZEU, având drept destin cunoaşterea operei LUI, adică ceea ce a creat din infinitatea timpului”*[1319].

VASILE LOVINESCU abordând problema „*SINELUI SI EULUI”, arată că „SINELE este însăşi principiul ființei*”, şi „EUL” individual.

„*Sinele este principiul transcendent şi permanent față de care ființa manifestă, ființa omenească, de exemplu, nu este decât o modificare tranzitorie şi contingentă, modificare inseparabilă*

dealtminteri să [118]
afecteze principiul".[119]

Prof. Univ. Dr. ILIE BĂDESCU, vorbind despre legătura omului cu DUMNEZEU, precizează că aceasta „*cuprinde paradigmatic toate interacțiunile sociale, pentru că această legătură este matricea oricărei interacțiuni concrete, putând vorbi despre dimensiunea pe verticală a dinamicii sinelui omenesc. Pentru accesul la studiul acestei dimensiuni am propus noțiunea de latențe sufleteşti.*

Latențele sufleteşti sunt energii necreate şi sunt atestate de daruri harice, de vocație şi geniu, excepționalismul omenesc aşa cum reiese din actele în care e distribuit cu prisosință, precum ar fi toate actele jertfitoare, actele de mare altruism, de eroism, de sfințenie, de creație, de exemplaritate"[120].

„*Conform ultimelor concepte din fizica cuantică, conştiința noastră poate acționa în sensul dorit asupra materiei, deci asupra propriei noastre structuri, activând sau reactivând unele gene, ceea ce ne demonstrează că nu suntem strict dependenți de datele noastre genetice. Ignorarea laturii noastre spirituale nu poate aduce decât imense pagube în multiple planuri ale existenței noastre, precizează prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN, în capitolul 5,* „*CONŞTIINȚA DE DINCOLO DE MOARTE"*[121].

Reputatul cercetător nipon în domeniul geneticii, KAZUO MURAKAMI, cel care a descifrat codul genetic al reninei, a deschis drumul unei varietăți de substanțe antihipertensive, subliniind rolul covârşitor al gândirii pozitive asupra expresiei genetice.

Noul său concept, GÂNDIREA GENETICĂ, tinde să câştige teren în lumea medicală fiind folosit ca procedeu de vindecare a unor boli.

După cum vedem, dincolo de rațiune rămâne ceva nerecunoscut „ceva măreț" care nu este altceva decât religie, în sensul legăturii profunde cu divinitatea atât a corpului, cât şi a gândirii, a conştiinței.

118 SCARLAT DEMETRESCU - „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI", 1939.

119 VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC", ED CARTEA ROMANEASCĂ, 1981.

120 ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ .ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII", ED MICA VALAHIE, 2007.

121 DUMITRU CONSTANTIN DULCAN - „IN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT".

Totul este conectat la Conştiința Supremă a Universului, inteligența cristalizată în atom; inteligența bazală neverbalizată; inteligență verbalizată la nivel uman şi inteligența cosmică, organizatoare şi coordonatoare a Universului. După cum observăm există diferențieri ale inteligenței în Univers, dar toate provin din Inteligența Cosmică şi toate se raportează la ea.

Viața şi moartea sunt etape necesare în evoluția Universului. Esența vieții constă în inteligența care intervine în momentul în care se întrerupe tăcerea minerală şi se animă Universul prin apariția vieții în multitudinea fenomenelor sale de manifestare. Viața este o scânteie de inteligență cosmică, adică din divinitate.

Viața şi moartea sunt cele două extreme între care evoluează întreaga evoluție a universului, dar şi a întregii noastre biologii.

Viața şi moartea coexistă într-un Univers cuantic, reprezentând un miracol permanent care trebuie înțeles, aşa cum trebuie înțelese şi „căile necunoscute ale Domnului”. De aceea, rămânem colpleşiți în fața unor întrebări deschise: de ce în veşnicie nu poate fi veşnicie? Poate că nu întâmplător Marele Creator a picurat în ADN -ul nostru dorința permanentă de căutare a ADEVĂRULUI, de desăvârşire spirituală prin cunoaştere şi o ținută morală conectată la etica divină. Numai în acest mod ne putem apropia de înțelegerea corectă a sensului CREAȚIEI şi a ne menține pe calea cea dreaptă.

Am văzut că esența vieții constă în inteligența sa exprimată prin capacitatea de a discerne şi prelua informația. În toate procesele biologice observăm fenomene ce par a fi „gândite” de o inteligență creatoare, fapt atestat şi de întregul ansamblu cosmic care este un tot coerent, cu relații de strictă dependență armonică între toate componentele sale.

„Inteligența ca instrument de organizare a materiei la toate nivelurile sale, este o inteligență creatoare, organizatorică şi coordonatoare de Univers. Inteligența materiei creşte în: energie, substanță, informație şi inteligență creatoare. Orice inteligență pentru

a se manifesta, are nevoie de un suport energetic”[122].

Memoria omului este una din minunile creației, care tot funcționând mereu, ne-am obişnuit cu ea şi nu ne mai dăm seama de imensa ei valoare.

Memoria divină se manifestă instinctiv, maşinal, datorită clişeelor puse de Creator atunci când ne-a creat ca duh şi memoria agonisită de noi în decursul existenței noastre.

Când spiritul se încarnează aduce cu el toată arhiva sa de memorie adunată în existențele sale anterioare.

Memoria divină este dăruită de creator, iar cea umană, este dobândită.

Sinele e o entitate vie, mereu supusă mutațiilor. Observat cu ajutorul simțurilor este totuna cu corpul; experimentat prin interjecție, este identic cu mintea. El nu se ascunde în spatele minții şi trupului, fiind mintea vie dintre minte şi trup. El este viața şi spiritul cosmic, dar în acelaşi timp viață şi spirit individual. Este viața care cuprinde întreg Universul în lumina ei.

A intui natura vieții individuale echivalează cu a deține secretul Vieții Universale.

„Chiar dacă vom nega credința în nemurirea sufletului, vom afirma în schimb nemurirea Marelui Suflet, care animă, conferă putere tuturor ființelor vii” susțin buddhiştii HINÂYÂNA şi MAHÂYÂNA.

Viața este Tărâmul Pur unde se revarsă bucuria, beatitudinea NIRVANEI.

NIU TEU (GOZU) afirmă despre minte că: „Atunci când apare MINTEA se ivesc toate lucrurile; când mintea încetează să existe, toate lucrurile dispar”[123].

Viața Universului palpită în fiecare ființă, nu în spatele fiecărei ființe. Idealismul este un leac împotriva iluziilor create de mintea

122DUMITRU CONSTANTIN DULCAN - „INTELIGENȚA MATERIEI”.

123KAITEN NUKARIYA - „ZEN THE RELIGION OF THE SAMIRAI”.

noastră; el va alunga pentru totdeauna demonii şi spiritele care înspăimântă pe ignorant. De aceea, ZENUL se foloseşte de idelalismul moral pentru a extirpa complet iluzia şi a pregăti calea TREZIRII. Odată cu trezirea celei mai adânci înțelepciuni, se realizează faptul că toți oamenii sunt una în spirit, esență şi natură cu Viața Universală.

Relația dintre iluzie şi realitate este bine ilustrată de B.P. BOWNE care afirmă că: „Fenomenele nu sunt năluci sau iluzii, nici nu sunt măştile unei realități care, afirmându-se undeva îndărătul lor, încearcă să tragă cu ochiul prin perdea ... Antiteza dintre fenomen şi numen provine din impresia eronată că există ceva în spatele fenomenelor ceva pe care s-ar cuveni să-l percepem, dar ne este imposibil, căci fenomenele se insinuează între noi şi realitate”[124].

Misterul vieții constă tocmai în contradicțiile care o guvernează dar care în final duc la apariția armoniei; rațiunea însăşi dă naştere la îndoieli şi suspiciuni. Viața Universală nu omogenizează diversitatea, nici nu şterge diferențele permițând manifestarea tuturor aspectelor realității. Ea nu aboleşte conflictele vieții şi ale lumii, ci le încorporează, astfel încât raporturile între aspectele opuse să fie armonioase.

Viața este o combinație misterioasă între libertate şi necesitate, putere şi limitare, capricii şi lege, dar toate aceste contradicții caută neîncetat să se echilibreze reciproc.

Viața este rostuită de legea echilibrului: cu cât creşte calitatea, cu atât scade cantitatea, iar masivitatea denotă totdeauna o natură greşită. Natura nu are preferințe; fiecare situație aduce cu sine atât avantaje, cât şi dezavantaje. Natura a investit fiecare ființă cu o misiune precisă. Dacă o vom sesiza, nimic nu ni se va părea fără rost; dacă nu pricepem asta, totul devine lipsit de sens.

Legea echilibrului face ca nimeni să nu dețină monopolul fericirii; tristețea sfâşietoare sălăşuieşte nu departe de bucurie; viața are şi bune şi rele; darurile naturii sunt împărțite echitabil.

124B.P. BOWNE - „PERSONALISM”, pag 94, 95.

Toți oamenii au partea lor de fericire, căci grația divină se dăruieşte fiecăruia.

Viața mai este guvernată şi de legea cauzalității şi consecințele ei, întruchipată şi în legea recompenselor, care a deschis un subiect de dezbateri animate în cercurile religioase şi ezoterice.

Cei buni îşi găsesc răsplata chiar şi în propria lor virtute, ca şi în consecințele acțiunilor proprii în societate.

Generația actuală e viața prezentă, iar urmaşii viața viitoare.Este neîndoielnic că toate acțiunile omului din trecut se vor reflecta în condițiile vieții prezente, iar toate acțiunile prezente vor influența viața viitoare.

MUNSTERBERG HUGO în “THE ETERNALE LIFE” releva un adevăr care ar trebui să ne pună pe gânduri atunci când afirmă că: „Viața mea, mai precis conglomeratul de procese fizice şi psihice funcționează în răstimpul cuprins între momentul naşterii şi cel al morții mele, nu are rost să fie prelungit cu mii şi mii de ani; această alăturare mecanică de fenomene este în fond lipsită de orice valoare”. ...

În baza acestui concept, ar exista o diferență între viața ca unitate organică a atitudinilor noastre voluntare, iar cea din urmă e socotită ca fiind veşnică şi demnă de prețuire.

Viața concretă diferă de cea abstractă, ea nu este veşnică, ci trecătoare; e plină de gropi, durere, efort, dezamăgiri şi suferințe. Necazul joacă în viața noastră drept stimulent pentru corp şi minte, reuşind să scoată la iveală puterile latente, care ar fi rămas nevalorificate în străfundurile sufletului.

Greutățile nu-l doboară pe omul optimist, ochii săi pot vedea speranța deghizată în haina disperării.

Indiferent de locul pe care-l ocupăm în ierarhia socială, fie că înprejurările ne sunt favorabile sau nu, este bine să-ți faci treaba cu conştiinciozitate, lăsând restul în seama Providenței.

HENRY LONGFFELOW[125], poet american scria: De-ți îndeplineşti datoria mereu; Restul îl face DUMNEZEU”.

Deci să-i urmăm sfatul şi să ne gândim mai mult la sufletul nostru care îşi ia nemurirea din modul în care ne raportăm în tot ceea ce facem, la relația noastrăcu divinitatea.

125HENRI LONGFFELOW(1807-1882) este autorul unor poeme celebre: - “THE SONG OF HIAWATHA; EVANGELINE”, A PSALM OF LIFE; HYHN TO THE NIGT.

CAPITOLUL IV
CREDINȚĂ SI RELIGIE

- METANOIA - FENOMENE PSIHICE ALE MISTICISMULUI
- NEOUROTEOLOGIA - NEUROSTIINTA RELIGIEI
- ISIHASM

Credința, de la latinescul „credere” - a crede, a avea încredere, este o manieră de a gândi care permite să se afirme, fără spirit critic, adevărurile sau existența lucrurilor sau ființelor fără a avea nevoie de probe. Exemplu de credințe: în suflet, fantome, reîncarnare, paradis, DUMNEZEU.

În uzul curent, verbul „a crede” este folosit fie pentru explicarea unor fenomene supranaturale, în experiențe neverificabile, fie pentru a exprima o opinie, un pronostic, o supoziție.

Potrivit lui VICTOR BROCHARD[147], credința în DUMNEZEU „*este un proces mental experimentat de o persoană care aderă dogmatic la o teză sau ipoteză pe care o consideră adevăr absolut sau o aserțiune irefutabilă si aceasta independent de probe, în special empirice, care îi atestă sau contestă credibilitatea*”.

A crede în DUMNEZEU nu înseamnă auto-sugestie şi nu se inventează; credința în DUMNEZEU este bazată pe elemente probante. În acelaşi timp, dacă DUMNEZEU există, el ne rămâne invizibil, căci EL este de altă natură decât noi.

Credințele, fie ele religioase, ştiințifice, superstițioase sau altele, fac obiectul studiului antropologiei culturale.

Religiile sunt construite pe ansamblul credințelor şi funcționează grație dogmelor sau doctrinelor la care credinciosul aderă; credinciosul aflându-se în stadiul aderării conştiente la fundamentele religiei. Credința într-un suflet imaterial de pildă, care supraviețuieşte morții, este la originea

147 VICTOR BROCHARD - „DE LA CROYANCE”

majorității religiilor şi constituie deci elementul primordial.

Teama de moarte s-ar situa la baza credinței în DIVINITATE.

Paleoantropologia situează apariția riturilor funerare în societățile preistorice între 300.000 - 100.000 de ani, iar conceptul de suflet şi viață „de dincolo" s-ar situa în acest interval.

Potrivit lui HOLBACH[126], frica ar fi responsabilă față de forțele imaginare inexplicabile, care împing omul la o atitudine religioasă.

În toate religiile, credința individului în ordinea lucrurilor revelate prin mituri sau revelații divine, condiționează ceea ce i se întâmplă sufletului după moartea fizică, constituie baza funcționării religiei şi aplicarea dogmelor sale.

Fără această virtute care este credința în DUMNEZEU, Împărăția lui DUMNEZEU nu poate ajunge la noi, dacă credința este puternică ne apără întreaga viață.

Domnul Nostru Iisus Hristos ne cerea să trăim în credință, care ne va ajuta să mutăm „*munții şi lumea din loc* ", dar în primul rând să mutăm în inimile noastre.

„*Învățătura lui CRISTOS îl afectează pe om în străfundul sufletului, că EL este Maestrul unei ştiințe pe care doar EL o posedă: aceea a iubirii de DUMNEZEU fără limite şi în DUMNEZEU pentru toți oamenii. La această şcoală a lui CRISTOS se învață că viața şi existența noastră nu ne aparțin ... Pacea pe Pământ, născută din iubire față de aproape, este imaginea şi efectul păcii lui CRISTOS, care porneşte de la DUMNEZEU TATĂL ... Pacea, dar de la DUMNEZEU, se pierde prin păcat, trufie şi nesinceritate ... Prin MESIA se reînnoiesc pacea şi armonia de la începuturile Creației şi se inaugurează o eră nouă ...* "[127].

Profetul ISAIA ne aminteşte că în era mesianică: „*lupul va locui împeună cu mielul şi leopardul se va culca împreună cu iedul; vițelul cu puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună*

JAN POTOCKI, în lucrarea „MANUSCRIT TROUVÉ Â

126PAUL HENRI THIRY D'HOLBACH (1723-1789) savant şi filosof german. Cartea „SYSTEME DE LA NATURE" a fost condamnată şi arsă la 18.08.1770.

127FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL - „DE VORBĂ CU DUMNEZEU", ED. ARS LONGA 1998.

SARAGOSSE"[150], arată că: *„religiile sunt fenomene naturale explicate istoriceşte, limitate în timp; în sensul acesta, creştinismul este moştenitorul religiilor păgâne şi al iudaismului, din filosofia şi practica cărora a împrumutat numeroase elemente ... Religia, ca fenomen istoric, nu trebuie criticat, şi nici influenţa sa asupra evoluţiei omului, ci fanatismul religios propriu atât creştinismului, iudaismului şi mahomedanismului, şi competiţia acerbă între ele. În fapt, nu există religii mai bune sau mai rele, a opta pentru una sau alta ţine de libertatea individului, grav este convertirea de la o religie care echivalează cu dezertarea şi exprimă superficialitatea convingerilor religioase ... Ideea relativităţii valorilor este foarte veche şi este reactivată ori de câte ori se manifestă forţe interesate să definească «prefacerea lumii» după chipul şi asemănănarea lor; fiecare clasă socială elaborează o altă definiţie*

Potrivit lui M. SPIRO, religia este „o *instituţie constând într-o interacţiune condiţionată de factorii culturali cu fiinţe supranaturale condiţionate cultural*"[151], iar LACTANTIU (LUCIUS CAECILIUS FIRMIANUS) formulează o definiţie etimologică pornind de la cuvântul *„religio",* care derivă din verbul *„religare"* ce desemnează *„legătura de pietate care ne uneşte cu DUMNEZEU"[152],* ceea ce scoate în evidenţă caracterul de relaţie personală a omului cu DUMNEZEU şi în acelaşi timp natura constrângătoare a acestei legături.

Pentru TOMA D'AQUINO religia indică starea de a fi *„rânduiţi în DUMNEZEU, de a-L cunoaşte şi iubi pe DUMNEZEU".[128]*

Dar, pentru ca cititorul să aibă o imagine mai amplă asupra subiectului, îi propun să citească lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" pe care am lansat-o în 2011, care

128JAN POTOCKI - „MANUSCRIT TROUVÉ Â SARAGOSSE", ED. GALLIMARD 1958. S-a născut la 08.03.1761 în GALIŢIA DE EST şi a făcut studiile secundare în Elveţia iar serviciul militar în armata imperială. A frecventat grupul enciclopediştilor DIDEROT şi HOLBACH. Cavaler de MALTA în relaţii apropiate cu LAFAYETTE. A murit in 1815 în PODOLIA la ULADOWSKA.

M. SPIRO - „RELIGION: PROBLEMS OF DEFINITION AND EXPLANATION", LONDON, 1976.

LACTANTIU (240-320 D. HR) - scriitor creştin, apologet de limbă latină, născut în Africa de Nord. Lucrări: „DIVINAE INSTITUTIONES", „DE OFICIO DEI" (303-304), „DE MORTIBUS PERSECUTORUM".

TOMA D'AQUINO (THOMAS AQUINAS; 1225-1274).

ar putea oferi o abordare personală a binomului religie - putere şi informații utile privind agonia creştinismului şi a celorlalte religii monoteiste.

O concluzie care se impune la acest punct al lucrării ar fi că marii inițiați ai antichității" ZOROASTRU, RAMA, KRISHNA, HERMES, MOISE, ORFEU, PITAGORA, PLATON, plasau sufletul ca fiind „*cheia UNIVERSULUI si realitatea Divină*" iar cunoaşterea istoriei lumii şi a oamenilor nu era decât evoluția în timp şi în spațiu a acestei cauze prime.

Ei au trăit numai pentru ideile lor, fiind gata să-şi asume supremul sacrificiu pentru umanitate, ştiind că moartea pentru ADEVĂRUL SUPREM, care nu trebuie să fie accesibil profanilor, se află la baza tuturor religiilor şi marilor doctrine filosofice şi trebuie să rămână îmbrăcat cu haine cât mai comune, pentru a se păstra în zona misterelor, esoterismului.

De altfel, esența misterelor este redată magistral de ÉDOUARD SCHURÉ[129], citând versurile: „*Evoluția este legea VIEȚII; Numărul este legea UNIVERSULUI; UNITATEA este legea lui DUMNEZEU*" iar inscripția templului DELFI sintetizează esența întregii filosofii a umanității: „CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUȚI ŞI VEI CUNOAŞTE UNIVERSUL ŞI ZEII".

În notă la prezentul capitol, cititorul are posibilitatea de a lectura diverse maniere de a înțelege divinitatea, DUMNEZEU, în marile religii şi doctrine filosofice.

„Credință şi ştiință" este un subiect care consider că merită atenția cititorului, fiind convins că în secolul XXI se va ajunge la o reconciliere şi apropiere între religie-ştiință, reîntorcându-ne la epoca de aur a umanității când templele sacre reuneau sub cupola lor sacerdotul şi cele mai luminate minți ale vremii, care împreună căutau răspunsuri la marile probleme care frământă omul de la începuturile sale şi până în prezent: cine suntem; de unde venim; încotro mergem; ce este viața şi

129 ÉDOUARD SCHURÉ - „LES GRANDS INITIÉS", ED PERRIN, PARIS, 1929.

moartea; ce este UNIVERSUL şi MARELE CREATOR, etc.

După cum se cunoaşte, ştiința vizează în mod special să producă cunoştințe plecând de la demersuri metodice şi detaşate de dogme, cunoştințele ştiințifice diferențiindu-se fundamental de credințe prin modul lor de producție.

Ştiința este o producție comună, colectivă, bazată pe experiment, epistemologie, şi constituie o unitate grație unei legături şi a unei confruntări periodice cu realitatea „empirică".

Ştiința trebuie să pună regulat în dubiu conținutul cercetărilor sale şi să întrețină o rețea coerentă a cunoştințelor prin publicarea rezultatelor cercetărilor.

Aderarea la teoriile ştiințifice a unor oameni de ştiință este bazată pe permisiunea mijloacelor de verificare care le stau la dispoziție, fiind vorba de un alt mecanism, total diferit de acela al aderării la credințele religioase.

În susținerea acestei idei, să apelăm la KARL POPPER care susține că: „*Oamenii de ştiință încearcă să elimine teoriile lor greşite încă din faşă, le omoară pe loc. Credinciosul piere cu credințele sale* false"[130], iar BERTRAND RUSSEL introduce în această ecuație „*emoția*" credinței[131].

Psiho-sociologul FESTIGER apăra teza potrivit căreia: *„rolul social este un suport de luat în seamă pentru menținerea credințelor"*[132].

Legenda păsării PHOENIX renăscută din propria cenuşă este deja o credință în renaştere atât de încetățenită în occident că ea a trecut în planurile simbolice şi literare.

Cred că este momentul să precizăm că fiecare ființă a fost concepută cu credința în CREATORUL său, fără gândire sau ştiință prealabilă, DUMNEZEU acordând ființelor create GRAȚIA SA şi PACEA SA.

130KARL POPPER - „LA CONNAISSANCE OBJECTIVE".

131BERTRAND RUSSEL - „THEORIE DE LA CONNAISAN CE"

132LEON FESTINGER - "THE THEORY OF COGNITIVE DISSONANCE", STANFORD UNIVERSITY PRESS, 1957.

Am putea menționa aici pilonii pe care se sprijină credința în DUMNEZEU: existența lui DUMNEZEU; suveranitatea şi puterea SA; calitatea SA divină; numele şi atributele SALE.

Dar să vedem care sunt calitățile unui credincios musulman:

- Cel căruia îi place să asiste în locurile unde i se reaminteşte că ALLAH e ATOTPUTERNIC;

- Ascultă cuvintele lui ALLAH nu numai cu urechile ci şi cu inima sa şi astfel inima sa emigrează către DUMNEZEUL UNIVERSULUI, cu toate că corpul său este pe Pământ;

- Credinciosul trebuie să mediteze asupra Împărăției Cerurilor şi Pământurilor şi tuturor celor create, realizate, de ALLAH ATOTPUTERNICUL care este singurul DUMNEZEU CREATOR şi că nimic nu este demn de adorație în afară de EL;

- UNIVERSUL, cu toate minunățiile sale, ne invită zi şi noapte să vedem ferm în ALLAH, PUTEREA SA şi ÎNȚELEPCIUNEA SA;

- Fiecare persoană îşi supraveghează sufletul la evocările lui ALLAH;

- *„Cei care au crezut si ale căror inimi se liniştesc la evocarea lui ALLAH; numai prin evocarea lui ALLAH îşi liniştesc inima*" (CORAN, SURA 13: V.28).

În lucrarea „OMUL, ZIDIRE DE MARE PREȚ"[133], părintele ARSENIE BOCA ne vorbeşte despre setea neostoită a sufletului după DUMNEZEU, *„care nu se astâmpără cu nimic altceva, decât numai cu DUMNEZEU; iar când îl găseşte nu-i mai trebuie nimic din cele de aici, ci pe toate le leapădă şi urmează LUI... Întunericul necunoştinței de DUMNEZEU şi de noi Înşine s-a întărit, şi tot mai grea se face noaptea fără DUMNEZEU*

Profetul AMOS (8, 11) a anticipat că va veni o vreme când credința în DUMNEZEU va slăbi, iar păstrătorii dreptei credințe se vor împuțina. „ ... *Iată vin zile, zice Domnul DUMNEZEU, în care voi trimite foamete pe Pământ, nu foamete de pâine şi nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului, se răresc păstorii*

Credința este o anexă a minții, îi urmează celelalte virtuți, celelalte anexe, toate ca nişte vămi ale văzduhului, la care lăsăm pe

133 ARSENIE BOCA - „OMUL , ZIDIRE DE MARE PREȚ", ED PELERINUL, 2002.

rând, ca vamă, tot balastul păcatelor noastre.

Omul trăieşte sub apăsarea a două conştiințe care operează în paralel şi care se află într-o permanentă competiție: conştiința religioasă şi conştiința eului.

În conştiința religioasă, omul se găseşte dependent de o putere care-l depăşeşte, îl pătrunde şi-l atrage spre ea; pe ea se altoieşte smerenia, mama tuturor virtuților.

Conştiința eului conferă omului trufia că ar fi centrul lumii, reducându-l la toate elementele de care se ştie conştient: independența, neascultarea îndărătnică. Când viața omului iese teafără din rătăcirile eului şi-şi găseşte în suflet unitatea sa cu DUMNEZEU, atunci conştiința veşniciei e un dat imediat al existenței, tot aşa ca lumina într-o flacără. Toate conflictele vieții se dezleagă, toate contradicțiile se împacă: ştiința, iubirea şi acțiunea se armonizează.

NICOLAI BERDIAEV în L'ESPRIT ET LA LIBERTE susținea că: *„Afirmarea ființei umane este viața Sfântului Duh si viața în Sfântul Duh. În Duh, omul si lumea transfigurate si îndumnezeite. Duhul constituie viața însăsi, viața originară*

Reputatul savant şi patriot român, istoric al religiilor, MIRCEA ELIADE, referindu-se la religiozitate vorbea ca fiind o *„structură ultimă a conştiinței; că ea nu depinde de opozițiile nenumărate dintre sacru si profan asa cum întâlnim în cursul istoriei... Dispariția «religiilor» nu implică dispariția religiozității; secularizarea unei valori religioase constituie doar un fenomen religios ce ilustrează, în cele din urmă, legea transformării universale a valorilor umane; caracterul «profan» al unui comportament ce era înainte «sacru» nu presupune o soluție de continuitate, profanul nu este decât o nouă manifestare a aceleiasi structuri constitutive a omului care, înainte, se manifesta prin expresii sacre* [134].

Sacrul se manifestă întotdeauna ca o relație a realității de un cu totul alt ordin decât realitățile naturale.

Sacrul se opune profanului, şcoala pitagorică fiind cea mai remarcabilă tentativă de inițiere laică care a grefat fructul ştiinței pe

134MIRCEA ELIADE - „LE SACRE ET LE PROFANE”, 1965.

arborele vieții. La intrarea în INSTITUTUL creat de PITAGORA domina statuia lui HERMES pe soclul căreia se putea citi inscripția rămasă celebră: „ÎNAPOI PROFANILOR", poruncă respectată cu sfințenie de cei care doreau să devină discipolii maestrului.

În viziunea lui ELIADE, manifestarea sacrului este numită hierofanie, istoria religiilor, de la cele mai primitive la cele mai elaborate, abundă în manifestările sacre a realităților, hierofania supremă pentru creştinism fiind întruparea lui IISUS HRISTOS, de fapt întruparea lui DUMNEZEU prin kenoză.

„*Manifestând sacrul, un obiect devine altceva, fără a înceta să devină el însuşi, deoarece continuă să participe la mediul cosmic înconjurător. O piatră sacră rămâne o piatră din punct de vedere profan, dar pentru cei cărora li se revelează ca fiind sacră realitatea ei imediată se preschimbă în realitate supranaturală. Pentru cei care cunosc o experiență religioasă, natura întreagă, Cosmosul în totalitate poate să devină hierofanie. Omul societăților arhaice are tendința de a trăi cât mai mult posibil în sacru, în timp ce în societățile moderne asistăm la o desacralizare caracteristică omului nereligios*"[135].

Hierofania dezvăluie un punct fix absolut, un Centru, iar omul religios s-a străduit să se plaseze în Centrul Lumii. De altfel, descoperirea sau proiectarea unui punct fix ar echivala cu crearea lumii, pentru că ea dezvăluie punctul fix, axa centrală a orientării viitoare.

Potrivit lui MIRCEA ELIADE, „*adevărata lume se găseşte întotdeauna în mijloc, în «CENTRU», deoarece acolo există ruptură de nivel, comunicarea între cele trei lumi cosmice. Un univers ia naştere din CENTRU şi se întinde dintr-un punct central care îi este ca un buric*"[136].

În cărțile sacre ale Orientului se vorbeşte de MUNTELE COSMIC care exprimă legătura dintre cer şi pământ presupunându-se că el se găseşte în Centrul Lumii.

Pentru omul religios, natura, cosmosul, este o creație divină ieşită din mâinile zeilor, de aceea lumea rămâne impregnată de

135 IDEM.
136 IDEM.

sacralitate; lumea există, ea este prezentă, are o structură, îşi păstrează transparența dezvăluindu-ne în mod spontan multiple aspecte ale sacrului.

Credința în mituri, legende care povestesc despre un eveniment primordial care a avut loc la începutul timpului şi a lumii, echivalează cu revelarea unui mister, deoarece personajele nu sunt ființe umane ci zei sau semi-zei, iar în unele cazuri eroi civilizatori, a căror operă a avut caracter sacru. „*Imitând zeii, omul se menține în sacru, si prin urmare în realitate, iar prin reactualizarea neîntreruptă a gesturilor divine exemplare, lumea este sanctificată. Comportamentul religios al oamenilor contribuie la menținerea sacralității lumii"*[137].

DALAI LAMA, întrebat dacă budismul este religie sau filosofie, a răspuns cu umor: „*bietul budism! Iată că este respins de religioşi, care spun că este o filosofie atee, o ştiință a spiritului, iar de către filosofi că se alătură religiilor. Dar poate fi un avantaj care permite budismului să arunce un pod între religii şi filosofii"*[138].

Despre budism, MATTHIEU RICARD afirmă că este: „o *tradiție metafizică care emană o înțelepciune aplicabilă în toate momentele existenței şi în toate împrejurările. Budismul nu e o religie dacă înțelegem prin religie aderarea la o dogmă pe care trebuie să o acceptăm ca un act de credință orb, fără să fie necesar să redescoperi tu însuți adevărul acestei dogme. Budismul nu exclude credința, dacă înțelegem prin credință o convingere intimă şi de nezdruncinat care se naşte dintr-o descoperire a unui adevăr interior. Credința este de asemenea încântare în fața acestei transformări interioare".*

Budismul nu e o dogmă pentru că BUDDHA a spus întotdeauna că „*trebuie să-i examinezi învățămintele, să meditezi la ele, dar nu să le accepți pentru simplul motiv şi anume din respect pentru* ele"[139].

Scriind aceste rânduri despre budism mi-am amintit de discuțiile individuale pe care le purtam cu maestrul care m-a inițiat în ZEN în urmă cu peste trei decenii şi care mă sfătuia să nu cred orbeşte în dogme şi scripturi, pentru că una este să crezi orbeşte şi

137IDEM.

138JEAN FRANÇOIS REVEL, MATTHIEU RICARD - „LE MOINE ET LE PHILOSOPHE", ED. NIL, 1997.

139IDEM.

alta să fii pios. Deseori, spunea maestrul, concepțiile naive despre CREAȚIE şi CREATOR au ocultat adevărul ştiințific; adeseori fanaticii religioşi s-au opus progresului civilizației; adeseori accesul la adevăr a fost refuzat în numele religiei, doar pentru că el nu corespundea literei Scripturii. Ce poate fi mai absurd, susținea maestrul ZEN, decât teama pe care descoperirile ştiințifice o stârnesc mereu în sufletele unora ce pretind a-L preamări pe DUMNEZEU în DUH şi Adevăr? Nimic nu este mai antireligios decât a-i persecuta pe căutătorii adevărului în numele unor vechi superstiții. Nimic mai inuman decât legitimarea cruzimii sub masca iubirii de DUMNEZEU şi de oameni.

Aceste cuvinte mi s-au întipărit în minte, de aceea am purces la o documentare temeinică care mi-a permis să aduc în atenția cititorilor lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" o serie de aspecte legate de evoluția creştinismului de la începuturi şi până în prezent atrăgând atenția asupra pericolului ştergerii rădăcinilor creştine ale EUROPEI prin Tratatul de la LISABONA şi islamizării continentului în următoarele trei decenii.

Abordarea acestor subiecte sensibile legate de credința religioasă şi maniera în care este înțeleasă DIVINITATEA, MARELE CREATOR, INTELIGENȚA SUPREMĂ, a fost facilitată şi de experiența dobândită în munca de spionaj când am avut prilejul să cunosc înalte fețe bisericeşti ortodoxe, dar şi romano şi greco catolice din țară şi străinătate, dar şi figuri reprezentative ale budismului din EXTREMUL ORIENT, dar şi maeştri sufi din zona Orientului Mijlociu.

Aceste întâlniri „întâmplătoare" din viața mea, consider că au fost programate de o forță supranaturală care conduce din umbră destinele omenirii, mi-au marcat definitiv destinul ca om şi profesie, operând modificări esențiale în structura mentală şi oferindu-mi o altă viziune asupra lumii. Atunci am învățat să fiu un critic sever al propriilor acțiuni şi să tind în tăcere să ating o anumită desăvârşire spirituală renunțând la prejudecățile şi dogmele care îşi puneau serios amprenta asupra evoluției caracterelor şi să evit cu abilitate ordinele excesive care afectau în mod direct viața oamenilor simpli aflați fără apărare în fața unui sistem politic agresiv, în structurile

căruia erau promovați de multe ori caractere servile cu înclinații spre abuzul de putere.

De altfel, toate sistemele politice inventate de om de-a lungul istoriei umanității au fost şi vor fi imperfecte, indiferent că se clamează cu emfază şi mult tupeu democrația, statul de drept şi apărarea drepturilor omului, în realitate avem de-a face cu o elită care conduce destinele popoarelor nu în interesul păcii şi prosperității acestora, ci pentru promovarea şi apărarea intereselor marilor bănci, fonduri de investiții, multinaționale din toate domeniile care au introdus o dictatură nemiloasă a câştigului speculativ şi a profiturilor indiferent de costuri şi consecințe sociale şi ecologice.

Omul a fost redus, treptat şi bine gândit, la o ființă care mai mult consumă decât produce, dependent de programele de divertisment şi publicitate amăgitoare ale canalelor de televiziune, om care-şi trăieşte viața într-o agonie „plăcută". Structura sa genetică miraculoasă cu care a fost înzestrat omul primordial de către Marele Arhitect al Universului se degradează încet dar sigur, devenind o altă specie care se află în regresie, atingând „performanța" de a redeveni un animal, dar „puțin mai rațional".

Maestrul care m-a inițiat în ZEN îmi dezvăluia mie, unui diplomat-spion aparținând unei societăți declarată atee, despre învățăturile profunde ale lui TUNG SHAN (TOZAN), care vorbea de lumea tăcută urechilor noastre, care se află în preajma noastră şi freamătă de viață şi comunicare - natura, unde întâlnim într-o comuniune perfectă spiritele pădurilor, munților apelor, cu cele ale animalelor, păsărilor, insectelor, care comunică într-un limbaj codat cu UNIVERSUL, cu tunetele, fulgerele, cu toate formele energetice manifestate din infinitul Univers.

Pentru mine, ca tânăr, aceste dezvăluiri despre abordări holistice ale omului îmi păreau călătorii pe tărâmul minunilor, de aceea atracția mea pentru lărgirea orizontului cultural şi desăvârşire spirituală prin cunoaştere şi autocunoaştere a devenit un mod de viață cu influențe benefice asupra comportamentului şi modului de gândire.

În lucrarea lui KAITEN NUKARIYA, „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI”, am găsit câteva citate ale maeştrilor ZEN despre care vorbeam în urmă cu trei decenii şi pe care le voi reda succint pentru frumusețea limbajului şi a înțelesurilor tainice ascunse în aceste texte.

„Ți-e cunoscută muzica oamenilor, dar nu si muzica pământului. Cunoşti muzica pământului, dar nu si pe cea a Paradisului” - CHUANG YI (SOSHI), iar TUNG SHAN (TOZAN) afirma: „Ce *minunată e mărturia celor neînsuflețite. Ea nu poate fi auzită cu ajutorul urechilor, ci doar cu ochii minții, cu ochii inimii, cu ochii ce se deschid uneori intelectului, nu prin cunoaşterea logică sau metafizică*”.

Pe un alt plan, discuții similare despre credință, religie, filosofie, purtam şi cu „SIEGFRID”, iezuit, relație operativă despre care am vorbit în cartea „RECVIEM PENTRU SPIONI” VOL. II, la capitolul „Spionii Vaticanului”. Acest personaj fabulos poseda o cultură teologică şi filosofică remarcabilă.

Referindu-se la BIBLIE, ținea să-mi precizeze că studierea acestei cărți sacre relevă celor avizați multe secrete ascunse ochilor profanilor care nu sunt pregătiți să primească adevărul despre crearea Universului şi a Lumii, preferând să ofere într-o manieră literară epopeea umanității de la un anumit punct, fără să vorbească ce a fost înaintea începutului istoriei umanității.

„SIEGFRID” spunea că la nivelul VATICANULUI există un colectiv restrâns de inițiați şi erudiți în ştiințe cât mai diverse (astrologie, astrofizică, biologie, numerologie, neurologie, etc), alături de filosofi, alchimişti, ocultişti, spiritişti, care studiază şi experimentează în laborator unele fenomene „supranaturale” revelate în Cartea Sfântă pentru a separa elementele sacre de cele divine, pentru a înțelege mai bine sensul vieții pe Pământ, modul în care credința religioasă poate fi folosită ca mijloc de manipulare a mulțimilor atât de către Biserica Catolică, cât şi de politicienii aflați sub controlul bisericii.

„SIEGFRID” aprecia că BIBLIA este de fapt o prelucrare târzie a cărților sacre ale civilizațiilor sumeriene, mesopotamiene şi

babiloniene, însuşită de iudei pentru a arăta lumii că ei reprezintă poporul ales de DUMNEZEU, deci au rolul mesianic de a conduce celelalte popoare, prin forță sau înşelăciune.

Conducând arhivele secrete ale VATICANULUI un număr de ani, „SIEGFRID" a avut ocazia să consulte vechi scrieri ale diverselor civilizații, unele din ele dispărute, care vorbeau despre coborârea „zeilor" din ceruri şi stabilirea lor în locuri izolate pe crestele munților, inaccesibile omului, fiind considerate drept locuri sacre, scrieri care au fost clasificate drept „secrete" şi al căror circuit era strict controlat chiar şi pentru membrii Curiei Romane.

De aceea, „SIEGFRID" nu se sfia să critice năravurile capilor Bisericii Catolice care se comportă ca adevărați mini-regi în zonele în care îşi exercită autoritatea religioasă, fapt de natură a slăbi încrederea oamenilor în slujitorii Domnului.

„SIEGFRID" sublinia că modul în care Biserica Catolică manipulează adevărul va duce, mai devreme sau mai târziu, la o slăbire a credinței dacă vom continua să rămânem prizonierii unor idei preconcepute despre DIVINITATE.

Credința, spunea „SIEGFRID", este o realitate vie, aflată în necontenită creştere, ce nu se poate încadra în anumite dogme rigide. Credința moartă, încremenită şi convențională, îl face pe adept să pară cucernic şi respectabil, dar îi opreşte creşterea interioară. A numi DIVINITATEA, a o fixa, limitând-o la o anume tradiție (cu referire la cea iudaică), naționalitate, înseamnă de fapt a te îndepărta de EA, şi viața a demonstrat că actuala civilizație occidentală, profund materialistă, s-a îndepărtat de DUMNEZEU, religia devenind tot mai mult un mijloc eficace folosit de marea finanță mondială pentru a controla şi antagoniza popoare şi civilizații în numele DOMNULUI, indiferent cum este numit acesta.

„SIEGFRID" nutrea o reală simpatie pentru poporul român care se poate mândri cu o moştenire genetică şi religioasă unică, fiind descendenții „dacilor nemuritori", cărora DUMNEZEU, pentru credința lor statornică i-a răsplătit cu „Grădina Maicii Domnului". Aşa

vorbea acest ilustru teolog, cu admirație şi respect față de monahismul ortodox, arătând că în arhiva VATICANULUI sunt ținute la mare secret dovezi materiale despre civilizația geto-dacică, considerată a fi leagănul civilizației europene.

METANOIA - FENOMENE PSIHICE ALE MISTICISMULUI

Metanoia este o stare de înnoire a minții şi de pocăință a inimii, iar în latină înseamnă PENITENȚĂ, şi părere de rău, odată cu făgăduința de îndreptare pentru păcatele şi greşelile săvârşite.

DUMNEZEU a cerut lui ADAM şi EVEI să-şi recunoască greşeala şi să se pocăiască, însă din laşitate şi trufie au refuzat, fiecare, căuând să arunce vina pentru propria greşeală asupra altuia. Atunci a văzut Domnul imperfecțiunea creației Sale şi i-a mai dat o şansă omului dându-i cunoştințele strict necesare câştigării traiului zilnic prin sudoarea frunții şi asumându-şi răspunderea pentru faptele sale.

Marele Creator a înțeles că OMUL, ființa sa iubită, privilegiată față de celelalte ființe din Univers, va avea de dus o luptă permanentă cu el însuşi pentru desăvârşire spirituală prin cunoaştere, de aceea i-a lăsat impresia liberului arbitru, de a alege el singur calea de urmat însă asumându-şi răspunderea consecințelor generate de deciziile luate. În realitate, Marele Creator, DUMNEZEU TATĂL; în imensa sa dragoste şi milostenie, a repartizat fiecărui suflet întrupat pe Pământ un veghetor, un înger păzitor, un sfătuitor înțelept, care în momentele de cumpănă sugerează direcția de urmat care concordă voinței lui Dumnezeu.

Savantul român GEORGESCU ROENGEN scria că: „*Deşi suntem convinşi că în viață alegem noi, timpul ulterior ne arată că n-am ales decât ce trebuia să alegem*”[140].

Domnul Nostru IISUS HRISTOS a instituit pocăința acordând Sfinților Apostoli această putere de a ierta păcatele. Păcatele le iartă

IISUS HRISTOS prin preoți în Duhul Sfânt, de aceea nu trebuie să ne fie ruşine să ne mărturisim păcatele. Spovedania este mâna lui DUMNEZEU care ridică păcatele, de aceea se mai numeşte şi al doilea botez.

Verticalitatea spirituală o dă curățenia sufletului, după Taina Spovedaniei, când omul este uşurat de greutatea păcatelor. La dreapta judecată a lui IISUS HRISTOS se va vedea cine a avut puterea pe Pământ de a lega şi dezlega păcatele omului, dar pentru cei înşelați va fi prea târziu.

Omul ştie că DUMNEZEU îl cunoaşte şi-i dăruieşte mila Sa, blândeța Sa, smerenia Sa.

Sf. SILUAN spunea cu multă înțelepciune că: *„DUMNEZEU, Cel care a creat întreaga lume, EL este smerit*", dând exemplu smerenia lui IISUS HRISTOS care ne cerea să luăm exemplul Său: „*Învățați de la Mine, că blând si smerit cu inima sunt".*

Cu cât este mai curată viața omului, cu atât nous-ul este mai funcțional, el fiind centrul duhovnicesc care ştie ce înseamnă iubirea lui DUMNEZEU, pentru că DUMNEZEU se face cunoscut prin nous.

Pentru a explica fenomenele psihice ale misticismului, regretatul filosof şi patriot român PETRE ȚUȚEA ținea să precizeze că: „Am *devenit gânditor creştin când mi-am dat seama că fără revelație, fără asistență divină, nu pot şti nici cine sunt, nici ce este lumea, nici dacă are un sens sau nu, nici dacă eu am vreun sens sau nu. Nu poți şti de unul singur"*[166]. Şi continuă: *„Când mi-am dat seama că fără DUMNEZEU nu poți cunoaşte sensul existenței umane şi universale, întâmplările au alergat peste mine, dar n-au reuşit să mă nimicească* ... "[141] .

De la apariția omului pe Pamânt, acesta a simțit nevoia să arunce o privire scrutătoare în interiorul său căutând să-şi explice imaginea lumii vizibile şi fantasmele invizibilului, care se aflau dăltuite în ADN-ul său.

141PETRE ȚUTEA - „322 DE VORBE MEMORABILE".

IDEM.

CARTEA MORȚILOR - SCRISĂÎN EGIPT ÎNTRE SECOLELE XXIV-XVII Î.HR.

În „CARTEA MORȚILOR” remarcăm că: *„Nimic nu este în mine care de divin să fie despărțit”*[168], ceea ce exprimă că omul lăuntric a existat odată cu naşterea lui şi de atunci îşi duce existența între două lumi: una vizibilă legată de viața lui de zi cu zi şi ancorarea lui în social şi material, şi o lume invizibilă, accesibilă omului în timpul somnului, veghei, meditației şi extazului.

Decriptarea viselor a devenit încă din negura istoriei umanității o preocupare a vechiului sacerdot şi profeților, care pe parcurs s-a localizat în interiorul templelor, unde ORACOLUL putea influența destinul unor regi şi popoare, de multe ori sub ocrotirea „binecuvântată” a oamenilor bogați, interesați să orienteze cursul evenimentelor politice în sensul dorit de ei.

„În *timpurile moderne asistăm la o explozie nemaiîntâlnită în alte perioade istorice, de a se da răspunsuri ştiințifice imaginilor care asaltă conştientul şi inconştientul nostru în timpul stărilor de veghe, somn sau trăire mistică, dezvoltându-se ramuri şi sub-ramuri ale medicinei, teologiei, filosofiei, însă cu cât înaintăm în cercetarea acestor trăiri ne dăm seama că natura este întotdeauna surprinzătoare şi infinită, încât sfârşim prin a concluziona că depăşeşte cu mult previziunile noastre. Aceasta demonstrează bogăția inepuizabilă a lumii invizibile, care ar putea fi mai reală deoarece ține conectat omul de la viețuirea sa pe pământ şi până la urcarea sa la cer, în UNIVERSUL infinit, cu legile sale, cu DIVINITATEA”*[142].

În timpul somnului, perioadei de veghe sau meditației, omul întoarce privirea în interiorul său, unde i se deschid uşi invizibile, care-i permit să călătorească cu sufletul spre locuri şi lumi necunoscute, simțindu-se atras de acestea ca făcând parte din ele şi apropiindu-se tot mai mult de Divinitate.

PLOTIN descria această stare de măreție şi frumusețe fără egal a sufletului astfel: „Adesea, mă trezesc mereu din trupul meu, revenind la mine însumi. Devin exterior lucrurilor, interior mie însumi. Văd o frumusețe de o miraculoasă măreție. Viața pe care o trăiesc atunci este cea mai înaltă. Mă identific cu DIVINUL, sunt în EL. Şi,

142AIME MICHEL - „METANOIA - PHENOMENES PHYSIQUE DU MISTICISME”, ED. ALBIN MICHEL, 1986.

odată ajuns la acest act suprem rămân astfel. După repausul în sânul DIVINITĂȚII, atunci când iarăşi cad în starea de reflecție şi raționament, mă întreb cum de am putut încă o dată să cobor astfel, cum de sufletul meu a putut vreodată să vină înăuntrul unui trup, dacă acest suflet este, chiar şi atunci când locuieşte în trup, aşa cum mi s-s dezvăluit el a fi”[143].

Experiența mistică îşi revendică realitatea unei lumi invizibile şi cel care o trăieşte afirmă că tocmai prin ea se eliberează de lumea aparențelor, de aceea ei încearcă să se izoleze de lumea exterioară, devenind străini în această lume şi neînțeleşi.

În starea de extaz, misticul (creştin, musulman, budist, etc) nu poate face altceva, sau gândi altceva, decât la legătura sa cu DUMNEZEU, la ceea ce-i dăruieşte DUMNEZEU; momente în care întreaga raţiune şi gândire este paralizată. Starea mistică exclude orice-i străin, blochează chiar şi rugăciunile, misticul simțindu-se în comuniune cu DUMNEZEU.

„*Biserica Catolică si cea ortodoxă a acordat o atenție particulară studierii vieții si trăirii în DUMNEZEU a sfinților, reuşind să consemneze predicile acestora din care rezultă cu multă convingere existența lumii invizibile explorată de spiritul dornic să se desprindă de forțele telurice care-l țin prizonier pe pământ, şi să se înalțe în sfere luminoase în căutarea dumnezeirii*”[144].

Experiența la care aspiră misticul este o experiență interioară, este un act al gândirii, o stare a minții, activitățile care o precedă nu fac altceva decât să pregătească psihologic spiritul pentru această activitate. Teologiii catolici numesc această etapă pregătitoare „oratio”, în care se disting patru momente: rugăciunea cu voce tare, imcomprehensibilă sau monotonă, pentru a pregăti spiritul şi inima să se deschidă grației divine, de a se smeri înaintea lui DUMNEZEU; rugăciunea afectivă, când omul etern răzbate uneori din omul cel trăitor în veac; rugăciunea „simplicității”, ca o continuare a stării

143PLOTIN „ENNEA” IV (între 254-270 î.HR.) - scrie seria de tratate numite ENNEADE ce reprezintă integralitatea operei sale filosofice, operă care a influențat Părinții Biserice Creştine, Grigorie din Nissa şi Sf. Augustin. Opera sa este expresia cea mai reuşită a neoplatonismului. Discipolii săi PORPHIR şi AMELIUS îi continuă doctrina.

144AIMÉ MICHEL - OP. CIT.

precedente, când gândul se concentrează exclusiv asupra unei singure intenții, care este în acelaşi timp o mişcare şi un abandon total. Despre acest abandon total, Sfântul IOAN al CRUCII ne vorbeşte ca „de *o stare a sufletului aflat în imposibilitate să se exprime prin acte discursive, precum o făcea înainte cu de la sine putere, să treacă de la meditație la contemplație ... Odată ajunşi aici, sufletul trebuie condus pe o cale opusă aceleia pe care era făcut să o urmeze mai înainte. Înainte i se dădea spre meditare un subiect, iar el se străduia să-l mediteze; acum trebuie să i se interzică şi să fie oprit de a mai medita"*[145].

În lucrarea „METANOIA", AIMÉ MICHEL ne prezintă experiența mistică a călugărului dominican german JOHAN TAULER, concretizată în celebra sa Predică pentru cea de-a doua duminică de după Bobotează:

„ ... *Spiritul este înălțat mai presus de toate puterile, într-un fel de singurătate imensă, în privința căreia nimeni nu poate spune nimic adevărat. Este misteriosul întuneric în care se ascunde BINELE cel fără de hotare. Vorbesc nu de realitatea, ci de apartenența sa, de ceea ce resimți atunci. În această unitate, sentimentul multiplicității dispare. Când, apoi, îți revii în fire, descoperi a avea o cunoaştere diferită a lucrurilor, mai luminoasă şi mai desăvârşită ... "*[146].

Un alt caz descris în „METANOIA" este cel al ANGELEI DA FOLIGNO care mărturisea confesatorului său, capucinul ARNAULD că: *„Foarte adesea îl văd pe DUMNEZEU fiind într-un fel şi de o perfecțiune care nu pot fi exprimate în cuvinte ... Cu cât întunericul este mai profund, cu atât acest bine depăşeşte gândirea şi se dovedeşte a fi inexprimabil... Când sunt cufundată în acest bine şi îl contemplu, nu-mi amintesc nici de natura umană a lui IISUS HRISTOS, nici de întrupare, nici de orice altceva care să aibă formă. Cu toate acestea, văd totul, şi nu văd* nimic"[147].

Printre devoțiunile suscitate în cursul ultimelor trei secole prin care Spiritul care animă Sfânta Biserică, una dintre cele mai dragi credincioşilor este cultul inimii lui IISUS, care, de când a fost revelat

145SF IOAN al CRUCII - „FLACĂRA VIE", citat în lucrarea lui K. POPPER „CONJECTURES AND REFUTATIONS", LONDON, 1963.

146JOHAN TAUTLER, citat de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA".

147ANGELA DA FOLIGNO, citată de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA".

lumii de însuşi DUMNEZEU - TATĂL, îndeosebi începând cu secolul XVII, n-a încetat să cunoască noi dezvoltări.

Orice devoțiune, evlavie catolică se bazează pe o gândire dogmatică; în măsura în care aceasta este aprofundată şi pusă în conexiune cu adevărurile reale revelate, revelație din care izvorăşte o lumină imaterială. Această lumină ar putea fi rezultatul unei comunicări făcute de DUMNEZEU însuşi sufletelor privilegiate pe care le introduce în sanctuarul iubirii sale şi în secretul misterelor sale.

Devoțiunea „Cultul inimii lui IISUS" este înțelegerea cea mai logică, cea mai adevărată, cea mai intelectuală şi cea mai afectuoasă a credinței în marele mister al Întrupării, când CRISTOS devine viața sufletelor, perpetuând prin Biserică în întreaga lume opera MÂNTUIRII. Întruparea, Mântuirea, Patimile, Sfânta Împărtăşanie sunt iubirea DUMNEZEULUI revelat prin sfânta umanitate a lui CRISTOS.

CRISTOS reclamă iubirea sufletelor, cultului Inimii lui CRISTOS fiind chintesența creştinismului.

Devoțiunea Inimii lui CRISTOS în Ordinul Sfântului Benedict apare mai întâi cu devoțiunea Rănii de la coastă, manifestările sale multiplicându-se începând cu secolul XIII prin fecioarele de la mănăstirea HELFTA, GERTRUDE şi MELCHIDA.

Până în secolul XIII, cultul Inimii lui CRISTOS, era legat de simbolul celor două Taine: Botezul şi Sfânta Împărtăşanie, țâşnind din izvoarele Mântuitorului (apa şi sângele țâşnind din coasta dreaptă).

Şcoala cisterciană, către sfârşitul secolului XII, dă o nouă interpretare Cultului Inimii lui CRISTOS, evidențiind că: *„inima rănită a lui IISUS este simbolul iubirii sale si această inimă deschisă trebuie să fie refugiul sufletelor, pentru că ea este comoara bogățiilor diverse*

Sfânta GERTRUDE a fost instruită la mănăstirea de maici din HELFA în ştiințele sacre şi profane pe care măicuțele le cultivau cu multă grijă, însă, la 27 ianuarie 1281, lui IISUS i-a plăcut să se manifeste față de GERTRUDE şi să deschidă o serie inefabilă de comunicări divine, consemnate de aceasta în jurnalul său.

GERTRUDE a fost aleasă de DUMNEZEU pentru a fi interpreta mesajelor sale pe lângă oameni:

Să redăm câteva din descrierele Sfintei GERTRUDE privind inima lui IISUS în versurile sale:[148]

„ ... *Câteodată Inima lui IISUS apărea ca o liră armonioasă pe care se apleca Sfânta Trinitate, din care se cântau melodii pline de bucurie. Adorabila TRINITATE dispunea de trei canale, si aceste trei canale sunt: puterea TATĂLUI, înțelepciunea FIULUI si dragostea DUHULUI SFÂNT... ”*.

„*Acest cor este arca celestă unde rezidă corporal plenitudinea divinității*”.

„*Altă dată inima lui IISUS apărea sub forma unei cupe de aur pe care Domnul i-o oferea Mamei Sale”* ... GERTRUDE recunoştea că atunci când asculta AVE MARIA, cele trei izvoare pe care le vedea ieşind din adorabila TRINITATE o învăluiau cu blândețe cu apele lor, după care se reîntorceau în inima lui IISUS.

Sfânta MECHTILDA a intrat de asemenea în sactuarul Divinității, la invitația lui IISUS, care, într-o zi, i-a adresat aceste cuvinte pline de blândețe: „*stabileste-ți cuibul tău în inima mea divină... ”*.

La fel ca şi Sfânta GERTRUDE, Sfânta MECHTILDA a văzut inima lui IISUS sub forma unei lire sau unei lămpi. De multe ori s-a văzut unită cu EL, în inima ei credincioasă simțind bătăile inimii lui CRISTOS.

Parcurgând textele redactate de Sfântă după revelațiile avute rezultă că: „*această inimă este organul principal al gloriei divine si a mântuirii noastre în sfânta umanitate a lui CRISTOS; numai prin EL, DUMNEZEU trimite către noi grația divină si noi, prin CRISTOS, trebuie să-I dăm, la rândul nostru, omagiul si laudele noastre*

IISUS a mai apărut după mutarea la cer a celor două măicuțe, unei alte măicuțe din mănăstirea HELFTA căreia i-a prezentat inima Sa Dumnezeiască şi i-a spus: *„Bea din această inimă ca dintr-un izvor inepuizabil, aceste ape delicioase ale grației divine, după care*

148URSMER BERLIERE - „LA DEVOTION AU SACRE-COEUR DANS L'ORDRE DE SAINT BENOIT”, ABBAYE DE MAREDSOUS, 1923.

tu suspini

pe Pământ".

„Altă dată, când o măicuță se ruga cu fervoare la IISUS, i se părea că rugămințile sale se gravau pe pieptul lui IISUS, unde ele formau niste fante, care-i permitea să vadă inima Mântuitorului Nostru".

„În timp ce IISUS comunica în această manieră cu fecioarele saxone, EL chema alte soții la această comuniune. Astfel, fericita IDE din LOUVAIN, cisterciană a mănăstirii ROOSENDAEL (1300), ca si ELISABETA DE SPALBEECK, altă maică cisterciană a mănăstirii HERCKENRODE (1266) primeau stigmatele si resimțeau în inimile lor durerile si agoniile divinei inimi în patima sa"[149].

Scrierile Sfintelor GERTRUDE şi MECHTILDA urmare a revelațiilor trăite au circulat în copii, în mănăstiri influențând viața monahală din țările de limbă germană prin intermediul Ordinului Dominican, astfel Cultul Inimii lui IISUS devenind cult universal, fiind îmbrățişat din secolul XVI şi în țările catolice de limbă franceză.

Biserica Catolică cunoaşte de atunci numeroase cazuri de apariție a stigmatelor lui IISUS la mâinile şi picioarele unor credincioşi fanatici, îndeosebi în săptămâna Patimilor, fenomene ce sunt atent studiate de ştiințele medicale, dar rămân neelucidate.

Dar, vom vedea în paginile următoare, că totul prinde contur dacă analizăm aceste fenomene prin prisma NEUROTEOLOGIEI sau NEUROŞTIINȚA RELIGIEI, care explică nevoia de a crede, experiența religioasă în termenii neuroştiințelor. Este un studiu de corelare neuronală a fenomenelor mistice, neuroteologia încercând să explice experiența religioasă prin studiul creierelor.

În 1994, LAWRENCE O McKINNEI publică prima lucrare care susține teoria potrivit căreia „dezvoltarea cortexului frontal la ființele umane creează iluzia timpului începând cu vârsta de trei ani. Incapacitatea de a regăsi amintiri precedând această perioadă ne facem să ne punem întrebarea, susținea autorul, de unde vin sau toate acestea ne conduc la concluzia că experiențele religioase sunt

149LAWRENCE O McKINNEI - "NEUROTHEOLOGY: VIRTUAL RELIGION IN THE 21st CENTURY", 1994.

la originea lor", dar experiența lui MICHEL PERSINGER realizată în 1980 prin care se efectua stimularea lobului temporal al subiecților umani cu un echipament numit „Casca lui DUMNEZEU" a deschis drumul unor noi cercetări de specialitate. Concluzia la care a ajuns după experimentarea echipamentului pe mai mulți subiecți a fost aceea că respectivii au avut impresia unei „prezențe" în cameră în timpul experimentului, aceasta însemnând că trăiau o experineță spirituală indusă.

MARIO BEAUREGARD de la Universitatea din MONTREAL a condus un studiu pe lângă surorile carmelite încercând să demonstreze că „experiența spirituală" implică mai multe zone ale creierului şi nu numai „punctul lui DUMNEZEU".

Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN, reputat neurochirurg, pune punctul pe „i" precizând că: „*Oamenii au creierul programat ca să creadă, căci dispun de micromolecule, structuri şi posibilități de receptare a informației transcendentale. Rugăciunea şi credința sunt remedii miraculoase căci acționează în creier ca un anxioliticputernic, dezvoltând acelaşi chimism contra anxietății.*

NICOLAS REVOY şi ISABELLE BOURDIAL au descoperit că spiritualitatea este prezentă în creierul nostru prin însăşi structura lui"[150]. Cei doi sunt reputați neurobiologi iar descoperirea a fost realizată în 2005 şi prezentată la Congresul Mondial de Psihosomatică de la KOBE (JAPONIA), care a reunit somități ştiințifice din toată lumea. De altfel, concluzia unanimă la încheierea lucrărilor a fost că: „fără iubire şi iertare, pacientul nu se poate vindeca. Este necesară abordarea holistică a omului şi a bolilor sale".

Deci, Marele Creator a avut grijă să strecoare în arhitectura internă a omului acea genă a credinței şi supunerii voinței DIVINITĂȚII, creierul dezvoltându-se alături de inimă, ca organul cu posibilități nebănuite de receptare a informației şi de evaluare după importanță, funcție de care toate celelalte organe cu care comunică se pun în acțiune. De asemenea, există o relație de determinare între conținutul cognitiv şi afectiv al gândurilor noastre şi între modelarea

150DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „IN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT", VOL II, 2008.

creierului.

„*Creierul ne apare, în mod surprinzător, ca un suport, ca bază biologică fundamentală a unei noi spiritualități, a unei noi conştiințe. Ca urmare a substratului bioelectric şi electromagnetic, orice stare mentală are o dublă conotație - una cognitivă (cu valoare semantică înscrisă în universul gândirii proprii) şi alta de câmp energetic cu propagare în spațiu ca orice câmp electromagnetic"*[151].

Creierul uman asigură legătura omului cu UNIVERSUL, comunică cu acesta, iar UNIVERSUL vorbeşte omului prin intermediul creierului, care îşi dovedeşte prin aceasta supremația în propria noastră fiziologie.

GREEG BRADEN aduce noi argumente în susținerea neuroteologiei atunci când în 2007 a vorbit despre „MATRICEA DIVINĂ", *„care conține întregul UNIVERS, reflectă adevărata credință. Matricea divină este energie neconvențională aşa cum a demonstrat în 1944 MAX PLANK. Prin intermediul câmpurilor de energie generate de această matrice se face legătura, caprintr-o punte, între lumea interioară şi lumea exterioară. Matricea divină este canalul prin care rugăciunile ajung în UNIVERS şi schimbă tot ce este în jur. Acest câmp energetic pare să se comporte ca un ecran uriaş care proiectează o altă realitate"*[152].

Ceea ce se petrece în UNIVERS se răspândeşte peste tot şi se reflectă şi spre noi prin această oglindă care se numeşte matricea divină. De altfel, experimentul de la GENEVA demonstrează că materia este vie şi are propriul său sistem de percepție şi comunicare, fiind influențată şi reacționând la acțiunea sau la intenția de acțiune asupra ei a factorilor externi.

Renumitul genetician japonez KAZUO MURAKAMI, care a primit în 1996 Premiul Academiei Japoneze pentru recunoaşterea meritelor sale în cercetarea genetică, ajungea la concluzia că: „Codul genetic este echivalentul ca informație ce o conține cu cea a multelor sute de mii de cărți pe care le citeşti la infinit într-un spațiu mic. Atunci mi-am pus întrebarea: cum poate fi menținut în viață corpul uman? Nu intelectul uman ori nici cea mai avansată tehnologie nu are

151 IDEM.

152 GREEG BRADEN - „MATRICEA DIVINĂ" 2007.

această putere, dar cea mai mare putere o are natura ... Am numit această putere „Ceva Minunat”. Dacă vom înțelege acest adevăr, viitorul lumii va fi mai fericit”[153].

KAZUO MURAKAMI este şi autorul conceptului de „gândire genetică” care constă în transmiterea de gânduri de mulțumire, bucurie genelor sănătoase din organism care preiau această informație pozitivă şi lucrează cu bucurie la vindecarea, regenerarea şi întinerirea fizică şi mentală a organismului uman. „*Genele, potrivit savantului japonez, reacționează diferit în funcție de starea de spirit, sentimentele, gândurile, emoțiile ce le transmitem, influențând astfel buna sau proasta funcționare a organismului în ansamblul său’.*

ISIHASMUL - CALEA DE COMUNICARE CU DUMNEZEU

După cum am văzut în paginile anterioare, persoanele care practică rugăciunile inimii curate au parte de întâlnirea cu DUMNEZEU- FIUL în slava lui DUMNEZEU. Prin rugăciuni, post şi înfrânarea dorințeleor ne facem plăcuți lui DUMNEZEU care trezeşte în noi gena credinței necondiționate şi iubirii fără margini față de Domnul Nostru IISUS HRISTOS, care-şi alege dintre drept-credincioşi pe cei cărora să devină interpreții mesajelor sale către umanitate. Prin rugăciuni şi o viață curată ni se deschide ochiul lăuntric al cunoaşterii absolute, al înțelepciunii şi dorinței de iluminare prin mântuirea păcatelor noastre. Numai astfel ajungem să-l vedem pe FIUL LUI DUMNEZEU în lumina taborică şi să se facă auzite de EL rugăciunile îndreptare către Sfânta Treime.

ISIHASMUL, de la grecescul „hesychia”, înseamnă tăcere, linişte, concentrare interioară.

Devenită doctrină mistico-ascetică apărută în mediile monastice din BIZANȚ în secolele IV - VII, s-a dezvoltat în sânul Bisericii Ortodoxe în secolele XIII - XIV.

153KAZUO MURAKAMI - „THE DIVINE COD OF LIFE” 1997.

În jurul anului 1340, episcopul GRIGORE PALAMA o fundamentează ca doctrină, explicând că „ISIHASMUL încearcă să realizeze unirea omului cu DUMNEZEU prin rugăciuni lăuntrice până la stadiul de a vedea lumina taborică", adică de a-l vedea pe Domnul Nostru IISUS HRISTOS în Slava lui DUMNEZEU aşa cum l-au văzul Sfinții Apostoli PETRU, IACOV şi IOAN pe muntele sacru TABOR, când a avut loc Schimbarea la Față a FIULUI lui DUMNEZEU.

EVAGRIE din PONT a inițiat cel dintâi „RUGĂCIUNEA INIMII" sau „RUGĂCIUNEA LUI IISUS" care constă în repetarea rugăciunii: „DOAMNE IISUSE HRISTOASE, FIUL LUI DUMNEZEU, miluieşte-mă (pe mine păcătosul" - adăugată mai târziu), pentru ca astfel DUMNEZEU să sălăşuiască în om.

Este o rugăciune a minții prin care se realizează o stare de concentrare a minții în urcuşul spre DUMNEZEU şi de pace lăuntrică în care sufletul se deschide total lui DUMNEZEU. Doctrina ISIHASTĂ s-a consolidat în secolul XIII şi prin scrierile Sfinților DIONISIE AREOPAGITUL şi SIMEON NOUL TEOLOG şi a devenit practică curentă a călugărilor athoniți.

Pentru practicarea rugăciunii inimii, călugării se retrăgeau în locuri singuratice şi după post şi asceză reuşeau să-şi concentreze gândurile la rugăciune, se ridicau la un înalt nivel de a percepe realitatea, ajungând să vadă prin contemplație lumina necreată, lumina taborică.

Fără legătura lui DUMNEZEU şi om prin energiile necreate „DUMNEZEU ar rămâne față de oameni într-o splendidă izolare". Prin energiile Sale necreate, DUMNEZEU se descoperă oamenilor asupra cărora revarsă harul Său, Puterea Sa, spre a dobândi mântuirea şi îndumnezeirea până la „măsura vârstei deplinătății lui HRISTOS" (EFESENI, 4,13).

Aceste energii sau lucrări ale Sfintei TREIMI şi prin lucrarea lor, DUMNEZEU se manifestă în lume.

Sfântul ATANASIE cel MARE ne spune că: „FIUL lui DUMNEZEU s-a făcut om ca noi să fim îndumnezeiți" (secolul IV) în

lucrarea sa „Cuvânt despre întruparea LOGOSULUI”.

Pe un alt plan, Biserica latină şi filosofii occidentali precum TOMA D’AQUINO (secolul XIII) au declanşat un adevărat război pentru a contesta ISIHASMUL ca doctrină, ținând să sublinieze că „între ființa lui DUMNEZEU şi energiile Sale divine, care după ei sunt create, nu există deosebire reală, ceea ce face imposibilă îndumnezeirea omului, deoarece DUMNEZEU rămâne față de om într-o «splendidă izolare»”.

Sinodul din 27 mai 1351 de la CONSTANTINOPOL s-a pronunțat în favoarea isihaştilor, ISIHASMUL fiind proclamată doctrină oficială a Bisericii Ortodoxe.

Împotriva doctrinei isihaste s-a ridicat VARLAAM din CALABRIA care în intervențiile sale a ridiculizat şi batjocorit această doctrină, iar după 1341 ştafeta a fost preluată de GRIGORE ACHINDIN susținut de împărăteasa ANA de SAVOIA.

Pentru a-l putea vedea pe DUMNEZEU ai nevoie de iubire şi de o credință nezdruncinată. Aşa cum nu-ți poți vedea chipul în ape mişcate, la fel este imposibil să vezi chipul lui DUMNEZEU când mintea îți este asaltată de gânduri care te tulbură. Pentru a-l vedea pe DUMNEZEU ai nevoie de tăcere, nu de argumente, ai nevoie de iubire, nu de logică, de aceea intervine o luptă dură între creier şi inimă. Ai nevoie de o stare a minții în care gândurile să nu mai existe şi în care oglinda minții să nu mai reflecte nimic. În acea tăcere, linişte lăuntrică şi puritate îl vei vedea pe DUMNEZEU.

Ființa lui DUMNEZEU, inaccesibilă omului şi energiile Sale divine nu sunt separate, deşi se deosebesc, ci formează o unitate, dar până la om ajung energiile divine nu Ființa lui DUMNEZEU, căci DUMNEZEU în FIINȚĂ rămâne inaccesibil oamenilor.

Regretatul părinte duhovnic al românilor, ARSENIE BOCA, ne-a lăsat moştenire învățături de suflet nemuritoare despre isihasm, pe care voi încerca să le redau în rândurile ce urmează:

„*Puterea rugăciunii este în inima curată cu care se face rugăciunea, nu în cantitatea de cuvinte. Unde este simplu, îngerii se adună, unde este mândrie, e pustiu ... Cât de frumos lucrează*

DUMNEZEU cu oamenii prin rugăciune!... Cel mai scurt drum spre mântuire este de a nu judeca...

Omul se roagă la DUMNEZEU să-l scape de necazuri, iar DUMNEZEU se roagă de om să-şi schimbe purtările....

Iubirea lui DUMNEZEU pentru cel mai mare păcătos este mai mare decât iubirea celui mai mare sfânt faţă de DUMNEZEU.

Este neînchipuit de mare nepotrivire între ce cer oamenii de la DUMNEZEU si între ce cere DUMNEZEU oamenilor....

Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă, încât ani de zile nu ajung ca să-i dai de capăt....

Eu nu vă dau neapărat canoane, mătănii, rugăciuni si post, ci vă îndemn să vă schimbaţi purtările si să-i mulţumiţi lui DUMNEZEU pentru crucea pe care v-a dat-o. Vreau să schimb lacrimile voastre în bucurie, că mulţumind lui DUMNEZEU de toate durerile si schimbându- vă purtările vă veţi bucura. O veţi face?

Cel mai frumos dar pe care îl putem face lui DUMNEZEU e să ne dăm LUI pe noi însine pe viaţă... Doar Sfânta Liturghie mai ţine lumea.

DUMNEZEU nu ne cere minuni, acelea le face EL. Numai atât bine putem face, câtă suferinţă putem ridica de pe el ..."[154].

„*Sporeşte în rugăciune si smerenie atunci când simţi nevoia să te rogi, asa cum simţi nevoia de aer si apă. Există o chemare ascunsă în tine care te îndeamnă continuu să ceri, să mulţumesti, să lauzi pe Creatorul tău, eul din tine care vrea la Tatăl si mama lui... Astfel, sufletul se trezeste în om, cum inima rănită de dor se apropie de DUMNEZEU să comunice. Asa încep marile treziri spre viaţă în DUMNEZEU. Ecoul acesta armonios pe care-l auzi în tine este semnul că esti viu si vrei să rămâi omul viu în bucuria Celui dătător de viaţă... Când inima se va curăţi de patimi, atunci se va inflăcăra simţirea către bunul DUMNEZEU*" Sunt cuvinte pline de har ale părintelui ARSENIE PAPACIOC.

Iar Sfântul CIPRIAN se întreabă: „Cum *vrei să fii auzit de DUMNEZEU, când nici tu nu te auzi pe tine însuţi! Spune-mi unde esti atunci când nu te afli înăuntrul tău?"*

Sfântul ISAAC SIRUL aduce noi lămuriri în privinţa ISIHASMULUI, subliniind că: *„Cartea de căpătâi a isihasmului nu este BIBLIA ci FILOCALIA - o culegere a experienţelor si învăţăturilor spirituale relatate de mari sfinţi si discipolii acestora*

„Practica de bază a isihasmului constă din rugăciunea inimii

154ARSENIE BOCA - „CUVINTE VII".

sau a minții, care cuprinde mai multe etape, până să se atingă desăvârşirea şi contopirea efectivă cu DUMNEZEU.

Etape în rugăciunea minții:

- repetarea neîncetată a rugăciunii: Doamne IISUSE HRISTOASE, FIUL lui DUMNEZEU, miluieşte-mă pe mine, păcătosul... .

- rugăciunea minții în inimă. Aici mintea în timpul rugăciunii petrece fără ieşire în interiorul inimii. „Aici se află toată esența lucrării", precizează părintele CLEOPA. Şi continuă: „După o bucată de vreme simți că rugăciunea coboară de la buze la inimă".

- rugăciunea neîntreruptă, când inima cu fiecare bătaie repetă singură cuvintele rugăciunii. „Rugăciunea devine o curgere, chiar în timpul activităților zilnice, chiar când vorbim sau dormim ... Eu dorm, dar inima-mi veghează".

- rugăciunea curată, dă naştere unei contemplații, a unei stări de extaz.

- rugăciunea, vedere duhovnicească sau rugăciune fără rugăciune. „De îndată ce mintea a trecut dincolo de rugăciunea curată nu mai există nici simțuri, nici lacrimi, nici stăpânire, nici libertate, nici smerenie, nici lumea aceasta sau cealaltă. Trecând dincolo de marginile ei intrăm în stare de extaz şi nu mai suntem în rugăciune. Aceasta este viziunea", ne spune Sfântul ISAAC SIRUL.

„Sufletul este în tot corpul, dar centrul îl are în inima duhovnicească. E ca o făclie, ca o flacără care arde în noi! El răspunde la rugăciunea inimii", ne spune părintele MINA DOBZEU.

„Sentimentele noastre sunt de la DUMNEZEU şi EL nu ni le anulează. Ne dă simțăminte bune şi nobile ca să înțelegem că suntem pe drumul cel bun, dar încă nu am ajuns la taină. Domnul le foloseşte de multe ori ca să înțelegem tainele dumnezeieşti şi legătura lui DUMNEZEU cu noi. Orice sentiment sădit în noi de DUMNEZEU îi bun, ne deşteaptă, ne învață că, dincolo de simplitatea lor, au un înțeles mai adânc", continuă părintele MINA DOBZEU.

Toate întâmplările şi împrejurările prin care trecem într-o viață au ca rost şi să scoată la iveală cele sădite de DUMNEZEU în ascunsul nostru, şi „DUMNEZEU a înzestrat omul creştin cu daruri neprețuite la BOTEZ: Lumina cunoştinței lui DUMNEZEU; Lumina înțelegerii lucrurilor; Lumina dumnezeiască în cei desăvârşiți”[155].

Vom continua să redăm alte pilde de învățături despre ISIHASM izvorâte din trăirea lăuntrică a unor exegeți mistici creştini, pentru ca cititorul să aibă cât mai multe informații şi a înțelege mai bine drumul anevoios care-l presupune desăvârşirea spirituală.

Părintele EFREM FILOTHEITUL, „Frate, roagă-te cu gura până ce dumnezeiescul har te va lumina să te rogi cu inima. Atunci praznic şi sărbătoare se va face în tine, într-un chip minunat, şi nu te vei mai ruga cu gura, ci cu mintea lucrând în inimă” ... Şi continuă: „Numele lui HRISTOS, pe care-l chemăm în rugăciune, cuprinde puteri tămăduitoare şi iubitoare, ce ființează şi lucrează în tine. Aşa că nu te mai îngrijora de nedesăvârşirea şi uscăciunea rugăciunii tale, ci aşteaptă cu stăruință roada chemării necontenite a Dumnezeiescului Nume”.

„Pocăința, spune părintele SOFRONIE SAHAROV, este temeiul nevoințelor noastre creştine şi al întregii noastre vieți duhovniceşti. Ne pocăim de păcatele şi greşelile noastre pentru a ne asemăna cât mai mult cu HRISTOS”, iar Sfântul IOAN GURĂ DE AUR subliniază că „pocăința este topirea păcatului din noi”.

„Se pocăieşte cel care împlineşte cuvântul psalmistului: «Nedreptatea o urăsc şi o disprețuiesc, iar legea Ta o iubesc» (Ps. 118:163)”, susține Sfântul VASILE cel MARE.

Sensul profund al pocăinței şi isihasmului este schimbarea minții, sau înnoirea minții, după cuvântul grecesc METANOIA. Suntem chemați să ne schimbăm modul nostru de gândire decăzut, supus patimilor şi răutăților acestei lumi, după gândul lui HRISTOS.

Însănătoşirea noastră sufletească şi duhovnicească, adică mântuirea noastră, presupune pocăință, adică să gândim cu

155ARSENIE BOCA - „UCIGAŞA CETATE”, ED. PELERINUL IAŞI, 2002.

gândurile Domnului HRISTOS pentru a ajunge să avem mintea lui HRISTOS. Atunci vom gândi frumos şi vom trăi frumos şi vom fi fericiți.

Sfântul închisorilor, cum l-a denumit părintele NICOLAE STEINHARDT pe VALERIU GAFENCU, pe patul de moarte, în temniță şi-a rostit ca un testament pentru generațiile de azi şi de mâine de credincioşi: „Doamne, dă-mi robia care eliberează sufletul şi ia-mi libertatea care-mi robeşte sufletul”.

Cei cu inima curată îl vor vedea pe DUMNEZEU, de aceea este nevoie să ne păstrăm puritatea inimii, a gândurilor şi să o păzim ca pe cea mai de preț comoară, căci din ea ies izvoarele vieții. Fără umilință şi smerenie este cu neputință să-l recunoaştem pe DUMNEZEU, chiar dacă se află aproape de noi.

MIRCEA ELIADE, referindu-se la omul religios şi trăirile sale mistice, sublinia că: *„Omul religios este sensibil la o serie de experiențe, pe care le-am numi «cosmice»; ele sunt întotdeauna religioase pentru că Lumea este sacră ... Accesul la viața spirituală comportă întotdeauna moartea față de condiția profană urmată de a doua naştere. Omul profan este o desacralizare a existenței umane”*[156]

În încheierea acestui capitol doresc să rețin atenția cititorului cu un dialog purtat de un călugăr cu un înger trimis de DUMNEZEU să vadă ce se mai întâmplă pe pământ, în biserici care sunt casele Domnului Nostru IISUS HRISTOS, populate de credincioşi care înalță rugăciuni către DUMNEZEU. Îngerul întreabă:

- „Ce sunete se aud?

- Sunt rugăciunile oamenilor dintr-o biserică, răspunde călugărul.

- De ce sunt aşa de slabe? întreabă îngerul.

- Că oamenii se gândesc la orice alte lucruri când se roagă, decât la DUMNEZEU. Rugăciunea trebuie făcută cu smerenie,

156MIRCEA ELIADE - „LE SACRE ET LE PROFANE”.

umilință şi iubire pentru DUMNEZEU, răspunde călugărul.”

Pasajul este extras din filmulețul titrat din limba rusă, la 13.07.2011, intitulat „DE CE NU NE ASCULTĂ DUMNEZEU RUGĂCIUNILE?”

„Fiecare om este viu prin iubirea semenului. Cine este în iubire este în DUMNEZEU, căci DUMNEZEU este iubire” (LEV TOLSTOI, „PRIN CE SUNT VII OAMENII”).

În capitolul următor vom călători în lumea fascinantă a spiritelor, a stărilor multiple ale spiritului, a duhurilor care sălăşluiesc în ființa umană, încercând să descifrăm împreună tainele bine ascunse în templul sacru, care este OMUL.

NOTĂ LA CAPITOLUL IV

DIVERSE MANIERE DE A-L ÎNȚELEGE PE DUMNEZEU

1. TEISM	Credința într-un DUMNEZEU personal şi viu, având drept calități: bunătatea, puterea absolută, creația lumii, etc. Se opune panteismului şi ateismului. Este religia comună majorității oamenilor
2. PANTEISM	Doctrină, credință potrivit căreia totul este în DUMNEZEU, ’ DUMNEZEU identificându-se cu lumea: DIVINITATEA este o forță impersonală, prezentă peste tot în lume şi în noi (STOICII, SPINOZA, HEGEL). Teologia creştină identifică panteismul cu ateismul, pentru că refuză ideea unui DUMNEZEU personal.
3. DEISM	Credința celor care admit existența unei ființe supreme dar care refuză de a-i aplica orice determinare precisă şi respinge revelația, dogmele şi practicile religioase.
4. POLITEISM	Doctrină sau religie din antichitatea greacă care admite existența mai multor Dumnezei.
5. SINCRETISM	Sistem filosofic sau religios care tinde să se bazeze pe mai multe doctrine diferite (credința BAHA'I)

6. ANIMISM	Religie, credință care atribuie suflet animalelor, fenomenelor şi obiectelor naturale.
7. AGNOSTICISM	Doctrină sau atitudine filozofică care susține că ABSOLUTUL este necunoscut pentru ființa umană.
8. ATEISM	Sistem de gândire care neagă orice reprezentare a unui DUMNEZEU personal şi viu, neagă existența lui DUMNEZEU, oricare ar fi ea.

CAPITOLUL V
FIINȚA - PRINCIPIUL MANIFESTĂRII UNITĂȚII PRIMORDIALE

- SPIRITELE NEVĂZUTE - APARIȚII ŞI SEMNE PREVESTITOARE
- STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI
- DUHURILE ÎN LUMEA NEVĂZUTĂ. RĂUL ŞI BINECUVÂNTĂRILE DIVINE

MOTTO: „FIINȚA UNIVERSALĂ, care este UNITATEA PRIMORDIALĂ, nu este decât NEFIINȚĂ afirmată, în măsura în care este posibilă o asemenea afirmare, care este o primă determinare”[157].

Pentru a înțelege sensurile tainice ale acestui capitol, cred că este nimerit să punem la dispoziția cititorului câteva informații utile despre FIINȚĂ şi NEFIINȚĂ, INFINITUL metafizic, POSIBILITATEA UNIVERSALĂ, UNICITATEA EXISTENȚEI, VIDUL, etc.

Ființa, dacă este definită, în sens universal, ca principiul manifestării, trebuie să spunem de la început că ea nu este infinită, deoarece nu coincide cu posibilitatea totală şi asta cu atât mai mult cu cât FIINȚA, ca principiu al manifestării, cuprinde într-adevăr toate posibilitățile de manifestare, dar numai în măsura în care se manifestă.

Neființa e mai mult decât ființa, e superioară acesteia, decât dacă se înțelege prin aceasta că ea cuprinde ce este dincolo de extensiunea ființei, conținând-o, chiar, în principiu.

Posibilitatea Universală cuprinde deopotrivă ființa şi neființa,

157RÉNÉ GUÉNON - „LES ÉTATS MULTIPLES DE L'ÊTRE” (1932), ED. VEGA, PARIS, 1984.

distincția dintre ființă şi neființă este pur contingentă, pentru că nu poate fi făcută decât din punctul de vedere al manifestării, care ea însăşi este contingență.

Infinitul, datorită caracterului său universal şi nelimitat, nu este susceptibil de a fi definit. Când spunem că posibilitatea universală este infinită sau nelimitată, înțelegem că ea nu este altceva decât infinitul însuşi, considerat sub un anumit aspect, în măsura în care este permis să se spună că există aspecte ale infinitului. Infinitul, pentru a fi infinit, nu poate admite nici o restricție, ceea ce presupune că el este absolut necondiționat şi indeterminat, căci pentru orice determinație este obligatoriu o limitare, prin chiar faptul că lasă ceva în afara ei, anume toate celelalte determinații, posibile în egală măsură.

„Dacă se vorbeşte în mod corelativ de INFINIT şi POSIBILITATE, nu e pentru a stabili între aceşti doi termeni o distincție care n-ar putea exista în realitate; în acest caz INFINITUL este considerat în special sub aspectul său pasiv, pe când POSIBILITATEA este aspectul pasiv ... Posibilitatea universală e nelimitată, ea vrea să o concepi astfel, înseamnă în realitate a te condamna să n-o concepi deloc. O posibilitate de manifestare nu e superioară unei posibilități nemanifestate ..."[158].

Principiul lumii manifestate, el însuşi nemanifestat, este FIINȚA, aşa cum principiul nemanifestării este NEFIINȚA, care nu trebuie confundată cu neantul, lipsit de sens, deci absurd.

„FIINȚA conține deci tot manifestul; NEFIINȚA conține tot nemanifestul, inclusiv FIINȚA însăşi; dar POSIBILITATEA UNIVERSALĂ cuprinde toată FIINȚA şi NEFIINȚA"[159].

VIDUL este unul din aspectele de manifestare ale NEFIINȚEI, adică una din posibilitățile pe care le conține, diferită de posibilitățile cuprinse în FIINȚĂ, aşadar în afara acesteia, chiar considerată în totalitatea sa, fapt ce arată din nou că FIINȚA nu e infinită. Există în univers moduri multiple de existență, fiecare avându-l pe cel potrivit naturii sale.

158 IDEM.
159 IDEM.

„La fel ca UNITATEA (FIINȚA) nu este decât ZEROUL metafizic (NEFIINȚA) afirmat, cuvântul nu este decât tăcerea exprimată; însă ZERO-ul metafizic, deşi este UNITATEA neafirmată, e de asemenea ceva mai mult, la fel şi tăcerea, care îi este un aspect în sensul precizat, nu e doar cuvântul neexprimat, căci trebuie să cuprindă si ceea ce este inexprimabil; adică nesusceptibil de manifestare, deci de determinare în mod distinctiv ...”[160].

SPIRITELE NEVĂZUTE - APARIȚII ŞI SEMNE PREVESTITOARE.

Este o temă urmărită cu multă atenție de ştiințele medicale şi nu numai pentru a găsi explicații la o serie de trăiri extrasenzoriale, oculte, reprezentate prin premoniții, apariții de spirite în anumite momente ale vieții oamenilor sau în strânsă legătură cu evenimente cu impact emoțional puternic. Voi descrie şi o experiență personală trăită într-o misiune efectuată în ITALIA în anii 1980 - 1981, ale cărei explicații îmi scapă şi în prezent, deşi unele indicații duc într-o anumită zonă.

Dar mai întâi să dăm cuvântul unor specialişti în parapsihologie. DANIELA JAFFÉ, ca secretară la INSTITUTUL C.G. JUNG, proaspăt înființat în 1948, a colaborat cu acesta la evaluarea, verificarea şi inventarierea rezultatelor de decenii înregistrate de laborator în studierea fenomenelor spontane ale parapsihologiei.

Concluzia la care a ajuns DANIELA JAFFÉ a fost că de fapt aceste fenomene sunt „*capacități generale aflate în stare latentă, aşteptând momentul propice sau stimulii necesari manifestării”*[161].

C.G. JUNG a fost însă preocupat să întindă cercetările pentru a găsi răspuns la întrebarea care-l frământa, şi anume: în ce condiții psihice au loc fenomenele parapsihologice, sau cum pot fi declanşate „latențele sufleteşti”?

Răspunsul l-a dat în lucrarea „SINCRONICITATEA CA

160IDEM.

161DANIELA JAFFÉ - APARIȚII DE SPIRITE ŞI SEMNE PREVESTITOARE, ED. HUMANITAS, 1999.

PRINCIPIU AL REALITĂȚILOR CAUZALE”[162], prin includerea inconştientului şi regulilor lui în explicarea fenomenelor rămase neexplicate - mai ales a coincidențelor semnificative, a viselor prevestitoare, a aşa-numitei „paceognition”, a „telepatiei”, etc.

Sincronicitatea lui C.G. JUNG este „un *concept făurit pentru a exprima o coincidență sau corespondențe pline de sens între un eveniment psihic si unul fizic, care nu sunt legate cauzal, si vise, gânduri asemănătoare sau identice, care au locuit simultan în locuri diferite. Ele par a fi mai degrabă corelate cu procese arhetipale din inconştient”*[163].

C.G. JUNG explică: *„am ales termenul de sincronicitate pentru că sincronicitatea a două evenimente legate prin semnificație, dar nu în mod cauzal, îmi părea a fi un criteriu esențial*”.

De-a lungul istoriei umanității s-a scris mult despre importanța trăirilor respective pentru om, încercându-se să se ofere de către filosofi, teologi, psihologi, explicații cu fundament ştiințific sau esoteric, căutându-se chei pentru decriptarea înțelesului ocult al acestor fenomene.

Din punct de vedere psihologic, aceste fenomene pot fi numite trăiri arhetipale, deci care au loc în toate timpurile şi toate locurile, ținând de experiența general umană. Ele sunt în strânsă legătură şi interdependență cu structura fundamentală a sufletului.

Cartea DANIELEI JAFFÉ abundă în cazuri individuale sau colective care au avut şansa de a fi actorii sau martorii unor asemenea fenomene pe cât de senzaționale, pe atât de greu de explicat din punct de vedere ştiințific, deşi de-a lungul secolelor s-au obținut unele rezultate încurajatoare în decriptarea omului şi a manifestărilor sale arhetipale, care totuşi rămân în continuare o mare enigmă.

Pentru cititorul interesat, cartea oferă suficiente argumente pentru a fi lecturată cu interes, invitându-ne la reflectare profundă asupra ceea ce reprezintă omul şi legătura sa cu Universul infinit şi

162C.G.JUNG şi W PAULI - „SYNCHRONIZITÄT ALS EIN PRINZIP AKAUSALER ZUSAMMENHÄNGE” şi „NATURERKLÄRUNG UND PSYCHE”, ZÜRICH, 1952.
163DANIELA JAFFÉ - OP. CIT.

cu DIVINITATEA.

Trebuie să menționez şi prelegerea susținută în 1913 de HENRI BERGSON la SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH (LONDRA) cu tema: „Apariția de spirite şi cercetarea psihică", unde arată că: „ ... *dacă iau în considerare numărul enorm de cazuri şi mai cu seamă asemănarea dintre ele, asemănarea lor de familie, concordanța atâtor mărturii independente unele de altele, care toate au fost analizate, controlate şi apoi supuse criticii - atunci eu însumi sunt înclinat să cred în telepatie la fel cum cred, de exemplu, în înfrângerea neinvincibilei ARMADA".*

Lumile superioare, nevăzute, nu pot fi percepute cu cele cinci simțuri cu care a fost înzestrat omul, fiind nevoie de o configurare diferită a mijloacelor noastre de percepție. Vederea cu inima apare când inima înfloreşte şi se deschide lumilor nevăzute, prin rugăciuni, meditație, asceză, căci ea luminează asemenea unei stele, intrând în comuniune cu lumile nevăzute de pe Pământ şi din Ceruri.

„*În acest mod, ajungem să comunicăm cu ființele nevăzute, să ne apropiem de ele pentru a le descifra tainele şi a le înțelege, contopindu-ne tot mai mult cu Mama Natură şi Mama Pământ şi cu ritmurile de evoluție cosmice. A învăța să îngenunchezi în fața Naturii este cel mai mare gest de iubire, de cunoaştere şi smerenie în fața Creației Divine, cât şi a Marelui Creator'*[164].

Am văzut că prin ISIHASM, prin rugăciunea inimii şi invocarea repetată a numelui lui IISUS HRISTOS se atinge o stare de iluminare, când omul se află într-o comuniune directă cu DUMNEZEU, ceea ce-i permite să aibă o cu totul altă viziune asupra lumii văzute şi nevăzute. În acest stadiu poate intra în contact cu entități superioare, ființe divine, pentru că s-a apropiat tot mai mult de starea de îndumnezeire care i-a dăruit-o Marele Creator omului primordial.

Meditația isihastă se deosebeşte de meditațiile yoga sau alte tehnici, care contribuie doar prin exerciții îndelungate şi printr-o alimentație adecvată să stimuleze acele calități latente care zac

164SEBASTIAN STĂNCULESCU - „FIINȚE NEVĂZUTE. STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTALE ŞI SPRIRITELE NATURII". ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC GOLD, 2012.

nevalorificate în om, dându-i mai multă putere de concentrare, forță fizică şi intelectuală.

La maeştrii ZEN, Iluminarea înseamnă a trezi în om Mintea Universală, cu inepuizabila sa zestre, însuşiri şi talente. Conştiința Iluminării, sau „Natura lui BUDDHA", este potrivit maeştrilor ZEN *„mintea minții si conştiința conştiinței, realizarea în plan individual a Voinței Universului, ceea ce duce la o solidaritate a tuturor ființelor şi a unității aflate dincolo de iluzia vieților individuale. Ea este adevăratul sine, principiul călăuzitor, CHIPUL ORIGINAR al omului, ADEVĂRATA lui natură""*[165].

Vorbind despre natura divină a omului şi legătura sa de filiație cu celelalte ființe divine datorată unui Creator comun, putem afirma că, odată cu prima licărire a naturii divine în om, putem vorbi de începuturile moralei, care a fost picurată în ADN-ul nostru de DUMNEZEU, dar pe măsură ce umanitatea a evoluat, gradul de moralitate şi de etică celestă s-a diminuat, fiind diferit în funcție de lărgirea treptată a sferei de interese şi îndepărtare a omului de DUMNEZEU.

A deveni înger sau demon depinde de gradul de desăvârşire spirituală şi de liberul arbitru.

Fiind sursa primă a dragostei şi a sinelui, natura divină dă consistență actelor morale, conduita morală nefiind altceva decât expresia naturii divine în acțiune. Cu toate acestea, deşi toate ființele umane sunt înzestrate cu natura divină, nu toate se desăvârşesc spiritual în acelaşi timp, având acces la comunicarea cu entitățile superioare care populează lumile invizibile, în funcție de gradul desăvârşirii spirituale.

Drama mare a umanității este că oamenii şi-au pierdut încrederea în prezența în fiecare dintre noi a acelei scântei de dumnezeire care trebuie activată prin credință şi o viață corectă, care ne-ar putea permite accesul şi comunicarea cu lumile nevăzute care populează planeta şi universul. Dar pentru aceasta este nevoie, cum spuneam, de a ne trezi din somnul ignoranței şi întunericului în care

165 KAITEN NUKARIYA - „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI".

ne ducem viața, renunțând la cele trei otrăviri care au desfigurat chipul omului arhetipal: pofta, mânia, prostia, la care am putea adăuga şi lenea intelectuală.

Pentru că însăşi temeiul lumii este moralitatea, iar preceptele morale nu fac decât să exprime ordinea firească a lucrurilor, în calitatea de ființe umane avem misiunea divină de a ne angaja permanent şi necondiționat în efortul de a perfecționa lumea în care trăim şi cea viitoare, pentru că scopul vieții este de a scoate la iveală natura originară a omului, dumnezeirea sa prin filiație cu DUMNEZEU-FIUL, Domnul Nostru IISUS HRISTOS.

Promiteam la începutul capitolului că voi prezenta cititorului o situație ce mi s-a întâmplat în urmă cu trei decenii, într-o acțiune operativă de spionaj pe teritoriul ITALIEI.

După o întâlnire cu „SIEGFRID", relație operativă, demnitar iezuit, pe care-l cunoscusem când eram în misiune în Maroc 1977, iar în ianuarie 1980 la BEIRUT, în plin război civil, am realizat o nouă întâlnire, prilej cu care am stabilit ca următoarea întâlnire să aibă loc peste şase luni în ITALIA. De comun acord am convenit un sistem de legătură care să ne permită armonizarea programului.

„SIEGFRID" urma să-mi transmită o vedere la o căsuță poştală din Bucureşti, dacă totul este în regulă şi rămâne stabilită data şi ora deja convenite, cât şi un loc de prezentare.

Nu voi intra în detaliile operațiunii.

„SIEGFRID" a transmis o vedere cu VATICANUL, ceea ce simboliza că lucrează în structurile administrative şi că obține informații utile, deci rămâne în vigoare întâlnirea programată încă de la BEIRUT.

Conform procedurilor, am întocmit raport pentru deplasare în ITALIA pentru reactivarea unor agenți recrutați de un ofițer cu experiență care a fost retras de la post în urma trădării generalului MIHAI PACEPA, cât şi pentru realizarea întâlnirii cu „SIEGFRID".

Față de autoritățile italiene, prezența mea ca diplomat în misiune temporară la ambasada noastră din ROMA era motivată de

rezolvarea unor probleme reale consulare, cât şi pe linia Academiei Române de la Roma, unde de altfel am fost cazat.

Contactele oficiale cu autoritățile italiene împreună cu reprezentantul secției consulare al ambasadei române mi-au permis deplasări în oraş, prilej cu care am verificat traseele de autoapărare împotriva filajului autohton, cât şi locul de prezentare unde urma să realizez contactul vizual cu „SIEGFRID”.

De asemenea, am selecționat şi două locuri de întâlniri de discuții, pentru eventualitatea că vom avea această ocazie. Grupa operativă externă s-a implicat cu discreție în măsurile de verificare a traseelor, stabilind şi eventuale puncte de rupere de filaj, dacă situația impunea acest lucru.

În ziua prevăzută pentru întâlnire, totul a decurs în bune condițiuni până în apropierea locului de prezentare, când din senin a fost sesizat filajul de către şeful grupei operative, care m-a avertizat printr-un semnal de pericol.

Am continuat autoverificarea şi pentru a mă convinge că aşa stau lucrurile, am trecut prin două puncte de rupere de filaj, care m-au convins de astă dată că sunt „curat”.

Am abordat cu atenție următoarea etapă a acțiunii, prezentându-mă la ora fixată la locul de întâlnire, de contact vizual cu „SIEGFRID”. M-am plasat într-o berărie situată vis-à-vis de locul unde trebuia să se prezinte „SIEGFRID”, (terasa unei cofetării). La ora indicată, „SIEGFRID” şi-a făcut apariția, arborând semnalul că totul este în regulă şi putem lua contact fizic.

La rândul meu am arborat acelaşi semnal şi ne pregăteam să realizăm întâlnirea, când spre surprinderea mea şi-a făcut din nou apariția filajul.

Bineînțeles că l-am avertizat pe „SIEGFRID”, care a sesizat şi el acest lucru, având o bogată experiență în munca de spionaj şi operațiuni ilegale, în favoarea VATICANULUI.

În acel moment îți trec prin minte multe gânduri cărora trebuie să le faci față prin decizii rapide şi dacă se poate cât mai inspirate.

Filajul mă căuta pe mine şi „scotocea" zona pentru a mă localiza. În acel moment m-am rugat cu toată ființa Domnului Nostru IISUS HRISTOS să-l apere pe „SIEGFRID" să nu fie interceptat de filaj. Consideram că el este în pericol din cauza poziției sale în structurile VATICANULUI, şi mai puțin eu care mă bucuram de imunitate diplomatică.

Totul a durat câteva secunde care mi s-au părut ani, şi, fără explicație, ca din senin, atât locul în care eram aşezat cât şi locația în care se afla „SIEGFRID" au fost acoperite de un fel de nor, dar care atât mie cât şi lui „SIEGFRID" ne permitea să vedem prin el, însă filajului nu. După „cercetarea" zonei, filajul a părăsit în viteză străzile din jurul nostru, plecând în căutarea mea.

Odată „liniştită" zona, am răsuflat uşurat, i-am mulțumit bunului DUMNEZEU şi am realizat întâlnirea cu „SIEGFRID". Eram curios şi uluit de apariția fenomenului amintit, de aceea prima mea întrebare a fost să aflu de la partenerul meu, erudit teolog, o explicație convingătoare.

„SIEGFRID" mi-a răspuns printr-o întrebare: la ce te-ai gândit în momentul în care ai sesizat pericolul? I-am răspuns sincer că m-am rugat lui IISUS HRISTOS să-l apere pe el, ştiindu-i postura extrem de delicată.

Atunci „SIEGFRID" m-a mângâiat pe mâini şi mi-a spus pe un ton emoționant şi plin de afecțiune că „explicația fenomenului este efectul rugăminții din inimă adresată Mântuitorului nostru, nu pentru a fi eu salvat, ci „SIEGFRID", ceea ce denotă că deşi aparțin unei țări comuniste şi lucrez în spionaj, totuşi sunt un om credincios şi plin de generozitate, ceea ce a plăcut Domnului".

De altfel, „SIEGFRID" mi-a mărturisit că el s-a rugat Domnului ca la rândul meu eu să nu pățesc ceva, explicându-mi că cele două rugămînți s-au întâlnit în acelaşi timp şi l-au impresionat pe IISUS HRISTOS, care a venit în ajutorul nostru.

Tot cu această ocazie, „SIEGFRID" mi-a mărturisit că supervizează activitățile arhivelor VATICANULUI şi că este posibil ca

în viitor să fie numit să le conducă, având acces la documente secrete, la care nu toți membrii Curiei Romane au acces.

M-a asigurat în continuare de tot sprijinul, fiind convins că datorită credinței mele, nici un efort din partea lui nu este prea mare.

La despărțire m-a atenționat că în curând cineva din familia mea va părăsi această lume, dar DUMNEZEU mă va întări şi voi putea merge mai departe.

Afirmația sa m-a şocat, deoarece în urmă cu câteva luni pierdusem pe soacra mea (foarte tânără şi dragă sufletului meu) şi doi frați de-ai tatei foarte apropiați şi bunica din partea mamei. Eram îngrijorat de starea sănătății tatălui meu, pe care-l lăsasem internat în spital, fiind suspect de cancer, dar telegramele primite din Centrală erau liniştitoare. Într-adevăr, la sosirea în țară, tatăl meu a decedat la spital, însă am avut şansa să-l prind în viață.

Despre cazul „SIEGFRID" am scris în detaliu în lucrarea „RECVIEM PENTRU SPIONI", VOL. 2, când m-am referit la serviciul de spionaj al VATICANULUI.

După cum vedeți, credința în DUMNEZEU şi rugăciunea inimii curate ajută inclusiv în spionaj, unde riscul şi relativitatea fac casă bună.

STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI SAU SUFLETULUI

Au constituit din timpuri imemoriale subiecte predilecte pentru marele sacerdot şi pentru inițiații în micile şi marile mistere.

Scriptura sacră a zoroastrienilor „AVESTA" conține, printre altele, prevederi care se referă la: vindecarea bolilor, moarte, căsătorie, înviere, iubirea aproapelui, ultimul om, judecata de apoi, metamorfoza spiritului, sub forma unor dialoguri dintre ZOROASTRU şi un înțelept.

Vom reda câteva din aceste perle de înțelepciune, care

astăzi, mai mult ca oricând, îşi dovedesc actualitatea, într-o perioadă când omenirea îşi caută o altă direcție.

Cele trei metamorfozări ale spiritului: când spiritul devine CĂMILĂ, când CĂMILA devine LEU, când LEUL devine COPIL.

„ ... Ce este mai greu? Se întreabă spiritul robust şi îngenunchează precum cămila şi vrea o încărcătură bună.

Spiritul robust se încarcă cu toate aceste greutăți ca şi cămila, care de îndată ce este încărcată se grăbeşte în deşert. La fel şi SPIRITUL, se grăbeşte spre propriul deşert. Dar, în fundul deşertului cel mai sigur, se împlineşte a doua metamorfoză.

Si atunci spiritul devine LEU şi vrea să cucerească libertatea şi să
fie stăpân pe propriul desert.

Să fie liber, să se opună negației divine, chiar obligației: aceasta este sarcina sau nevoia LEULUI, să se elibereze pentru o nouă creație ... A cuceri acest drept de a crea valori noi este cea mai teribilă cucerire pentru un spirit nerăbdător si respectuos... În realitate, acesta este un act feroce, pentru el, şi-l face animal de pradă ....

Pentru ce LEUL ar visa să fie COPIL? Ce ar putea face COPILUL? Copilul este inocență si uitare, este o roată care se învârte, o primă mişcare, o afirmație sfântă.

Da. Pentru jocul divin al creației, trebuie o sfântă afirmație. Spiritul vrea acum propria sa voință, cel care a pierdut lumea, vrea să-si câştige propria lume".

Vorbind despre această copilărie a umanității, care reprezenta de fapt PARADISUL pierdut, regretatul filosof şi patriot român OCTAVIAN PALER ne-a lăsat câteva cuvinte nemuritoare, pline de înțelesuri tainice.

„ ... Singurul PARADIS pierdut e această copilărie, acest OLIMP în care nu ne mai putem întoarce decât lucizi, căci ne-am pierdut inocența şi puterea de a privi un copac ca pe o poveste... Nici un copil nu este sceptic, toți ne naştem cu darul de a crede în ceea ce descoperă simțurile noastre si în ceea ce ni se propune si, de aceea, probabil, numai atunci putem fi fericiți cu adevărat. Pe măsură ce ne-am îndepărtat de OLIMP, ne-am schimbat, am coborât mai jos, la poalele acestui OLIMP personal, până ne-am văzut despărțiți pentru totdeauna de propria noastră copilărie, al cărei miracol

rămâne unica mitologie adevărată ..."[166].

Despre stările multiple ale spiritului, ființei, reprezentantul cel mai autorizat al esoterismului creştin şi islamic, RENE GUENON scria că: „Nu *este vorba de o simplă multiplicitate numerică, sau chiar mai general, cantitativă, ci de o multiplicitate de ordin «transcedental» sau cu adevărat universal, aplicabilă tuturor domeniiilor care constituie diferitele «lumi» sau niveluri ale EXISTENȚEI, considerate separat sau în ansamblu, cantități sub toate modurile sale ...*"[167].

Multiplicitatea e cuprinsă în unitatea primordială, neîncetând să fie cuprinsă în ea prin faptul desfăşurării ei în mod manifest. Ea există în unitatea însăşi şi neavând decât o existență contingentă în raport cu aceasta, nu poate afecta unicitatea.

„Ființa este una în sine şi, prin urmare, EXISTENȚA UNIVERSALĂ, care este manifestarea integrală a posibilităților sale, e unică în esența şi natura sa intimă; însă nici unitatea FIINȚEI, nici «unicitatea» EXISTENȚEI nu exclud multiplicitatea modurilor de manifestare, de unde indefinitatea treptelor EXISTENȚEI, în ordinul general şi cosmic şi cea a stărilor ființei, în ordinul existențelor particulare"[168].

Potrivit esoterismului islamic, uniciatatea EXISTENȚEI, EXISTENȚA chiar în unicitatea sa comportă o infinitate de trepte, corespunzătoare tuturor modurilor manifestării universale (ideatică în fond existența însăşi) şi această multiplicitate indefinită a treptelor EXISTENȚEI implică tot o manifestare a multiplicității de stări indefinite posibile.

Fiecare stare de manifestare a unei ființe corespunde unei trepte a EXISTENȚEI.

În NEFIINȚĂ nu poate fi vorba de o multiplicitate de stări, deoarece aceasta este esențialmente de domeniul indiferenției şi chiar al necondiționatului: necondiționatul neputând fi supus determinărilor unului şi multiplului, iar indiferențierea nu poate exista distinctiv.

166 OCTAVIAN PALER -„MITOLOGII SUBIECTIVE", ED. EMINESCU, 1975.
167 RENE GUENON - „LES ETATS MULTIPLES DE L'ETRE", (1932).
168 IDEM.

Stările de nemanifestare sunt de domeniul NEFIINȚEI, iar cele de manifestare, aşa cum am văzut, țin de domeniul FIINȚEI, considerată ca integralitatea sa.

Ierarhizarea stărilor multiple în realizarea efectivă a ființei totale permite înțelegerea, din punct de vedere metafizic, a ceea ce se numeşte în general „ierarhiile spirituale", adică ierarhii diferite de om şi diferite între ele, ca şi cum fiecare grad ar fi ocupat de ființe speciale, limitate la stările corespondente. Stările „angelice" sunt stări supra-individuale, care constituie manifestarea informală, însă nu li se pot atribui nici una din facultățile de ordin individual, nu pot fi înzestrate cu rațiune, ele pot avea doar o inteligență pur intuitivă, acționând la cuvântul Marelui Creator, transmițând mesajele acestuia.

„*Tot ceea ce se spune în mod teologic despre îngeri poate fi spus în mod metafizic despre stările superioare ale ființei, la fel cum, în simbolismul astrologic al Evului Mediu, «cerurile», adică diferitele sfere planetare şi stelare, reprezintă aceleaşi stări, de asemenea gradele inițiatice corespunzătoare realizării lor; şi la fel, «cerurile» şi «infernurile» reprezintă stările superioare sau inferioare în raport cu starea umană*"[169].

Referindu-se la esoterismul operei lui DANTE, nu putem trece neobservat faptul că, în partea dedicată PURGATORIULUI, cele trei părți ale poemului se termină cu acelaşi cuvânt, „stelle", pentru a afirma importanța cu totul particulară pe care DANTE o acordă simbolismului astrologic.

Ultimele cuvinte din „INFERNO", „riveder le stelle", se referă la reîntoarcerea la starea proprie omului, de unde este posibil să se perceapă această stare ca o reflectare a stărilor superioare. Versul de final al „PURGATORIO'explică ceea ce am prezentat mai sus.

Cât despre versul final din „PARADISO": „L'Amor che move il Sole e l'altre stelle", acesta desemnează, ca un ultim termen al „voiajului divin", centrul divin, care este potrivit lui Aristotel „motorul" tuturor lucrurilor.

Revenind la ierarhiile spirituale, menționăm că acestea sunt

169RENE GUENON - „L'ESOTERISME DE DANTE", ED. GALLIMARD, 1957.

ansamblul stărilor FIINȚEI superioare individualității umane, în special stările informale sau supra-individuale, realizabile pentru ființă pornind de la starea umană, chiar în cursul existenței sale corporale terestre.

„Ființa se realizează numai prin cunoaştere, în alt mod nu se poate realiza. Cunoaşterea adevărată fiind imediată, poate fi mai mult sau mai puțin completă, mai mult sau mai puțin adevărată sau profundă, dar nu poate fi esențial relativă ... Cunoaşterea relativă nu este altceva decât, metafizic vorbind, cunoaşterea relativului sau contingentului, deci ceea ce se aplică manifestatului; însă valoarea acestei cunoaşteri, în interiorul propriului ei domeniu, şi nu aşa cum o înțeleg cei ce vorbesc de relativitatea cunoaşterii” ... „Cunoaşterea si adevărul nu sunt decât ceea ce am numi «aspecte ale INFINITULUI». Cunoaşterea şi FIINȚA sunt cele două fețe ale aceleiaşi realități, termenul «ființă» nu trebuie luat decât în sensul său analogic şi simbolic, deoarece cunoşterea trece dincolo de FIINȚĂ”[170].

MIHAI VÂLSAN[171], cunoscut ca unul dintre cei mai mari maeştri contemporani ai esoterismului islamic, convertit la islam sub numele SHAZKN MUSTAFÂ IBN al AZIZ, este continuatorul ales şi calificat al operei guenoniene.

Vorbind despre doctrina Sinelui Universal şi al stărilor multiple ale ființei, arată că: *„învățații recunoscuți ai Bisericii Creştine sau maeştrii vieții spirituale creştini, nu sunt împotriva acestei doctrine, şi dacă nu o profesează deschis, cel puțin nu o exclud”.*

Psalmul 81 spune: *„Eu am zis: DUMNEZEI sunteți, şi toți fii ai Celui Preaînalt”.*

Atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament avem definiția principală a ființelor, iar Sfântul DIONISIE AREOPAGITUL ne învață că: *„Noi suntem tipuri sau exemplare ale rațiunilor creatoare”.*

Sfântul AUGUSTIN vine cu o precizare importantă: *„Veşnicul Adevăr a făcut toate lucrurile ce sunt în timp, cărora le vedem cu ochiul sufletului «forma» conform căreia suntem şi facem ceea ce facem în noi sau în corpuri cu dreaptă şi adevărată rațiune”.*

170 RENE GUENON - „LES ETATS MULTIPLES DE L'ETRE”.

171 MIHAI VÂLSAN - „STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI ÎN CREŞTINISM” (n.1907-d.1974). Este inițiatorul studiilor akariene moderne, dăruindu-ne, cu fiecare traducere a textelor marelui maestru al esoterismului islamic, o adevărată „enciclopedie” a învățăturilor sufite.

MIHAI VÂLSAN citează în lucrarea menționată pe Sfântul TOMA D'AQUINO, care afirma că: *„DUMNEZEU este cauza primă exemplară a tuturor lucrurilor... trebuie spus că în Înțelepciunea Divină sunt conținute rațiunile tuturor lucrurilor pe care le-am numit idei, prin care se înțeleg formele exemplare existente în Înțelepciunea Divină ... DUMNEZEU însuşi este Primul Exemplar al tuturor lucrurilor ... Nu printr-o asemănare de specie ajung creaturile să fie asemănătoare lui DUMNEZEU, ci prin faptul că reprezintă rațiunea aflată în inteligența*
LUI, aşa cum casa materială reprezintă casa concepută de inteligența arhitectului ...".

JAN van RUYSBROECK scria: *„În toți oamenii aflăm, chiar prin natura lor, o întreită unitate, care, în plus, la cei drepți este supranaturală.*

Prima şi cea mai înaltă unitate a omului este cu DUMNEZEU, căci toate creaturile sunt legate de această unitate divină; cât priveşte esența, viața şi conservarea ei, dacă, sub acest raport, s-ar separa de DUMNEZEU, ele ar cădea în nimic şi ar deveni neant.

A doua unire, există în noi prin natură; este de fapt aceeaşi unitate pe care o avem în DUMNEZEU, dar luată din punct de vedere activ, în loc să fie luată din punct de vedere esențial. Si spiritul este o întregime în ambele unități, în totalitatea substanței sale. Din această unitate provin: memoria, inteligența, voința şi orice posibilitate de activitate spirituală. Sufletul poartă aici numele de SPIRIT.

A treia unitate, aflată în noi prin natură, este de domneiul puterilor inferioare şi îşi are sediul în inimă ca principiu şi sursă a vieții animale. Din activitatea inimii se revarsă activitățile corpului şi cele cinci simțuri.

Aceste trei unități, care sunt în om prin natură, este ca o împărăție şi un lăcaş veşnic, sunt împodobite şi luate în stăpânire de virtuțile morale unite cu milostenia şi viața activă; dar podoaba cea mai demnă şi mai fericită este dată de o viață contemplativă interioară.

Unitatea inferioară aflată în corp este stăpânită în mod supranatural prin practicile exterioare, îndeplinite conform virtuților morale, după exemplul lui IISUS HRISTOS şi al Sfinților Săi.

A doua unitate, aflată în spirit şi cu totul spirituală, este împodobită şi stăpânită de supranatural, de cele trei virtuți teologice: credința, nădejdea, dragostea.

A treia unitate, cea mai elevată, deşi este în mod esențial în noi, o avem în chip supranatural atunci când, în toate lucrările

noastre virtuoase, este intenția noastră de proslăvire a lui DUMNEZEU şi când aflăm pacea în EL, mai presus de toate lucrurile şi mai presus de noi

1QQ

înşine... . [172]

Vorbind despre ipotetica „discontinuitate" între treptele omului şi îngerului, JAN van RUYSBROECK ținea să precizeze: „Aşa *cum vedem, mulți oameni atât de grosolani şi de o natură atât de josnică încât nu par să fie altceva decât animalele, la fel trebuie să afirmăm şi să credem cu fermitate că există şi suflete de o natură atât de nobilă şi de elevată încât ating treapta de înger; altfel umanitatea nu s-ar mişca în sensul ascendent precum în celălalt, ceea ce nu se poate"*[173].

ARISTOTEL numeşte aceste ființe divine, iar DANTE arată că: *„Bunătatea lui DUMNEZEU este primită în moduri diferite de substanțele distincte, adică de îngeri, ce sunt lipsiți de materie grosieră şi aproape diafan prin puritatea formei lor, şi de natura umană, care este liberă în parte şi înlănțuită în parte ...*".

Problema Sinelui Universal şi a stărilor multiple ale ființei este tratată de Sf. DIONISIE AREOPAGITUL în lucrarea „NUMELE DIVINE" astfel: *„Fiindcă DUMNEZEU există în chip supra-esențial, EL dă existență tuturor celor ce sunt şi aduce la existență pe toate ființele. Se spune că Cel Unu, care există, se multiplică prin producerea din EL a existenței celor multe, dar rămânând întru nimic mai puțin EL şi UNUL în actul multiplicării, nediferențiat în procesul de emanație şi deplin în diferențiere prin faptul că EL transcede, în chip supra-substanțial, existența tuturor lucrurilor*"[174].

Despre „facultatea de înțelegere comună omului şi îngerului", DANTE formulează clar situarea ierarhică a DOAMNEI- FILOSOFII (Înțelepciunea lui DUMNEZEU) astfel: *„Se vede astfel că această doamnă aparține înainte de toate lui DUMNEZEU, şi în mod secundar altor inteligențe separate printr-un act neîntrerupt al vederii;*

172JAN van RUSYBROECK (1293-1381), discipol al lui MAISTER ECKHART, ocupă un loc important în mistica creştină flamandă. Oprele sale sunt inspirate din cele ale doctrinelor Sf. DIONISIE AREOPAGITUL. A fost sanctificat în 1908 de PAPA PIUS XII. Opera sa, „L'ORNEMENT DES NOCES SPIRITUALLES", scrisă în flamandă, a fost tradusă în franceză în 1891, din care am dat citatul, este o capodoperă a literaturii teologice. Alte lucrării: „LES SEPT CLÔTURES", „LE LIVRE DE LA PLUS HAUTE VERITÉ".

173IDEM.

174DIONISIE AREOPAGITUL - „DESPRE NUMELE DIVINE. TEOLOGIA MISTICĂ". Trad. CICERONE IORDĂCHESCU şi THEOFIL SIMENSCHY, INSTITUTUL EUROPEAN, IAŞI, 1993.

deabia apoi ea aparţine inteligenţei umane ce nu o poate vedea decât în mod discontinuu; Fiinţa acestei DOAMNE place atât de mult Celui ce i-a dat-o, încât EL rânduieşte VIRTUTEA neîntrerupt în adâncul său, mult dincolo de putinţa naturii noastre, pe care o face frumoasă şi virtuoasă"[175].

Tot DANTE precizează că: „*Primul Agent, DUMNEZEU, îşi imprimă VIRTUTEA în anumite lucruri printr-o rază directă, iar în altele îşi reflectă SPLENDOAREA; astfel în Inteligenţele pure, Lumina divină străluceşte fără intermediar, iar în celelalte ea se răsfrânge prin aceste Inteligenţe iluminate* iniţial"[176].

Împreună cu AVICENNA, DANTE formulează o doctrină a treptelor ierarhice ale Luminii în corespondenţă cu treptele existenţei universale: LUCE, ca LUMINĂ, este PRINCIPIUL; RAGGIO, în măsura în care ea radiază şi este intermediară între PRINCIPIU şi primul corp la care ajunge; SPLENDORE în măsura în care este răspândită asupra altei părţi luminate de ea.

În „CANZONE", DANTE oferă următoarele explicaţii: „*Acolo unde vorbeşte, ea coboară din cer, adică acolo unde Înţelepciunea Divină este în act - iubirea efectivă a ei - coboară un gând ceresc în care se vede bine că aceasta (FILOSOFIA) este mai mult decât o lucrare umană. Cuvântul spune: «din aer» pentru a face să se înţeleagă că, nu doar ea (FILOSOFIA), ci şi gânditorii ce o induc sunt mult deasupra lucrurilor joase şi terestre*

În note anexe la prezentul capitol cititorul poate consulta o serie de lucrări care fac referire la subiectele abordate.

SINELE este o fază a spiritului care se poate manifesta numai în cadrul vieţii comunicate, ca parte a ei, de natură psihospirituală şi psihoenergetică.

„*Sentimentul de sine al copilului se critalizează prin atitudinea mamei faţă de pruncul ei... Sinele latent este acel nucleu din străfundurile spirituale ale fiinţei omeneşti pe care nu-l putem confunda cu nici una din configuraţiile care nu-l pot epuiza. Criza sinelui şi chiar pierderea de sine se pot manifesta la cei care îşi pierd credinţa. Sf. AUGUSTIN spunea: «În mine erai, Doamne, si eu eram*

175MIHAI VÂSLAN - „STĂRILE MULTIPLE ALE FIINŢEI ÎN CREŞTINISM".

176ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂŢII", ED. MICA VALAHIE, 2007.

în afara mea si nu te-am cunoscut»"[177].

Perfecționarea sinelui este marea operă, începutul şi sfârşitul înțelepciunii, este darul şi finalitatea Marii Opere. Omul atingând această stare de desăvârşire este de mare folos semenilor săi, pentru el însuşi, şi darul cel mai de preț care exprimă devoțiunea pentru DUMNEZEU.

„Împotriva ignoranței dogmatice a apărut figura luminoasă a Marelui Înțelept al adevărurilor uitate, Contele de SAINT-GERMAIN, care a adus umanității lumina vie a Soarelui filosofic, care aduce o rază de speranță setei de cunoaştere prin desăvârşire spirituală a omenirii, punând la baza ei mutarea non-sinelui în Sine, colorarea vieții exterioare cu harul interior; proiectarea sufletului pe mediul fizic; sublimarea răului în bine; multiplicarea frumuseții, iubirii şi adevărului, iar la final înțelepciunea care va colora întreaga lume"[178].

Ființa ca principiu al manifestării este identică Dumnezeului personal al religiilor, simbolizat de Unitatea primordială.

RÉNÉ GUENON afirmă că *„pentru a nu-şi limita posibilitățile, Ființa şi le manifestă prin intermediul esenței («purusha») şi substanței universale («prakriti»), sub forma unei multiplicități de stări, care sunt tot atâtea lumi, comportând tot atâtea modalități, în funcție de ansamblul condițiilor care le limitează existența"*[179], iar în altă lucrare subliniază că: *„ansamblul manifestării ființei este format din trei lumi: spirituală (spiritus), subtilă (anima) şi corporală (corpus), omul însuşi fiind o ființă care le integrează, împreună cu PRINCIPIUL şi Creația formează o triadă (DEUS, HOMO, NATURA)"*[180].

Visul este o stare de modificare a conştiinței, care permite accesul la o sursă de informații în scop de îndrumare în acțiuni ce urmează a fi săvârşite în viitor.

SIGMUND FREUD considera visul ca fiind: *„calea regală de descifrare a inconştientului, este un mesager care aduce informații din inconştient, este o comunicare directă şi personală plină de sens. Visele premonitorii le găsim în scrierile biblice, cât şi în Cărțile Sacre*

177IDEM.

178CONTELE DE SAINT-GERMAIN - „TRINOSOFIA - Sfânta şi întreita înțelepciune", ED. HERALD, 2012.

179RÉNÉ GUÉNON - „LA CRISE DU MONDE MODERNE", ED GALLIMARD, 1946.

180RÉNÉ GUÉNON - „OMUL ŞI DEVENIREA SA DUPĂ VÊNDÂNTA".

ale Orientului şi Occidentului, când erau considerate în antichitate ca fiind expresia «voinței zeilor» (Oracolele, Vedele, etc.)"[20&].

Visul poate fi considerat o gândire prelogică exprimată prin imagini. În experiența extatică, spiritul poate să participe la o realitate superioară şi universală, care poate avea ca obiect DIVINITATEA.

Visul anticipativ, profeție, premonitoriu, este unul din marile mistere ale creierului uman, este purtătorul de cuvânt al inconştientului, căruia i se atribuie gândirea onirică ca modalitate principală de expresie. Visul premonitoriu este legat de existența unei Surse inteligente, în care este înscrisă anticipat informația.

De-a lungul vieții am avut parte de multe momente în care s-a manifestat visul premonitoriu, dar cel mai recent datează din luna martie 2013, când am visat că *eram invitat în locuința unde mi-am petrecut peste două decenii, întrucât s-a anunțat o doamnă care ar intenționa să o cumpere şi trebuie să discutăm detaliile.*

Este nevoie de o mică explicație pentru ca cititorul să înțeleagă contextul. Casa în care am locuit şi am cumpărat-o legal în 1997 în baza Legii 112, a fost revendicată de proprietar care a rămas ilegal în străinătate. După procese care s-au întins pe durata a 13 ani, în octombrie 2012 s-a dat hotărâre definitivă şi irevocabilă în favoarea noastră.

Aşteptam cu nerăbdare să ni se trimită de la instanță hotărârea şi motivația scrisă, fapt ce întârzia ca de obicei să apară. În noaptea de joi spre vineri am avut acest vis, pe care voi continua să-l dezvălui.

Aşa cum era de aşteptat, m-am deplasat la locuință, unde m-a întâmpinat sora mea şi cu o doamnă în vârstă îmbrăcată într-o ținută vestimentară mai mult decât modestă. Am început să discutăm, doamna [181] *m-a întrebat dacă avem documentele în regulă si dacă putem realiza tranzacția, dânsa fiind interesată să cumpere casa. Pe un ton amiabil i-am explicat că totusi este vorba de o sumă destul de mare, la care doamna, zâmbind, mi-a spus să nu-mi fac griji, că este un om de afaceri prosper, chiar dacă vestimentația*

181SIGMUND FREUD (SIGISMUND SCHLOMO FREUD), 1856-1939. Neurolog austriac, sondatorul psihanalizei, ştiința inconştientului, care a fost introdusă ca nouă disciplină de ştiințele umane în 1920. „L'INTERPRETATION DES REVES" (1900), ED. PUF, 2005 .

indică cu totul altceva.

Mi-a explicat, după consultarea documentelor de cadastru, că a observat unele neconcordanțe între măsurătorile înscrise în documente si cele efectuate de ea, care erau în favoarea noastră, si ne roagă să nu mai refacem cadastrul si să rămânem la cifrele existente, diferența să o considerăm ca o scădere a prețului discutat inițial, ca rezultat al negocierilor... Am fost de acord... Aşa se termină visul.

A doua zi i-am telefonat sorei mele, i-am povestit visul şi i-am spus că sunt convins că în aceeaşi zi vom primi telefon de la avocat să ne anunțe că se află în posesia hotărârii instanței mult aşteptată.

Exact aşa s-a întâmplat, iar eu am descifrat că acea „doamnă" poate că a fost Sfânta Vineri sau Maica Domnului, căreia în numeroase rânduri i-am înălțat rugăciuni. Dar surpriză! Deşi am găsit un cumpărător, nu am putut încheia tranzacția din cauza cadastrului.

Toate aceste lucruri despre vise vin să consolideze ideea că: inițial, omul a trăit în sacru, într-o legătură directă şi permanentă cu DIVINITATEA şi ființele divine, cu care comunica. Este perioada magică a gândirii. Odată cu pragul cunoaşterii, teritoriul sacrului s-a îngustat şi se îngustează tot mai mult, în favoarea profanului, omul modern îndepărtându-se de Marele Creator, pe care-l provoacă şi chiar îl înfruntă demonstrând că otrava trufiei s-a răspândit repede, amenințând însăşi Creația. Dumnezeu, în imensa sa iubire față de om, aşteaptă răbdător ca omul să-l recunoască pe Dumnezeu, cu care se află în raport de filiație prin intermediul Domnului Nostru IISUS HRISTOS. Astfel, omul modern şi-a pierdut inocența copilăriei, când se afla în dialog permanent cu DUMNEZEU şi în armonie cu legile UNIVERSULUI şi ale naturii la care era conectat şi se simțea ca parte a Creației Divine.

„*Starea de vis este una din modalitățile de manifestare a ființei umane, corespunzând părții subtile (adică necorporale) a individualității sale si în care această ființă produce o lume ce provine în întregime din ea însăsi si ale cărei obiecte constau exclusiv din concepții mentale, adică din combinații de idei îmbrăcate în forme subtile, aceste forme depinzând de altfel în mod substanțial de forma subtilă a individului însusi, în care obiectele ideale ale visului nu sunt*

în definitiv decât tot atâtea modificări accindentale si secundare"[182].

Visul trebuie privit ca un mod de realizare pentru posibilitățile care, deşi aparțin domeniului individualității umane, nu sunt susceptibile să se realizeze în mod corporal.

Visul este mijlocul prin care se poate identifica cu alte ființe, fără a înceta să fie ființă umană aflată în stare subtilă.

Ceea ce determină realitatea acestei lumi a visului e doar conştiința individuală, considerată în toată desfăşurarea sa, în toate posibilitățile de manifestare pe care le cuprinde.

Această conştiință, considerată în ansamblul său, cuprinde această lume a visului cu acelaşi titlu ca şi pe toate celelalte elemente ale manifestării individuale.

Conştiința este ceva particular, fie stării umane, fie altor stări individuale, mai mult sau mai puțin analoage acesteia.

Subconştientul şi supraconştientul nu sunt în realitate decât simple prelungiri ale conştiinței, care nu pot fi asimilate cu inconştientul, aşadar cu ceea ce este în afara conştiinței, ci, dimpotrivă, trebuie cuprinse în noțiunea completă a conştiinței individuale.

Mentalul este ceea ce există în mod special în om, ceea ce nu are în comun cu ființele non-umane.

Ființele angelice sunt stările supra-individuale ale manifestării, adică cele ce aparțin manifestării informale.

Facultatea mentală unită în mod ditrect cu conştiința îi aparține propriu-zis gândirea individuală, care este de ordin formal (rațiunea, memoria, imaginația), nefiind inerentă intelectului transcendent, ale cărui atribute sunt în mod inerent formale.

Deosebirea dintre intelect şi mental constă în faptul că primul este de ordin universal, pe când cel de-al doilea este de ordin individual.

Este interesant pentru cititor un exemplu de vis descris de HUANG-ZI, care explică în mod simbolic aceste forme de

182RENE GUENON - „OMUL ŞI DEVENIREA SA DUPĂ VENDÂNTA", CAP XII.

manifestare ale conştiinței: „ ... *Odinioară, o noapte, am fost fluture ce zbura fără griji încoace si încolo; când m-am trezit, eram HUANG-ZI. Cine sunt eu în realitate? Un fluture ce visează că este HUANG-ZI sau HUANG- ZI ce-şi imaginează că a fost fluture? În cazul meu, există doi indivizi reali? A avut loc o transformare reală a unui individ în celălalt? Nici una, nici alta; s-au petrecut două modificări ireale ale ființei unice, a normei universale, în care toate ființele în toate stările lor sunt una"*[183] .

A înțelege conştiința înseamnă a te cunoaşte pe tine însuți, înseamnă a înțelege Universul. Dacă Universul era în afara conştiinței, eu n-aş fi avut conştiință şi nu l-aş fi putut iubi pe Marele Creator. Totul este spirit. Spiritul, după cum am văzut, e conştiinta mai multor universuri.

„ ... *Conştiința nu se opune materiei, ci o constituie, ci din contră, singură o sufocă. Universul nu face decât formele conştiinței şi interacțiunile lor. Informația dată prin conştiință este considerată ca o îngustare a cunoaşterii*", susține THERESE BROSSE. [211]

„*Conştiință - energie, este cheia structurii umane, este în mod obligatoriu parte a Universului, pentru că amândouă sunt aspecte ale aceleiaşi manifestări...* "[212], continuă autoarea.

În concluzie, conştiința ca parte a Universului este o realitate, dar nu fizică, o cunoaştem, asta nu înseamnă că nu este reală.

După aceste subcapitole mai complicate, vom face o incursiune în lumea nevăzută a DUHURILOR, unde BINELE şi RĂUL se apropie şi se resping, conform Legii Universale a atracției, sunt YIN-YANG, şi a dualismului.

Pentru aceasta vom face recurs la unele texte ale cărților sacre ale Orientului şi Occidentului, cât şi la opinia unor filosofi, spiritişti, teologi.

Ne vom referi mai întâi la cele 17 imnuri (GATHAS), lăsate moştenire umanității de către ZOROASTRU, ce conțin elemente esențiale ale doctrinei sale şi au la bază principiul dualismului: BINE-

183 HUANG-ZI - CAP II.

THÉRÈSE BROSSE - „LA CONSCIENCE - ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS", ED. PRESENCE.

IDEM.

RĂU, reprezentat mitologic prin existența pe de o parte a spiritelor luminii şi binelui (AHURA), iar pe de altă parte de spiritele întunericului şi răului (DEVELE).

„*AHURA-MAZDA, DUMNEZEUL LUMINĂ VEŞNICĂ, zeul luminii binelui, stă la baza religiei mazdeene. ANGRA - MAINYU sau AHRIMAN este zeul întunericului şi răului*." Mazdeismul este considerată cea mai veche religie, iudaismul şi creştinismul datorând mult lui ZOROASTRU şi doctrinei sale.

În lumea nevăzută, spunea ZOROASTRU, „*locuiesc şapte diavoli care corespund celor şapte sfinți ARHANGHELI, fiecare duh bun îşi are oponentul său, tot aşa cum fiecare idee bună a omului are şi paralela rea, iar DUMNEZEU este nu numai creatorul BINELUI, dar şi al RĂULUI; EL este Domnul Spiritului şi Materiei, este ZEU al ADEVĂRULUI şi minunii; scopul său este să-l conducă pe om prin Sfânta SEPTADĂ la împlinirea conştiinței de DUMNEZEU*

Scriptura sacră a zoroastrienilor, *„AVESTA",* conține următoarele versuri, care vorbesc despre duhurile bune şi rele: „*Un duh este bun, celălalt este rău, înțelepții vor alege corect. Neînțelepții nu vor alege astfel şi se vor rătăci",* iar despre DUMNEZEU spune că: „*EL a creat toate făpturile spre bunăstare, care este VOIA LUI, şi este necesar, de obicei, să se promoveze ceea ce constituie dorința lui DUMNEZEU, pentru ca dorințele noastre să se împlinească".*

PITAGORA admite că: „*Spiritul omului sau intelectul ține de DUMNEZEU, de natura sa nemuritoare, indivizibilă, absolut activă, căci acest SPIRIT este ceea ce-l mişcă în el însuşi".* El numea corpul „*partea divizibilă, muritoare, pasivă, iar ceea ce numim SUFLET este strâns legat de SPIRIT şi formează al treilea element intermediar, care provine din fluidul COSMIC. În centrul Universului se află FOCUL SACRU, simbolizând SPIRITUL CONŞTIINȚEI DIVINE UNIVERSALE".*

În „MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ"[184] se vorbeşte astfel despre cele două duhuri care sălăşluiesc în om: „*Înainte de tot ceea ce vedem să fie făcut, DUMNEZEU a rânduit lucrarea lor, a hotărât firea lor, iar apoi acestea au primit un loc în lume potrivit planului minunat rânduit de DUMNEZEU. Nimic nu poate fi schimbat, căci în mâinile Sale stă cârmuirea tuturor lucrurilor. Si doar DUMNEZEU este cel care le este sprijin în tot ce le este de*

184„MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ" (iii, 13- iv, 26), ED. HERALD, 2007.

trebuință. Iar DUMNEZEU a creat omul să cârmuiască si să stăpânească lumea şi a pus în el două duhuri, a căror călăuzire trebuie să meargă până la judecata de pe urmă. Acestea sunt duhul adevărului şi al stricăciunii. Temeiul adevărului se află în Fântâna Luminii, iar cel al stricâciunii în Izvorul Întunericului ... Cu toate acestea, DUMNEZEUL lui ISRAEL şi ÎNGERULUI ADEVĂRULUI sunt totdeauna acolo spre a da nădejde fiilor luminii... Un duh al smereniei, răbdării, milei fără margini, bunătății fără sfârşit, pătrunderii, înțelegerii, un duh al puterii dumnezeieşti ... Între cele două duhuri, EL a aşezat o vrajbă veşnică ... Până acum duhul adevărului şi cel al stricăciunii s-au luptat în sufletul omului... Dar DUMNEZEU va curăți toate faptele oamenilor în cazanul adevărului său, ... ca apa, apa curățirii, EL va pogorî asupra lor duhul adevărului pentru a-i izbăvi de toate nelegiuirile şi de toate murdăriile cu care au fost atinşi de stricăciune; la urmă, fiind făcuți drepți, oamenii vor ajunge la cunoaşterea dumnezeiască şi la înțelepciunea copiilor cerului, şi fiind făcuți să se căiască de faptele lor netrebnice, vor fi înzestrați cu vederea lăuntrică ...".

Potrivit lui CHARLES RICHET, „*existența duhului este trasată de la început, adică trecutul, prezentul şi viitorul nesfârşit sunt orânduite, predestinate ... Lumea duhurilor se împarte în trei categorii: duhuri umanizate, astralizate şi divinizate, care reflectă de fapt gradul lor de evoluție şi desăvârşire spirituală. Duhul fiind nemuritor are o vechime foarte mare, se poate confunda cu eternitatea nemărginită*"[185].

„*Duhurile oamenilor evoluați spiritual, în timpul şederii lor în spațiul de aşteptare pentru a primi o nouă «misiune» de reîncarnare şi de călătorie în jos, pentru a popula pământul, duc o viață de studii, de analize si concluzii, sunt fericite datorită vibrației eterului, culorii şi muzicii lui. Toate simțurile duhului: auzul, văzul şi puterea înțelegerii s-au amplificat, iar deplasarea lui în spațiu se face ca fulgerul, iar vederea îi permite să scruteze zările depărtate ale abisurilor cereşti. Se spune că sufletul se bucură de o viață sublimă, plină de forme,*

185CHARLES RICHET - „PREZICEREA" (citată de SCARLAT DEMETRESCU în lucrarea „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI"). (n.1850-d.1935) psiholog francez, laureat al Premiului NOBEL pentru biologie (1913) şi Preşedinte al Societății franceze de Eugenie. „La selection humaine. L'homme stupide", (1913).

având un câmp de acțiune infinit. Aceste spirite au trecut într-adevăr din moarte în viață"[186].

Văzduhurile sunt pline de o infinitate de duhuri, care ca şi albinele sau furnicile sunt o comunitate în care fiecare îşi are rolul şi locul bine orânduit. Spiritele nu lenevesc în spațiu. Asistăm deci la o diviziune a muncii aşa cum este în cer care a fost proiectată şi pe pământ. Drept urmare, vom întâlni spirite fizicieni şi chimişti cereşti care au drept preocupare prioritară studierea mediului în care plutesc şi trăiesc; sunt savanți şi medici spațiali care studiază anatomia şi fiziologia corpului sufletesc, aprofundând cercetarea raportului dintre corpul spiritual şi corpul fizic sau carnal.

Toate inovațiile, invențiile, descoperirile realizate pe pământ se datorează sugestiilor şi influenței duhurilor cu îndeletniciri în diverse domenii ale ştiinței. În domeniul medical sunt medici cereşti „întrupători" care se ocupă de procesul de întrupare a spiritului, iar alții „destrupători" care se ocupă de desfacerea legăturilor care ne mai leagă trupul spiritual de cel carnal, fizic. Sunt spirite care îndeplinesc misiunea de preoți cereşti care populează lăcaşele de cult de pe pământ, oferind în lumea invizibilă, alături de preoți, slujba în armonia celestă a cerului divin. Există în fiecare lăcaş de cult un duh alb din ceata preoților şi călugărilor cereşti, care va deveni protectorul acelei biserici sau loc de rugăciune.

Viața duhului în eternitate e o şcoală continuă, trebuind să învețe despre tot ceea ce a creat FIINȚA SUPREMĂ, DUMNEZEU, principiile care guvernează lumile create de TATĂL CERESC şi în primul rând iubirea sub toate formele ei, aplicată de la cea mai mică particulă a materiei, la întregul COSMOS.

Părintele ARSENIE BOCA, vorbind despre răutate şi duhurile rele, spunea: „*Răutatea este o osândă, o moarte anticipată, care chinuie firea, dar nu e naturală, e o intrusă, o venetică. Pe aceasta vrea DUMNEZEU să o izgonească din fire, dar cu ajutorul omului, care a introdus-o în fire; i-a dat deci omului apostolia acestei misiuni ... Duhul rău caută odihnă, pe care n-o găseşte în pustii, ci*

numai în inima omului. Deci, inima şi mintea pot fi: odihna lui DUMNEZEU şi chinuirea duhurilor rele, sau odihna duhurilor rele şi chinuirea lui DUMNEZEU"[187].

Chipul omului se strică dacă îşi sterge chipul lui DUMNEZEU din sufletul său. Omul, căutând pe DUMNEZEU, se caută pe sine însuşi, caută omenirea sa, aspirația sa spre desăvârşire spirituală.

„*Sufletul omului suferă chinurile naşterii, când se naşte DUMNEZEU într-însul. Această naştere a lui DUMNEZEU în sufletul omului constituie naşterea autentică a omului. Ea reprezintă mişcarea iubirii lui DUMNEZEU spre om, răspunsul la nostalgia ce o are omul după DUMNEZEU"*[188].

Existența duhurilor rele este afirmată de IISUS HRISTOS şi însuşită de BISERICA CREŞTINĂ, care s-au luptat cu duhurile rele ce reprezintă ceata îngerilor căzuți la sfatul lui LUCIFER, începătorul trufiei de a fi mai presus de DUMNEZEU, cel care l-a înfuntat pe DUMNEZEU. Sunt ființe spirituale decăzute, care antrenează decăderea, penetrând fără piedică materia vie sau moartă a lumii nevăzute. Ele se cuibăresc în sufletul omului tulburându-i mintea şi inima, îndemnându-l la lucruri josnice, la violență, viciindu-i întregul sistem imunitar.

„*Odată intrat în om, duhul rău se multiplică într-o adevărată legiune, distrugând umanitatea, omul fiind transformat în bestie"*[189].

Duhurile rele intră în oameni prin: pomenirea lor, ca pedeapsă pentru răutățile şi păcatele comise, dar prin post şi rugăciune, prin pocăință şi smerenie, omul poate alunga din suflet şi din trup duhurile rele, diavolii.

DIAVOLUL, DRACUL, SATAN, LUCIFER sunt numele duhurilor rele care sunt bine organizate şi care atacă neîncetat ființele divine atât în ceruri, cât şi pe pământ. Între duhurile bune şi rele se dă o luptă aprigă pentru acapararea sufletelor îndeosebi la moartea fizică a omului, când ieşirea sufletului din corp este supravegheată de îngerul păzitor şi de un duh rău.

Aceste duhuri rele au puterea de a-şi schimba înfățişarea în

187 ARSENIE BOCA - „OMUL. ZIDIRE DE MARE PREȚ".
188 IDEM.
189 IDEM.

îngeri pentru a înşela sufletele neprihănite pe care le ademenesc cu tot felul de promisiuni amăgitoare, aşa cum a încercat şi cu IISUS HRISTOS în perioada ascezei în deşert.

Despre DIAVOL sau DRAC, Petre Țuțea spunea: *„Eu văd că omul e făcut de DUMNEZEU si cred că DUMNEZEU n-a instalat nici un drac în el. DRACUL a fost asimilat de om, dar nu născut de el. Nu pot să spun că DUMNEZEU a făcut un om purtător de drac. Dacă omul e făptura lui DUMNEZEU, dracul intră ocolit acolo, nu intră cu voia LUI ... Binele si răul sunt concepte pedagogice ale lui DUMNEZEU față de oameni ...”*[190].

Personal cred că DUMNEZEU a creat OMUL ca pe o ființă imperfectă pentru a-i da posibilitatea ca pe parcursul vieții să-şi descopere singur imperfecțiunea în modul de gândire, comportare şi credință, şi să lupte permanent pentru desăvârşirea spiritului şi a deveni mai bun. Aceasta este de fapt frumusețea acestui miracol divin care este omul, ce se poate mântui de păcate prin credință în DUMNEZEU, singura Sa nădejde pentru salvarea sufletului.

Răul, DIAVOLUL, pătrunde în sufletul omului atunci când acesta este vulnerabil, când este confuz în credința în DUMNEZEU, când se îndoieşte de puterea şi influența sa izbăvitoare.

ION MINULESCU are o nuvelă extrem de interesantă care poartă şi un titlu sugestiv: „DE VORBĂ CU NECURATUL”[191], în care descrie pe DAMIAN, personajul principal (NECURATUL), ca fiind *„omul fără umbră”,* care avea posibilitatea să fie prezent în acelaşi timp, la aceeaşi oră, în diverse locuri din țară şi străinătate. NECURATUL este descris ca apărând a fi un „*individ slab, cu fața prelungită cu câteva fire de păr în barbă, cu un behăit de capră, care aducea pe departe cu voce omenească, cu o pălărie pe cap, îmbrăcat în negru, având un baston, şchiop de un picior, având mâna rece ca pielea de şarpe”*.

Este interesant „dialogul” dintre DAMIAN şi un interlocutor pe care-1 avea în intenție să-l atragă de partea sa.

190PETRE ȚUȚEA - „322 DE VORBE MEMORABILE”.

191ION MINULESCU - „DE VORBĂ CU NECURATUL”, ED. CULTURA NAȚIONALĂ, 1930.

- ... *„Singura pildă ce mi-am permis să ți-o dau şi pe care o repet şi astăzi, este că degeaba încercați să inversați cu povestirile dumneavoastră fantastice rosturile celor două lumi, din care ieşiți de obicei prea devreme, după ce mai totdeauna intrați prea târziu ...* ".

- ... "*Dumneata ştii care este menirea omului pe pământ?... Să facă umbră sau să facă treabă?... O să vă spun un secret: umbra omului este un fenomen secundar. O face sau nu o face, ea nu poate influența cu nimic asupra efortului cu care încearcă sa-şi evidențieze personalitatea în viață. De aceea, şi înțelepciunea poporului român spune despre oamenii inutili că nu sunt buni pentru altceva decât să facă umbră pământului"...*

- ... "*Dracul nu există ... Dracul suntem noi înşine ... Dracul nu cumpără umbră omului. El face numai schimb, fiindcă noi nu ne putem cumpăra pe noi înşine. Ne împrumutăm însă intențiuni care, la un moment dat, pot cadra cu personalitatea răului despărțită de a binelui, anume ca să ne putem ipostazia la infinit minciunea vieții. Binele şi răul însă sunt acelaşi lucru, sau mai bine zis nu există nici bine, nici rău. Există numai biletul pe care ni-l fabricăm noi înşine pentru loteria momentului în care credem că ne încercăm norocul. Dar şi norocul, ce este în definitiv?"...*

- ... *„Eu m-am născut fără umbră (DAMIAN) ... Vreți să vă vindeți umbra?... Vreți să vă dau la schimb lucruri reale... Aur!... Ştiți cât de scump este aurul?"....*

„DAMIAN a dispărut brusc la apariția preotului satului cu crucea într-o mână şi cu busuiocul în alta ... ".

Dispariția bruscă a lui DAMIAN a fost explicată de acesta prin existența fenomenului „mimetism". (Într-o notă la prezentul capitol voi prezenta cazul de „mimetism" al Contelui GUILLAUME APOLLINAIRE în 1910).

„«*Mimetismul», explicat de DAMIAN, este proprietatea pe care o au anume vietăți de a împrumuta asemănarea cu mediul în care se găsesc la un moment dat...* ".

... „*În lume nu este nimic imposibil. Ceea ce nu există pentru noi, care confundăm ştiința cu birourile autorităților oficiale, unde totul se face după anumite formalități, în realitate există şi se manifestă prin aşa-zisele fenomene neexplicabile... Pentru mine, acest «mâine» este mai mult decât un «azi». Este un «ieri» şi încă de multă, foarte multă vreme".*

Problema BINELUI şi RĂULUI a stârnit vii dezbateri în rândul

filosofilor şi teologilor buddhişti, încă din secolele IV - III î. Hr., care se continuă şi astăzi.

De pildă, MENCIUS (aprox. 372 - 289 î. Hr), considerat cel mai mare gânditor confucianist, sublinia că „*omul în chip natural este bun, cum iarba e verde; bunătatea este însăşi firea profundă a omului, chiar dacă el se lasă adeseori pradă pornirilor ignobile"*[192].

Potrivit doctrinei lui SUN - ZI (JUN SHI), „*omul este rău din fire, de aceea doreşte să dobândească un caracter moral, pentru că nu-l are, la fel ca săracul care caută bogăţia. Dacă acceptăm binele ca natură primară a omului şi răul natura sa secundară, de ce se află atât de des la dispoziţia acestei naturi secundare? Asta înseamnă că natura primară este subordonată celei secundare".*

Doctrina lui YAN HIUNG (YOYU) vorbeşte despre firea omului în lucrarea FAH ZEN (HOGEN), subliniind că: „*firea omului este şi bună şi rea, întrucât binele nu este mai real decât răul, iar răul nu este mai ireal decât binele. De aceea, firea omului trebuie să fie dublă".* Dacă omul are o natură dublă, de ce aşează binele deasupra răului şi cum a ajuns să creadă că trebuie să fie bun şi nu trebuie să fie rău...?

SU SHIN (SOHOKU; 1042 - 1101 î. Hr) susţine că: „*Omul nu este nici bun, nici rău din fire, ci este amoral, semănând cu o coală albă ce poate fi colorată în orice nuanţă dorim".*

Nu există nici un muritor fără prihană, creştinii convinşi fiind că natura lui IISUS HRISTOS a fost neprihănită îl plasează în categoria primă a celor întru totul morali, lipsiţi de orice înclinaţie imorală. Nu există nici un muritor moral sau întru totul moral, şi cel mai păcătos om dă măcar un semn de bunătate în intreaga Sa viaţă.

Credinţa, compasiunea, generozitatea nu-şi găsesc sălaşul numai în palate şi biserici, ci ele se pot afla şi în lucrurile cele mai decăzute sau în temniţe. De multe ori, veşmintele scumpe pot ascunde sub ele vicii abjecte şi crime sângeroase.

„*Concepţia unanim acceptată de doctrina buddhistă ar putea fi formulată astfel: o faptă, o acţiune bună este atunci când slujeşte individului sau familiei; este şi mai bună când slujeşte unui ţinut sau*

192G. PAUTHIER - „DOCTRINE DU CONFUCIUS" ED. GARNIER FRÈRES, 1852 citează pe MENCIUS.

unei țări, şi cât se poate de bună când slujeşte intereselor lumii, şi invers"[193].

Pentru a arăta că firea omenească transcende dualitatea dintre bine şi rău, AVATAMSAKA - SUTRA spune că: „*Toate fiinţele vii poartă în sinea lor spiritul Iluminării originare. EL este neschimbător şi pur, strălucitor şi clar dintru veşnicie. EL mai este numit natura lui BUDDHA sau TATHAGATA - GARBHA*

Iluminarea presupune a intui corect natura Sinelui, a risipi iluziile referitoare la ea. Tot răul din lume îşi află originea într-o concepție greşită despre Sine. Mintea este o formă de viață spirituală la fel de vremelnică, dincolo de care nu vom găsi vreun suflu neschimbător. Căzută în plasa iluziei, mintea e dependentă de suflet privit ca ego. Relația minții cu exteriorul se actualizează prin intermediul simțurilor, iar relația trupului cu interioritatea se exprimă prin introspecție cu ajutorul minții. Trupul face mintea să funcționeze, iar mintea pune trupul în funcțiune. Sufletul este principiul unificator dintre minte şi corp. Omul datorează totul naturii, al cărei fiu este. „*Pentru a stăpâni Natura, omul trebuie mai întâi să o slujească. Dar omul este sortit să slujească natura chiar şi în calitate de stăpân"*[194].

„*Semnificația istoriei zbuciumate a umanității nu ține de domeniul vizibilului"*[195].

Am încheiat un nou capitol şi urcăm o nouă traptă pe calea înțelegerii profunzimii ființei umane, ajungând să poposim la gând.

NOTE LA CAPITOLUL V

1. ZOHAR - CARTEA SPLENDORII, tradusă de ILIE ILIESCU;

KABALA sau doctrina esoterică a evreilor cuprinde două învățături: una de esență divină şi referitoare la modurile de manifestare rezumată de ZOHAR şi alta referitoare la creație şi legile

193KAITEN NUKARIYA - "ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI"

194W.R. ROYCE GIBSON - "EUCKEN'S PHILOSOPHY OF LIFE"

195KAITEN NUKARIYA, OP. CIT.

misterioase descrise în SEPHER YETSIRAH.

ZOHARUL este un corpus literar redactat între secolele XIII - XIV, care cuprinde prelegeri, comentarii, discuții pe marginea PENTATEUCH-ului, a cărui importanță şi influență asupra gândirii teologice şi filosofice evreieşti şi creştine a fost subliniată de H. GINSBURG în lucrarea „ESAY OF THE KABBALAH" astfel: „*sistem filosofic si religios, KABALA a exercitat timp de secole o influență covârşitoare asupra dezvoltării mentale colective la evrei, dar a captivat în egală măsură şi cele mai luminate minți ale creştinătății în secolele XVI - XVII.*

ZOHARUL cuprinde cele mai profunde mistere ale Legii şi ale KABALEI şi reflectă fidel adevărul aşa cum a fost scris de oamenii care au trăit destul de târziu pentru a cunoaşte MISRA şi toate preceptele orale".

2. THEOPHRASTUS PARACELSUS în lucrarea „ARS ALCHIMICA", pe parcursul celor şapte tratate alchimice scrise în diverse perioade într-un mod concis şi clar, ne dezvăluie tainele KABALEI şi secretele alchimiei naturale, susținând cercetarea experimentală şi adresând critici severe celor care refuzau să cerceteze problema originii lor şi să accepte cu ochii închişi autoritatea celor scrise din vechime. El afirmă că: „*Singura carte pe care am studiat-o a fost cartea NATURII, scrisă cu degetul de DUMNEZEU*

În procesul cercetării obținerii PIETREI FILOSOFALE a ajuns la concluzia că: „*OMUL reprezintă adevărata chintesență. După ce Dumnezeu a creat toate elementele, stelele şi orice alt lucru şi le-a stabilit locul după voia Sa, EL a trecut, în cele din urmă, la crearea OMULUI.* A *extras esența din cele patru elemente într-o singură substanță. A extras, de asemenea, esența înțelepciunii, a artei şi a rațiunii din astre, iar această dublă esență a comprimat-o într-o unică substanță. Din această substanță a fost făcut OMUL, cea mai înaltă creație a lui Dumnezeu. Se poate distinge în această viziune o idee importantă a RENAŞTERII: bunătatea esențială şi natura perfectibilă a OMULUI*

C.G. YUNG scria despre PARACELSUS astfel:

„PARACELSUS este un creuzet alchimic, în care ființele umane şi demonii acelei epoci uimitoare - prima jumătate a secolelor XVII, şi-au revărsat esențele lor specifice

3. BARDO THODOL - CARTEA TIBETANĂ A MORȚILOR,

Traducerea, HORIA CABUTI - „*Lucrarea este o culegere de texte stranii, care îndrăzneşte în mod tulburător să prezinte amănunte referitoare la ceea ce se produce după moarte. Este vorba de un fenomen psihosocial complex de pierdere a sentimentului religios, manifestându-se prin desacralizarea morții*", cum afirma savantul şi istoric al religiilor, MIRCEA ELIADE.

4. CARTEA LUI ENOH, Trad. ALEXANDRU ANGHEL Este una dintre cele mai vechi mărturii mistice existente şi cel mai important text al corpusului pseudoepigrafic biblic, despre care se vorbeşte în ZOHAR şi în Epistola Sfântului IUDA, influențând gândirea religioasă şi filosofică a evreilor şi creştinilor.

A fost scrisă în secolele II - I î. Hr. şi a fost descoperită în ETIOPIA în anul 1773.

În tratarea temelor, patriarhul ENOH foloseşte simboluri pentru a descrie viziunile sale legate de îngeri şi demoni, de cerurile şi iadurile din lumea de dincolo, care sunt egalate de Revelația Sf. IOAN.

Temele abordate în această lucrare sunt: introducerea răului în lume, îngerii căzuți, epoca mesianică, Noul Ierusalim, Învierea, Judecata de Apoi.

5. CORPUS HERMETICUM - HERMES TRISMEGISTOS

- Traducerea DAN DUMBRĂVEANU şi ALEXANDRU ANGHEL - Conține tratatele de bază ale tradiției trismegiste, redactată în EGIPT în perioada secolelor II - III d. Hr. Acest corpus provine din acelaşi cadru religios şi filosofic care a produs neoplatonismul, creştinismul şi gnosticismul, care îmbină vechile tradiții ale ORIENTULUI elenizat şi gândirea platonică.

F. BARRETT în lucrarea „BIOGRAPHIA ANTIQUA" subliniază că: *„prin aceste cărți, HERMES a trimis cunoaşterea divină integră*

posterității, prin intermediul acestora s-a arătat a fi nu doar un OM cu inspirație divină, ci şi un filosof profund care şi-a căpătat înțelepciunea de la Dumnezeu şi nicidecum de la oameni

6. G. DUMEZIL - ÉTUDE DE MYTOLOGIE COMPARÉ INDO-EUROPEENE. Filosof şi academician specializat în studiul societăților şi religiilor indo-europene, cunoscător a treizeci de limbi, în această lucrare se referă la comparația dintre ambrozie şi o băutură indiană similară cu numele „armarta". El nu se limitează la compararea celor două religii, ci le integrează elemente ale numeroaselor mitologii indo-europene.

A călătorit în RUSIA şi CAUCAZ, unde a descoperit mitologia osetenilor ca şi limbile indo-europene din CAUCAZ. A predat istoria religiilor la Universitatea din ISTANBUL şi UPSALA.

Este părintele teoriei trifuncționalității.

7. „LA DISPARITION D'HONORÉ SUBRAC" - GUILLAUME APOLLINAIRE, 1910.

Dispariția lui HONORÉ SUBRAC a rămas un mister neelucidat pentru poliția franceză, în ciuda declarațiilor oferite de GUILLAUME APOLLINAIRE. Cazul lui SUBRAC este atât de straniu, încât adevărul pare de necrezut.

Ziarele vremii descriau acest personaj bizar extrem de bogat, care indiferent de anotimp era îmbrăcat sumar şi în papuci.

GUILLAUME descrie pe larg acest caz, încercând să redea unele dialoguri cu SUBRAC, în care încearcă să găsească şi unele explicații verosimile. Să dăm cuvântul lui GUILLAUME, care redă în esență elemente de dialog.

„ ... Într-o zi l-am întrebat mirat care este motivul unei asemenea vestimentații sumare, iar răspunsul m-a şocat.

- «Pentru a fi cât mai repede dezbrăcat în caz de necesitate. Mă îmbrac aşa de 25 de ani».

M-am întrebat pentru ce SUBRAC are nevoie să se dezbrace aşa de repede?

Într-o noapte, când intram în casă pe la ora 1 şi un sfert noaptea, mi-am auzit numele pronunțat cu voce scăzută din direcția zidului, deşi nu vedeam nimic.

- «Nu mai este nimeni pe stradă?» reluă vocea. «Sunt eu, HONORÉ.»

- Unde eşti? am strigat uitându-mă în direcția de unde se auzea
vocea.

- «Strada este pustie, dragul meu prieten, poți să apari.»

HONORÉ s-a desprins de peretele casei, complet gol, îmbrăcând
în grabă halatul şi punându-şi papucii în picioare.

- «Sunteți foarte mirat, spuse el, dar acum înțelegeți motivul pentru care mă îmbrac atât de straniu. Si totodată nu înțelegeți cum am putut să mă ascund privirilor tale. Este simplu. Este vorba de fenomenul de mimetism. Natura este o mamă bună. Ea a atribuit copiilor săi, pe care îi amenință pericole permanente şi nu se pot apăra de ele, harul de a se confunda cu mediul care-i înconjoară... Stiți de altfel că, pentru a se proteja, fluturii se aseamănă florilor, iar numite insecte cu furnicile; ca să nu mai vorbim de cameleon sau de iepurele polar. În acest mod, aceste animale plăpânde scapă duşmanilor lor printr-o ingenioasă instinctivă care le modifică aspectul.

Prima dată când am exersat această facultate instictivă aveam 25 de ani şi aveam o legătură amoroasă cu o femeie căsătorită.

Într-o seară, când eram la ea acasă şi ne bucuram de plăcerile vieții, şi-a făcut apariția soțul ei cu un revolver în mână. În acel moment, singura mea dorință era să dispar gol puşcă prin peretele din spatele meu, lucru care s-a şi întâmplat.

Facultatea mea de mimetism nu s-ar putea exersa dacă aş fi altfel îmbrăcat decât cu halatul şi papucii, exact ca în noaptea de pomină.

De atunci, acest soț încornorat mă urmăreşte peste tot să mă omoare, de aceea sunt atât de panicat şi sumar îmbrăcat.»

În acel moment a apărut pe stradă un individ cu un revorler în mână îndreptat împotriva lui SUBRAC, care la vederea individului şi-a aruncat halatul şi papucii, trecând prin zidul unei cazărmi din apropiere.Individul văzând că i-a scăpat prada, a tras şase gloanțe în direcția zidului prin care trecuse prietenul meu, după care a plecat.

După plecarea lui, am pipăit zidul care era încă cald şi am remarcat că cele şase gloanțe au lovit la înălțimea inimii şi capului unui om.

Din acel moment, prietenul meu a dispărut pentru totdeauna

NOTĂ CAPITOLUL V

Povestea inelului găsit de păstorul GYGES este o fabulă pe care o găsim relatată de PLATON în partea a doua a cărții REPUBLICA, inspirat la rândul său de HERODOT.

Despre ce era vorba?

„ ... *Păstorul GYGES, în timpul unei puternice furtuni care a deschis pământul sub picioarele sale, a găsit un inel care prin rotirea sa permitea deținătorului să devină invizibil. Păstorul GYGES conştientizând puterea inelului, a cerut să fie primit la palatul regal de regele CANDAULE. Acolo, grație inelului care l-a făcut invizibil, a reuşit să o seducă pe regină, complotează cu ea şi asasinează regele pentru a-i lua puterea. Nimic nu poate rezista în fața unei asemenea arme”*.

Rostul acestei fabule este fundamentul pentru discuția şi analiza conceptului de justiție în REPUBLICA lui PLATON.

Cartea I a REPUBLICII este consacrată încercărilor de a defini justiția, însă cea mai interesantă a fost formulată de THRASYMAC.

Potrivit lui THRASYMAC, „*Justiția este faptul de a respecta legea şi obligațiile sale chiar dacă acestea ar putea fi dezavantajoase. A fi drept, înseamnă a fi inabil pentru a deturna morala şi legile în avantajul său. O altă persoană, mai vicleană şi mai cinică, va face să pară că respectă legea şi morala astfel încât să-i*

servească cât mai bine intereselor proprii

CAPITOLUL VI
GÂNDUL - COMOARĂ DE PREȚ A FIINȚEI UMANE

- CE ESTE MINTEA ŞI SINELE?
- GÂNDUL - ENERGIE
- PUTEREA GÂNDULUI

MOTTO: „Lumina omului este gândul său, care este adevărata sa comoară cea mai de preț. Gândul ştie unde să ajungă şi nici un obstacol nu-i va sta în cale".

Gândul este ca o sămânță: o sămânță bună nu poate da rod rău, iar o sămânță rea nu dă niciodată rod bun. Tăria omului este în puterea gândului, care poate fi comparată cu un munte care-şi trage tăria din răbdarea sa, din liniştea sa. De aceea, trebuie să fim atenți la gândurile noastre care reprezintă puterea omului care începe cu vorba nerostită. Trebuie să fim atenți la gândurile noastre rele, care trebuie alungate din mintea noastră; să le lăsăm să plece ca fulgerul, altfel ne împing la acte şi fapte grave, la păcate regretabile.

Gândirea este un proces natural, care poate fi descris prin modul ei de manifestare, în exteriorul ei; odată cu apariția gândirii artificiale, similare celei mentale, gândirea reapare într-o nouă lumină.

„*Gândirea este un proces informațional, este o afirmație necesară dar insuficientă, iar dacă acceptăm modelul de tipul INELUL LUMII MATERIALE, atunci gândirea apare a fi un proces informațional sub forma unor relații dinamice structural-fenomenologice. După modelul INELUL LUMII MATERIALE, gândirea apare ca un proces specific numai substanței vii, deci orice gândire este vie, la propriu, fie naturală, fie artificială"*[196].

ŞTEFAN ODOBLEJA susținea că: „se *poate obține tot prin*

196 MIHAI DRĂGĂNESCU - „INELUL LUMII MATERIALE" 1989 ED. ŞTIINȚIFICĂ.

procese fizice, o gândire artificială similară celei naturale, gândirea bazându-se nu numai pe procese fizice, ci mai ales pe procese informaționale"[197].

HEIDEGGER, în lucrarea „WAS HEISST DENKEN" („CE ESTE GÂNDIREA"), atrage atenția şi asupra altor aspecte ale gândirii decât cele calculatorii, iar HEGEL consideră gândirea „*drept un principiu de cel mai înalt nivel, mergând până la statutul de gândire numai gândirii despre propria gândire*", ceea ce este o exagerare.

Gândirea este o activitate psihică, conştientă în ansamblul său, care acoperă procesele prin care sunt elaborate, în răspuns la percepțiile venite din simțuri, imagini, senzații, concepte pe care ființa umană le asociază pentru a înțelege, a crea, a acționa.

Este de asemenea o reprezentare psihică, un ansamblu de idei proprii la un individ sau grup, o manieră de a gândi, o trăsătură de caracter, etc.

Adesea gândirea este asociată cu celebrul *„COGNITO ERGO SUM"* al lui DESCARTES, noțiunea de gândire fiind o moştenire a antichității greceşti, romane şi iudeo- creştine.

PLATON în „SOFISTUL" defineşte gândirea ca *„un discurs interior pe care sufletul îl ține în tăcere cu el însuşi*", iar în „THEETETE" o defineşte ca pe un *„discurs pe care sufletul îl ține cu el însuşi şi cu obiectul examinat*". Caracteristica esențială a gândirii este reflexivitatea (cu ea însăşi, cu el însuşi).

Gândurile noastre sunt cele care dau consistență temerilor noastre, temerilor noastre secrete, melodramei psihologice a vieții noastre; ele sunt năvalnice şi produc un vacarm neîncetat de fond al mentalului. Predominanța gândirii nu este nimic altceva decât o etapă a evoluției conştiinței.

Relația gândirii cu memoria ne indică faptul că gândirea este condiționată prin greutatea experienței trecute a subiectului gândit, adică EGOULUI. Gândirea poate fi paralizată de o memorie reziduală

197 ŞTEFAN ODOBLEJA - „PSIHOLOGIA CONSONANTISTĂ" (1938 - 1939).

dacă noi lăsăm în noi probleme nerezolvate. De aceea, este nevoie, ca şi la calculator, să curățăm memoria de lucruri, fapte şi acțiuni trecute care constituie un balast ce afectează modul de gândire, evaluare şi

acțiune prezentă şi viitoare.

Prin ENCICLICA, „FIDES ET RATIO" publicată la 14.09.1998, PAPA PAUL AL II-lea a definit relația credinței cu rațiunea în planul filosofiei creştine.

Fraza întreagă a ENCICLICII de început: *„Credința si rațiunea sunt două aripi care permit spiritului uman să se ridice la contemplarea adevărului*

Mintea umană rămâne însă un mister neelucidat al naturii, care trebuie lămurit de ştiința viitorului.

„Modelul structural- fenomenologic al minții si gândirii, oricât de general ar fi în momentul de față, arată că mintea si respectiv gândirea au o parte structurală, echivalentă unei computații, funcționând în simbioză cu o parte fenomenologică. În funcționarea minții si gândirii nu se poate rupe fenomenologicul de structural"[198].

Să vedem care este părerea buddhiştilor despre minte.

Mintea şi corpul sunt considerate ca fiind în egală măsură două realități care influențează karma.

Potrivit doctrinei HINAYÂNA, *„atât corpul material, cât si mintea gânditoare există din negura timpurilor si vor continua să existe în veşnicie, fiind distruse si recreate periodic, datorită unor cauze directe si indirecte. Lumile iau nastere în virtutea karmei comune a tuturor ființelor care le locuiesc. La fel cum trupul trece prin multe faze în evoluția sa, si lumea trece prin diverse etape, corespunzând formării, existenței, distrugerii si vidului. Kalpa desemnează un ciclu de manifestare cosmică reprezentând întreaga perioadă în care universul fizic îsi face apariția, ființează si dispare, până în clipa când un alt univers îi ia locul; după kalpa se succed, fără încetare, viața urmează vieții, ciclul cunoasterii nu cunoaste nici început nici sfârsif"*[199].

KAITEN NUKARIYA susține că: *„Daoistii par a nu sti că a*

198MIHAI DRĂGĂNESCU - „INFORMAȚIA MATERIEI", ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1991.

199KAITEN NUKARIZA, OP. CIT.

existat o kalpa a Vidului înaintea prezentului Univers, considerând Vidul, Haosul, Gazul primordial drept realități prime si fără de început.
Ei ignoră miliardele de kalpa dinaintea universului actual, cicluri complete de formare, existență, distrugere si vid"[200].

Doctrina DHARMA - LAKSANA, din cadrul MAHÂYÂNA, spune că: *„de la început, toate ființele vii sunt înzestrate cu opt VIJNĂNA diferite, cea de-a opta ALĂYA - VIJNĂNĂ fiind originea tuturor celorlalte; este CONŞTIINȚA DEPOZIT, MINTEA UNIVERSALĂ (realitate ultimă, situată dincolo de orice dualitate). Cele opt VIJNĂNA sunt: simțul văzului, auzului, mirosului, gustului, tactil, conştiința mentală, facultatea introspectivă şi ALĂYA - VIJNĂNĂ"*[201].

Mintea Universală conține dintotdeauna ideile - semințe ale tuturor lucrurilor, care, în ochii ignoranților, apar ca obiecte exterioare, ele nefiind decât simple transformări ale ideilor- semințe.

Doctrina nihilistă din cadrul MAHÂYÂNA susține că: *„dacă fenomenele care iau naştere datorită transformărilor sunt ireale, cum pot fi reale acele VIJNĂNĂ care pricinuiesc transformările?".* Şi continuă: *„Toate lucrurile din Univers ni se înfățişează sub felurite forme numai unor închipuiri înşelătoare. În lipsa acestor închipuiri şi gânduri înşelătoare obiectele exterioare nu pot exista"*[202].

Concluzia învățăturii: *„irealitatea e însuşi originea vieții".*

Împăcarea doctrinei contingente cu doctrina veşnică (reală) apare în lucrarea DAO DE JIN (TAO TE KING), potrivit căreia, *„deşi îşi află originea în Realitate, diversele forme de viață nu s-au ivit instantaneu din pură întâmplare, ci datorită unor cauze... ". „Realitatea cea unică şi spirituală există dintr-un început în toate ființele. Ea nu a fost creată şi nu poate fi distrusă, nu sporeşte, nu scade, nu este supusă schimbării sau decăderii. Realitatea se transcende creației şi distrugerea este unită cu iluzia mereu schimbătoare. Această uniune cu iluzia implică atât iluminarea, cât şi non-iluminarea, purtând numele de ALĂYA- VIJNĂNĂ. Non-iluminarea duce la apariția ideilor. Această activitate a VIJNĂNĂ se*

200IDEM.
201IDEM.
202IDEM

numeşte «starea karma»"[203].Prin puterea de a crea idei se dezvoltă cultura şi inteligența duhului, prin însumarea acestor cunoştințe se dezvoltă memoria şi sentimentele divine, iar prin credință se dezvoltă voința. Voința, memoria şi inteligența sunt, aşadar, cele mai mari facultăți pe care duhul şi le dezvoltă în lunga şcoală a vieții. Aura gândurilor se află mai mult în jurul capului.

Autorul gândirii este spiritul, iar corpul mental nu face decât să proceseze material pentru crearea imaginilor care corespund acelor idei. Când corpurile eterice ale omului sunt într-o vibrație ordonată, obişnuită, imaginile lumilor exterioare se reflectă în corpul gândurilor desluşit, atât de clar că se oglindesc în el nu numai imaginile lumii fizice, ci chiar şi ale lumii fluidice. Luciditatea este o facultate care are la bază dezvoltarea corpului gândirii care redă la perfecție imaginea obiectelor şi ființelor din lumea înconjurătoare şi în special spațială.

„Creatorul tuturor ființelor, al tuturor corpurilor cereşti, al tuturor universurilor, a avut inspirația şi a vrut ca noi, la fiecare venire pe pământ să înscriem o pagină albă, o nouă viață, având impresia că acum ne-am născut pentru prima oară, aşa se explică şi faptul că imensa majoritate a oamenilor nu-şi aduc aminte de viața precedentă. UITAREA este una din fericirile cu care Marele Creator l-a înzestrat pe om, altfel existența pe pământ nu ar fi posibilă"[204].

Important este să sesizezi natura gândurilor şi să le arăți sursa lor. În realitate, totul a început printr-un mic gând care, puțin câte puțin, a crescut ca un nor gros de furtună, care, a crescut ca în momentul în care îl pătrunzi realizezi că de fapt este impalpabil. Atunci când priveşti un gând şi când îi identifici sursa, nu găseşti nimic tangibil. În acel moment gândul se evaporă, se risipeşte. Aceasta se numeşte eliberearea gândurilor privind natura lor, recunoscându-i vacuitatea. „Un *gând astfel eliberat nu va declanşa o reacție în lanț; el se va risipi fără a lăsa urme, ca o pasăre care traversează cerul. Fără practica contemplativă, nu se poate vedea*

203IDEM.
204SCARLAT DEMETRESCU - OP. CIT.

natura spiritului"[205].

PUTEREA GÂNDULUI

MOTTO:

„Cum sunt gândurile noastre, aşa ne este şi viața".

„Fiecare lucru se întemeiază pe gânduri... "[206]

Monahul TADEI.

Gândurile năvălesc cu o forță incredibilă asupra noastră în fiecare clipă fiindu-ne foarte greu să le oprim, de aceea este important să ştim că, dacă un gând nu prezintă interes, el nu are putere; deci nu ajunge nici măcar la momentul în care să-ți spui: stop, trebuie să trec peste asta!

Chiar şi cei mai experimentați şi bine antrenați reuşesc doar pentru puțin timp să oprească gândurile prin meditație sau să le încetinească, însă este o muncă grea şi care presupune să te ții de ea.

Chiar dacă gândurile revin, nu trebuie să le acorzi atenție, deoarece ele nu-ți vor da pace până nu obțin ceea ce vor de la tine. Aşa că, dacă nu le dai oxigen, adică scop, prin credință şi interesele tale, ele nu au putere de propagare.

MOOJI spune că: *„este posibil ca cel ce gândeşte, el însuşi să fie un gând; amândoi, gândurile şi cel care gândeşte, sunt doar gânduri... Ceva are încredere în cel care gândeşte, o forță în interiorul tău: puterea de a crede, de a te identifica, şi forța atenției. Aceste forțe lucrează în interiorul tău. Fără ele, gândurile nu se oxigenează şi nu au putere; deci ele trebuie să fie conectate la ceva credință, interes. Când gândurile au putere, sunt ca o hipnoză ... Ele vin, bat la uşa ta. Depinde de tine dacă le deschizi. Nu le poți opri să*

205FRANÇOIS REVEL SI MATTHIEU RICARD - „LE MOINE ET LE PHILOSOPHIE".

206MONAHUL TADEI n. 1914 în SERBIA. A intrat în monahism la 18 ani. A urcat la Domunl la 19.08.2003 fiind înmormântat la mănăstirea VITOVIȚA. „PUTEREA GÂNDULUI".

bată la uşă, dar trebuie să încetezi să le mai deschizi"[207].

Ființa se manifestă prin gânduri. Cei care au gânduri bune, în aceasta aflăm binele nostru. Dacă gândurile noastre vor fi paşnice, liniştite, vom avea parte de o viață liniştită, tihnită. Dacă suntem blânzi, liniştiți, calmi, aceste gânduri înrâuresc cu blândețe şi au un efect binefăcător nu doar asupra noastră, a sistemului nervos al făpturilor umane, ci şi asupra lumii animale şi vegetale.

Noi nu depindem nici de voința, nici de dorința noastră. Totul porneşte de la gânduri şi nestatornicia lor.

Noi creem armonia şi dizarmonia, de la nivel de individ, la nivel de comunitate şi stat. Când ne dorim din tot sufletul ceva, se pune în mişcare o energie rațională de legătură, care este mult mai precisă decât liniile telefonice. Toți suntem conectați la energia Universului, prin energia Dumnezeiască, dar ne gândim prea puțin la acest lucru.

Pentru aceasta, trebuie să ne păstrăm pacea interioară, liniştea lăuntrică cu orice preț.

Gândurile neliniştite, răutăcioase, în relațiile cu cei din jur, ne produc probleme atât nouă cât şi celor din jurul nostru, dar aceste energii negative se propagă şi către univers, dar şi asupra pământului, perturbând câmpurile energetice.

Astăzi sunt mulți oameni depresivi, care şi-au pierdut credința.

Omul se încarcă singuri cu gânduri care nu-i sunt de folos, căci el nu poate face nimic. Nu trebuie să participăm la rău, dar trebuie să-l ajutăm pe cel care este în necaz, întrucât prin această acțiune ne ajutăm şi pe noi.

Gândind să facă răul, omul îşi strică propria stare sufletească; dacă înlătură răul pur şi simplu, va fi bine, va fi liniştit. Cu cât cineva îți doreşte răul, cu atât DUMNEZEU îți dă mai mult bine.

Nu poți fi bun, dacă gândurile tale sunt rele, din tine radiază numai energii negative. De aceea, trebuie să fim liniştiți, paşnici, plini de dragoste şi de bunătate.

207 MOOJI (ANTHONY PAUL MOO-YOUNG) - „PUTERea GÂNDULUI".

Monahul TADEI ne spune că: „*Boala indică omului că nu este pe drumul cel bun. Domnul ştie de ceea ce avem nevoie fiecare. Se întâmplă ca oameni aparent sănătoşi, să fie în realitate bolnavi. În această situație, omul trebuie să se liniştească, relaxând astfel sistemul nervos, şi atunci totul este uşor ... Dacă omul cere prea mult de la el, atunci se chinuie singur ... Ca să se liniştească, omul trebuie să se supună voinței lui DUMNEZEU; după cum îi este rânduit...* "[208].

„*Omul nu trebuie să ceară mult si să aprecieze că totul vine din mâna lui DUMNEZEU. Tot ce i se întâmplă este pronia lui DUMNEZEU si trebuie să se supună. Imediat ce se linişteşte, iată mântuirea lui*"[209].

„*DUMNEZEU este viața şi energia, şi EL dă viață şi energie fiecărui lucru ... Când omul se adresează din inimă lui DUMNEZEU, aceasta este o energie incredibilă, cu care omul poate să pună în mişcare tot ceea ce există. Este de necrezut...! Căci DUMNEZEU este pretutindeni prezent. Când omul este pus în legătură cu DUMNEZEU, cu IZVORUL VIEȚII, ceea ce doreşte fiecare se împlineşte...* "[210].

Aşa cum am văzut în capitolele anterioare, nu există nici un suflet născut care să nu aibă în sine energie dumnezeiască, viața însăşi fiind o energie dumnezeiască pentru că o primim de la Marele Creator. Şi îngerii, şi fiecare făptură primeşte viață de la DUMNEZEU, că EL este dătătorul vieții.

A face bine, fără DUMNEZEU, nu se poate. Numai cu puterea dumnezeiască putem să facem binele, căci singur DUMNEZEU este BUN. În el se află toată bunătatea şi milostivirea.

„*Slavă lui DUMNEZEU, că Domnul este pretutindeni prezent şi ajută pe toți, pe cel slab şi pe cel tare.Toți au nevoie de ajutor. Cu DUMNEZEU putem fi desăvârşiți, fără EL nu putem nimic, deoarece EL este dragoste*"[211].

Legătura cu cei dragi, dispăruți dintre vii, se realizează totdeauna când ne gândim la ei, suntem în legătură cu ei. Când ne

208 MONAHUL TADEI - „PUTEREA GÂNDULUI".
209 IDEM.
210 IDEM.
211 IDEM.

rugăm pentru sufletele lor, suntem în legătură cu ei. Oamenii care au sufletul liniştit, pot vorbi în visele lor cu sufletele celor adormiți în veşnicie şi de care le este dor, pentru că suntem mult legați de lumea spirituală, mai mult decât de cea materială.

„Cei *adormiți ne cer ajutor de la noi, căci de îndată ce au trecut în veşnicie, nu se mai pot ruga pentru ei şi pentru cei în viață; întrucât din momentul trezirii dincolo, îşi pierd dreptul să se roage, pentru că timpul pocăinței lor a trecut. Cei vii se pot ruga pentru ei şi este primit înaintea lui DUMNEZEU....*

Rugăciunea este şi ea un exercițiu. Dacă omul repetă mereu o rugăciune, aceasta îi devine deprindere, rugăciunea devine ceva natural. Rugăciunea este o bucurie inexprimabilă. Când rugăciunea este din inimă şi se repetă, devenind o obişnuință, se va declanşa de la sine, fără să-ți dai seama. Atunci simți pace şi bucurie, tot ceea ce priveşti este sfânt pentru tine, tot ceea ce doreşti să atingi este sfânt pentru tine. Aceasta este binecuvântarea dumnezeiească care s-a dat omului"[212].

În concluzie: trebuie să devenim mai buni, „*pentru că numai atunci ne vedem sinele, pentru că numai aşa ne vom întoarce atenția la gândurile bune şi la dorințele bune, să înmulțim tot ceea ce este bun şi să ne eliberăm de gândurile rele, de pornirile pătimaşe care desfigurează chipul lui DUMNEZEU întipărit în sufletul nostru. Pentru că «homo divinans» care este purtător de DUMNEZEU, este înzestrat cu înclinație spontană spre polul pozitiv al existenței, deci cu o învoire a pieri la bine şi înzestrat cu acel dreptar spiritual pe care-l numim bun simț şi simplitate populară...* "[213].

„*Anatomia spirituală a omului este iluzorie şi ea se mişcă perpetuu între DUMNEZEU şi DRACUL*", susține PETRE ȚUȚEA. Şi continua: „Eu *disting între omul etern şi omul istoric. Omul etern este omul primordial, integral creat de DUMNEZEU după chipul şi asemănarea lui. Omul istoric e cel ce devine raportat la acest om primordial, este un fel de neom. Istoria e neomenia lui. Omul religios e omul etern. Omul ştiințific e neomul istoric. Tot ce face el poartă pecetea neomenescului lui"*[214].

212IDEM.

213ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII".

214PETRE ȚUȚEA - OP. CIT.

DUMNEZEU reprezintă totalitatea gândurilor, EL fiind cel care ne-a creat trupul şi sufletul după chipul şi asemănarea sa. EL ne iubeşte necondiționat indiferent ce facem, iar noi, chiar dacă vrem nu vom putea fi separați niciodată de EL.

Suntem exact ceea ce gândim; dacă gândim la suferință sau la alte lucruri rele, vom avea parte de ele, dacă gândim de bine, cu iubire şi compasiune de semenii noştri aflați în dificultate, avem parte numai de bine. Fiecare cuvânt, chiar şi nerostit, declanşează câmpul energetic care-l proiectează în eter şi în jurul nostru. Tot ce ni se întâmplă în viață nu este întâmplător; poți fi clipă de clipă stăpânul vieții tale după cum gândeşti. De aceea, este bine să aducem în jurul nostru bucurie, pace, iubire, ca sufletul nostru şi a celor din jur să se încarce cu asemenea energii tămăduitoare. Sufletul păstrează în el amprenta tuturor sentimentelor şi gândurilor noastre, de aceea este bine să ştim că toate trăirile noastre îşi pun amprenta asupra trecutului, prezentului şi viitorului nostru.

NICOLAE STEINHARDT, în „JURNALUL FERICIRII", spunea că: „*Răul îl poate face orice n e v o l n i c c ă vrem să fim iertați dar noi nu vrem să iertăm; pe cruce s-a suit DUMNEZEU cu omul, concluzionând că doar DUMNEZEU există, totul este numai ipoteză...".*

Pentru a ne schimba în bine modul nostru de a gândi, evalua şi judeca, este necesară o legătură cu sinele nostru, pe care odată cunoscut, vom avea posibilitatea să vedem Sinele Universului, să-l cunoaştem pe Marele Creator.

Prin puterea minții şi a credinței putem mişca munții, putem schimba lumea în care trăim, putem să intrăm în armonie cu noi înşine, cu semenii noştri, cu natura şi cu DUMNEZEU, CREATORUL celor văzute şi celor nevăzute.

Gândul va deveni în viitor o armă extrem de periculoasă, dar în acelaşi timp şi un mijloc eficace de tămăduire a bolilor, de curățire a noastră şi a planetei de reziduurile care s-au acumulat de-a lungul existenței umanității prin gândurile energie care au influențat evoluția omenirii şi au operat modificări profunde în structura planetei pe care

cu generozitate şi multă dragoste ne-a dat-o în grijă Marele Creator şi ființele celeste.

Puterea gândului a fost şi va fi folosită şi în viitor în scopuri militare şi de „inteligence”; într-adevăr acțiunile de spionaj se vor baza tot mai mult pe inteligența naturală bine antrenată pentru misiuni speciale, cât şi de inteligența artificială, care se va impune tot mai mult şi în acest domeniu.

Gândul - imagine va simplifica foarte mult comunicarea, ajungându-se la modalități de comunicare folosindu-se simboluri universale, transformate în limbaj unic planetar, întorcându-ne în perioada când omul comunica prin imagini şi mai puțin prin cuvinte. Telepatia sau alte modalități de comunicare la distanță a gândurilor, sentimentelor, va deveni ceva comun, oamenii punându-şi mai bine în valoare latențele sufleteşti dăruite cu multă generozitate de DUMNEZEU când ne-a creat. Dar despre omul viitorului vom vorbi în capitolele următoare, când vom aborda subiecte legate de călătoria sufletelor pe pământ, buna-vestire ca început al mântuirii noastre, judecata de apoi şi altele.

Nu putem încheia acest capitol fără a aduce în atenția cititorului conceptul de „gândire genetică” lansat de geneticianul japonez KAZUO MURAKAMI, potrivit căruia: „*există o determinare între minte si gene. Boala se naşte în minte şi poate fi vindecată prin minte”.* Această atitudine pozitivă la care ne îndeamnă geneticianul nipon, practicată în mod riguros şi permanent, poate contribui la longetivitate şi la o regenerare, reîntinerire a organismului. De aceea, este bine să transmitem gânduri şi sentimente de mulțumire şi de respect pentru munca lor neobosită genelor sănătoase care răspândesc în tot organismul o stare de armonie, de bună dispoziție, de colaborare între toate sistemele şi subsistemele care compun corpul fizic şi cel mental. Genele sănătoase, primind aceste mesaje de mulțumire, de iubire şi respect pentru lucrarea lor, acționează pe de o parte pentru a ajuta genele bolnave să se însănătoşească, iar pe de altă parte au şi rolul de „sanitar de serviciu”, eliminând din organism genele moarte, care se pot transforma în reziduuri

periculoase pentru funcționarea totului.

Acest concept a revoluționat lumea medicală, demonstrând încă o dată puterea gândului chiar şi în modificarea ADN-ului, explicația fiind dată de faptul că există o conectare permanentă a segmentului cosmic al conştiinței noastre cu lumea subtilă a spiritului, având drept sursă structurile invizibile şi de rezervă ale ADN-ului, cu care ne-a

înzestrat Conştiința Universală, Marele Creator.

Gândirea, spunea distinsul neurolog DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, *„este de asemenea concomitentă pe mai multe planuri deodată. Fizica cuantică ne relevă o lume continuă conectată cauzal, în sensul influenței reciproce, benefice sau dăunătoare, a tuturor părților componente. Suntem cu toții prinşi în plasa Universului, liberi şi interdependenți în acelaşi timp. Liberi să facem ceea ce vrem şi dependenți de consecințele a ceea ce facem. Nimeni şi nimic nu poate exista numai prin sine. Existăm ca determinare atât proprie, cât şi a celorlalți"*[215].

GREG BRADEN, în lucrarea „TREZIREA LA PUNCTUL ZERO"[216], pledează tocmai pentru această idee de *„purificare a Pământului*" de reziduurile gândirii şi acțiunilor negative ale omului, acum când se constată că: *„intensitatea câmpului magnetic al TERREI s-ar afla într-o continuă şi rapidă scădere ce ar corespunde parametrilor din vremea când a avut loc naşterea Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS".*

Deci, este o vreme când Divinul s-ar putea reîntoarce pe Pământ, când se vor deschide Cerurile şi Duhul Sfânt va pogorî asupra Pământului, aducându-i noi mesaje din partea lui DUMNEZEU CREATORUL.

„Schimbarea actualei paradigme, promovarea unei noi conştiințe a purificării printr-un amplu «proces CHRISTIC», va crea un echilibru necesar şi la vindecarea supremă a Pământului şi a tuturor formelor de viață"[217].

Dacă omenirea, la acest prag istoric şi începutul unui ciclu

215DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT" VOL. 2.

216GREG BRADEN - „TREZIREA LA PUNCTUL ZERO".

217DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT" VOL. 2.

cosmic, nu-şi schimbă comportamentul în relație cu Natura Mamă, cu acest loc minunat care este Planeta Pământ, pregătită cu răbdare şi minuțiozitate de Marele Creator şi ființele celeste pentru a deveni pentru sufletele încarnate un cămin ospitalier, toate aceste reziduuri ale gândurilor şi acțiunilor noastre vor avea drept consecință o revoltă a Pământului şi Naturii afectate de inconştiența şi lăcomia noastră. Vom ajunge la vorba înțelepților noştri că „nu *ne va mai răbda pământul*", dacă în loc să-l iubim, să-l respectăm şi să-l înfrumusețăm, îl rănim profund şi-i schimonosim chipul.

În susținerea conceptului de gândire genetică, Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN aduce în atenția specialiştilor şi nu numai, teoria lansată de IONEL MOHÂRȚĂ în 2004, a *„pulsațiilor conştiente sonoluminiscente în care conştiința ar fi formată din «holograme sonoluminiscente învelite într-o undă solitonică»"* iar în 1999 a lansat conceptul de *„psihologie sinergetică"* pentru a explica dinamica energiilor spirituale, care *„lucrează împreună şi concomitent unele prin altele şi nu unele după* altele".[218]

Aici putem aminti şi de gândurile - imagine care se proiectează în spațiu ca şi gândul rostit sau neformulat în cuvinte, care au aceeaşi putere de expansiune şi influențare.

218IONEL MOHÂRȚĂ este doctor în psihologie, trainer de optimizare şi dezvolare a personalității, vice-preşedinte al Asociației Europene de Psihologie Transpersonală.

Referindu-ne în încheiere la enigmatica şi plină de miracol creație a DUMNEZEULUI ATOTPUTERNIC, mai reţin atenția cititorului cu un articol extrem de interesant publicat în revista „NATURE" (1988) de cerecetătorul J. CAIRNS, care studiind o colonie de bacterii, a ajuns la concluzia că: *„există gene care se adaptează la condițiile de mediu reuşind să rescrie altă genă în acest sens. Toate fiinţele au în genom programe care conțin adaptarea la mediu, şi deci evoluția nu se face în mod întâmplător'.*[219] Este un răspuns indirect la teoria „întâmplării" în procesul evoluției lansată de neodarwinistul JAQUES MONOD. Acesta susține că: *„Hazardul pur, singur hazardul, libertatea absolută, dar oarbă se află la baza prodigiosului edificiu al evoluției. Întâmplarea ar opera mutații genetice, iar prin selecție naturală cele favorabile evoluției sunt păstrate şi cele nefavorabile eliminate. Aceste mutații genetice sunt «alterări», erorile genetice păstrate de selecția naturală ar fi singurelesurse de evoluție"*[220].

Deci, tot ceea ce se naşte, trebuie să trăiască şi în acest scop avem înscrise în genele noastre, de către DUMNEZEU CREATORUL, INTELIGENȚA UNIVERSALĂ ORGANIZATORICĂ, toate programele necesare adaptării, după modelul proiectului primordial (INTELLIGENT DESIGN).

Dacă ar fi să ne opim aici, ar trebui să încheiem acest capitol cu concluziile lui RENÉ DESCARTES, care punând bazele metodologiei ştiințifice moderne, a făcut separare între spirit şi materie, susținând că: *„numai ştiința poate să acceadă la adevăruri exacte. Nu este nimic în gândire care să aparțină corpului şi nimic în corp care să aparțină gândirii"*. Dar, lucrurile au evoluat şi ştiința modernă a „descoperit" ceea ce se cunoştea de mii de ani şi transmitea generațiilor, cărțile sacre ale Orientului şi Extremului Orient că există o unitate, un TOT între spirit şi materie, între corpul fizic şi cel mental, care se influențează reciproc. Sau cum a completat profesorul DULCAN: *„Nu este nimic în corp care să nu aparțină gândirii".*

219JOHN FOSTER CAIRNS fizician şi expert în bilogie moleculară, britanic, este autorul cărții "MATTER OF LIFE AND DEATH", (1997).

220JAQUES MONOD biologist şi biochimist francez la Institutul PASTEUR, laureat al premiului NOBEL pentru psihologie (1965), autor al cărții „LE HAZARD ET LA NECESSITE", 1970.

În capitolele următoare ne vom opri mai pe larg la puterea tămăduitoare a gândurilor şi credinței.

CAPITOLUL VII
OMUL PELERIN PE TERRA

- BUNA-VESTIRE - ÎNCEPUTUL MÂNTUIRII NOASTRE
- CE AŞTEAPTĂ DUMNEZEU DE LA NOI
- JUDECATA DE APOI
- VINDECĂRILE PRIN SACRU

MOTTO: „Nu este cu putință cunoaşterea omului si a societății dacă se ignoră kenoza dumnezeiască, înomenirea lui DUMNEZEU, grija permanentă şi culminativă a lui DUMNEZEU pentru starea lumii şi pentru biruința liniei ascendente în manifestările de viață ale «omului călător», homo viator"[221]

Pentru a continua călătoria în timp, la începuturile CREŞTINISMULUI, trebuie ca mai întâi să ne afirmăm puterea credinței în DUMNEZEU TATĂL, FIUL, SFÂNTUL DUH şi MAICA NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU, şi să ne întrebăm dacă acest demers este conform voinței lui DUMNEZEU. Ca mărturisitor al credinței în Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS, apreciez că omul a fost creat de DUMNEZEU şi chemat să devină ființă perfectă, deci să se desăvârşească spiritual gustând din POMUL CUNOAŞTERII. Acest demers, chiar şi din partea unui profan, poate fi considerat ca o încercare timidă de a aduce slavă DUMNEZEULUI CREATOR şi de a ridica vălurile care plutesc peste misterele vieții şi lucrării DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS.

DUMNEZEU, MARELE CREATOR, a dat omului la începuturi,

221 ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII".

o viață pământeană mai lungă, media de vârstă situându-se între 600-800 de ani, însă pe parcursul evoluției umanității şi dezvoltării progresului tehnico-ştiințific, care a adus cu el şi degradarea mediului înconjurător şi a mediului social, speranța de viață s-a redus drastic, atingând în unele zone, îndeosebi cele mai sărace ale planetei, din Africa, America Latină, media de vârstă de 45 - 50 de ani. Tot în aceste zone se întegistrează o rată ridicată a mortalității infantile.

Călătoria sufletului din Ceruri spre Pământ, pentru a se întrupa în corpul planetar, trece prin mai multe văzduhuri şi pe măsură ce se apropie de Pământ, sufletul se întristează, ştiind că va petrece o viață pe o planetă dominată în general de violență, de agresivitate, egoism, ură, fățărnicie, unde ființele umane sunt într-o cursă contra cronometru pentru satisfacerea nevoilor materiale, a diverselor pasiuni bolnave şi mai puțin pentru apropierea de DUMNEZEU prin pocăință şi smerenie.

De aceea, sufletul încarnat începe călătoria sa terestră cu o anumită teamă de această lume, care îi este complet necunoscută, el părăsind Împărăția Cerurilor, un loc plin de armonie, pace şi linişte, iar acum se vede nevoit să viețuiască chiar şi temporar în haosul şi vacarmul lumii terestre.

Pentru suflet este o adevărată povară, dar şi o experiență, de aceea periplul său terestru este marcat de nostalgia reîntoarcerii acasă, la dragostea fără margini a DUMNEZEULUI CREATOR şi la muzica îngerilor şi lumina ocrotitoare a slavei divine.

Viața omului pe Pământ este ca o trecere necesară şi obligatorie pentru ca sufletul să se maturizeze cu noi experiențe, iar pe timpul viețuirii sale terestre să încerce influențarea comportamentului în bine a semenilor săi.

De aceea, am considerat că omul pământean este pelerin, călător pe această planetă pentru un timp determinat scris în marea carte a vieții.

Aşadar, voi încerca să surprind momente mai puțin cunoscute cititorului despre viața Cuvântului înainte, şi după întrupare, ceea ce

va fi pentru noi o şcoală a învăţării umilinţei şi smereniei, pentru că IISUS HRISTOS a venit în smerenie, umilinţă şi blândeţe.

Întruparea cuvântului este o dramă cosmică, întrucât ceea ce spune VERBUL (LOGOSUL) vine de la TATĂL CERESC, cea mai misterioasă şi cea mai inimaginabilă fiinţă.

Vorbind despre încarnarea în corpul planetar a sufletelor şi călătoria lor spre Pământ, mi-am amintit de cartea lui GEOFFREY HOPPE, „ÎNVĂŢĂTURILE LUI TOBIAS", din care voi reda câteva pasaje concludente care completează ideile lansate în rândurile precedente. Adresându-se sufletelor, TOBIAS, eroul cărţii face unele dezvăluiri interesante despre lumea invizibilă omului, lumea fiinţelor divine, parte a marii creaţii.

„ ... *Aţi fost creatori când eraţi cei de partea noastră a vălului! Dar, Creaţia a atins la un moment dat un punct în care nu mai putea merge mai departe. Îl putem numi blocaj energetic. Creaţia are nevoie de noi moduri de înţelegere, de noi sisteme de înţelesuri, pentru a avansa în continuare. Poate e greu pentru mintea umană să creadă asta, dar există sisteme de înţelesuri necesare pentru SPIRIT, DUMNEZEU, pentru voi şi pentru ceilalţi. Si de aceea aţi venit pe Pământ...* "[222].

„ ... *Atunci când aţi părăsit Prima Creaţie şi aţi luat corp omenesc, aţi considerat că purtarea acestui corp reprezintă o pedeapsă, pentru că aţi pătruns prea departe de marginea Primei Creaţii. Este momentul să vă eliberaţi de această vină şi de orice durere. Acceptaţi-vă eul uman şi veţi ajunge să vă cunoaşteţi eul divin. În momentul plecării voastre în această călătorie a actualei voastre vieţi, noi am plâns, ne-am întristat, ştiind că aceasta ar urma să fie cea mai plină de încercări dintre toate viеţile trăite de voi. ... Ceea ce apare din voi este o scânteie divină, este conştiinţa christică. ... Voi sunteţi îngerii exploratori şi aventurieri. Voi sunteţi din Primul Cerc care aţi plecat în explorarea întregii Împărăţii a lui DUMNEZEU. ... Voi sunteţi aceia care creaţi modele pentru a Doua Creaţie, şi acum încercaţi să vă amintiţi de unde veniţi, care sunt*

222GEOFFREY HOPPE - „ÎNVĂŢĂTURILE LUI TOBIAS", ED. FOR YOU, 2004.
GEOFFREY HOPPE s-a născut dintr-o familie de catolici, în WISCOSIN. În 1999 a înfiinţat CRIMSON CIRCLE (CERCUL PURPURIU), unde se dezvoltă probleme de metafizică, religie şi spiritualitate. TOBIAS este de fapt spiritul lui TOBIT, menţionat în BIBLIE, scos de acolo de către BISERICA CATOLICĂ în urma conciliului de la TRENT (1546).

rădăcinile, care vă sunt originile. ... În voi este echilibrul Divin. ... Voi şi ceilalți îngeri sunteți aceia care ați însămânțat această Planetă cu energie. Ați transformat o stâncă într-un organism viu. Ați sosit pe Pământ în corp de Lumină şi ați pus la punct tipare energetice pentru Pământ, transformânu-l într-o forță vie, dinamică şi în creştere. ... Au fost multe pregătiri înaintea primei voastre veniri aici, de aceea ați avut nevoie de «ghizi» care să lucreze cu voi, însă care nu au preluat corp fizic aşa cum ați făcut voi. Rolul lor a fost să mențină un echilibru al energiei, să mențină un anumit raport spiritual. Deci, nu ați fost singuri, ei au rămas alături de voi, de-a lungul multor voastre vieți pământene, constituind legătura cu cealaltă parte a vălului, legătura cu noi. ...

Înaintea plecării voastre de ACASĂ, nu exista decât o singură creație, însă acum voi ați contribuit la crearea celei de-a Doua Creații pentru SPIRIT....

Acum 2500 de ani, vibrația Pământului era pregătită să înceapă apariția acestei semințe a CONŞTIINȚEI DIVINE, ceea ce numim CONŞTIINȚA CHRISTICĂ, din tărâmurile şi dimensiunile exterioare, acolo unde se găsea. ...

Senzația de singurătate va fi înlocuită cu dragoste şi împlinire, iar cea de separare va fi înlocuită cu cea de unitate cu TOT CEEEA CE ESTE, o unitate cu sinele şi cu SPIRITUL, cu omenescul şi cu DUMNEZEU. Tot ceea ce sunteți şi ceea ce veți deveni se află înființa voastră.... Noi am fost întotdeauna UNUL şi suntem UNUL sub forma mai multor înfățişări, în sens filosofic, da, suntem toți «gemeni». ...

... Pasiunea divină vine de la originea voastră, din Împărăția lui DUMNEZEU, este dreptul vostru din naştere, care v-a însoțit până în momentul când ați venit pe Pământ: Pasiunea divină vine de la a da voie, de la a şti. Vine de la sufletul vostru, ea nu se poate forța, nici controla.... Sub veşmântul liberului arbitru s-a aflat totdeauna Divinitatea, Liberul Arbitru a fost doar o iluzie; voi nu ați fost niciodată singuri, nu ați fost fără Divinitate, Spiritul a fost întotdeauna cu voi. ...

... Voi ați început cu vidul şi acum voi continuați cu un nou Cerc; Prima Creație s-a transformat în a Doua Creație.

Atunci când vă înălțați, să ştiți că nu vă întoarceți Acasă. Cu timpul, «Acasă» va deveni şi aici, la voi. TOT CEEA CE ESTE se va extinde în ceea ce sunteți. Înălțarea înseamnă intrarea în Noua Energie, unde Divinitatea voastră străluceşte în acest loc căruia voi i-ați dat naştere. Voi existați în afara a TOT CEEA CE ESTE şi aceasta s-a întâmplat când ați părăsit Împărăția Cerului...

Chiar dacă la prima vedere, aceste mesaje primite „de dincolo" nu ar inspira încredere ca autenticitate, conținutul lor îl regăsim în multe asemenea comunicări receptate de mediumuri, ori de persoane care s-au aflat în moarte clinică şi au povestit călătoria extracorporală a sufletului în lumea invizibilă şi lupta pe care sufletul o dă să se desprindă de corpul planetar.

Referiri la Împărăția Cerului, această lume celestă îmbrăcată în Slava Dumnezeiască, o găsim în scrierile vechi sacre ale Orientului şi Occidentului, ale unor mistici creştini, musulmani, evrei, buddhişti, dar şi a unor esoterişti care prin meditație au intrat în contact cu alte lumi.

IOAN IANOLIDE scria pe bună dreptate că: *„Pornind de la HRISTOS, se vor dezlega toate problemele lumii. Pornind de la suflet, vom şti cum să trăim şi să ne organizăm. DUMNEZEU este realitatea care doare şi umple de nădejde omul secolului XX (şi cu atât mai mult, omul secolului XXI). Nu putem trăi fără DUMNEZEU, nu putem fi stăpâni pe Pământ fără DUMNEZEU; fără DUMNEZEU, riscăm a nu mai fi... "*[223].

Vorbind despre Împărăția lui DUMNEZEU, ARSENIE BOCA spunea că ea are două vârste: *„prima este odată cu venirea lui IISUS printre oameni, iar a doua când va veni pe nevăzute, ca fulgerul de la răsărituri până la apusuri, fiindcă a doua venire este în slavă şi mărire"*[224].

Mult aşteptata venire a lui IISUS HRISTOS printre oameni, prorocită de profeți cu multe secole, s-a împlinit în ziua în care îngerul GABRIEL, mesagerul lui DUMNEZEU, a vizitat pe fecioara MARIA, aducându-i vestea ÎNTRUPĂRII, vestea cea BUNĂ (BUNA-VESTIRE, BLAGOVEŞTENIE). BUNA-VESTIRE a întrupării FIULUI lui DUMNEZEU în om, kenoza, marchează începutul mântuirii noastre.

„Când DUMNEZEU se întrupează, ia trup, cerul si pământul sunt reunite. Căci EL este DUMNEZEU adevărat, a doua persoană a Sfintei Treimi, EL sălăşlueşte în cer la dreapta TATĂLUI si este în acelaşi timp om adevărat, cel de-al doilea ADAM, iar Maica Domnului este numită Scara lui IACOV, pentru că ea este legătura între cer şi

223 IOAN IANOLIDE - „ÎNTOARCEREA LA HRISTOS", FAMILIA ORTODOXĂ, nr. 8/2012.
224 ARSENIE BOCA - „UCIGAŞA CETATE" ED. PELERINUL, IAŞI 2002.

pământ, este uşa cerului, căci prin ea DUMNEZEU, în PERSOANA lui IISUS, îşi face intrarea printre oameni, este Noua EVA, este FECIOARA SEMNULUI, care va zămisli şi va purta în pântec şi va naşte un fiu şi-i va da numele EMANUEL - DUMNEZEU este cu noi. Cele trei stele aflate pe veşmântul Fecioarei MARIA, simbolizează fecioria sa: Fecioria înainte, Fecioria în naştere, Fecioară după naştere"[225].

Naşterea Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, CRĂCIUNUL simbolizează pacea pe pământ şi iubirea între oameni. De fapt, suntem în prezența unei kenoze, adică FIUL lui DUMNEZEU s-a smerit pe sine, până la a deveni copil, un copil fără apărare, culcat pe paie la picioarele animalelor; adică micşorarea lui DUMNEZEU la coborârea Sa pe Pământ.

În Sfintele cărți, IISUS este numit „*DOMN al PĂCII fără sfârşit; Împărăția Sa nu se va nărui ca toate celelalte împărății, domnii, guvernări, dictaturi"*[226].

Sfântul Apostol PAVEL îl numeşte pe IISUS „*NOUL ADAM, Cel ce a mântuit lumea de păcat"*[227], iar sfinții Părinți o numesc pe MAICA DOMNULUI „*NOUA EVA, ea lucrătoare cu FIUL ei la mântuirea lumii",* iar Sfântul IOAN ne explică în mod convingător legătura noastră de filiație cu DUMNEZEU prin Domnul Nostru IISUS HRISTOS, odată cu botezul nostru.

„*Celor care l-au primit pe CRISTOS, celor care cred în numele LUI, le-a dat puterea de a deveni copiii lui DUMNEZEU care nu din sânge, ci din DUMNEZEU s-au născut. DUMNEZEU TATĂL ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere prin IISUS CRISTOS, pentru SINE,*
după buna plăcere a voinței Sale"[228].

Creştinul care se naşte din DUMNEZEU ar trebui să semene cu TATĂL SĂU din Cer, fiind parte a naturii sale divine, intrând astfel într-o lume supranaturală, lumea lui DUMNEZEU.

225„VIU ESTE DUMNEZEU - CATEHISM PENTRU FAMILIE" (trad. din limba franceză de AUREL BROŞTEANU şi părintele GALERIU), ED. HARISMA, 1992.

226IDEM.

227Sfântul Apostol PAVEL - „CORINTIENI" 15, 45.

228FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL - „DE VORBĂ CU DUMNEZEU", ED. ARS. LANGA, 1998.

Fiind cu toții copiii lui DUMNEZEU TATĂL, înseamnă că nu există decât o singură rasă - aceea a copiilor lui DUMNEZEU, nu există altă limbă decât aceea care vorbeşte inimii şi minții, făcându-i să-l cunoască pe DUMNEZEU şi să ne iubim unii cu alții. Deci, nu există popor ales, toți suntem la fel de iubiți de DUMNEZEU.

Ştiindu-ne copiii lui DUMNEZEU, indiferent de împrejurarea în care ne aflăm, dobândim o mare pace, chiar în mijlocul necazurilor şi nenorocirilor, filiația divină ne face să-i tratăm cu mai mult respect pe semenii noştri. Dar, trebuie să ştim că mântuirea noastră este IISUS *„nume care este mai presus de orice nume, pentru că în numele lui IISUS se pleacă orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ”*[229], nume ce trebuie binecuvântat şi demn de laudă, de acum şi până în veacul viitor. Simpla invocare a numelui său poate duce la dispariția unor obstacole şi lecuirea unor boli. Credința în IISUS HRISTOS este forță tămăduitoare pentru bolile sufletului şi fizicului.

Chiar în momentele cele mai grele ale vieții, nădejdea în DUMNEZEU ne îndreaptă spre abandonare liniştită şi cu demnitate a vieții pe pământ, cuvintele de încurajare şi iubire pentru DUMNEZEU adresate de THOMAS MORUS fiicei sale (fiind închis în TURNUL LONDREI) şi ale Sfântului CONSTANTIN BRÂNCOVEANU adresat fiului său (în aşteptarea dreptății), sunt o pildă vie a dragostei necondiționate şi plină de devoțiune în DUMNEZEU.

Dar, să dăm cuvântul ilustrului demnitar britanic. *„Fii curajoasă, fiica mea, şi nu te îngriji de mine, orice mi s-ar întâmpla în această lume. Nu mi se poate întâmpla nimic din cele ce DUMNEZEU nu ar vrea să mi se întâmple. Si tot ce vrea EL, oricât de rău ni s-ar părea nouă că este, e, în realitate cel mai bine*”.

Iar Sfântul Mare Voievod CONSTANTIN BRÂNCOVEANU, martir pentru dreapta credință în IISUS HRISTOS, se adresa fiilor săi care aşteptau lovitura călăului astfel: *„Fiii mei! Iată, toate avuțiile si tot ce am avut am pierdut. Să nu ne pierdem încă si sufletele! Stați tari si bărbăteste, dragii mei, si nu mai băgați în seamă moartea trupului. Priviți la HRISTOS, MÂNTUITORUL nostru, câte a răbdat pentru noi*

229IDEM.

si cu ce moarte de ocară a murit. Credeți tare întru aceasta si nu vă miscați, nici nu vă clintiți, din credința cea pravoslavnică, pentru viața si lumea aceasta"[230].

Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Vodă BRÂNCOVEANU pe eşafod, la 15 august 1714, când a fost executat din ordinul sultanului AHMED al III-lea alături de cei trei fii şi de vistiernicul VĂCĂRESCU. Atunci, ca şi acum, la aproape patru secole distanță, omenirea se află la un prag istoric, când trăim cele mai bune vremuri pentru mântuire.

Despre CREŞTINISM, PETRE ȚUȚEA ținea să precizeze: *„A fi creştin înseamnă a coborî ABSOLUTUL la nivel cotidian. Omul creştin e suveran față de natură, supus divinității, nemuritor si liber prin depăsirea extramundană a condiției sale. ... Nimic nu poate înlocui CREŞTINISMUL; nici toată cultura antică precrestină. Eu sunt de părere că apogeul Europei nu este ATENA, ci în EVUL MEDIU, când DUMNEZEU mergea din casă în casă. IISUS HRISTOS este ETERNITATEA care penetrează istoria*" [231].

Pentru ARSENIE BOCA, IISUS *„este sensul vieții, reazimul ei în ispite si furtuni; asemănarea după care tânjim, este PRIETENUL nostru, singurul care nu ne părăseste niciodată. Este Sfânta noastră ÎMPĂRTĂŞANIE cu desăvârsire si foamea noastră metafizică. ... Pentru unii, venirea lui MESIA era o asteptare politică, pentru alții, mult mai puțin, o asteptare religioasă. Irod a sărit cu sabia în calea istoriei... toate acestea dădeau asteptării o tensiune de fior metafizic, unic în istorie, era o asteptare de mii de ani...*

Semnificația cosmică a naşterii lui IISUS o integrăm în marile referințe ale lui DUMNEZEU la CREAȚIE.

„DUMNEZEU s-a făcut om, ca de la om să înveți cum se face un DUMNEZEU" (CLEMENT ALEXANDRINUL). De fapt, acesta este omul nou, făptura cea nouă, omul născut de sus, omul cu reflexul veşniciei lui IISUS răspândit în afară, în chip simplu, din toată ființa lui. Fiindcă IISUS este omul cerului, nu a-l pământului cum a fost ADAM, şi s-a țesut pe sine în firea omenească, de aceea se impune ca EL tuturor oamenilor şi veacurilor, cu atât mai mult cu cât azi sunt mulți care ar vrea să scape de EL.

230 ARSENIE BOCA - „OMUL ZIDIRE DE MARE PREȚ", ED PELERINUL, 2002.

231 PETRE ȚUȚEA - „322 de vorbe memorabile".

În lucrarea „DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI”, autorul CLAUDE VORILHON (RAEL) are o explicație interesantă privind venirea pe Pământ a Mântuitorului Nostru, IISUS HRISTOS: *„ELOHIM spunea că ei au pregătit un MESIA să poată comunica în toată lumea ceea ce ISRAEL ştia numai el pe vremea aceea; rolul lui IISUS de a răspândi ADEVĂRUL SCRIPTURILOR BIBLICE în toată lumea, pentru a servi ca dovadă întregii omeniri atunci când anii ştiinței vor explica în sfârşit totul. De aceea, Creatorii au hotărât în aşa fel ca un copil să fie născut dintr-o femeie pe pământ şi unul dintre Creatori, copilul urmând să moştenească anumite însuşiri supranaturale ... ”*. Inițierea lui IISUS ar fi debutat prin botez când „s-au deschis cerurile şi duhul lui DUMNEZEU s-a văzut pogorât ca un porumbel şi venind peste EL, iar din cer s-a auzit un glas: «Acesta este FIUL MEU cel IUBIT întru Care am binevoit».

Atunci IISUS a fost dus de Duh în pustiu pentru a fi ispitit de DIAVOL (creator sceptic care susținea că nimic bun nu poate ieşi din omenirea creată pe Pământ). Prin DIAVOL a fost testată credința lui IISUS în CREATOR, iubirea şi respectul față de EL” [232].

Despre venirea pe pământ a unui Salvator sau a unui MESIA, anticipată de profeții biblici, scrie EDOUARD SCHURE astfel: *„Timp de secole, nefericirilor naționale verbul tunător al profeților plutea deasupra poporului evreu, ideea şi imaginea lui MESIA, apărând când ca un răzbunător teribil, când ca un înger al binecuvântării. ... Dacă marii profeți l-au văzut sub trăsăturile unui drept, ale unui martir, ale unui adevărat FIU al lui DUMNEZEU, poporul credincios ideii iudaice îl asimila lui DAVID, SOLOMON, sau un nou MACCHABEE. Dar, indiferent cine era acest restaurator al gloriei ISRAELULUI, toată lumea credea în el, îl aştepta, îl chema. Aceasta era forța de atracție a acțiunii profetice... ”*[233].

Întrebările care erau tot mai frecvente în templele şi confreriile profeților se refereau la: unde se va naşte copilul divin? Ce dragoste a energiei supra-omeneşti va determina coborârea acestui suflet din cer pe pământ? Care vor fi consecințele pentru umanitate?

Nimeni nu putea da răspunsuri clare, însă toată lumea aştepta. Încă din secolul VIII î.Hr, profetul ISAIA anunța că: „*binele social va fi legat de pacea eternă şi condiționat de faptul că*

232 CLAUDE VORILHON (RAEL) - „DESIGN INTELIGENT”.

233 EDOUARD SCHURE - „LES GRANDS INITIES” - JESUS.

DUMNEZEU va trimite în lume un «DOMN al PĂCII»"[234]*,* iar ZOROASTRU îl anunța pe IISUS HRISTOS poporului persan, arătând că: „*EL este acolo sus, EL se apropie încetul cu încetul de Pământ, şi va locui, cândva, aici, jos într-un corp fizic".*

Viața şi misiunea pe Pământ a Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, a făcut obiectul unor cercetări aprofundate în ultimele două secole, atât din partea teologilor, filosofilor, cât şi a istoricilor şi arheologilor biblici, dornici să aducă noi informații şi interpretări celor patru EVANGHELII, cât şi a multor documente cu caracter istoric şi religios, care anunțau venirea mult aşteptată a FIULUI DOMNULUI.

ARSENIE BOCA vorbeşte despre venirea Mântuitorului ca fiind: „*învăluită în smerenie, care însă nu a fost primită cum era firesc şi cum era aşteptată şi proorocită de treizecişişapte de secole. ISRAEL nu i-a făcut nici o primire. Si doar le era în ochi Sfânta Fecioară Maria, cu care au făcut unica excepție în toată istoria lor - de a o aduce în Sfânta Sfintelor, loc în care a stat doar 12 ani.... Semnificația cosmică pe care o are naşterea din BETLEEM o integrăm în marile suferințe ale lui DUMNEZEU la creație.*

... Ordinea istorică a faptelor lui DUMNEZEU este: CREAȚIA lumii din iubire: «Eu sunt ALFA şi OMEGA, începutul şi sfârşitul. Proporția cosmică a naşterii Domnului este reprezentată de despicarea istoriei omenirii în două şi se începe numărătoarea timpului în ambele sensuri: spre începutul timpului şi spre sfârşit. ... Pacea pe pământ e condiționată de mărirea care i se dă sau i se refuză lui DUMNEZEU. IISUS aduce omului pacea care vine de la DUMNEZEU. Aceasta este un bun duhovnicesc care nu poate fi creat şi menținut cu arme... ».

... IISUS a creat o nouă ordine spirituală în om, EL însuşi s-a integrat naturii omeneşti, de aceea EL este mereu viu: şi în Sine ca ființă supremă şi e viu şi în noi, ca viață veşnică şi ca posibilitatea nesfârşită de desăvârşire... "[264].

... „În ordinea religioasă, ADEVĂRUL devine ființă activă, capabil să ridice sufletul la alt nivel de existență. Aşa înțelegem pe IISUS HRISTOS când a spus că EL este ADEVĂRUL, CALEA şi VIAȚA - şi acestea veşnice"[265].

Despre IISUS istoric şi IISUS al credinței, PAPA BENEDICT al XVI-lea arată că: *„IISUS în care credem este de asemenea IISUS*

234IOAN BANU - „PROFEȚII BIBLICI VORBIND FILOSOFIEI", ED. ŞTIINȚIFICĂ, 1994.

personaj istoric, acelaşi pe care ni-l arată EVANGHELIILE, însă prezentat mult mai realist şi mai credibil decât numeroase alte figuri ale lui IISUS, care ni se înfățișează neîncetat de către diverşi teologi, istorici ai religiilor, ori arheologi biblici"[266].

În continuare, Sanctitatea Sa ține să sublinieze: *„IISUS este acela care are toate puterile, DOMNUL UNIVERSULUI, DUMNEZEU însuşi, devenit om. Fenomenul IISUS a transformat lumea, aşa cum nu a fost niciodată. EL constituie cea mai mare bulversare a istoriei umanității..."*[235] .

„*Omagiul dat lui CRISTOS la naştere de cei trei MAGI,* simbolizează, potrivit lui RENE GUENON, *cele trei chei ale CENTRULUI SPIRITUAL SUPREM: lumea terestră, lumea intermediară şi lumea celestă, conform doctrinelor orientale"*[236]. Cei trei MAGI nu sunt decât depozitarii autentici ai tradițiilor primordiale, păstrătorii depozitului REVELAȚIEI făcută umanității, a unor revelații terestre. Aceşti reprezentanți au recunoscut în IISUS divinitatea şi regalitatea.

Despre CREŞTINISMUL timpuriu, persecuțiile, evoluția CREŞTINISMULUI şi agonia sa, am prezentat o serie de date interesante şi bine decumentate în lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" (ED. ROMÂNIA ÎN LUME - 2011), de aceea nu voi mai insista asupra subiectului.

Doresc însă să aduc la cunoştința cititorului existența unei cărți fascinante despre perioada CREŞTINISMULUI timpuriu şi persecuțiile la care a fost supus în timpul domniei Împăratului DIOCLEȚIAN, scrisă de vicontele FRANÇOIS - RÉNE DE CHATEAUBRIAND, „LES MARTYRS"[237].

Voi reda câteva pasaje semnificative care se referă la lupta BISERICII lui IISUS HRISTOS împotriva religiilor păgâne care dominau în Imperiul Roman.

235 ARSENIE BOCA - „UCIGAŞA CETATE", ED. PELERINUL, IAŞI 2002.

IDEM.

PAPA BENEDICT AL XVI-lea - „JESUS DE NAZARETH" ED. FLAMARION, 2007.

IDEM.

236 RENE GUENON - „ROI DU MONDE" (1950).

237 FRANÇOIS RÉNE DE CHATEAUBRIAND - „LES MARTYRS" scrisă în 1809, republicată de ED. FLAMARION, PARIS, 1933.

... *„De nouă ori BISERICA lui CRISTOS a văzut Spiritele Întunericului complotând contra ei; de nouă ori această navă, care nu trebuia să piară, a scăpat naufragiului. Pământul se odihnea în pace. Diocleţian ţinea în mâinile sale abile sceptrul lumii. Sub protecţia acestui mare prinţ, creştinii se bucurau de o linişte pe care n-au mai cunoscut-o până atunci. Altare ale DUMNEZEULUI ADEVĂRAT începeau să-şi dispute altarele idolilor păgânismului. Numărul credincioşilor creştini creştea zi de zi; onorurile, bogăţia şi gloria nu mai erau singura moştenire ce trebuia împărţită de adoratorii lui JUPITER cu creştinii. Infernul, ameninţat de a pierde imperiul, a vrut să întrerupă cursul victoriilor celeste. DUMNEZEU, care vedea virtuţile creştinilor slăbind din cauza prosperităţii, a permis demonilor să provoace o nouă persecuţie; dar, prin această ultimă şi teribilă încercare, CRUCEA trebuia să fie plasată în sfârşit pe tronul Universului, şi templele falşilor dumnezei urmau să se transforme în pulbere*".

EUSEBIU din CESAREEA (265-339) în lucrarea sa „L'HISTOIRE ECCLESIASTIQUE" a dat aceeaşi motivaţie persecuţiilor sub DIOCLEŢIAN[238].

CHATEAUBRIAND a scris prima carte despre creştinism în 1804 sub titlul „L'APPARITION DU GENIE DU CHRISTIANISME", în care se referă la epopeea creştină, religie abia născută, în opoziţie cu păgânismul, cartea fiind considerată un eveniment literar la vremea respectivă. Potrivit afirmaţiilor sale: „*religia creştină îmi părea mult mai favorabilă decât păgânismul în dezvoltarea caracterelor, moralei, dar şi în ceea ce priveşte simplitatea ceremoniilor şi sacrificiilor...*

CE AŞTEAPTĂ DUMNEZEU DE LA NOI, este o întrebare > [J]

care s-a pus obsedant de la începutul CREŞTINISMULUI şi pe tot parcursul său zbuciumat

238EUSEBIU din CESAREEA, grec, episcop din CESAREEA (310-339), teolog şi apologet creştin, a fost un admirator al lui ORIGENE. Este autor al „L'HISTOIRE ECCLESIASTIQUE", „LA VIE" (în care aduce laude împăratului CONSTANTIN I căruia îi atribuie „misiunea divină" de a recunoaşte religia creştină şi de a o impune ca religie de stat în tot imperiul), „LETTRES DES CHRETIENS, DE VIENNE ET DE LYON" (în care prezintă lista celor 12 episcopi ai ROMEI şi despre martiriul lui SANCTUS şi BLANDINE).Deşi a fost apropiat lui OSSIUS din CORDOBA şi prin el împăratului CONSTANTIN, totuşi cu greu a acceptat simbolul Consiliului de la NICEEA în noţiunea de „homoousios", adică IISUS şi DUMNEZEU împărat aceeaşi „esenţă" (325). La NICEEA a pronunţat panegiricul inaugural adresat împăratului CONSTANTIN.

Timp de două milenii, teologi, filosofi, istorici ai religiilor, mistici creştini au oferit o serie de răspunsuri, care duc în final la afirmarea sensului vieții, a Creației lui DUMNEZEU.

Vorbind despre VOINȚA lui DUMNEZEU, regretatul monah TEOFIL PÂRÂIANUL, arhimadritul mănăstirii SÂMBĂTA de SUS, urcat la Domnul la 31 octombrie 2009, ne-a lăsat cuvinte pline de evlavie şi înțelepciune: *„Cum putem afla VOINȚA lui DUMNEZEU? Raportându-ne la ceea ce vrea DUMNEZEU cu omul, aflăm că vrea ca el să devină mărturisitor al CREDINȚEI în DUMNEZEU, iar mărturisirea nu se face după un program, ci tot timpul. Cine se sfieşte, nu face VOIA lui DUMNEZEU...*

Ce trebuie să fac ca să mă mărturisesc? Oriunde vei merge să ții seama de DUMNEZEU; EL ne cere să iertăm, iar noi avem ezitări.

Acum ştim Voia lui DUMNEZEU, dar nu ținem să o îndeplinim ....

Omul a fost creat cu un destin ... Sufletul omului este creat de DUMNEZEU, DESTINUL nu constrânge, ci doar dirijează, dar nu există predestinare. ... Iubirea este o calitate dată de DUMNEZEU; CREDINȚA este un dar de la DUMNEZEU pe care omul poate sau nu să-l folosească. Nădejdea o ai în conştiința ta, iar SMERENIA este un dar de la DUMNEZEU, îl cunoaşte doar cel care îl are, este POARTA CERULUI... ”.

Răspunsuri la această întrebare le găsim în „INTERVIU CU DUMNEZEU”, în care regăsim pe filosoful OCTAVIAN PALER, într-un dialog memorabil cu DUMNEZEU.

Dar să redăm pe scurt „interviul”:

„*-Ai vrea să-mi iei un interviu, deci... zise zâmbind DUMNEZEU.*

- Dacă ai timp .... i-am răspuns. DUMNEZEU mi-a zâmbit.

- Timpul meu este eternitatea ... Ce întrebări ai vrea să-mi pui?

- Ce te surprinde cel mai mult la oameni? DUMNEZEU mi-a răspuns:

- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească ... iar apoi tânjesc să fie copii, că îşi pierd sănătatea pentru a face bani... iar apoi îşi pierd banii pentru a-şi recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu mult timp la viitor şi uită prezentul, iar astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca şi cum n-ar muri niciodată şi mor ca şi cum nu ar fi trăit.

DUMNEZEU mi-a luat mâna şi am stat tăcuți. Apoi am întrebat:

- Ca părinte, care ar fi câteva din lecțiile de viață pe care ai dori să le învețe copiii tăi?

- Să învețe că durează câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care-i iubesc ... şi că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece; să învețe că un om bogat nu e acela care are mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin; să învețe că există oameni care-i iubesc, dar pur şi simplu nu ştiu să-şi exprime sentimentele; să învețe că doi oameni se pot uita la celaşi lucru şi că pot să-l vadă diferit; să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți, şi că, de asemenea, trebuie să se ierte pe el însuşi.

- Mulțumesc pentru timpul acordat... am zis umil. Ar mai fi ceva ce a-l dori ca oamnenii să ştie? DUMNEZEU m-a privit, şi zâmbind a spus:

- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna ..."[239].

Multe din aceste idei despre inocența copilăriei umanității le regăsim în lucrarea „MITOLOGII SUBIECTIVE" scrisă de regretatul OCTAVIAN PALER.

DUMNEZEU îşi cheamă copiii prin mai multe graiuri, spunea părintele duhovnic al românilor, ARSENIE BOCA, prin: „*chemarea lăuntrică a conştiinței; chemarea din afara cuvântului; chemarea prin necazurile vieții; chemarea prin semnele mai presus de fire; chemarea la Judecată"*[240].

La venirea lui HRISTOS pe Pământ şi unirea Sa cu AURA PĂMÂNTULUI, IERARHIILE au dat naştere unor ființe-spirit noi ce slujesc misiunii christice a iubirii şi înfrățirii. Purtând prin întregul COSMOS IUBIREA şi LUMINA TATĂLUI, mii de popoare de îngeri lucrează necontenit la devenirea lumilor toate, în conformitate şi în armonie cu legile universului transmise de Marele Creator, DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC, popoarelor, prin intermediul unor suflete întrupate în chipul unor legiuitori. Aceştia au codificat aceste porunci ale lui DUMNEZEU, pentru a organiza viața politică,

239OCTAVIAN PALER contestă a fi autorul „interviului" apărut în „ROMANIAN MERIDIAN" - CHICAGO, 17. 12. 2005.
Părerea lui O. PALER despre interviu este consemnată de DANIEL CRISTEA în „CONVORBIRI CU OCTAVIAN PALER" ED. CORINT, 2007.

240ARSENIE BOCA - „CUVINTE VII".

economică, militară, spirituală şi socială, după principiile şi morala Justiției Divine. Aceşti legiutori şi întemeietori de state şi religii s-au numit: MANU, HAMURABI, ZOROASTRU, KHRISHNA, RAMA, MOISE, BUDDHA, ZAMOLXIS, MAHOMED, etc. Ei au rămas în istoria umanității prin legile date: Legea lui MANU, Codul lui HAMURABI, AVESTA, BIBLIA, VEDELE, LEGILE BELAGINE (ZAMOLXIS), CORANUL, etc.

În primele secole ale creştinismului timpuriu, în simbolismul teologic, îndeosebi la catolici, rănile lui IISUS sunt o preocupare constantă a scriitorilor ecleziastici.

Partea dreaptă a corpului Mântuitorului Nostru, aceea pe care tradiția cea mai veche o consideră ca cea care a fost străpunsă de lancea lui LONGINUS, este simbolizată prin intrarea în Templu plasată în dreapta.

EZECHIEL a văzut, în această rană, templul din care tâşneşte apa sfântă: „*Din această rană a corpului Mântuitorului iese apa şi sângele, semne şi garanții ale Mântuirii. De aceea, alături de crucifixe, îndeosebi în Evul Mediu, în dreapta se aşeza potirul sfânt cu apa sfințită simbolizând apa adunată din rana provocată de LONGINUS.*

Apa şi sângele din această rană trebuie să se răspândească asupra întregii lumi, pentru a o purifica, transmițând astfel umanității binefacerile Mântuirii".

Sfântul Episcop HIPPONE continuă această idee subliniind că:

„*Acest sânge a fost răspândit în lume pentru iertarea păcatelor, această apă amestecată în vasul sfințit ne spală şi pe noi, de aceea trebuie să o sorbim. Această deschizătură în trupul lui IISUS simboliza uşa pe care o amplasase NOE în partea dreaptă a ARCEI sale, şi prin care intrau ființele vii care erau salvate de la POTOP; ceea ce simboliza de fapt imaginea BISERICII CREŞTINE.*

În acelaşi timp, prima femeie a fost făcută din coasta bărbatului adormit şi a fost numită viață şi mama ființelor vii, care era un semn bun înainte de căderea în păcat.

Acest al doilea ADAM, cu capul înclinat, este adormit pe cruce, pentru ca din EL să fie trasă soția Sa (Biserica Creştină).

O moarte care face să reînvie morții! Ce este cel mai

imaculat decât acest sânge! Ce este mai folositor sănătății decât această rană!"

O altă interpretare a acestui simbol, ne-o oferă Sfântul GRIGORE cel MARE (604), care face trimitere la textul din „CÂNTAREA CÂNTĂRILOR": *„Vino porumbița mea, în crăpăturile pietrei, în deschiderea pietrei*", text pe care-l explică după cum urmează: „*Prin crăpăturile rocii trebuie să înțelegem rănile mâinilor şi picioarelor lui CRISTOS suspendat pe CRUCE; prin deschiderea pietrei, rana din partea dreaptă deschisă de lance...* ".

Este vorba de fapt de dorința sufletului simplu de a urma calea lui IISUS în amintirea patimilor sale pe CRUCE şi de a se hrăni din rănile sale.

Starețul mănăstirii FULDA, apoi episcop de MAYENCE (853), RABAN MAOR, vine cu noi precizări în legătură cu semnificația rănilor lui IISUS:

„CRISTOS a dorit să moară cu brațele întinse ca pentru a ne reuni cu toți într-o singură îmbrățişare; EL ne cheamă pe toți şi nu respinge pe nimeni; îşi înclină capul şi transmite duşmanilor un sărut de pace... corpul său plin de răni, coasta Sa din dreapta deschisă, ne indică că EL ne-a dat corpul Său, sângele Său, inima Sa şi sufletul Său, şi mai mult, divinitatea şi umanitatea Sa, şi cu ele viața şi regenerarea, nouă tuturor şi fiecăruia în parte".

Este imaginea lui IISUS răstignit pe cruce care agonizează de peste două milenii, aşteptând răbdător şi cu multă dragoste ca omenirea să-şi amintească că jertfa Sa a avut ca scop crearea unui om nou, omul christic, spălat de păcatul originar, care să răspândească în lume dragostea şi iubirea de oameni, meliorismul, pacea şi înțelegerea mai corectă a sensului CREAȚIEI.

Cum a evoluat omenirea în aceste două milenii, vedem rezultatele astăzi, când se anunță apusul civilizației materiale care a adus cu ea noi idoli, goana după bani şi profit, idoli necruțători care au schilodit chipul creației, a introdus lupta acerbă pentru competiție în toate domeniile, generând conflicte, războaie, sărăcie, înstrăinarea omului de propriul suflet, în care mai pâlpâie scânteia dumnezeirii.

Suntem la un prag istoric, când umanitatea decontează toate nenorocirile şi fărădelegile comise, suntem în aşteptarea întâlnirii cu

destinul omenirii, judecarea în fața Mântuitorului Nostru, moment revelat profeților şi misticilor creştini în momentele de mare şi duioasă iubire a Marelui Creator pentru fiii săi care au rătăcit calea. Înaintea acestui moment decisiv pentru umanitate şi pentru fiecare dintre noi, se pune jertfă şi încă jertfă pe CRUCE?

Un răspuns aflăm de la ARSENIE BOCA, care în lucrarea „UCIGAŞA CETATE" precizează: *„că singurul grai care mai poate răzbi la inima oamenilor s-a dovedit că nu rămâne altul decât jertfa cuiva pentru ei. Când moare cineva pentru tine, pe acela nu-l poți uita niciodată. DUMNEZEU cere omului sfințenia pe care a pierdut-o.*

Unul din rosturile pentru care DUMNEZEU a trimis pe FIUL SĂU în lume a fost si acesta, să pacifice oamenii. Noi, creştinii, propunem lumii întregi «pacea lui HRISTOS»!. Pacea care covârşeşte toată mintea. Pacea Împăratului PĂCII - HRISTOS! Iar fiindcă ««lumea» nu vrea să fie pacea lui HRISTOS, ci «pe pacea ei» - de aceea are războaie. Războaiele au zdruncinat întotdeauna viața omenească. În necazuri se vede iubirea omului de DUMNEZEU şi de oameni. În cuptorul suferințelor de tot felul se curățeşte sufletul omenesc pentru Împărăția lui DUMNEZEU

... „*Cetatea ucigaşă de prooroci îşi aude şi ea osânda, urgia lui TITUS, la anul 70, n-a mai lăsat în picioare decât «zidulplângerii».*

Răutatea a înfrânt pe DUMNEZEUL iubirii, dar se va înfrânge de DUMNEZEUL JUDECĂȚIF"[272].

RUDOLF STEINER, fondatorul antropozofiei, în calitatea sa de ROZCRUCIAN, a susținut că: „*Religia lui CRISTOS are o însemnătate deosebită în evoluția omului şi a acestei planete. Această însemnătate are mai puțin de a face cu aspectul etic, căruia i s-a acordat o mai mică atenție, ci cu ceea ce el a numit Imperiul CHRISTIC; o forță divină care a accelerat evoluția noastră pe Pământ într-o măsură în care numai inițiatorul o poate aprecia ... CHRISTOS i-a salvat pe oamenii acestei planete făcând supremul sacrificiu de a se încarna pe pământ numai în acest scop.*

Sufletul său a venit dintr-o altă planetă mult mai evoluată decât a noastră; de unde rezultă că propria Sa evoluție nu a început pe planeta noastră....

Prin sacrificiul lui CHRISTOS, conştiința christică este potențial prezentă în inimile tuturor oamenilor, dar, modul în care ea se manifestă, depinde de sensibilitatea fiecăruia în parte. ...

CHRISTOSUL istoriei şi CHRISTOSUL din inima fiecăruia reprezintă mai mult decât nişte doctrine religioase, ele sunt evenimente planetare"[241][242].

După cum am văzut, IISUS HRISTOS s-a întrupat ca om pentru a vindeca lumea care căzuse într-o mare imoralitate, întrucât cunoştea că imoralitatea este o boală a spiritului uman.

Stadiul actual al evoluției societății omeneşti arată că s-a ajuns la un punct terminus, când ne apropiem cu paşi repezi de momentul ADEVĂRULUI, când regi şi oameni simpli ne vom încolona şi vom merge să dăm socoteală pentru faptele, gândurile şi acțiunile noastre, în fața JUDECĂTORULUI SUPREM, aşteptând MÂNTUIREA.

Va fi o judecată fără părtinire a sufletului umanității, apoi pe nații, după care o judecată individuală a fiecărui suflet de pe Pământ.

Judecata de Apoi va fi marcată de Războiul Fiilor Luminii împotriva fiilor întunericului (ARMAGHEDON), de care se vorbeşte în APOCALIPSA după IOAN şi DANIEL.

Într-unul din Manuscrisele de la Marea Moartă[243] se face referire la „*Războiul împotriva lui GOG si MAGOG, care va marca sfârşitul prezentului Veac al Fărădelegii, dar nu si sfârşitul lumii. Va dura patruzeci de ani, perioadă numită a «travaliului mesianic», pentru a netezi calea pentru «Veacul Îngăduinței Divine»".*

Este interesantă descrierea acestei confruntări, la care se alătură „*puterile cereşti, oştilor oamenilor, Fiii Luminii luptând împotriva fiilor întunericului cu adevărată putere dumnezeiască, în mijlocul strigătelor de război ale zeilor şi oamenilor, în ziua prăpădului....*

Lupta decisivă va fi la al şaptelea atac, când mâna Domnului va birui până la urmă oştirea Satanei. Căci Domnul va chema laolaltă pe toți îngerii şi pe toți bărbații care au păzit poruncile sale. EL va apărea în mijlocul Ființelor Sfinte şi va da ajutor şi va face ca ADEVĂRUL să lumineze, aducând blestem asupra Fiilor Întunericului

241 ARSENIE BOCA - „UCIGAŞA CETATE".

242 RUDOLF STEINER - „ORDINEA SOCIALĂ", 1919.

243 MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ - BIRUINȚA LUI DUMNEZEU, pag 235.

şi ei se vor da prinşi ... ".

Viitorul este prefigurat astfel: „ ... *Licări de lumină vor străluci de la un capăt la celălalt al lumii, crescând în luminozitate până ce Veacul*
Întunericului se va sfârşi. Apoi, în Veacul Domnului, măreția Sa va aduce lumină întru veci, şi Fiilor Luminii le va da pace şi binecuvântare, bucurie şi zile fără sfârşit...".

A treia carte a oracolelor sibiline (334 - 40), lucrare iudaică fundamentală, scrisă în 140 î.Hr, prezice căderea unei comete pe Pământ înainte de marele dezastru.

Manualul de disciplină pentru viitoarea frăție a lui ISRAEL se referă la: „*Noul Legământ, Judecata de Apoi*" (pag. 269 - 274).

„ ... *Ceea ce urmează să se întâmple, înseamnă că orice nedreptate va fi închisă în pântec şi nu i se va îngădui să se nască. Răul va dispărea din fața BINELUI aşa cum întunericul dispare în fața LUMINII ... Lumea se va rezuma la o temelie trainică. Toți cei ce se agață de ştiințe deşarte vor fi nimiciți. Lumea se va umple de cunoaştere, iar neştiința va dispărea total...* ".

SCARLAT DEMETRESCU ne vorbeşte în lucrarea sa „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI" că *„la fiecare 26.000 de ani are loc Marea Judecată, de care vorbeşte Sfânta Scriptură, şi care are loc la Suprafața Pământului, în fața Supremului şi Divinului nostru stăpân. Lumea cerească, invizibilă, a Pământului nu se află într-un loc anume din spațiile Universului, ci este chiar în jurul Pământului, fiind orânduită în diferite nivele şi zone, după vechimea şi meritul ei. De aceea, OMUL care a trăit pe Pământ fiind preocupat numai de acumularea de bunuri materiale şi într-un mod egoist, când va trebui să treacă la cele veşnice va pluti în prima perioadă la nivelele cele mai apropiate Pământului, în zona unde îşi duc viața eterică sufletul animalelor care vor avea față de sufletul omului o atitudine duşmănoasă*

Şi în cercurile ezoterice, în marile temple ale organizațiilor secrete, se discută în mare taină despre a doua venire a Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, ajungându-se la concluzia că ea va influența puternic cele trei lumi ale evoluției umane, adică planul mental, emoțional şi planul fizic.

Astfel, în plan mental, EL va influența gândirea discipolilor şi inițiaților pe cale telepatică, creând prin intermediul acestora

avanposturi ale Conştiinței Sale în fiecare națiune şi astfel EL va putea să-i îndrume. Sub influența Sa, planul emoțiilor (astral) va revărsa asupra oamenilor Conştiința Christică, eliberându-se astfel puterea bunăvoinței în sufletele lor, pentru a-i inspira să adopte un comportament lipsit de egoism şi de stabilire a unor relații mai bune între ei.

În plan fizic, EL va putea să stabilească, prin oameni, un puternic focar de energie ierarhică pe Pământ, într-un fel care nu a mai fost posibil până acum.

A doua venire a lui IISUS HRISTOS pe Pământ, în mijlocul oamenilor, nu va mai semăna cu prima Sa venire şi nici EL nu va mai fi un „om al durerii" cum ni-l prezintă EVANGHELIILE, nu va mai fi gânditorul tăcut şi nici vestitorul învățăturilor spirituale care au făcut obiectul interpretărilor, nu întotdeauna corecte. Deoarece, în urmă cu două milenii, EL a fost conducătorul suprem al Bisericii Nevăzute, din rândul discipolilor aparținând tuturor credințelor, EL le va recunoaşte nu numai pe cele creştine, ci şi pe toate celelalte care au rămas credincioase lui: BUDDHA, MAHOMED şi altor întemeietori de religii. EL va ține seama şi va recunoaşte toate credințele ale căror obiect îl constituie iubirea de DUMNEZEU şi de oameni.

Trimis al iubirii Divine, IISUS HRISTOS se va întoarce în trup într-o lume în care mesajul Său din trecut a fost uitat, negat sau greşit interpretat timp de două mii de ani şi în care ura şi dezbinarea au caracterizat mai toate aspectele vieții oamenilor.

Acestea sunt concluziile desprinse din dezbaterile ce au loc în cadrul unor societăți secrete care văd un mare pericol şi o mare provocare pentru viitorul acestei civilizații, care a împins omenirea pe calea relativismului şi unei lupte zilnice pentru supraviețuire într-o societate transformată într-o junglă unde legea forței, răutatea şi goana după îmbogățire au schimonosit sufletul omului.

Marile companii care controlează toate domeniile vieții gândesc strategii pentru a face față influenței Mântuitorului Nostru, îşi propun ca prin diverse organizații oculte să preia controlul asupra

religiilor pentru ca la întâlnirea cu IISUS HRSITOS să se opună cu toată forța purificării spirituale a omenirii şi primenirii energetice a Pământului apăsat de reziduurile care s-au concentrat în straturi groase în jurul planetei, făcând tot mai greu accesibilă comunicarea cu conştiința Supremă a Universului şi cu Ființele Divine care populează cerurile.

Prin noile realizări ale ştiinței viitorului se va încerca să se demonstreze că omul modern este egalul lui DUMNEZEU, Creator de ființe vii prin clonare şi mutații genetice, modificând Planul Creației divine. Se vorbeşte în cercurile oculte de a doua creație, realizată de această dată de om prin intermediul ştiinței, care să slujească falşi dumnezei, necondiționat şi fără cârtire. Trăirile mistice vor fi dirijate prin controlul minții şi spălarea creierului, intenționându-se ca, prin manipulare genetică, ADN-ul uman să fie modificat, informațiile acumulate şterse şi rescrise conform „noii religii" ce va fi inventată pentru a asigura controlul total al comportamentului uman, care va fi direcționat în funcție de interesele „Marelui Creator" care din umbră va trage sforile acestei mari conspirații împotriva revenirii lui IISUS pe Pământ. Aceasta este de fapt „APOCALIPSA" şi ARMAGHEDONUL care va opune două lumi: civilizația actuală şi viitoare, ce se vrea a fi bazată pe ştiință, ce va fi transformată în NOUA RELIGIE, aflată sub puterea ANTICHRISTULUI şi noua lume, ce doreşte să o instaleze pe Pământ IISUS HRISTOS, o lume a păcii, iubirii şi solidarității oamenilor în jurul unor valori spirituale, aşa cum era Biserica lui HRISTOS în primele secole, o biserică a martiriului.

Interesante sunt aprecierile formulate de CYRIL SCOTT, care exprimă de fapt puncte de vedere ale unor organizații oculte ce pregătesc terenul pentru „marea confruntare".

Dar, să dăm cuvântul compozitorului, scriitorului şi filosofului: *„Religia, aşa cum este prezentată în biserici, nu mai satisface pe cei din generația tânără, unii căutându-şi refugiul în spiritism, alții au îmbrățişat teozofia, alții mai ales în ANGLIA s-au orientat către Ştiința Creştină, NEW-AGE, BISERICA SCIENTISTĂ, etc.*

Toată confuzia creată de dogmele bisericii creştine, îndeosebi în ultimele trei secole, progresele înregistrate de ştiință în cât mai

diverse domenii, care şi-au dovedit limitele, s-a suprapus în ultimele decenii pe o puternică dorință a oamenilor de a-şi satisface setea mentală şi spirituală, de a găsi răspunsuri la întrebările la care nici religia şi nici ştiința nu au fost capabile să le ofere.

La toate aceste probleme, filosofia ocultă se străduieşte să ridice vălul, arătând că viața cosmică nu este acea ordine mecanică a lucrurilor postulată de materialişti, ci prezintă viața ca o « spendidă aventură » care nu începe numai cu naşterea şi nici nu se încheie cu moartea. Filosofia ocultă explică ceea ce aparent este inexplicabil, fără însă a epuiza întrebările cu privire la credință, considerând rațiunea drept mijlocul cel mai bun şi mai demn de încredere în procesul cunoaşterii'[244].

Este părerea unui om avizat, care a frecventat anumite cercuri oculte cu influență la nivel planetar.

DUMNEZEU este Lumina Lumii, cine-l urmează pe DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS va fi călăuzit de lumină, de lumina cunoaşterii ADEVĂRULUI SUPREM, cei care nu-L urmează vor orbecăi în întunericul ignoranței şi al manipulării ADEVĂRULUI.

Voi încheia acest subcapitol cu „RONDELUL DE ZECE SILABE" care cuprinde în structura sa versuri cu puternice conotații esoterice, cu referiri la Atotputernicul Arhitect al Universului, care stăpâneşte prin harul său viața şi moartea, atât în CER, cât şi pe Pământ, înscriind în Cartea Vieții faptele oamenilor în aşteptarea Judecății de Apoi:

„ ... *Faci ceea ce eşti prin harul tău*
viu Dincolo de viață şi de moarte De
iubirea dintre Tată şi Fiu De ceea ce
era scris în Carte.

Poate niciodată nu o să ştii
Când gândul de faptă se
desparte Faci ceea ce eşti prin
harul tău viu Dincolo de viață şi

244CYRIL MEIR SCOTT (1879-1970) - „AN ON OUTLINE OF MODERN OCULTISM", 1925. Este şi părintele muzicii pentru pian de la începutul secolului XX, cu conținut occult. A scris 41 de cărți, abordând subiecte diverse: medicina alternativă, etică, filosofie, creştinism, occultism. Menționăm câteva titluri: L'INITIÉ; L'INITIÉ DANS LE NOUVEAU MONDE; L'INITIÉ DURAND LE CYCLE OBSCUR.

de moarte.
La marginea cuvântului târziu
Unde aproapele e departe
În minciuna timpului străveziu
Care ne mai ține loc de soare
Faci ceea ce eşti prin harul tău viu ... ”[245].

Am vorbit în acest subcapitol de conştiință christică care înseamnă a şti împreună, la fel, iar cei ce ştiu împreună, la fel, sunt DUMNEZEU şi OMUL. „*Conştiința este ochiul în care vede OMUL pe DUMNEZEU. Cum îl văd, aşa mă vede. Glasul conştiinței însă, fiind şi capătul lui DUMNEZEU, din fiii Săi, prin firea Sa, nu va putea fi înăbuşit mereu. Odată şi odată începe să strige la noi, punându-ne înaintea lui DUMNEZEU şi înaintea noastră toate fărădelegile noastre*”[246].

VINDECĂRILE PRIN SACRU dovedesc existența lui DUMNEZEU.

Domnul Nostru IISUS HRISTOS, MÂNTUITORUL NOSTRU, a adus din ceruri oamenilor o alternativă la tratarea clasică a bolilor prin administrarea de medicamente, vindecarea prin sacru, prin miracole.

Acest nou concept poate fi definit astfel: credința, iubirea, ca forțe de coeziune şi iertarea, contribuie la vindecarea unor boli fizice şi psihice. Vindecarea miraculoasă a orbului, ologului, şi alte tămăduiri menționate în Noul Testament evidențiază puterea tămăduitoare a credinței în DUMNEZEU atunci când credința este asociată iubirii față de semen, generozitatea şi blândețea față de cei aflați în suferință. *„Credința te-a vindecat; Cu credință poți muta munții; Iertarea este condiția vindecării*”, etc, sunt cuvinte rămase săpate în sufletul credincioşilor ca moştenire a conştiinței christice. Istoria umanității în cei două mii de ani de creştinism cunoaşte numeroase exemple de vindecări prin sacru, adevărate miracole în locuri încărcate de energie dumnezeiască (FATIMA, MAGLAVID,

245GEORGE VIRGIL STOENESCU - „LUMINA UMBREI” ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.
246ARSENIE BOCA - „CUVINTE VII”.

LOURDES, etc) cât şi prin intermediul unor sfinți tămăduitori ca: IEREMIA VALAHUL, SERAFIM DE SAROV, Sf. NECTARIE, ARSENIE BOCA, ş.a.

Vindecarea prin sacru a deschis calea medicinei alternative, care combină credința pacientului cu înalta credință lăuntrică a vindecătorului, pregătirea sa complexă atât în medicina clasică, cât şi în psihologie, tămăduirea bolilor fizice fiind realizată prin tratarea cu prioritate a sufletului, suferința, durerile, bolile fiind în strânsă legătură cu starea de spirit a pacientului şi cu gradul de imunitate al organismului.

Încă din antichitate, sănătatea şi omul aveau o abordare holistică, se căutau cauzele ce trebuiau tratate, şi nu efectele; de aceea, îndemnul lansat de înțelepții vremurilor străvechi de a realiza o armonie între corpul fizic şi cel mental s-a postulat în conceptul *„Minte sănătoasă în corp sănătos*

Odată cu progresul ştiințific şi cu dezvoltarea fără precedent a industriei medicamentelor, medicina tradițională a fost înlocuită treptat cu o medicină „ştiințifică”, care se bazează aproape în exclusivitate pe medicamente de sinteză pentru a trata efectele bolilor şi nu cauzele care le generează, de aceea asistăm astăzi la o adevărată cruciadă împotriva acestei abordări, care a evidențiat pericolul pentru sănătatea oamenilor a folosirii excesive a medicamentelor de sinteză care produc dependență, dereglează sistemul imunitar şi generează efecte secundare periculoase.

Vindecarea prin credință presupune un act de credință săvârşit în mod conştient fie prin reprezentantul sacrului, fie de bolnav, este un proces de durată, este nevoie de prezența martorilor, o singură vindecare nu este concludentă.

Taina Sfântului MASLU este chiar sacramentul vindecării pentru Biserica Ortodoxă care are la bază rugăciuni pentru sănătatea sufletească şi trupească a creştinului bolnav.

Creştinismul răsăritean, față de celelalte religii şi credințe, accentuează că vindecarea trebuie să înceapă cu sufletul, care

trebuie mai întâi curățat de păcate şi de starea de vină în care l-a aruncat nesupunerea şi abaterea de la legile lui DUMNEZEU.

Biserica Catolică are o cu totul altă abordare, sănătatea fiind considerată o problemă de justiție, pace, integritate, creație şi spiritualitate. Un raport întocmit de Consiliul Ecumenic al Bisericilor a relevat că sănătatea este şi o problemă de justiție, argumentând că „o *cauză majoră a bolii este sărăcia, ce decurge din opresiune, exploatarea omului şi războaie. De aceea, Bisericile Creştine sunt ținute să ridice cu toată energia această problemă în toate centrele de putere, fie la nivel local, național, regional şi mondial. Totodată, Bisericile sunt chemate să se angajeze în favoarea unei distribuții mai echitabile a resurselor sanitare disponibile, în interiorul țărilor cât şi între ele. Profeții s-au ridicat în timpul lor contra opresiunii şi exploatării săracilor. Chiar IISUS, citând din profetul ISAIA a proclamat eliberarea captivilor, a acordat îngrijiri bolnavilor, înfăptuind în domeniul medicinii multe minuni”*[247].

... „*Sănătatea e problemă a păcii ca urmare a violențelor cauzate de conflictele inter-etnice sau religioase, de războaie zonale, de guvernări tiranice, ori militare, cu efecte dramatice pe termen mediu şi lung asupra sănătății fizice şi mentale a popoarelor. Amenințarea nucleară care planează asupra omenirii prăbuşeşte speranța care dă viață. De aceea, bisericile trebuie să se implice în continuare pentru a fi artizanele păcii”.*

... „*Sănătatea, o problemă de salvare a creației, determinată de faptul că bolile rezultă din răul pe care noi îl facem la nivel individual şi colectiv, fie din ignoranță, lăcomie sau lipsa de a ne controla noi înşine actele şi faptele, producând astfel daune fizice, morale, spirituale şi ecologice. În țările industrializate se estimează că 80% din boli şi decese sunt legate de modul nesănătos de viață. Proliferarea deşeurilor nucleare care rezultă direct din cursa înarmărilor pentru supremație militară şi tehnologică între națiuni, mari şi mici, pune în pericol sănătatea întregii planete. Evanghelia cheamă Bisericile să apere integritatea Creației şi să contribuie la salvarea ei”.*

... „*Sănătatea este o problemă de spiritualitate, dimensiunea spirituală este un element capital pentru sănătate. Anumite persoane care trăiesc în sărăcie extremă sunt mai sănătoase față de cele care trăiesc în bogăție si sunt bolnavi cronici. Care ar fi rațiunea?*

247„LA GUERISON ET L'INTEGRALITE” - CONSEIL OECUMENIQUE DE EGLISES, GENEVE, 1990.

Medicina începe să regăsească acest adevăr biblic potrivit căruia, convingerile noastre, credința în DUMNEZEU sunt cele mai puternice instrumente de vindecare. Cei care trăiesc în armonia inimii cu DUMNEZEU si cu oamenii, sunt capabili să depăşească mai bine tragediile sau suferințele vieții, şi luptele lor îi fac mai puternici. Evanghelia se adresează direct acestei realități spirituale care este sănătatea, mai mult încă, cu certitudinea că intervenția lui DUMNEZEU în istorie, în CRISTOS, aduce lumii salvare şi vindecare".

... „«Viața este un dar de la DUMNEZEU, ... viața în toată plenitudinea ei» (IOAN 10,10), de aceea este important să înțelegem bine aceasta, pentru că, primul semn al domniei lui DUMNEZEU este viața. Alegând viața, noi am ales de asemenea sănătatea, care este o stare dinamică de bunăstare a individului şi societății, o stare bună fizică şi mentală, spirituală, economică, politică şi socială; o stare de armonie cu alții, cu mediul înconjurător, cu DUMNEZEU. Noi credem că IISUS este cel care ne-a dat viață, prin calitatea, funcția sa de a vindeca, subliniind importanța credinței, învățăturile sale fiind centrate pe legătura dintre vindecare, viața comunității, credință în DUMNEZEU. A cunoaşte sănătatea, vindecarea şi integralitatea sunt în ochii lui IISUS, a fi eliberat de tot ce blochează drumul la viață. Lipsa de armonie în relațiile umane antrenează fenomene de înstrăinare şi separare şi face din noi ființe păcătoase"[248].

... „Întâlnirea noastră cu IISUS, vindecătorul, ne reaminteşte care este sensul şi scopul vieții, pe care o regăsim numai în lupta zilnică, dinamică, neîncetată şi eliberare împotriva puterilor care se opun lui DUMNEZEU - care ne-a dăruit viața. În EFESENI (4 ,5 - 6) reținem că «Un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur DUMNEZEU şi TATĂ pentru toți, care domneşte peste toți, acționează prin toți şi rămâne în toți». Credința şi rațiunea trebuie să se alieze în tot ceea ce se referă la boală şi sănătate... "[249].

Muzica sacră şi poezia cu conotații religioase deschid capacitatea de comunicare a omului cu DUMNEZEU, creează, în mediile în care funcționează, energii pozitive, de curățare a mediului de gândurile şi acțiunile negative. Locul devine sacru, energiile benefice se impregnează în pereții camerelor şi în sufletul celor care locuiesc în ele.

248IDEM.
249IDEM.

Tot mai frecvent, în sălile de operații, medicii îşi fac rugăciuni înainte de a efectua intervenții chirurgicale, alocându-şi câteva minute pentru meditație şi rugăciune, iar în timpul operației o muzică sacră sau de relaxare asigură atmosfera destinsă necesară concentrării.

Deci, şi muzica şi poezia sacră pot contribui la tămăduirea sufletului bolnavilor, ajutând medicina clasică să performeze.

Medicina alternativă a devenit o necesitate încă din secolul XIX, când o serie de oameni de ştiință au efectuat ample cercetări asupra modului de funcționare a naturii, descoperind lucruri senzaționale care le-au aplicat apoi în tratarea bolilor ori în perfecționarea mijloacelor de deplasare sau de comunicare.

Înainte de a muri, ANTON MESMER a redescoperit „magnetismul animal", cunoscut de antici şi folosit în tratarea unor boli într-o încarnare anterioară, iar în 1837 PHINEAS PARKHURST QUIMBY a avansat ideea unui „om natural" şi a unei dubluri superioare a acestuia, „omul spiritual", reuşind prin calitățile sale „mesmerice" să vindece diverse boli, chiar şi de la distanță. Rezultatele la care a ajuns această personalitate remarcabilă, au fost preluate, însuşite şi valorificate de o veche pacientă a sa, doamna EDDY, care a publicat lucrarea „ŞTIINȚĂ ŞI SĂNĂTATE", despre care avea pretenția că este o carte revelată ca şi BIBLIA.

Vorbind despre metode de vindecare, altele decât cele practicate de medicina clasică, se impune să ne aplecăm cu respect asupra metodei practicată de QUIMBY, şi anume de *„a injecta gânduri de vindecare*" în subconştientul în care gândul de boală a pus stăpânire pe bolnav, cu aplicare spectaculoasă bolilor psihice.

„Dezideratul acestei metode este acela de a aduce constiința-suflet într-o mai bună aliniere cu corpul, făcând din acesta din urmă un instrument mai potrivit pentru suflet. Când se va ajunge la o asemenea evoluție, omul va renunța la medicamente pentru vindecare, care s-au dovedit a fi dăunătoare rasei umane de-a lungul evoluției sale.

Printr-o combinare de gânduri cu voința, omul poate crea vremelnic entități vii care vor asculta de poruncile lui, si deşi sunt

imprevizibile simțurilor noastre normale, ele pot fi sesizate de un clarvăzător avizat"[250].

ANNI BESANT, continuatoarea TEOZOFIEI întemeiată de ELENA PETROVNA BLAVATSKY, devenită ulterior preşedinta Societății Teozofice, cu o elocință desăvârşită a explicat adevărurile esoterice ale tuturor religiilor, inclusiv pe cele ale creştinismului, militând asupra necesității înfrățirii religiilor şi recunoaşterii că nu există deosebiri fundamentale între ele. Pentru adepții societății, ea recomanda castitatea, abținerea de la consumul de alcool şi carne, de la fumat, din considerente că acestea „otrăvesc corpul fizic, cât şi pe cele subtile".

Asociatul doamnei BESANT, C.W. LEABEATER (fost preot) a adus o contribuție valoroasă la îmbogățirea literaturii teozofice, aplecându-se cu devotament asupra studiului *„părții nevăzute a naturii, a ceremoniilor şi ritualurilor, efectele MISEI SOLEMNIS romano - catolice, Sfintei Taine a Împărtăşaniei la protestanți, a festivităților şi întrunirilor Renascentiştilor"*[251].

El a urmărit efectele produse de muzică, lectură şi procesiunile religioase asupra psihicului; una din contribuțiile cele mai valoroase ale sale se referă la CREZUL creştin, îndeosebi dacă ceremonia este corect îndeplinită, cu efecte benefice asupra psihicului omului, dar şi în planurile invizibile.

Rezultatele acestor cercetări, alături de ceremonia LITURGHIEI, obținute de LEABEATER şi completate de ANNIE BESANT s-au constituit în lucrarea „CREŞTINISMUL ESOTERIC", lucrare care subliniază convingător că „*toate religiile sunt doar aspecte ale aceluiaşi ADEVĂR UNIC şi că TEOZOFIA a apărut ca o necesitate pentru a face*

cunoscut lumii acest fapt cu mai multă claritate"[252].

Misiunea TEOZOFIEI a avut o influență şi o importanță deosebită din punct de vedere ocult, răspândind în EUROPA şi SUA doctrinle reîncarnării şi karmei.

250 CYRIL MEIR SCOTT - „AN ON OUTLINE OF MODERN OCULTISM".
251 IDEM.
252 IDEM.

Vindecarea presupune armonizarea acțiunii sacrului şi profanului în domeniul medical. Vindecarea miraculoasă este o vindecare neexplicată atunci când din punct de vedere medical ştiința se declară neputincioasă în fața bolii.

Vindecarea pe calea medicinei clasice nu este miraculoasă ci spectaculoasă; cea miraculoasă are un caracter unic şi excepțional, având trăsături dramatice.

Fără rugăciune şi credință în DUMNEZEU vindecarea miraculoasă nu poate avea efecte sanogenetice.

Vindecarea energetică este analizată în lucrarea „MEDICINA VIBRAȚIONALĂ", având drept autor pe dr. RICHARD GERBER, în care se susține *că „materia, inclusiv celula umană, este de fapt lumină stratificată",* iar dr. LEONARD HOROWITZ afirmă fără echivoc că: *„oamenii sunt lumină cristalizată şi precipitată".*[253]

„Cercetătorii în neurologie indică faptul că, fenomenala capacitate a creierului uman, este nu numai o rezultantă a biochimiei, dar şi a impresionantei abilități de a funcționa ca o arhivă holografică de stocat date şi ca un sistem de redare ce utilizează diferite unghiuri de lumină pentru a citi informația.

Creierul uman este şi un bio-computer holografic sofisticat, care operează pe baza frecvențelor electromagnetice. Nu în mod surprinzător s-a demonstrat funcționarea ADN-ului"[254].

„GÂNDIREA GENETICĂ" a lui K. MURAKAMA şi cercetările biologului molecular BRUCE LIPTON indică faptul că: *„oamenii îşi pot modifica singuri ADN-ul şi pot depăşi pericolul unor boli incurabile printr-o singură modificare a stării de conştiență".*

Dr. LEONARD HOROWITZ atacă şi tema utilizării sunetului în vindecarea corpului fizic prin restaurarea integrității sale genetice; el descrie războiul rece organizat de instituțiile medicale împotriva unei populații ignorantă în acest domeniu.

Sunetele speciale şi restaurarea integrității genetice derivă din străvechea şcoală de solfegii. Această şcoală primară de şase note,

253LEONARD HOROWITZ - „DNA: PIRAȚII SPIRALEI SECRETE"; "CODURI VINDECĂTOARE PENTRU APOCALIPSA BIBLICĂ".

254SOL LUCKMAN - „AND: ACTIVARE, VINDECARE ŞI ILUMINARE".

„pierdută” de Biserica Catolică în sec. XVII a fost recent redescoperită de dr. JOSEPH PUELO.

Se crede că este sunetul sacru de şase note cu ajutorul căruia Creatorul Suprem a modelat lumea.

Telepatia, vindecările prin sugestie şi prin transfer energetic sunt expresii ale bioenergiei noastre; ajungem indirect la puterea gândului, la radiocomunicație biologică şi la transfer de informație biologică. Gândirea fără cuvinte ar putea fi considerată ca un câmp purtător de informație mentală care precede cuvântul.

Acest prelimbaj ar putea constitui limbajul universal, nemediat de cuvinte şi accesibil tuturor ființelor (de la celule izolate şi plante, până la om).

Sugestia este o altă formă de transfer energetic care explică vindecări spectaculoase care exced medicinei tradiționale.

CAPITOLUL VIII
STIINTA VIITORULUI SI VIITORUL STIINTEI

- TEOZOFIA - RELIGIA VIITORULUI?
- UNIFICAREA STIINTEI CU RELIGIA?

MOTTO:

„Ştiința fără conştiință este ruina sufletului".

F *RABELAIS*

Voi începe acest capitol cu o apreciere făcută de PAPA BENEDICT AL XVI-lea privind efectele progresului ştiințific înregistrat de omenire şi efectele sale perverse asupra evoluției omeneşti şi a Planetei, la acest sfârşit de ciclu cosmic şi prag istoric al umanității.

„La începutul Mileniului trei, popoarele TERREI trăiesc o revoluție de dimensiuni de neconceput, fie ea economică, ecologică sau socială. Oamenii de ştiință consideră că următorul deceniu va fi hotărâtor pentru supraviețuirea planetei"[255].

Iar în Omelia Sfântului Părinte la FATIMA s-a referit din nou la acest subiect, atrăgând atenția mai marilor lumii că: *„Omul a putut să declanşeze un ciclu al morții şi terorii, dar el nu mai reuşeşte să-l întrerupă*

După cum se ştie, ştiința explică numai ce poate proba pe bază de experiență, iar restul trece sub tăcere, sau îi neagă existența.

Preocuparea ştiinței moderne, de disociere a materiei şi declanşarea energiei atomice, poate să ducă la urmări catastrofale. Povestea „ucenicului vrăjitor" care învățase dezlănțuirea puhoaielor şi furtunilor, dar uitase formula de oprire a lor, ne duce cu gândul la semnele care vestesc începutul sfârşitului lumii, autodistrugerea Creației lui DUMNEZEU. Dacă ar fi să medităm puțin la această problemă şi să facem

255 PAPA BENEDICT AL XVI-lea - „LUMIERE DU MONDE".

trimitere la profeția Sfântului Apostol PETRU care atenționa că: „*atunci cerurile vor pieri cu vuiet mare; stihiile arzând se vor desface şi pământul şi lucrurile de pe el vor arde cu totul*", vom înțelege că preocuparea științei moderne de a provoca în construcția materiei procedee primordiale de explozie a energiei se regăseşte în această profeție.

Ştiința a declarat că nu este sens în natură, nu există sens în istorie, drept urmare nu există sens în viață şi nici morală. Aceasta exprimă de fapt criza omului modern, o criză morală profundă generată de aplecarea totală spre materialism şi ridicând la rangul de idol ştiința, considerată de omul modern, în trufia sa, cea mai mare mândrie a omului, întrucât ştiința nu are conştiință.

Astăzi, omul modern, prin violența cu care exploatează până la epuizare resursele planetei, folosind cele mai noi şi sofisticate rezultate ale ştiințelor şi tehnologiillor, fără să se gândească la responsabilitatea pe care o are față de generațiile viitoare, realizează cu durere că sufletul său, ca şi karma planetei, s-au acoperit de zgura păcatelor şi devierilor de tot felul care s-au acumulat de-a lungul evoluției umanității, încărcând cu energii negative planeta aflată în agonie ca şi umanitatea.

Sub acțiunea gândirii ştiințifice şi a descoperirilor spectaculoase, apărute în ultimele decenii în fizica cuantică, biologie, chimie, genetică, s-a reuşit „performanța" desacralizării lente a locuinței, a locului de muncă, prin dinamica fără precedent a mobilității pieței muncii, lumea noastră cunoscând transformări profunde în era post-industrială.

Îndepărtându-se tot mai mult de religie, ştiința şi-a pierdut caracterul etic, fiind un mijloc de îmbogățire pentru marile corporații şi o armă redutabilă în mâinile politicienilor marilor puteri, pentru a-şi asigura supremația militară şi tehnologică pe zone cât mai întinse ale planetei, perturbând echilibrul cosmic şi ecologic, punând în pericol existența vieții şi chiar a planetei.

Încă din deceniul şapte al secolului XX, un raport al Clubului de la ROMA purtând titlul *„Halt â la croissance*?", având drept bază studiile întreprinse de M.I.T. (Massachusetts Institute of Technology), atrăgea atenția asupra evoluției pe termen lung a cinci factori determinanți: explozia demografică, producția alimentară, industrializarea, epuizarea resurselor naturale şi poluarea. Concluziile acestui raport erau destul de pesimiste, putând fi rezumate astfel: „*Sistemul tinde ineluctabil spre o*

supra-încălzire, urmată de o prăbuşire. Cauza este dispariția materiilor prime. Din acest motiv, producția industrială se va prăbuşi, antrenând în această cădere cele ale activităților agricole şi a serviciilor care depind de industrie. Într-un anumit timp, populația, ținând seama de un timp de repaus relativ lung, va continua să crească. ... Apoi se va deschide o perioadă de recrudescență a mortalității ca urmare a carenței alimentare şi a deteriorării condițiilor de higienă şi profilaxie". Raportul se încheia astfel: „Creşterea se va opri cu mult înainte de 2100... ".

Acest raport ar fi trebuit să pună pe gânduri mai marii lumii care să conceapă strategii menite să diminueze efectele nefaste ale lăcomiei şi nechibzuinței de care a dat dovadă omenirea în ultima jumătate de secol.

Raportul trăgea un semnal de alarmă în privința scăpării de sub control a cercetării ştiințifice şi nevoia de a alege cu grijă extremă direcțiile cercetării ştiințifice şi a modului de aplicare în practică a rezultatelor acestor lucrări.

MICHEL PONIATOWSKI, om politic francez şi fost ministru de interne, se pronunța cu toată fermitatea în urmă cu patru decenii că: *„Liberalismul ştiințific integral, la fel ca şi liberalismul economic absolut, prezintă avantajul că favorizează dinamismul. Dar, într-un caz ca şi în celălalt, nu poți lăsa din mână frânele. În domeniul economic, urmărirea exclusivă a productivității, a randamentului, a eficienței maxime, are drept rezultat consecințe umane şi sociale inacceptabile. În domeniul ştiințific, calitatea de a obține profit din orice nouă descoperire apare astăzi din ce în ce mai periculoasă pentru colectivitate. Aceasta impune exercitarea unui control vigilent şi în caz de nevoie asupra rezultatelor cercetărilor ştiințifice*"[256].

Câtă înțelepciune şi putere de anticipație, şi câtă lipsă de responsabilitate din partea decidenților politici şi guvernamentali în prevenirea evoluțiilor care au urmat şi care astăzi, la începutul

mileniului trei, anunță semnele APOCALIPSEI!

„Religia fără ştiință e oarbă, iar ştiința fără religie şchioapătă", ținea să ne precizeze marele geniu al umanității, EINSTEIN. De aceea, cred că mai devreme sau mai târziu, religia şi ştiința îşi vor uni eforturile, pentru a da un nou sens vieții pe pământ slujind omului, naturii şi protejând creația divină.

Din păcate însă, prăpastia care desparte ştiința de religie s-a adâncit foarte mult, fiind nevoie de o bună perioadă pentru a se apropia din nou, întrucât ştiința nu poate să se dezvolte total independentă fără să creeze morală, nici înțelepciune.

256 MICHEL PONIATOWSKI - „CARTES SUR TABLE" ED. FAYARD, 1972.

Pentru realizarea unui control eficient al aplicării descoperirilor ştiinţifice, cred că este nevoie ca la nivelul fiecărui stat, cât şi la nivel internaţional, să se instituie un Consiliu Ştiinţific care să dea în mod obligatoriu guvernelor, avizul său în privinţa consecinţelor sociale şi umane ale deciziilor cu caracter ştiinţific şi tehnologic. De asemenea, aceleaşi principii trebuie să guverneze toate cercetările şttiinţifice care au repercursiuni biologice şi sociale de mare amploare, cu referire directă la experienţele care vizează modificările genetice la plante, animale şi în final la oameni, cât şi testarea diverselor medicamente şi vaccinuri pe oameni înainte de a fi puse în circulaţie.

Văzând efectele perverse ale unor descoperiri ştiinţifice şi pericolul scăpării controlului şi transformării lor în arme de distrugere în masă (chimice, bacteriologice, psihotronice, etc), numeroşi oameni de ştiinţă sunt foarte preocupaţi de efectele descoperirilor lor, încercând să temporizeze experimentarea şi punerea lor în producţie de marile corporaţii, interesate de profit şi de controlul unor mari zone ale pieţei mondiale.

LEE PATRICK STROEBEL, apologet creştin american, a concluzionat că: *„Ştiinţa se îndreaptă spre DUMNEZEU, şi nu este departe de EL: Cel mai minunat lucru este că Marele CREATOR nu este distant, detaşat, sau vreo zeitate dezinteresată. EL nu este DUMNEZEUL deismului - ci acel EL este un DUMNEZEU personal, pe care-l putem întâlni prin HRISTOS, pe care-l putem cunoaşte, îl putem experimenta şi cu Care ne putem petrece veşnicia. EL a creat din iubire COSMOSUL ca habitat pentru mine si pentru tine. EL l-a trimis pe Unicul Său FIU să moară pentru păcatele noastre care ne-au îndepărtat de EL, aşa încât noi să fim iar cu EL pentru totdeauna. Aceasta este cea mai minunată veste dintre toate"*[257].

Viitorul ştiinţei este împăcarea dintre ştiinţele umaniste şi cele ştiinţifice, întrucât împreună este de fapt însăşi spiritualitatea omului. În faţa spiritualităţii filosofice, ştiinţa nu poate fi străină, din momentul în care filosofia se va baza pe ştiinţă, acest lucru fiind valabil şi pentru tehnologie.

„Intuiţia depăşeşte informaţionalul structural si fizico-structural, făcând să intervină proprietăţile fenomenologice ale vieţii umane. În intuiţie, ca şi în creaţie, un anumit schimb între structural şi fenomenologic, proces care se petrece în cazul modelului din ORTOFIZICĂ nu numai în mintea omului, subtil, ca un fenomen mental

257 LEE PATRICK STROEBEL - „THE CASE FOR A CREATOR"; ALTE CĂRŢI: „CASE FOR CHRIST", „PROOF OF JESUS".

MIHAI DRĂGĂNESCU - „INTELIGENŢA MATERIEI".

ce nu poate fi prezent într-o inteligență artificială strict structurală, aşa cum dispunem astăzi"[2910].

Vorbind despre evoluția ştiințelor exacte în lumea modernă, academicianul MIHAI DRĂGĂNESCU ne propune o călătorie în lumea profunzimilor fizicii şi ortofizicii, aducându-ne în fața ochilor noțiuni mai puțin auzite în medii profane, dar care au fost definite de marii gânditori ai antichității, preluate şi explicate mai pe larg în zilele noastre. Vom pătrunde astfel în tainele noțiunilor: apeiron, nous, eon, arche, dar şi ale principiilor ordinii implicate şi ortofizicii lui DAVID BOHM, cât şi în gândurile filosofice ale lui MIHAI EMINESCU, despre substanța imaterială din Univers, sâmburele lumii, etc.

Noțiunea de arheu (arche) apare menționată pentru prima oară în scrierile lui THALES din MILET (secolul VI î.Hr.), mentorul lui PITAGORA, înaintea plecării sale în EGIPT, însemnând „începutul în timp".

ANAXIMANDROS (610-547 î.Hr.), discipolul lui THALES, preia noțiunea, dându-i înțelesul de „începutul tuturor lucrurilor". Tot el a afirmat că: „*apeiron-ul este începutul şi elementul primordial al lucrurilor, iar mişcarea este veşnică". ANAXIMANDROS invocă două principii: „substanța apeiron-ului şi intelectul (nous)".*

ARISTOTEL, în lucrările sale „FIZICA" şi „METAFIZICA", înțelege prin arche „*ceea ce este principiu, început, primul punct de pornire, primul inițiator"*. ARCHEUL era *„materia profundă (apeiron- ul) şi arheul era ordinul formei".*

La începutul mileniului unu î.Hr., gnosticul VALENTIN, ținea să sublinieze că: *„eon este ceea ce este primul, insondabil, cauza primă, abisul absolut, în care totul se află suprimat"*.

LUCIAN BLAGA, vorbind despre simbolistica eon-ului, afirma că: *„cei vechi înțelegeau prin cuvântul eon, perioade istorice lungi, timpuri universale",* continuând cu precizarea că: *„eon înseamnă pentru noi o lume spirituală de lungă durată"*[258].

Se poate vorbi de un eon al materiei profunde, din care se desprinde un eon al universului fizic, urmat de un eon al universului biologic, urmat de eon-uri spirituale, în cadrul unui eon general al conştiinței. *„Omul poate fi înțeles ca timp cu un anumit conținut în manifestări materiale sau spirituale.... În înțeles ortofizic, poate fi atunci materia profundă cu dublul ei caracter, energetic şi informațional, sau eon-ul reprezintă aspectele de lumație şi infomaterie, inclusiv de cronos, ale materiei profunde. Cronosul este un rudiment de timp, este primordial ca şi ortosensul «a exista».*

Primele principii ale infomateriei sunt cronosul şi arheul, care acționează în

258LUCIAN BLAGA - „EONUL DOGMATIC" (1931), OP. VOL. 8, ED. MINERVA, 1983.

materie, fiind atribute nedespărțite de materie"[259].

MIHAI EMINESCU nu neagă ipoteza atomilor, este gata să accepte materialismul dacă i se adaugă ceva care să explice viața şi fenomenele mentale, mai mult, găseşte şi o soluție pentru acel ceva, propunând faimoasa „substanță imaterială din UNIVERS", pe care o explică ca nefiind atomică. Care este cea mai bună dovadă că există o substanță în Univers, se întreba EMINESCU? Răspunde că: *„este principiul necesar ca o structură de atomi să devină un organism viu"*[260].

Este în viziunea de astăzi a oamenilor de ştiință infomateria.

MIHAI EMINESCU explică în continuare că: „*materia trebuie să aibă părți ultime din care se compune, părți reale care nu se mai pot subîmpărți decât ideal, subîmpărțiri care se confundă cu însăşi facultatea noastră de a împărți, dar de care natura nu se mai poate servi, ea se compune şi descompune are nevoie de ultime particule certe, reale. ... Ultimele părți care nu se mai pot împărți conțin totuşi ceva şi anume care se confundă cu însăşi facultatea noastră de a împărți, deci cu ceva specific suportului gândirii, cu substanța imaterială ...* ". În aceste atoame de spațiu şi timp, cât infinit „*prefigurează cuantele de spațiu şi mai curând natura discretă a spațiului şi manifestarea cuantică a timpului"*[261].

... „*Avem în materie forța ce-i în afară de spațiu, materia există, înainte de spațiu, în sine, în materie există o forță, nu este deci un perfect lucru în sine. ... Nu tot ce-i în afară de spațiu trebuie cu necesitate să apară în formă spațială. ... Conştiința noastră înțelege fenomenele care o confruntă, când în spațiu, când în nespațiu. ... Teoria idealității îndeplineşte deocamdată rolul de explicare a fenomenelor până acum neexplicabile.... Căutarea sâmburelui lumii este o preocupare constantă pentru găsirea principiilor lumii"*[262].

În ANDREI MUREŞANU, poetul scrie:

... „*Încât îmi vine-a crede că sâmburele lumii E răul. Cartea*
lumii de-eternă răutate E scrisă şi-i menită".

Dar dacă omenirea este aceea care introduce răul sau binele în sâmburele lumii? Este o întrebare care preocupă atât mediile ştiințifice, dar şi cele teologice şi cele oculte.

Să urmărim în continuare conceptul de ordine implicată, supraordine implicată

259MIHAI DRĂGĂNESCU - „INTELIGENȚA MATERIEI".

260MIHAI EMINESCU - „FRAGMENTARIUM".

261MIHAI EMINESCU - „OPERE, VOL II, PROZĂ LITERARĂ".

262MIHAI EMINESCU - „SPAȚIUL, TIMPUL ŞI CAUZALITATEA".

şi principiile ortofizicii, lansate de DAVID BOHM[263],

fizician renumit, autorul unor lucrări de referință pentru fizica cuantică.

Încă din 1950, DAVID BOHM preconiza „*obținerea unei mecanici cunatice ca un caz limită al unei mecanici subcuantice, la fel cum mecanica clasică este un caz limită al mecanicii cuantice*".

Mecanica cuantică trebuia să se refere la „un *nivel de realitate mai profund decât cel descris de mecanica cuantică. Nivelul subcuantic în care s-ar manifesta legi calitativ diferite de cele cuantice (variabile ascunse pentru nivelul cuantic, metafizice, nivel în care există totuşi mişcare mecanică, dar oricum noi tipuri de mişcări în cadrul unei mecanici subcuantice)".*

„*Ordinea implicată, prin raport cu realitatea imediată pe care o studiem în mod obişnuit, o ordine subadiacentă acestei realități, în afara cadrului spațio-temporal..." - ceea ce înseamnă că în materia profundă se* produc ordini profunde, fiecărei ordini profunde corespunzându-i, când ea se poate menține, un univers. Odată cu această ordine se nasc spațiul şi timpul, împreună cu substanța din univers. Spațiul şi timpul provin din ordinea implicată, iar o particulă elementară spre exemplu, electronul „*este o manifestare a acestei structuri profunde a realului, şi, din acest punct de vedere, se prezintă ca un produs al unei totalități fondatoare*" (FIZICĂ ŞI FILOSOFIE", 1985).

Supraordinea implicată este mai subtilă, mai profundă, care guvernează prima ordine implicată şi o ajută să se organizeze. *„Este totalitatea totului care organizează părțile ...* ".

Materia profundă, ca totalitate a totului, are un ortosens primordial (supraordinea) şi un cronos, care împreună exprimă tendința devenirii, producerea prin fluctuație de ortosensuri care constituie programul unui univers (ordinea implicată). Ortosensul primordial al materiei profunde este denumită „a exista" cu componentele sale „în sine, din sine, întru sine", el fiind, în limbajul lui DAVID BOHM, „*ordinea superioară, fundamentală a existenței şi devenirii*

Omul a devenit uman din momentul în care a început să creeze tehnologie, să muncească şi să gândească. El a constituit treptat între societate şi natură un mediu tehnologic din ce în ce mai dens.

„*Gândind, omul a creat cultură si o viață spirituală legată de resorturile lumii. Astăzi el îsi dă seama că tehnologia face parte din resorturile lumii. Ştiința va elucida problema*

263DAVID BOHM - "QUANTOM THEORY" (PRENTICE HALL, NEW YORK, 1951); "CAUSALITY AND CHANCE IN MODERN PHYSIS" (LONDON, 1957); "WHOLNESS AND THE IMPLICATE ORDER" (1980); "SCIENCES ET SYMBOLES, LES VOIES DE LA CONNAISSANCE", (ED. ALBIN MICHEL, 1986); „ORTOFIZICA", ED. ŞTIINȚIFICĂ ŞI ENCICLOPEDICĂ, 1985.

omului, dar, pentru a ajunge acolo, trebuie să avem încredere în rolul si destinul său, să dezvoltăm tehnologia care îi face munca creativă, viața mai frumoasă si plină de sens"[264].

Dezvoltarea electronicii, informaticii, nanotehnologiilor, nu poate fi privită separat de dezvoltarea economică, socială, umană.

Cum însă trăim într-o societate globală, trebuie să ținem seama când gândim şi de ceea ce se petrece în întreaga lume, de tendințele ce se conturează pe plan mondial, de modul în care alții gândesc procesele contemporane.

Ştiința are foarte multe semne de întrebare în: fizică, cosmologie, biologie, psihologie, în domeniul inteligenței artificiale.

Viitorul ştiinței va fi legat de informație, care va deveni o forță de producție, dar informația va avea şi un puternic rol cultural, mult mai eficace prin informatică.

Societatea viitorului va fi societatea orientată exclusiv informațional. Fără dezvoltarea electronicii şi informaticii nu se va putea trece la o societate nouă. În prezent suntem într-o etapă tranzitorie de pregătire a condițiilor pentru aventura cunoaşterii inteligente, când inteligența artificială va revoluționa viața noastră, în primul rând cea profesională, va afecta intimitatea vieții personale, va deschide noi orizonturi ale cunoaşterii ADEVĂRULUI SUPREM, dar ne va aduce şi o însingurare a omului, o izolare a sa de tumultul vieții sociale. Sentimentele, trăirile interioare vor deveni parte a unei lumi virtuale, care va constitui o mare provocare pentru adaptarea spiritului la aceste transformări profunde.

„*În societatea devenită orientată informațional asistăm,* potrivit lui HERBERT A. SIMON[298], *la un mariaj dintre electronică si biologie, putându-se ajunge eventual la funcțiuni de intuiție si creativitate, marile evenimente ştiințifice ca si acesta, urmând să se condiționeze reciproc'.*

Ştiința viitorului şi-a propus şi să atace teme incitante, precum: reconstituirea leagănului vieții; psihologia viitorului care ar însemna revoluția conştiinței; cunoaşterea stadiului radiațiilor din jurul Pământului şi efectele asupra vieții pe Pământ; investigarea funcțiilor şi puterilor latente ale creierului şi modalitățile de intervenție pentru ameliorarea capacităților sale cognitive („neurologia cosmetică"); îmbunătățirea performanțelor inteligenței artificiale care ar putea deveni vie, etc.

264MIHAI DRĂGĂNESCU - OP. CIT.

HERBERT A. SIMON - "COHABITING WITH COMPUTERS" ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

Toate aceste subiecte le vom detalia în capitolele următoare, când vom face referiri şi la călătoriile spațiale în căutarea de „noi pământuri" pentru a le popula.

Vom constata că toate aceste evoluții ale ştiințelor viitorului au drept țintă finală, chiar dacă nu este dezvăluită profanilor, transformarea omului viitorului într-un CREATOR al unei lumi noi, imitând gestul Marelui CREATOR al Universului. În trufia sa, omul viitorului va călători în hiperspații, în căutarea locului unde-şi are casa, Împărăția Cerurilor, DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, nu pentru a-i arăta iubirea şi recunoştința, ci pentru a-l înfrunta.

Să sperăm însă, că omenirea prin înțelepții nevăzuți, se va opri la timp din acest proiect nebunesc şi se va reîntoarce cu dragoste la vremurile primordiale, când omul binecuvânta măreția Creației şi pe Marele CREATOR. Ştiința oficială de astăzi a pătruns adânc în multe taine ale antichității, iar în viitor va pătrunde şi mai adânc.

TEOZOFIA AR PUTEA FI RELIGIA VIITORULUI?

Teozofia, apărută ca nouă ştiință ocultă, a avut drept scop să armonizeze religia cu ştiința. În bogata literatură esoterică, publicată de fondatoarea TEOZOFIEI, ELENA PETROVNA BLAVATSKY (rusoaică înzestrată cu darul clatviziunii), a evidențiat că: *„religia creştină era o religie compozită, că Imaculata Concepțiune, Crucificarea, Cina cea de Taină şi Sfânta Treime au fost preluate de la religiile precreştine, că manuscrisele creştinismului timpuriu au fost intenționat falsificate*". Ea a citat texte din Noul Testament care se referă la reîncarnare, criticând orgoliul perioadei victoriene, care *„deşi îşi imagina un DUMNEZEU al iubirii şi atotputernic, era considerat un DUMNEZEU vanitos şi răzbunător, dacă nu era copleşit permanent de linguşiri şi adulări"*[265].

Un alt moment important în evoluția înțelegerii ştiinței oculte, care nu este altceva decât dezvăluirea treptată a puterilor latente ale omului, îl constituie apariția antropozofiei, derivată din ANTROPO- SOFIA, care înseamnă OM - ÎNȚELEPCIUNE, termen pe care-l regăsim în scrierile marelui mistic al secolului al XVII-lea, THOMAS VAUGHAN.

ANTROPOZOFIA se deosebeşte fundamental de antropologie, deoarece ea se ocupă de cunoaşterea omului în totalitatea sa, pe când cealaltă de cunoaşterea

265 CYRIL SCOTT - „AN OUTLINE OF MODERN OCULTISM".

evoluției raselor umane.

RUDOLF STEINER, fondatorul antropozofiei, nu a minimalizat rezultatele ştiinței moderne, dar a susținut că acestea sunt incomplete, atâta timp cât facultățile latente existente în ființa umană nu sunt valorificate.

Ştiința ocultă se bazează pe progres, adică pe evoluția morală şi intelectuală a omului; cu cât omul devine mai doritor de a primi învățăminte, cunoştințe, cu atât maestrul ocultist împrăştie din ce în ce mai multe cunoştințe, idealul pe care-l afirmă aceşti maeştri fiind, unitate în diversitate. Nici o religie, crez, şcoală mistică sau ocultă nu deține întreaga cunoaştere, fiecare dintre ele reprezentând doar trepte de urcat pe scara cunoaşterii ADEVĂRULUI.

„*Ipocrizia şi idealurile ocultismului sunt cu totul incompatibile, de aceea ocultismul priveşte cu compasiune şi toleranță slăbiciunile omeneşti şi prin lucrarea lui caută să ofere o nouă perspectivă şi un orizont mai larg vieții, aducând echilibrul şi pacea la nivel individual şi colectiv"*[266].

Ocultismul îmbracă o formă teoretică, care se ocupă cu studiul vieții şi al formei în general, şi una practică, care pune în operă acest studiu pentru evoluția individuală, ştiința ocultă practic îi oferă omului şansa să-şi manifeste în viața de zi cu zi puterile potențiale din el. Ocultismul identifică potențele latente aflate în „adormire" şi ajută omul să parcurgă calea de la imperfecțiune la stări mai înalte ale existenței fizice şi spirituale. În această călătorie inițiatică, adeptul este condus de „Marea Ierarhie a Inteligențelor" care au atins aceste stări superioare ale conştiinței, corpul fizic fiind doar un vehicul dens al conştiinței, sau „veşmântul sufletului nemuritor".

Ocultismul este adeptul reîncarnării, susținând pe bună dreptate, că nici un om nu poate atinge perfecțiunea spirituală în timpul scurtei sale vieți pe pământ.

Abordarea ocultismului intră încă de la început în conflict cu cea a omului de ştiință, pornind chiar de la aprecierea formulată privind conştiința, care există independent de organismul fizic, şi poziția biologului care susține că este imposibilă viață fără materie şi că toată viața trebuie să aibă o bază materială.

Semnificativă mi se pare atitudinea lui SIR ARTHUR KEITH, biolog, care afirmă că *„gândirea este un produs exclusiv al creierului"*[267], dar critică cu vehemență

266CYRIL SCOTT - OP. CIT.

267SIR ARTHUR KEITH (1866-1955) - "A NEW THEORY OF HUMAN EVOLUTION" (LONDON, 1948); anatomist şi antropolog scoțian, Președintele Institului Regal de ANTROPOLOGIE. Admirator al teoriei evoluționiste darwiene. În 1907 a descoperit SINOATRIAL NODE (un component al inimii).

poziția lui SIR OLIVER LODGE, care postulează că: *„există o entitate care foloseşte creierul drept instrument al său*”[268].

Dacă ar fi să „observăm” cu atenție modul în care s-au dezvoltat în paralel, timp de secole, ştiința şi ocultismul, vom constata cu surprindere că biserica a întreținut cu bună ştiință conflictul între religie, ştiință, psihologie, filosofie, de aceea cred că ar fi nedrept să aruncăm anatema asupra oamenilor de ştiință, care sunt adevărați căutători neobosiți ai ADEVĂRULUI, pentru limitele cercetărilor lor.

Experiența a relevat faptul că diferite direcții de cercetare încep treptat să conveargă, dar mai rămân suficiente dezacorduri, de aceea, ocultismul superior încearcă să realizeze o ştiință de sinteză, în care să regăsim: misticism, psihologie şi religie, în formele lor cele mai pure.

Pentru a atinge o cunoaştere superioară, este mai întâi nevoie de activare a facultăților latente cu care ne-a înzestrat divinitatea, care reprezintă de fapt şi o rafinare a percepției senzoriale, în conexiune cu facultățile intelectuale şi intuitive la cel mai înalt nivel. Pentru aceasta, este nevoie să analizăm: cum, de unde, şi de la cine se capătă cunoaşterea ocultă.

C.J. HARISSON ne oferă răspunsul, precizând că: „*Un inițiat a însemnat, la origine, cineva căruia i s-au împărtăşit cunoştințele, învățăturile, ce i-au permis să pătrundă în regiunea conceptelor super- fizice, care sunt ascunse de un văl fin lumii simțurilor, şi să facă distincția între iluzie şi realitate*”[269].

Dar, pentru a atinge starea de evoluție spirituală, este nevoie mai întâi de purificarea caracterului prin abandonarea egoismului şi vanității, şi o profundă şi necondiționată iubire, toleranță şi compasiune pentru slăbiciunile omului. Inițierea fiind un proces îndelungat, presupune pentru maestru o muncă stăruitoare, plină de responsabilitate pentru şlefuirea caracterului neofitului şi dezvăluirea treptată a învățăturilor oculte.

Visul lui NIETZSCHE, de a crea supraomul, a devenit o realitate atât în plan bilogic (omul bionic), dar şi în planul înțelepciunii, cunoaşterii şi iubirii aproapelui.

Dar civilizația mileniului trei, în primul său secol, are de înfruntat o realitate

268SIR OLIVER LODGE (1851-1940), fizician britanic, care a îmbunătățit selectivitatea şi eficacitatea emițătoarelor şi receptoarelor telegrafiei “THE REALITY OF A SPIRITUAL WORLD” (1930).

269C.J. HARISSON - „UNIVERSUL TRANSCEDENTAL”

dureroasă, şi anume „ultimul om", care este produsul societății profund materialistă şi decăzută spiritual, care s-a îndepărtat de DUMNEZEU şi de virtuțile moralei, care se închină idolilor moderni: banul, profitul, drogurile, sexualitatea, alcoolismul, egoismul şi vanitatea.

Dar, omul visează, la acest prag de ciclu cosmic în care se află umanitatea, cu nostalgie la omul primordial, care trăia în armonie cu divinitatea, cu semenii săi şi cu natura, din care făcea parte, simțindu-se mai conectat la legile universului, identificându-se mai bine cu

COSMOSUL. Viața omului reprezenta mai bine tipul de organizare a vieții universului, precum în ceruri, aşa şi pe pământ.

Oare acum, conform principiului analogiei şi simetriei, haosul, degradarea morală, nelegiuirea, lipsa virtuților morale înscrise în Cartea lumii, să fie o reflectare în oglindă a acestei stări la nivelul universului, care se răsfrânge şi influențează decisiv evoluțiile în această direcție şi pe Pământ?

Oare răutatea, lipsa de moralitate, trufia, îndepărtarea de divinitate a pământenilor, concretizate în gânduri, imagini, acțiuni, energii negative acumulate de-a lungul existenței rasei umane, nu s-au transmis în Univers, contribuind la perturbarea echilibrului energetic şi emoțional-informațional al Universului?

Sunt întrebări care frământă cercurile oculte şi care aşteaptă un răspuns pe care încercăm să-l dăm în paginile următoare, evocând experiența unor ocultişti, spiritişti, a unor mistici creştini, musulmani, buddhişti, cu unii având contacte personale din perioadele anterioare.

Potrivit ştiinței oculte, „*întregul univers manifestat ia naştere din energie şi din factorii aferenți, substanță şi conştiință"*. Materia este energie în forma ei cea mai înaltă şi subtilă. Astfel, *„materia este spirit care coboară şi se degradează, iar spiritul este materie care se înalță şi se innobilează"*. Este interesant de observat că procesul de naştere a sufletului, cu etapele prin care trece, este asemănător cu procesul de creştere şi de dezvoltare a individului.

Când sufletul atinge acele faze care corespund, pe rând, copilăriei şi adoloscenței, liberul lui arbitru se face prezent în el într-o mai mare măsură, nu însă în ceea ce priveşte libertatea de a alege „veşmintele", adică trupul fizic, ci în modul în care se manifestă prin intermediul acestor trupuri.

Când sufletul părăseşte „apucăturile copilăriei" şi este hotărât şi pregătit să-şi atingă „maturitatea", el începe să dispună de liberul arbitru pentru alegerea trupului fizic. Prin practica ocultismului, individul îşi grăbeşte evoluția şi ajunge la acel nivel de ridicare spirituală pe care cei obişnuiți nu-l pot atinge.

Înțelegând în profunzime doctrina reîncarnării ca o etapă firească a vieții în succesiunea ei în spațiu şi timp, ocultistul poate explica cu uşurință celor neinițiați, atracțiile şi pasiunile surprinzătoare între oameni, cât şi fobiile, întrucât toate aceste manifestări sau întâmplări sunt legate de acte şi fapte produse în viețile anterioare, ale căror amprentă a fost conservată în subconştientul memoriei.

„Ieşirea" lor la iveală în anumite momente ale vieții pământene şi în diverse forme de manifestare, pot constitui, fie avertisment, pentru evenimente viitoare legate de viața personală sau a celor dragi, ori exprimă gradul înalt de evoluție spirituală, care indică de fapt că neofitul este pregătit deja pentru marea „călătorie lăuntrică" pentru a-şi aminti viețile anterioare. Ajungând la acest stadiu, putem afirma că reîncarnarea este strâns legată de legea karmei.

Karma arată că omul trebuie să suporte consecințele acțiunilor sale din viața prezentă sau dintr-o viață anterioară, karma fiind legea cauzei şi efectului, *„ceea ce omul seamănă, aceea culege*

„Karma activă este karma pe care o creăm acum, prin gândurile, vorbele, faptele si viața noastră în general, cu tot ceea ce are ea bun şi rău. Aceasta va da naştere la ceea ce va fi karma pasivă a vieții viitoare. În acelaşi fel, karma activă a existenței anterioare a creat karma pasivă a acestei vieți"[270].

Karma înseamnă destinul pe care omul însuşi şi l-a creat prin faptele sale, este pomenită şi în Noul Testament, care este o carte cu înțelesuri oculte, în care se menționează că „*omul primeşte răsplata faptelor sale".*

ATISA descifrează înțelesurile oculte ale karmei, menționând că: *„ea este o acțiune, e legea acțiunii, a cauzei şi a efectului, este răsplată pentru acțiunile şi faptele bune, este depozitul meritelor şi defectelor cuiva, a faptelor bune şi rele, este caracterul*"[271].

Precum indivizii îşi făuresc propria karmă, tot la fel şi națiunile au propria

270OTISH DIPONGKOR SRIGEN (ATISA DIPAMKARA SRIJNÂNA), celebru buddhist şi maestru al meditației, a fost călugăr la mănăstirea VIKRAMASILA, în epoca înfloririi buddhismului în INDIA. A introdus buddhismul în TIBET. "EXPOSITION OF THE DOCTRINE OF KARMA", ED. FORGOTTEN BOOKS, 2012.

271ATISA DIPAMKARA SRIJNÂNA - OP. CIT.

karmă. Istoria umanității ne oferă suficiente exemple de grandoare şi decădere națională, consecințe fireşti ale gândurilor, acțiunilor, caracterului specific fiecărei națiuni sau colectivități de-a lungul evoluției.

Karma unei națiuni este în strânsă legătură şi cu nivelul de educație şi cultură sau bunăstare, a armoniei sau împilării care caracterizează viața politică şi socială.

Orgoliul național, antisemitismul, rasismul, xenophobia, sunt ostile spiritului de fraternitate, de pace, colaborare şi întrajutorare la nivel planetar, însă aceste manifestări rămân bine întipărite în memoria sufletului națiunilor, păstrându-se în totalitate experiențele acumulate de-a lungul tuturor reîncarnărilor.

Principala cauză a tuturor nenorocirilor omeneşti este liberul arbitru, dacă nu ar exista el, oamenii ar fi nişte ființe automate, care ar acționa întotdeauna, astfel încât chiar perfecționarea lor ar fi, de fapt, o imperfecțiune.

Schema cosmică apare muritorilor ca fiind imperfectă în viziunea noastră limitată, dar dacă am dispune de puterea de a vedea Universul în totalitatea sa, am înțelege că acesta, precum şi legile care îl guvernează, sunt perfecte, pentru că legea Universului nu este o lege oarbă, ci dă fiecăruia ceea ce i se cuvine.

Descifrarea enigmelor Universului a preocupat şi preocupă în continuare atât mediul ştiințific, cât şi cel al ocultiştilor, fiecare având propria abordare, ținându-se separate îndeosebi când vine vorba de cele două planuri ale evoluției: vizibilă şi invizibilă.

ERNEST HAECHE, biolog, filosof, liber cugetător german şi susținător al teoriilor evoluționiste ale lui CHARLES DARWIN, cel care a dezlegat enigma universului afirmând existența substanței unice din care s-au diferențiat toate lucrurile din natură, s-a pus de acord cu ştiința ocultă, însă a limitat diferențierile acestei substanțe numai la forme percepute de cele cinci simțuri ale noastre. Ocultiştii vin în sprijinul său completându-l cu susținerea că „*există nu numai materie fizică ci şi mentală*

ERNEST HAECHE susținea că: *„DUMNEZEU se încarna în legile naturii*În acest cadru, el vorbea printre altele de *„memorie celulară*' şi de *„un suflet al cristalelor"*[272].

În lucrarea sa „ENIGMELE UNIVERSULUI", sublinia că: *„Totalitatea forțelor*

272ERNEST HAECKE - „HISTOIRE DE LA CREATION DES ETRES ORGANISES D'APRES LES LOIS NATURALLE", PARIS, 1884. Este un pionier al eugeniei şi al ecologiei.

care acționează în spațiul infinit şi produc toate fenomenele, este constantă.... Nu există un asemenea lucru, ca de pildă spațiul gol; partea de spațiu care nu este ocupată de atomi ponderabili este plină de eter", şi completăm noi, de ființe celeste eterate.

Ocultiştii au făcut descoperiri importante, şi anume că spațiul este populat de un număr foarte mare şi variat de ființe receptive la senzații, care, conform condiției lor, joacă un rol foarte important în planul evoluției. Mă refer la inteligențe cunoscute sub diferite denumiri: îngeri, spirite ale naturii, zânele, etc, care operează în planul evoluției invizibile şi că materia din care sunt alcătuite lumile invizibile sau planurile invizibile poate penetra lumea noastră fizică.

Omul nu este numai ceea ce fiziologul, în viziunea sa limitată, presupune logic, ci o ființă mult mai complicată.

CURUPPUMULAGE JINARAJADASA, teozofist şi preşedintele Societății Teozofice din ADYAR a făcut cercetări, împreună cu ANNIE BENSANT şi C.W. LEADBEATER, asupra chimiei oculte, subliniind că: *„Există o axiomă în concepția modernă despre evoluție, potrivit căreia, cu cât funcțiile unui organism sunt mai diverse, cu atât mai complexă este structura sa. Este de aceea în ordinea lucrurilor ca omul să aibă o complexitate a structurii pe care nu o găsim în organismele mai puțin evoluate. Dar, complexitatea organismului uman, aşa cum apare ea din punct de vedere anatomic şi psihologic, este numai o mică parte din întreaga complexitate a omului"*[273].

PARACELSUS ne oferă în mod sintetic o viziune ocultă despre om, afirmând că: *„Omul interior este adevărata realitate, în timp ce celălalt este numai aparență".*

Corpurile subtile, considerate a fi „veşmintele sufletului", sunt strâns legate de corpul fizic, îndeplinindu-şi funcțiile prin intermediul acestora, au o durată de viață şi existență şi după dezintegrarea corpului fizic, dar în funcție de gradul lor de dezvoltare în timpul vieții pământeşti.

După cum corpul fizic a constituit o frână pentru manifestarea corpului astral, tot aşa, şi corpul astral a frânat manifestarea deplină a celui mental.

Viața pe planul mental poate fi atât obiectivă cât şi subiectivă, tot aşa cum este ea şi în plan material, dar în timp ce în planul fizic ideile sunt doar idei, pe plan mental, ideile sunt realități.

Planul mental a fost denumit de unele şcoli filosofice şi oculte drept „Împărăția

273CURUPPUMULAGE JINARAJADASA (1875-1953), a fost mason, teozofist. "THEOSOPHY AND RECONSTRUCTION". "CHRIST AND BUDDHA"

Cerurilor", deoarece pe acest plan omul se bucură de odihnă cerească între încarnările sale.

Călătoria în astral se referă la momentul în care un om îşi poate transfera conştiința din corpul fizic în corpul astral, eliberându-se de acele limitări ale spațiului care stânjenesc manifestările muritorilor de rând, dar acest lucru îl poate realiza maestrul înțelepciunii care posedă această capacitate de a „se proiecta în astral". Discipolul, dacă este clarvăzător, poate vizualiza corpul subtil, astral al maestrului, şi poate comunica cu el ca şi când ar fi în carne şi oase.

Rasa umană este departe de a fi atins apogeul evoluției sale. Teozofia, deşi dezvoltă dogme ale filosofiei orientale, totuşi nu cultivă un spirit anticreştin, ci este preocupată pentru unitatea religiilor.

Religiile nu sunt un scop în sine, ci doar mijloace pentru a atinge un anumit scop. Când ele şi-au atins ținta, ca de pildă făurirea unei civilizații, începe declinul lor.

În lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT", în capitolul III, atrăgeam atenția asupra crizei profunde prin care trece BISERICA CREŞTINĂ, îndeosebi cea CATOLICĂ, şi pericolul de islamizare a EUROPEI OCCIDENTALE. Arătam că asistăm la agonia creştinismului, dar şi schisme periculoase în interiorul islamului.

Despre religiile viitorului, MIRCEA ELIADE ținea să precizeze că: *„Formele viitoare ale experienței religioase vor fi cu totul diferite de cele pe care noi le cunoaştem în CREŞTINISM, IUDAISM, ISLAM, şi care sunt fosilizate, desuete, golite de sens. Sunt sigur că vor fi alte expresii. Care ar putea fi acestea? Nu pot să vă spun. Marea surpriză este întotdeauna libertatea spiritului, libertatea sa*"[274].

Valorile morale şi religioase impun deținătorilor de valori renunțarea la interesul egoist, limitează dorințele şi trebuințele nelimitate ale omului, şi astfel, contribuie la îmblânzirea instinctelor şi pacificarea spiritelor. Valorile politice, statul şi instituțiile sale, nu-şi pot îndeplini în întregime rostul fără concursul valorilor religioase şi morale.

ILARION V. FELEA sublinia că: *„într-o lume fără principii etice si religioase, legile nu mai au nici o putere. Ne facem iluzia că, înmulțind legile, înfruntăm moravurile societății. Direcția aceasta este fundamental greşită, deoarece nu este lege pe care oamenii să nu o poată ocoli sau înfrânge. Valorile religioase introduc etica în valorile ştiințifice, culturale sau politice. Biserica este o trebuință a sufletului*

274MIRCEA ELIADE - „L'EPREUVE DU LABYRINTHE", 1975.

nostru, e un aşezământ care satisface dorul sufletului nostru, după sfinţenie şi după DUMNEZEU. De aceea nu ne putem lipsi de ea"[275]*;* iar JOSEPH RATZINGER vine să precizeze că: *„Religiile trebuie să procure membrilor săi, prin societăţile politice, adevăr, justiţie, solidaritate, libertate, pace. Fără acestea nu se poate realiza binele comun. Biserica vede în fiecare om imaginea vie a lui DUMNEZEU însuşi şi non-violenţa cere dialog. Cele două principii ortodoxe ale unei bune guvernări sunt: participarea şi responsabilitatea. Nici un stat, nici o societate, nu trebuie să se substituie iniţiativei şi responsabilităţii persoanelor şi comunităţilor internaţionale la nivelul la care ele pot acţiona, nici distruge spaţiul necesar libertăţilor'*[276].

Am văzut cum diferite societăţi, mai mult sau mai puţin ezoterice, au răspândit cunoştinţe filosofice - religioase de-a lungul timpurilor, însă au existat şi o pleiadă de inspiraţi care au răspândit adevăruri mistice sau oculte prin intermediul scrisului, dintre care menţionez pe RUYSBROECK (secolul XIV), JACOB BOEHME (secolul XVI), EMANUEL SWEDENBORG, ARTHUR EDWARD WAITE, ALICE A. BAILEY.

De pildă, BOEHME, luteran convins, a descris experienţele sale mistice, încercând să arate semenilor interesaţi că: „*Extazul spiritual nu este privilegiul celor care duc viaţă monahală sau care respectă cu strictețe doctrinele catolicismului, ci este la îndemâna fiecărui om care duce o viaţă simplă, într-o uniune cu DUMNEZEU si cu sufletul curat".* Personal a descris că timp de şapte zile a trăit stări de pace binecuvântată şi a fost pătruns de o lumină divină.

În ceea ce-l priveşte pe EMANUEL SWEDENBORG, om de ştiinţă, teolog, filosof suedez, supranumit LEONARDO DA VINCI al NORDULUI sau ARISTOTEL al SUEDIEI, a hotărât la vârsta de 50 de ani să renunţe la ştiinţa materialistă, optând pentru ştiinţa ocultă, făcând cunoscute trăirile sale interioare, în planul astral şi mental, şi comunicările sale cu îngerii, dervaşi. Unele din afirmaţiile sale se aseamănă cu cele ale unor şcoli mistice orientale.

SWEDENBORG a scris despre natura relaţiei lui DUMNEZEU şi fiinţa umană; descrierea legilor spirituale care acţionează în univers; karma, cauza bolilor, războaielor şi suferinţelor în general.

Dar să dăm cuvântul eminentului om de ştiinţă şi teolog: ... *„DUMNEZEU, ca IUBIRE, nu poate rămâne singur, deoarece iubirea nu se poate cuprinde numai pe SINE, ci se revarsă si asupra celorlalţi; de aceea EL a creat fiinţe. Din iubire, EL a creat, cu înţelepciunea Sa, lumea, direct prin soarele spiritual si indirect prin Soarele*

275 ILARION V FELEA - „RELIGIA SI SISTEMELE DUCATIONALE".

276 JOSEPH RATZINGER - „INSTRUCTION SUR LA LIBERTÉ CRETIENNE", LIBERATION nr. 73/ 1986.

natural care este vehiculul celui dintâi"[277].

Cât despre ARTHUR EDWARD WAITE[278], putem menționa că a fost unul dintre cei mai prolifici scriitori, autor de texte despre ocultism, ghicire, roscrucianism, francmasonerie, magie neagră, kabala, alchimie.

El s-a dedicat misticilor şi misticismului, prezentând omului modern rațiunea fundamentală a misticismului şi înțelesul tainic al alchimiei, dar a făcut cunoscută şi semnificația ocultă a Francmasoneriei. Prognozele asupra viitorului şi arta meditației atât de necesară în aducerea planului fizic în armonie cu planurile subtile, au fost subiecte predilecte cărora li s-au acordat atenție particulară în producția sa literară.

Referitor la caracterul ocult al poeziei, trebuie să reținem că ea a fost şi va fi îndreptată în trei direcții: să facă cunoscută înțelepciunea, să aibă un caracter profetic şi să inspire o mai bună înțelegere a frumosului.

FR. NIETZSCHE, abordând unele aspecte oculte ale artei, afirma pe bună dreptate că: „*Trebuie să învățăm de la artişti să vedem lucrurile aşa cum sunt şi totuşi să fim mai înțelepți decât ei. Pentru că noi vom fi poeții vieții noastre şi, mai presus de orice, în lucrurile cele mărunte de fiecare zi.*

Oh, dacă poeții ar fi din nou, aşa cum le era obiceiul să fie, profeți care să prezică despre viitorul nostru posibili.

Poezia adevărată, pe lângă elementele prezentate mai sus, mai are şi altceva atât de subtil, încât este foarte greu de definit; noi ştim numai că se produce printr-o combinație a cuvintelor, muzicalității şi ritmului poeziei, care produce o mantră ce afectează corpurile subtile, având o putere magică.

De asemenea, muzica a avut de-a lungul epocilor o influență ocultă asupra gândirii şi emoțiilor omenirii, este folosită pentru vindecarea unor boli, prin intermediul sugestiei şi repetării, direct sau indirect.

„ ... *Omenirea se comportă încă foarte copilăreşte; dacă muritorilor li s-ar fi încredințat cunoştințele care le-ar fi permis să trăiască mult peste durata obişnuită de viață, ar fi însemnat să li se fi fost comunicate şi alte cunoştințe pentru care, din punct de vedere moral, ei nu sunt destul de copți, de aceea trebuie să ținem seama de karma şi să achităm mai întâi datoriile karmei"*[279].

Despre miracolul misticilor creştini am vorbit exemplificând cu

277EMANUEL SWEDENBORG (1688-1772) - „LES ARCANES CELESTES", 1748. Alte lucrări: „REVES", 1743; „LE JUJEMENT DERNIER"; „DOCTRINE SUR SEGNEUR"

278ARTHUR EDWARD WAITE (1857-1942) - "THE HOLY GRAAL" (1933); "THE MYSTERIES OF MAGIC".

279CYRIL SCOTT - OP. CIT.

extazul unor mistici care ne-au descris comunicările cu îngeri, IISUS CRISTOS, cu FECIOARA MARIA, însă nu putem neglija misticii musulmani, aparținând diverselor confrerii. Vom aborda acest subiect într-un capitol viitor, când vom aduce în atenția cititorului unele date interesante despre SUFISM, ce înseamnă a fi musulman sau a fi creştin într-o lume aflată în schimbare.

În încheierea acestui capitol, ne vom referi la modul în care, cercetătorul francez OLIVIER COSTA de BEAUREGARD, a abordat problema miracolului mistic prin prisma studiilor realizate timp de două decenii asupra simetriei „trecut-viitor", susținând că: *„apare posibilitatea de a se injecta informație, pe cale indirectă a microfizicii, în derularea fenomenelor care nu se suprapun, la nivelul nostru microfizic, decât hazardului şi necesității, şi care capătă atunci aparențele unui «miracol»'*[314]. Deci, miracolul mistic apare ca o acțiune fizică ce nu- şi are originea în lumea cauzelor prime, ci în libertatea spiritului şi subiectivitatea dorinței, sau, mai degrabă, a iubirii.

Natura vie se organizează la acest nivel al fenomenelor cuantice, întemeindu-se pe această microfizică paradoxală care a înlocuit-o pe cea veche, ceea ce demonstrează că până la apariția fizicii cuantice la începutul secolului XX cunoştințele noastre erau limitate doar la macrofizică.

AIMÉ MICHEL redă, într-o manieră plină de simboluri, originea Universului şi a umanității: *„Ne întrebăm cine suntem şi iată- ne a fi produsul ultim al unui laborios travaliu la fel de străvechi ca şi BIG-BANG-ul şi la fel de vast ca UNIVERSUL, iată-ne aflând că suntem fructul unui arbore care a încolțit cu şaisprezece milioane de ani în urmă, care a crescut, s-a întins, dând ramuri şi flori, până la noi. E oare plauzibil ca acest arbore, sau grădinarul său, să ne dea porunca de a-l iubi? De a-l iubi mai mult decât orice"*[280].

Dacă TEOZOFIA va reuşi să armonizeze ştiințele cu religiile, atunci ea ar putea fi religia viitorului, o gândire religioasă şi ştiințifică

280OLIVIER DE BEAUREGARD - „EXISTENCE D'UNE REACTION DE L'OBSERVATEUR SUR CE QUI EST OBSERVÉ", 1980.

AIMÉ MICHEL - OP. CIT. ESEUL „TRANDAFIRUL ŞI GRĂDINA".

de sinteză, care să apropie tot mai mult ştiința de legile morale şi etice care guvernează întregul Univers.

Sunt convins că DUMNEZEU, în marea sa înțelepciune şi iubire de oameni, va transmite umanității, prin mesagerii Săi, comunicări esențiale pentru evoluția viitoare a vieții pe Pământ şi regulile care să le guverneze.

Să sperăm, că Bunul DUMNEZEU va fi mai prezent în inimile noastre, iar legătura cu EL, cu FIUL Său Preaiubit şi Maica Preacurată, va fi de la suflet la suflet, mai direct, renunțându-se treptat la împovărătoarea ierarhie bisericească, omul contopindu-se cu DUMNEZEU care s-a multiplicat în oameni.

CAPITOLUL IX
OMUL VIITORULUI SI VIITORUL OMENIRII

- CREIERUL INIMII. VEDEREA INIMII.
- INTELIGENȚA ARTIFICIALĂ. SPERANȚE ŞI TEMERI.
- PARADOXUL LIMBAJULUI
- SPRE O ŞTIINȚĂ A SUFLETULUI?

MOTTO: „Omenirea nu va rămâne veşnic pe pământ, ci în goana după lumină şi spațiu, va cuceri, pentru sine, întregul spațiu perisolar”[281].

CARL GUSTAV JUNG spunea, pe bună dreptate, că: *„Nevroza principală a vremurilor noastre este goliciunea spirituală* ... ”.

Fiecare dintre noi, ne dorim din suflet ca viața noastră să aibă un sens, să aibă profunzime, şi toată viața orbecăim în întunericul ignoranței, printr-un labirint al necredinței, în căutarea sensului pierdut, a ADEVĂRULUI SUPREM.

Omul viitorului desenează de pe acum viitorul omenirii, care nu se anunță a fi roz. Din contră. Evoluția umanității, potrivit lui W. STEMULER[282] şi GILBERT HOTTOIS[283] cunoaşte trei praguri:

- Reproducerea sexuală, sexualitatea biologică oferind enorme posibilități combinatorice şi de evoluție;
- Limbajul, care a produs o nouă deblocare a evoluției şi care se confundă cu istoria şi cultura;

281 KONSTANTIN TIOLKOSKI (1930), unul dintre pionierii astronauticii ruse.

282 W STEMÜLER - „HUPTRÔMUNGEN DER GEGEN WARTSPHILOSOPHIE”, VOL 2, STUTTGARD, KRÔMER, 1975.

283 GILBERT HOTTOIS - „LA PHILOSOPHIE DEVANT L'INFORMATIQUE E SOCIETÉ”, 1984.

- Informatica, inaugurând o tehnorevoluție care integrează pe precedentele într-o direcție care, după părerea lui STEMULER nu poate fi anticipată.

În atenția oamenilor de știință, teologilor şi ocultiştilor, în secolul XXI vor sta următoarele probleme, potrivit lui HERBERT A. SIMON[319]: „*natura materiei, natura universului, natura vieții si natura minții*Societatea omenească va fi dominată de informatizarea tuturor domeniilor vieții, de apariția băncilor de date pe domenii de activitate, la nivel planetar: sănătate, agricultură, energie, chimie, petrol, gaze, finanțe, mediu înconjurător, tehnologie, patente, armament, opere de artă, etc.

Omenirea astăzi se află într-o agonie profundă, într-o comă din care sper să ne trezim renăscuți spiritual, aşa cum se întâmplă adesea cu oamenii aflați în moarte clinică, iar, odată cu revenirea la viață, după călătoria în cele două lumi a sufletului, îşi schimbă complet atitudinea față de viață, văd cu totul altfel rostul lor pe pământ, se îndumnezeiesc pentru că şi-au văzut adevăratul cămin şi lumea plină de armonie populată de ființe celeste, care ne aşteaptă răbdătoare şi cu multă iubire.

Poate că omenirea trezită din acest coşmar al relativismului şi unei civilizații supertehnologizată, materialistă şi consumeristă, se va hotărî să facă „le grand retour", la vremurile primordiale edenice, înainte de marea cădere, când omul era în armonie cu întreaga materie din care făcea parte şi privea cu admirație şi iubire pe Marele Tot, Creatorul lumilor văzute şi nevăzute, care-l surprindea continuu cu măreția şi miracolele Creației Sale.

În acel moment de supremă iubire şi beatitudine, ne vom apropia tot mai mult de cunoaşterea „paradisiacă", cum spunea LUCIAN BLAGA, care prin natura sa reprezintă *„întâia cunoaştere, care privită în ansamblu, se caracterizează prin fixarea asupra obiectului socotit în întregime, dat sau cu posibilități de a fi dat, fie în intuiție, fie în abstracțiune, fie în imaginație. ... Cunoaşterea paradisiacă se caracterizeată printr-un fel de alipire familiară la obiectul său, pe care-l socoteşte complet dat sau cu posibilități de a fi dat. ... Pe un alt plan, cunoaşterea luciferică are drept obiect un «mister» care de o parte se arată prin semnele sale şi pe altă parte se ascunde după semnele sale. [284] ... Cunoaşterea luciferică si cea paradisiacă sunt moduri ale cunoaşterii înțelegătoare; amândouă mişcându-se pe cele două planuri: al intuiției şi al conceptualului"[285]*.

Despre cunoaştere, PETRE ȚUȚEA spunea că: „*Dacă nu cunoşti revelat - prin grație divină - sau inspirat, nu cunoşti nimic. ... Fenomenele lumii interioare şi ale*

284HERBERT A. SIMON - „COHABITING WITH COMPUTERS", ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

285LUCIAN BLAGA - „CUNOAȘTEREA LUCIFERICĂ", ED. HUMANITAS, 1993.

lumii exterioare tac. Iar omul autonom şi orgolios crede că explorează lumea interioară şi exterioară cu jocul de ipoteze şi că descoperă ceea ce vrea el. El caută; dar eu spun că el caută, nu că află. Sau dacă află trebuie să fie inspirat ..."[286].

Relativismul şi confuzia şi-au lăsat un văl dens asupra umanității, împiedicând-o să aibă căile senine de comunicare cu divinitatea, omenirea ajungând la un punct critic, care anunță o inerentă transformare, cu sau fără catastrofe, totul depinzând în final de puterea omenirii de a pune stop sau măcar a frâna manifestările dezordonate şi periculoase ale oamenilor în raport cu natura, cu semenii şi cu DUMNEZEU.

Momente de răscruce pentru umanitate au mai fost şi în trecut şi se vor mai petrece şi în viitor, fie că este vorba de întreaga umanitate, fie o rasă sau un popor, şi sunt în strânsă legătură cu legile universului şi cu karma respectivelor popoare. Prin analogie, ceea ce se întâmplă în Cer, aşa şi pe Pământ.

Decăderea omului modern, a civilizației actuale aflată în agonie, exprimă de fapt starea permanentă a omului de căutare neobosită, de năzuință mereu spre mai mult şi mai bine, este nostalgia după starea paradisiacă pierdută, este acea sete permanentă de DUMNEZEU, este golul infinit lăsat în sufletul său de absența lui DUMNEZEU. Este dorința delirantă a omului de a deveni egalul lui DUMNEZEU sau chiar DUMNEZEU, de aceea tot ceea ce a creat omul prin ştiință este subordonat orgoliului său de a-l înfrunta pe DUMNEZEU la El acasă, pe terenul său, chiar în Împărăția Cerului, fără a gândi că ar putea fi tratat ca „un musafir nepoftit" şi chiar nechibzuit pentru îndrăzneala sa. Deşi omul se poartă în continuare trufaş în relația cu

Tatăl Creației, ca un copil neascultător şi obraznic, totuşi Tatăl Ceresc, în imensa sa bunătate şi milostivire, nu-şi părăseşte creatura Sa cea mai de preț, OMUL, pe care-l apreciază tocmai pentru această îndrăzneală şi temeritate. DUMNEZEU îngăduie deci, încercarea care pune în valoare şi dezvoltă calitățile slujitorilor Săi şi le întăreşte caracterul; le încearcă periodic credința şi le testează iubirea lor față de Creator.

Aceasta îmi aminteşte de istoria Sfântului IOV, om drept şi fără de prihană, cu frica lui DUMNEZEU, cum se spune şi la noi în popor, care se ținea departe de rău. DUMNEZEU l-a supus la grele încercări pentru a-i testa statornicia în credință, însă bunul IOV le-a primit atât pe cele bune cât şi pe cele rele ca binecuvântări de la DUMNEZEU, rămânând neclintit în dragostea şi iubirea față de EL.

286PETRE ȚUȚEA - „322 DE VORBE MEMORABILE", ED HUMANITAS, 2009.

În final, IOV este răsplătit cu apariția lui DUMNEZEU (teofanie), care i se adresează, înțelegând prin acest gest, înțelepciunea lui DUMNEZEU care dă sens suferinței şi morții, sens care rămâne neînțeles lui IOV, dar pe care îl va revela HRISTOS.

Istoria Sfântului IOV ne dă speranță, cu toate că, chipul lui DUMENZEU în om a fost întunecat prin păcatele lui ADAM, EVA, CAIN, cât şi prin păcatele şi fărădelegile fiecăruia dintre noi, că va veni un drept şi biruitor MESIA, care va învinge răul şi va restabili chipul lui DUMNEZEU în om, cu întreaga sa lumină şi frumusețe.

Este demn de subliniat aici aprecierea lui PETRE ȚUȚEA despre istoria zbuciumată a umanității, care *„este întemeiată pe conversația dintre EVA şi dracul. Aşa începe istoria, această rătăcire a omului, ca o damnație. Iar la apariția lui CRISTOS, atunci s-au suprapus tantric omul divinizat şi divinitatea devenită om şi istoria a fost anulată.... Omul e liber şi eliberat în templul creştin, acolo, în ritual, când se comunică tainele care învăluiesc deopotrivă şi pe sacerdot şi pe credincioşi. Ca să fii cu adevărat liber, trebuie să înlocuieşti infinitul şi autonomia gândirii, cu credința în DUMNEZEUL creştin: «Robeşte-mă, Doamne, ca să fiu liber» Libertatea omului este partea divină din el. ... Luciditatea este o limpezire a spiritului, nimicitoare. Când eşti lucid, eşti în fața cimitirului. ... În măsura în care DUMNEZEU trebuie primit, şi nu înțeles, la DUMNEZEU nu ai acces prin luciditate...* "[287].

Trufia ştiinței, autonomia rațiunii, magia necredinței, luciditatea şi răutatea a dus omenirea în fața ... cimitirului, aşteptând semnele timpului „*care anunță sfârşitul timpului oferit umanității; însă se spune că lumea nu va dispare, ci va fi orientată într-o altă direcție, care ar putea fi legată de reîntoarcerea lui CRISTOS"*[288].

Este important astăzi mai mult ca oricând să vedem că DUMNEZEU există, că EL ne priveşte şi ne răspunde, că aşteaptă răbdător să ne trezim la adevărata viață, iar religiile să mențină aprinsă flacăra sacră a credinței şi cuvântului DOMNULUI, prin simplitatea ritualurilor şi profunzimea trăirilor mistice.

Cauza desfigurării omului şi civilizației umane stă aşa cum am mai arătat în căutarea greşită a fericirii sale, în lucrurile acestei lumi aflată în agonie.

Părintele ARSENIE BOCA, pe bună dreptate, ținea să reamintească omului modern obârşia sa divină, pentru a ne convinge că nu este prea târziu să ne întoarcem cu iubire şi recunoştință fața spre DUMNEZEU.

„ ... *E atât de mare sufletul omului, după obârşia sa, încât numai DUMNEZEU*

287IDEM.

288PAPA BENEDICT AL XVI-lea - „LUMIÈRE DU MONDE".

îl poate umple. Cu orice altceva de-ai încerca să-ți saturi sufletul, nu faci decât să ți-l îngustezi pe măsura dorinței urmărite: asta-i desfigurarea lui ... ”[289].

Chiar dacă omul biologic se va schimba sau dacă vor apărea inteligențe artificiale vii, tendințele fundamentale vor rămâne în esență aceleaşi, deoarece trebuie să corespundă unor manifestări profunde ale existenței. Pericolele decăderii rămân întotdeauna, însă el şi societatea au capacitatea de a fi creativi şi de a se schimba, pentru a face față provocărilor viitoare care vor veni din interiorul civilizației ce se va naşte, cât şi din ceruri.

În univers, conştiința umană apare ca un fapt extraordinar, ca o parte a CONŞTIINȚEI UNIVERSALE, ca o emanație a evoluției sale, o reflectare a sa şi o proiectare spre Pământ de marea oglindă, care este UNIVERSUL INFINIT şi INTELIGENȚA SUPREMĂ.

În ciuda rezultatelor spectaculoase ce vor fi obținute de ştiințele viitorului, care vor avea tendința de a îmbunătăți „durata de folosire a corpului fizic” mărindu-i performanțele, omul devenind din omul biologic, o specie nouă, „omul ciberneticus”, căruia i se vor schimba organele interne sau externe uzate cu „alte piese de schimb” mai performante, chiar dacă „carcasa” sa exterioară şi interioară va suferi transformări esențiale, totuşi sufletul nu poate fi înlocuit, el rămâne nemuritor şi neschimbat, într-un univers şi o lume aflată în perpetuă mişcare şi transformare.

Omenirea speră că odată cu încheierea „vârstei sumbre” a umanității, numită în doctrina hindusă KALI-YUGA, care ar data de mai bine de şase milenii, civilizația terestră, în marea sa aventură a cunoaşteriii spațiului infinit, să ajungă în sfârşit la momentul ADEVĂRULUI ABSOLUT, când ceea ce-i era ascuns să redevină vizibil, iar vălurile dense care i-au acoperit ochiul cunoaşterii, să fie ridicate.

Cum dezvoltarea ciclică are un sens descendent de la superior la inferior, ceea ce semnifică o îndepărtare tot mai mare de la PRINCIPIUL din care provine, tot la fel şi aspirația omului spre desăvârşire spirituală şi reîntoarcere la PRINCIPIUL PRIMORDIAL, adică la el acasă, este o mişcare ascendentă, este o reprezentare de fapt a modului în care ne imaginăm SCARA lui IACOV.

RENÉ GUENON ne aduce o precizare în plus, şi anume că: „Aşa *cum fiecare lucru presupune două tendințe opuse, descendentă şi ascendentă, centrifugă şi centripetă, predominanța uneia sau celeilalte crează două faze de manifestare, una*

289ARSENIE BOCA - „OMUL ZIDIRE DE MARE PREȚ”.

de îndepărtare, iar cealaltă de apropiere, de reîntoarcere la PRINCIPIU'[290].

„În această perioadă a lui KALI-YUGA, faza cea mai întunecată a «vârstei sumbre» a umanității, asistăm la disoluția instituțiilor, la dezordine, confuzie, care au atins toate domeniile şi care depăşeşte cu mult tot ceea ce s-a petrecut înainte şi, pornind de la occident, amenință acum să invadeze întreaga lume"[291], anunțând semnele celei mai grave şi profunde crize pe care umanitatea a avut-o de traversat în actualul ciclu, trecerea de la un ciclu cosmic la celălalt neputându-se îndeplini decât în obscuritate, la lumina difuză a templelor şi organizațiilor oculte care hotărăsc destinele omenirii.

Laureatul Premiului NOBEL pentru economie, JOSEPH E. STIGLITZ, vorbind despre lucrările Forumului Social Mondial (ian. 2004, BOMBAY), care a reunit peste 100.000 de participanți din toate domeniile şi din toate țările, sublinia că sloganul sub auspiciile căruia s-au desfăşurat lucrările a fost: „O altă lume este posibilă?"[292].

Răspunsul ar putea fi dat cu toată convingerea: da, o altă lume este posibilă, dacă mai marii lumii ar ține seama de cuvintele pline de înțelepciune înscrise în PSALMII RECUNOŞTINȚEI (Manuscrisele de la Marea Moartă) şi de sfaturile cuprinse în PSALMUL 37.

PSALMII RECUNOŞTINȚEI: „ ... *Tu ai rânduit soarta omului întru vecie pentru toți urmaşii lui ... Toate lucrurile sunt înscrise dinaintea Ta într-o scriere ştiută, pentru fiecare moment al timpului, pentru veşnicele cicluri ale anilor, atunci când ele au fost rânduite, Nimic nu este ascuns şi nimic nu lipseşte din fața Ta"* ... şi din PSALMUL 37: „ ... *Depărtează-te de rău, fă binele şi vei dăinui pe vecie, căci DOMNUL iubeşte dreptatea şi nu părăseşte pe credincioşii lui. Totdeauna ei sunt sub paza LUI, dar sămânța celor răi este nimicită"* (37.29).

De asemenea, dacă omenirea ar ține minte şi s-ar întipări în ADN-ul viitorului om cuvântul profetului ISAIA (40.8): „*Iarba se usucă, floarea păleşte, însă cuvântul DUMNEZEULUI nostru va dăinui în veac...* ", s-ar putea construi o altă lume care să placă lui DUMNEZEU şi să se supună poruncilor Sale, pentru că: *„EL ne-a arătat cunoaşterea şi tot ceea ce este, este făcut prin puterea Sa, şi nu este nimic dincolo de Tine care să se împotrivească planului Tău; nimeni care să înțeleagă sfințenia gândului; nimeni care să privească în adâncul tainelor Tale; nimeni care să pătrundă minunile Tale şi măreția puterii Tale ...* ". (LAUDĂ LUI DUMNEZEU. IMNURILE ÎNCEPĂTORILOR, pag 121 - 122).

Deci, omul viitorului şi viitorul omenirii, depind de modul în care omul îşi

290 RENÉ GUENON - „LA CRISE DU MONDE MODERNE".

291 IDEM.

292 JOSEPH E. STIGLITZ - „UN AUTRE MONDE" - CONTRE LE FANATISM DU MARCHE, ED. FAYARD, 2006.

asumă responsabilitatea misiunii încredințată de Marele Creator, de a se purta cu grijă, recunoştință şi iubire, față de creația care i-a fost pusă la dispoziție să-l slujească în aventura sa terestră.

„ ... *Credința ne sesizează cel mai mult teama de asumarea responsabilităților date nouă prin cunoaşterea divină, ceea ce ar echivala cu întrebarea lui DUMNEZEU formulată în următorii termeni: dacă ți- am dat viață, iar prin nereținerea de la păcat ai devenit independent - dar dotat cu o cunoaştere responsabilă - nu poate să-ți fie frică decât de tine însuți că nu eşti capabil să-ți trăieşti viața cu potențialitatea performanțelor pe care ți le-am conferit?"*[293].

Deci viitorul omenirii depinde de alegerile pe care le fac oamenii, de modul în care-şi asumă răspunderea faptelor, acțiunilor şi a modului în care înțeleg să apere Cuvântul Domnului şi să-şi construiască viața pe fundamente solide: iubirea semenilor, a naturii şi a lui DUMNEZEU, pentru că iubirea lui DUMNEZEU pentru om este permanentă şi-l urmăreşte pe om oriunde ar merge. Iubirea lui DUMNEZEU este îndurerată şi nu are hotare, dar iubirea omului este schimbătoare, nestatornică, ajungând în zilele noastre să piardă chipul lui DUMNEZEU - IISUS din făptura sa şi să apară tot mai evident, chipul lui IUDA, care a trădat iubirea lui IISUS.

„Lumea, acum, e ancorată în cultul genialității ca slăvire a progresului în afară. Atât. Ori, cu cât suntem mai avansați mecanic şi material, cu atât suntem mai departe de esența reală a lumii, de sfințenie"[294].

De aceea, avem nevoie ca omul viitorului să întruchipeze figura omului sfințit, care trăieşte în pace cu toată făptura sa, ca ADAM înainte de fi păcătuit. Prin sfinți, întreaga natură este pătrunsă de Lumina lui DUMNEZEU, iar într-o zi să sperăm că toată materia creată, întregul UNIVERS, va străluci, fiind transfigurat de lumina Duhului Sfânt.

Cred că este momentul să ne deschidem inimile pentru a primi harul divin, de a înfrâge opacitatea şi împietrirea noastră, care sunt stavile în dobândirea luminii harice, să activăm creierul inimii, să vedem cu inima.

CREIERUL INIMII este un nonsesns pentru evoluție, dacă el nu aduce roade întregii omeniri, dacă nu deschide ochiul inimii către lumile nevăzute, dacă inima nu înfloreşte de iubire ca un lotus.

293 NAPOLEON POP şi VALERIU IOAN-FRANC - „CREDINȚĂ ŞI ECONOMIE", ED.EXPERT, 2012.
294 PETRE ȚUȚEA - OP. CIT.

Inima fiind socotită, tradițional, nu numai centrul fizic al omului, dar şi „Cetatea divină, BRAHMA-PUTRA, nu este în natura lucrurilor şi a analogiei ca şi acele organisme macrocosmice care sunt în oraş, o țară, un continent, pământul, să aibă şi ele o inimă palpitând în sistolă - diastolă, într-un solve - coagula care atrage şi respinge aspirațiile oamenilor spre centru, spre Reintegrare? Dar nu numai inima este simbol al centrului macrocosmic, mai sunt şi altele, nenumărate, arborele, muntele, lancea, coloana, biserica, mănăstirea (aspect sacerdotal), cetatea (aspect legal), o colibă şi o Curte - Veche ... Toate sunt punctul de intersecție al lui AXIS MUNDI, al POLULUI cu planul nostru de existență”[295].

Lumile superioare, nevăzute, nu pot fi percepute cu cele cinci simțuri cu care a fost înzestrat omul, fiind nevoie de o configurare diferită a mijloacelor noastre de percepție. „Vederea inimii” creşte prin deschiderea unor ochi ai sufletului, chakre, care depind de mişcările şi ondulațiile părților noastre nevăzute, a corpului eteric, astral şi spiritual.

Dezvoltarea simțurilor superioare depinde totdeauna de dezvoltarea unei inimi tot mai curate şi mai iubitoare, consecință firească a comportamentului nostru moral, a atitudinii noastre plină de bunătate şi iubire față de semenii noştri, de responsabilitatea pe care o manifestăm în raport cu evoluția întregii societăți omeneşti.

Inima înfloreşte ca un lotus cu „o mie de petale”, prin rugăciune, post, meditație, exercițiu, devenind luminoasă asemenea unui astru în univers, intrând în comuniune cu lumile nevăzute de pe Pământ şi din Ceruri. Astfel, ajungem să comunicăm cu ființele nevăzute, să ne apropiem de ele pentru a le descifra tainele şi a le înțelege, contopindu-ne tot mai mult cu Mama Natură şi ritmurile sale de evoluție cosmică. A învăța să îngenunchem în fața naturii este cel mai mare gest de iubire, cunoaştere şi smerenie în fața Creației divine cât şi a Marelui Creator.

Oamenii de ştiință au ajuns la concluzia că, inima nu este doar o „pompă” a organismului, ci reprezintă un sistem foarte complex, care integrează un creier propriu. Astfel a luat naştere o nouă disciplină, neurocardiologia, care demostrează că inima este un organ senzorial şi un centru foarte activ pentru primirea şi procurarea feluritelor informații provenite de la întregul organism.

Sistemul nervos al inimii (creierul) îi permite să învețe, să-şi amintească şi

295VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC”, ED CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

chiar să-şi ia decizii în privința modului său de funcționare independent de creierul central al ființei.

Experiențele au demonstrat că semnalele pe care le trimite inima neîncetat creierului central influențează funcționarea centrilor nervoşi superiori, care implică percepția, cunoaşterea şi procesarea emoțiilor.

Pe lângă „dialogul" inimii cu propriul creier, ea comunică informații şi către celelalte organe prin intermediul câmpurilor de natură electromagnetică, care sunt de 60 de ori mai intense decât câmpul electromagnetic produs de creier.

Descoperirea „creierului inimii" aparține medicului neurocardiolog J. ANDREW ARMOUR de la INSTITUT HEARTMAPH (CALIFORNIA) care în 1991 a ajuns la concluzia că *„inima are un sistem nervos propriu* ", care conține neurotransmițători, o rețea de 40.000 de neuroni şi anumite tipuri de proteine asemănătoare celor existente în creierul conştient.

El a denumit acest sistem nervos „creierul inimii", deşi majoritatea oamenilor de ştiință din lumea medicală, la început, a respins această denumire, contestând capacitatea acestui sistem de a fi sediul conştiinței, aşa cum susțin călugării buddhişti, isihaştii şi spiritualiştii.

Pe baza acestor procese cognitive aferente creierului, inima ar putea avea acces la CONŞTIINȚA UNIVERSALĂ (DUHUL SFÂNT).

Doctorița braziliană SUZANA HERCULANO - HOUZEL, a reuşit să numere $_{86}$ de miliarde de neuroni în creierul uman şi nu $_{100}$ de miliarde, cum se cunoştea inițial în lumea medicală. Cu acest prilej s-a trecut la reverificarea rezultatelor cercetărilor realizate de ARMOUR şi s-a ajuns la acelaşi număr de 40.000 de neuroni, concluzionându-se că se justifică denumirea de „creierul inimii".

Folosindu-se electronoholografia, nanotehnica derivată din electronografie, s-a evidențiat existența unui creier compus din trei emisfere, localizat în dreptul inimii şi situat în corpul budic.

Acest creier este format din ganglioni cuantici, cercetătorii oscilând a-l numi creier cuantic sau creier christic, cum au solicitat călugării isihaşti şi spiritualiştii mistici.

Cercetătorii cerebrocardiaci au constatat cu surprindere că cele două tipuri de cuante, cardionii şi psihionii, pe baza cărora funcționează creierul intracranian,

precum şi cel al inimii, identificat de J. ANDREW ARMOUR , vibrează generând un nou tip de cuant, cardiopsihonii, un hibrid cuantic specific omului.

Cardiopsihonii cuantici au reuşit să constituie „materia primă” din care este plămădită conştiința.

Clarvăzătorii cuantici au numărat în cele trei emisfere ale creierului nu mai puțin de 174 de miliarde de cardiopsihoni (aproape dublu față de numărul de neuroni ai creierului intercranian). Cerebrocardiologii şi fizicienii cuantici au descoperit că aceste particule, cardiopsihonii, vibrează doar la două tipuri de lungimi de undă:

- propria lungime de undă, acordată ritmului bătăilor inimii şi frecvenței SHUMANN, generând un câmp de iubire cerebrocardiac identificat cu conştiința individuală care se „ajută” de conştiința universală;

- pe lungimea de undă a câmpului de iubire cosmic specific Conştiinței Universale (Duhului Sfânt), ducând în final la dizolvarea conştiinței individuale în Conştiință Universală, după părerea

buddhiştilor tibetani, sau la îndumnezeire, după părerea isihaştilor.

Interesant că cercetările au scos în evidență că ritmurile cerebrale se sincronizează cu ritmul inimii. S-a observat că atunci când ființa este cuprinsă de sentimente de iubire şi apreciere, presiunea sângelui, ritmul respirației se corelează cu ritmul inimii.

Ritmul bătăilor inimii se modifică în mod semnificativ în funcție de natura emoțiilor; se realizează un „monolog interior al minții” atunci când trăim emoții pozitive, iar emoțiile negative produc disfuncții şi incoerență a ritmului.

Fiecare gând bun sau rău declanşează un proces de rezonanță. Tot ceea ce va vibra la unison cu energia gândurilor noastre va fi atras în viața noastră.

Prin gândurile noastre, pe care le emitem prin intermediul creierului, noi emitem permanent energie în exterior, fapt care influențează în mare parte ceea ce atragem în viața noastră.

„Inteligența inimii” este denumirea dată procesului de generare al unui câmp electric al inimii, care arată ca un inel în jurul trupului cu o rază de 2-3 m.

Pornind de la inimă, acest câmp electric influențează la mulți kilometri de noi. Nu numai emoțiile noastre sunt transmise la distanță, ci şi convingerile noastre.

„Vederea inimii” este de fapt vedere duhovnicească, despre care Preafericitul

Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, spunea în 02.12.2012: „*Este nevoie de o vedere duhovnicească a prezenței lui DUMNEZEU, chiar si atunci când trecem prin suferință. Este o vedere duhovnicească a inimii, a sufletului dincolo de vederea ochilor si această vedere este CREDINȚA. CREDINȚA este o relație cu DUMNEZEU, nu doar o convingere intelectuală. Noi credem în DUMNEZEU, nu doar credem că există DUMNEZEU. Când credem în DUMNEZEU înseamnă că ne-am pus toată nădejdea si sensul vieții noastre în DUMNEZEU ca fiind Izvorul Vieții pământene si al vieții Cereşti eterne*

Curăția inimii este condiția vederii lui DUMNEZEU.

„*Fericiți cei curați cu inima, căci aceia vor vdea pe DUMNEZEU*' (MATEI, 5, 8), propovăduia Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS, în

fața discipolilor şi poporului însetat de dragoste față de DUMNEZEU.

Nu întâmplător am atins acest subiect, întrucât omenirea, pentru a construi o altă lume, o altă civilizație profund spiritualizată, trebuie mai întâi să-şi curățească inima de păcatele şi fărădelegile comise de-a lungul existenței sale pe pământ, dar acest dar dumnezeiesc nu poate fi valorificat decât prin pocăință, smerenie, meliorism care transformă inima într-un centru duhovnicesc al sufletului, unde se vede chipul lui HRISTOS prin Duhul Sfânt.

Numai o inimă curată care cunoaşte rugăciunea lăuntrică a minții şi a inimii poate fi un tron dumnezeiesc, este un dar divin, dar şi efortul ascetic al omului de a-şi vedea păcatele şi de lupta pentru purificarea de patimi.

Tocmai de aceea, am spus la începutul capitolului că umanitatea agonizează în HRISTOS, şi este cuprinsă de o foame, nu de pâine, ci de dragoste pentru DUMNEZEU-FIUL, nădejdea salvării sufletelor la Marea Judecată.

Creierul inimii, vederea duhovnicească a inimii, creierul christic, a demonstrat oamenilor de ştiință cât de măreață este CREAȚIA lui DUMNEZEU, care oferă surprize în ceea ce priveşte descifrarea tainelor lui DUMNEZEU şi microcosmosului care este OMUL, ființa cea mai dragă şi neascultătoare a Marelui Creator al Universului.

Se prefigurează tot mai clar o apropiere a ştiinței de religie, neuroteologia fiind un prim pas în cercetarea „matricei divine" care conține gena credinței, subiect pe care l-am tratat în capitolele anterioare.

Cunoaşterea fără ajutorul lui DUMNEZEU care menține echilibrul Cunoaşterii

Supreme, devine periculoasă, de aceea şi cunoaşterea ştiințifică trebuie să fie supusă unui control riguros, pentru a se preveni transformarea ei într-o armă autodistrugătoare a omenirii.

Vom vedea cum cercetarea ştiințifică multidisciplinară a creierului uman împinge treptat umanitatea spre o nouă etapă a evoluției sale şi anume spre trasnformarea inteligenței artificiale în inteligență vie, care ar trebui supusă unei legislații specifice.

Provocarea viitorului este ca această inteligență artificială vie să preia controlul asupra „creatorului" său şi să-l transforme în sclavul său, luându-şi astfel revanşa. Atunci omul va realiza marele păcat comis de la decădere şi până în timpurile de azi, când a nesocotit poruncile Creatorului, iubirea Sa, înfruntându-l şi arătându-i cu trufie că şi el a devenit creator, deci egalul LUI, înfăptuind a „doua creație".

Din păcate, a „doua creație" nebeneficiind de binecuvântarea lui DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, se va întoarce împotriva „ucenicului vrăjitor" care nu mai poate stăpâni creatura sa.

Dar să poposim asupra acestei etape importante din evoluția umanității, şi anume apariția *inteligenței artificiale.*

Acad. MIHAI DRĂGĂNESCU punea în discuție acest subiect, subliniind că: *„Ştiința are foarte multe semne de întrebare: în fizică, în cosmologie, în biologie, în psihologie, în domeniul ştiinței artificiale.*

Când inteligența a început să funcționeze pe un suport electronic, cum este cazul siliciului, deodată s-au ivit câteva întrebări fireşti. Este inteligența artificială de tipul celei mentale a omului sau nu e?

Este sau nu deosebire între materia vie şi nevie?"[296]

Problematica ridicată de distinsul academician este extrem de complexă şi controversată, atât în mediul oamenilor de ştiință, teologilor, dar şi filosofilor şi ocultiştilor, fiecare încercând să dea propria interpretare. Important de reținut este că odată cu apariția inteligenței artificiale începe era civilizației informatizate, cu implicații profunde pe toate planurile: politic, economic, financiar, militar, cultural, social, religios, educațional. Din acest moment intrăm într-o zonă fără frontieră a inteligenței artificiale, care tinde să se transforme într-o rețea de creiere inteligente la nivel planetar, ce controlează şi dirijează evoluția civilizației umane cu o repeziciune uimitoare, pentru care structura inteligenței naturale cu greu îi face față.

296MIHAI DRĂGĂNESCU - „INFORMAȚIA MATERIEI".

În acest context, inteligența artificială ar apărea ca un fel de materie intermediară: nevie pe de o parte, nu are ca substrat o substanță biologică, dar inteligentă ca omul, pe de altă parte, chiar dacă mai limitată astăzi.

„*Informația se manifestă pe plan mental. Apoi se manifestă în tot ce este biologic, este o caracteristică a viului folosirea proprietăților informației. Între timp, biologia prin genetică, descoperise structura acizilor ribonucleici, deci codul genetic ca un tip de informație. Totuşi, acest cod este o informație statică, cristalizată, ce serveşte la construirea organismului, dar care nu este maleabilă ... Oare informația nu este un ingredient primar în materie?*

... Oare informația nu-şi spune cuvântul de la început şi în constituirea matricei vii şi a celei nevii?

... Informația îşi face simțită prezența dintr-o materie profundă, din care provine substanța vie şi substanța nevie."[297] .

După cum putem vedea, informația devine astăzi o forță de producție, care împinge societatea înainte către o nouă civilizație a informației şi inteligenței artificiale, generând o revoluție tehnologică, industrială şi spirituală. Informația va deschide în viața noastră un nou capitol, schimbând în primul rând mentalitatea profesională şi creând noi profesii şi produse cu o propagare rapidă la nivel planetar.

Oamenii de ştiință, studiind modul de funcționare al creierului uman, a inteligenței naturale, speră în viitor să obțină posibilitatea direcționării noilor celule neuronale spre zonele lezate din creier, într-un număr suficient de mare pentru o recuperare benefică.

Reputatul neurolog, Prof. Univ. Dr. DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, sublinia, pe bună dreptate, în baza bogatei sale experiențe şi cercetărilor de laborator că: „*dincolo de activitatea cerebrală declanşată de stimuli externi, există şi o activitate spontană, al cărei scop nu se cunoaşte. Este ca şi cum creierul s-ar afla în dialog cu el însuşi; care se pare generează un consum energetic mult mai mare decât atunci când trebuie să răspundă la stimuli externî*[333].

Şi continuă: *„Prin sine însuşi, creierul exprimă sensul şi finalitatea existenței; se poate spune că UNIVERSUL vorbeşte, se exprimă la nivel uman prin creierul nostru. Corpul pare a avea doar rolul de a fi un*
vehicul pentru creier si de a reproduce un alt creier"[298].

Gândirea este un proces natural, care ar putea fi descris prin modul ei de

297 MIHAI DRĂGĂNESCU - OP. CIT.
DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT".
298 IDEM.

manifestare, în exteriorul ei; odată cu apariția gândirii artificiale, problema gândirii apare într-o nouă lumină.

Deosebirea dintre natural şi artificial rezultă din modul în care se generează un lucru sau o informație. Artificialul nu este mai puțin natural decât naturalul.

Încă din 1939, ŞT. ODOBLEJA anticipa evoluția gândirii artificiale, afirmând că: „*Obținerea prin procese fizice a unei gândiri artificiale similare celei naturale, este posibilă pentru că, gândirea se bazează nu numai pe procese fizice, ci mai ales pe procese informaționale*”[299].

Mintea umană, gândirea, în ciuda progreselor înregistrate în cercetarea multidisciplinară a acestor procese, ele rămân un mister neelucidat al naturii, care sunt convins, după cum veți vedea în paginile următoare, că într-adevăr a devenit o prioritate ştiințifică.

În fața cercetătorilor care se ocupă de perfecționarea inteligenței artificiale, a apărut o nouă provocare legată de limbajul natural, care s-a demonstrat că nu este numai un dicționar de cuvinte, ci este un model al lumii, împreună cu un fond de cunoştințe, fără de care limba nu are cum să funcționeze. Limba naturală fiind un proces viu, presupune şi folosirea simbolurilor, de aceea inteligența artificială ar trebui să înțeleagă profunzimea fenomenelor ce se petrec în mintea omului.

Pornind de la o realitate tulburătoare a minții în diversitate, care caracterizează limbajul omenirii astăzi (la aproape şapte miliarde de oameni, peste şapte mii de limbi, dialecte, graiuri), nu putem să nu ne întrebăm cum arăta lumea şi cum se realiza comunicarea înainte ca DUMNEZEU să intervină pentru amestecarea graiurilor, pentru a-i pedepsi pentru trufia de a construi Turnul Babel.

„*Studiile efectuate de cercetători si lingvişti au evidențiat că limbajul este influențat de climă, vegetație, omogenitatea grupurilor umane în comparație cu grupurile restrânse de la sate sau din zone izolate*”[300].

Se menționează studiile antropologilor ROBERT MUNROE (Colegiul PITZER - CALIFORNIA) şi CAROL şi MELVIN EMBER (Universitatea Yale) care au evidențiat că: „*graiurile folosite în zonele tropicale tind să piardă din consoane, în favoarea vocalelor, datorită faptului că oamenii petrec mai mult timp în spații deschise, vocalele putând fi auzite la distanțe mari, mai usor decât consoanele*”, față de zonele care abundă în vegetație densă.

În viitor, jumătate din limbile şi graiurile folosite în prezent vor dispare,

299 ŞTEFAN ODOBLEJA - „PSIHOLOGIA CONSONANTISTĂ” (1938-1939).

300 ADRIAN NICOLAE - „PARADOXUL LIMBAJULUI”.

comunicarea bazându-se mai mult pe simboluri general valabile, care va permite înțelegerea oamenilor între ei, dar şi cu DUMNEZEU şi entitățile nevăzute. Să nu uităm, că în perioada imediat creației, omul, indiferent de rasă, avea acelaşi limbaj şi putea comunica cu DUMNEZEU, cu animalele şi spiritele nevăzute ale naturii.

De altfel, semnele noului limbaj care tinde să devină universal, le sesizăm pe măsură ce inteligența artificială se strecoară la locul de muncă, în locurile în care ne petrecem timpul liber, la domiciliu, în mijloacele de transport şi în comunicații, etc, devenind o necesitate de care nu putem să ne desprindem. Observăm deja în comunicările tineretului prin internet un limbaj care pentru omul neavizat pare criptat sau o nouă formă de limbaj, străină limbilor cunoscute.

De aceea, cred că pe măsură ce omul se desăvârşeşte spiritual, apropiindu-se tot mai mult de divinitate şi capacitățile sale de comunicare, atât cu semenii săi de pe pământ, cu viețuitoarele, dar şi cu frații noştri de pe alte planete, se vor îmbunătăți. Formele comunicării cred că vor avea drept bază: telepatia, clarviziunea, simbolistica semnelor şi a numerelor, şi mai puțin comunicarea verbală.

S-ar putea ca a doua venire a lui IISUS HRISTOS printre pământeni să aducă: „o *singură limbă, un singur domn, o singură credință*", omenirea revenind la starea paradisiacă a cărei nostalgie o resimte acut.

Dar până atunci să ne referim la inteligența artificială, privită de oameni cu speranță că îi va ajuta în îmbunătățirea vieții, dar şi cu teamă şi neîncredere, ştiind că treptat omul ar putea fi înlocuit de această inteligență, care se va dovedi mai eficientă (îndeosebi în zone de risc) şi mai puțin pretențioasă pentru angajator.

Să pornim deci într-o călătorie fascinantă a noilor descoperiri ştiințifice, realizate în domeniul studiului inteligenței naturale şi aplicațiile în zona dezvoltării formelor de inteligență artficială.

Recent, THE WALL STREET JURNAL, prezenta o ştire potrivit căreia, un tânăr de 20 de ani, ZHAO BOWEN din HONGKONG, cunoscut drept „BILL GATES-ul CHINEI", coordonează departamentul de genomică cognitivă din cadrul companiei BGI, cercetează $_{2200}$ mostre ADN care provin de la cele mai inteligente persoane din SUA, care depăşeşc 160 IQ.

Cercetătorii din HONG-KONG încearcă descifrarea tainei inteligenței umane, în ce măsură aceasta este o moştenire genetică, sau de altă natură, comparând

variațiile genomilor IQ ai persoanelor de rând cu cei ai celor cu IQ excepțional.

ZHAO BOWEN a declarat că: „*bazele genetice ale inteligenței au fost ignorate de prea multă vreme. Datele noastre vor fi gata peste trei luni".*

ROBERT PLOMIN, profesor de genetică comportamentală de la KING's COLLEGE - LONDRA, afirma că: „*dacă putem identifica din timp copiii care au probleme de învățare, putem interveni la începutul vieții lor cu ajutorul unor programe educaționale speciale*

La 23 ianuarie 2013, Comisia Europeană, a aprobat finanțarea programului HUMAN BRAIN PROJECT cu suma de 1,19 miliarde dolari, pentru o perioadă de 10 ani, scopul proiectului fiind: „o *mai bună cunoaştere a creierului şi mecanismelor sale fundamentale pentru integrarea rezultatelor obținute în domeniul neuroştiințelor şi informaticii, să se poată crea platforme informatice capabile să stimuleze creierul uman. Dar se are în vedere şi crearea unei platforme informatice medicale, care va uni date clinice din întreaga lume, privitoare la maladiile neurologice, pentru aprofundarea mecanismelor biologice care generează asemenea afecțiuni. Proiectul are în vedere şi generarea de noi sisteme informatice şi robotice, care vor imita funcționarea circuitelor cerebrale*" La proiect participă 80 de centre din UE, AMERICA de NORD şi JAPONIA.

Şi genetica viitorului va aduce o contribuție importantă informaticii, îndeosebi în privința stocării de date, întrucât volumul imens de informații ce se acumulează la nivel planetar, pune serioase probleme în privința suportului ce va fi folosit pentru stocarea lor.

Celebrul genetician GEORGE CHURCH a declarat că: „*întregul ansamblu de date furnizate anual de civilizația noastră (1.800 miliarde GIGAOCTEȚI, care ar încăpea pe 200 miliarde de role de film HD de 90 de minute fiecare) poate fi stocat de doar 4 grame ADN, această fabuloasă memorie naturală, care are avantajul că poate rezista timpului sute de mii de ani* ...". În mai puțin de un deceniu, pentru o societate care se mişcă cu o viteză nebună, şi în care informația va fi şi principalul mijloc de producție, deci de existență, numărul creatorilor va creşte exponențial, aşa cum se pare că ne obligă ADN-ul Universului Genomic în care trăim.

Pe un alt plan, ROY HAMILTON[301], cercetător neuroştiințific la Universitatea PENNSYLVANIA, este primul care vorbeşte de „neurologie cosmetică", care merge pe drumul chirurgiei estetice, fapt ce a generat vii dezbateri în mediile ştiințifice şi academice, privind aspectul etic al acestei ştiințe.

301LE MONDE - SCIENCE ET TEHNO (28.02.2013) „CURENTUL CONTINUU STIMULEAZĂ NEURONII"

PAULO BAGGIO, cercetător în neuroştiinţă cognitivă la Universitatea MACKENZIE din SAO PAOLO, a inventat un aparat compus dintr-o baterie de 9 volți, 2 electrozi şi neurostimularea poate începe la un curent continuu de 2 miliamperi, dispozitivul părând a fi primitiv. Subiectul poartă de o parte şi de alta a capului doi bureți decupați în formă pătrată, ataşați cu două benzi elastice. Ei sunt îmbrăcați în 2 fire electrice, care sunt pe post de electrozi, îmbibați în ser fiziologic pentru a facilita trecerea curentului.

Acest procedeu se recomandă pentru tratarea epilepsiei, depresiilor, pentru regăsirea capacității cognitive şi motrice după un accident vascular cerebral. Rămân însă multe necunoscute.

La începutul lunii februarie 2013, la GENEVA, s-a organizat conferința asupra noilor tehnologii LIFT 13, prilej cu care cercetătoarea KATE DARLING de la MESSACHUSETTS INSTITUTE OF TEHNOLOGY (MIT) din BOSTON, departamentul pentru proprietate intelectuală, a ridicat problema de a se acorda drepturi roboților, chiar dacă nu s-a ajuns la un nivel tehnologic care ar ridica această problemă.

Legăturile şi relațiile ce se creează între utilizator şi roboții sociali ar putea impune în viitor adoptarea unei legislații care să le asigure roboților protecție juridică, apropiată de cea privind protecția animalelor.

Argumentele pro pentru adoptarea unor asemenea măsuri ar avea în vedere şi prevenirea comportamentului violent, nociv, din punct de vedere etic cât şi în privința maltratării roboților sociali în timpul utilizării lor în diverse operațiuni care-i pun în pericol securitatea existenței. Este totodată şi un mijloc eficient de educare a copiilor, care de multe ori lovesc sau distrug diversele obiecte care le asigură distracția (jucării - roboți) şi care în contact cu animalele sau chiar cu semenii lor au un comportament violent.

Chiar dacă un obiect nu este o ființă vie, în tradiția shintoistă japoneză şi taoistă, chineză, se consideră că şi obiectele au suflet, de aceea, în concepția lor filosofică, nu împart lucrurile între „vii" şi „nevii", atitudine care facilitează în acestă zonă geografică compania roboților atât în activitatea profesională, cât şi în cea domestică.

Studiile arată că oamenii au reacții emoționale atunci când roboții al căror schelet este acoperit cu carnație, au autonomie şi interacționează cu noi, cea ce

susținea inițiativa prezentată mai sus.

„Recent, folosirea de către echipele de geniu americane din IRAK a roboților care se prezintă sub formă de animale: panteră, tigru, etc. a stârnit emoția comandantului de pluton, care după detonarea unei încărcături explozive un asemenea robot a rămas fără un picior. Din acel moment s-a renunțat la folosirea acestui gen de roboți, considerându-se că aceştia suferă în urma unor asemenea incidente profesionale"[338]. Se [302] poate aprecia că starea permanentă de alertă cu bombe şi numeroasele atentate împotriva trupelor de ocupație şi a colaboraționiştilor au produs profunde transformări în psihicul militarilor americani, însă realitatea ar putea îmbrăca aspecte mult mai complexe.

Continuând călătoria în zona evoluției spectaculoase a noilor tehnologii, observăm tendința că multe dintre ştiințele care se luptau pentru a-şi apăra teritoriul cucerit şi a-şi păstra identitatea, de a se apropia tot mai mult de altele, încercând să-şi unească eforturile pentru atingerea unor obiective ştiințifice comune.

Menționăm un exemplu recent, oferit de o echipă de cercetători de la CEA-LETi a C.N.R.S. şi a Universității JOSEPH - FOURIER (GRENOBLE), care a pus la punct o metodă de a îngrămădi diferite funcții (memorie, captare, procesare) unele peste altele şi de a le lega prin fire conductoare ceea ce permite consum diminuat de energie, transferul informației mai rapid şi o densitate mai mare a calculelor celor mai importante.

Mariajul între siliciu (inert) şi viu este posibilă datorită implicării microbiologiei în proiectele tehnologiei informației.

Acest experiment relevă că, de fapt, scheletul conexiunilor electrice, este acelaşi cu cel al celulelor noastre: filamente de actină, o proteină adunată în lanțuri jucând rolul de cabluri, asigurând forma celulelor, ne apropie foarte mult de configurația celulelor vii. (SCIENCE AND TEHNO, 14.02.2013).

*
* *

După cum observăm, cercetările sunt destul de avansate în direcția perfecționării inteligenței artificiale, încât, în scurt timp, va deveni imaginea în oglindă a inteligenței umane.

Problema care se pune, inclusiv din motive etice, este dacă se va accepta de

302 LE MONDE, 28 februarie 2013.

către mediile ştiinţifice şi academice ca inteligența artificială să atingă nivelul biologic, de a avea conştiință, sine, sentimente, emoții ca şi creatorul său, OMUL?

Dacă am crea robotul biologic (deja avem roboți sociali), care vor fi legile care ar trebui să le guverneze activitatea profesională, socială, existența şi moartea? În caz de nevoie, am putea eutanasia robotul?

Am putea ajunge şi la „performanța" căsătoriei între roboți, pe de o parte, şi între oameni şi roboți, dacă tot se duc ample campanii pentru legiferarea căsătoriei între persoane de acelaşi sex?

Am putea crea şi copii-roboți, pentru a „rezolva" problema adopțiilor?

Vom crea roboți care să reprezinte o singură rasă, sau diferențiați după zona geografică unde vor fi creați şi folosiți?

Dacă roboții vor fi atât de avansați, li se vor implanta şi „gena credinței" față de creator-OMUL, pe care să-l slujească şi căruia să-i aducă osanale?

Acestea sunt adevăratele provocări pentru mediile ştiinţifice, academice, oculte şi teologice, cărora trebuie să le facă față omenirea în secolul XXI.

Dezvoltând subiectul creării robotului înzestrat cu sine şi conştiință, înseamnă că trebuie să-l tratăm ca pe un semen al nostru, care ar putea avea dualitatea sentimentelor şi trăirilor.

Dacă CREATORUL - OMUL îi stabileşte nişte reguli pe care acesta (robotul) le încalcă din dorința de a cunoaşte Adevărul Sublim al creației sale şi ar stabili că omul l-a creat nu din iubire, ci din necesitatea de a fi slujit, suplinindu-l în treburile cele mai riscante, nu putem asista la o revoltă a roboților împotriva Creatorilor?

Ce s-ar întâmpla atunci, când deja la nivelul conştiinței artificiale planetare s-ar da ordin ca toți roboții (cyborgi, roboți biologici, etc) să atace civilizația umană, ocupându-i infrastructura şi controlându-i toate punctele strategice: finanțe, apărare, comunicații, energie, etc, inclusiv infrastructura spirituală?

Ar trebui să ne pregătim ca în acel moment să părăsim TERRA, în căutarea unui nou cămin? Vom deveni pribegi în căutarea unui loc de campare pe alte planete? Ori vom rămâne pe TERRA să ne războim cu propria creație faustiană?

Cei cu bani, sunt convins că deja au planuri de rezervă pentru a călători pe alte planete, pregătite din timp de colonizatorii tereştri, pentru situații de criză ce s-ar ivi.

În această confruntare apocaliptică dintre om şi computer, ar interveni semenii noştri care au colonizat alte planete, care pot deveni oştile cereşti?

Computerul superperfecționat, având sentimente şi creat „după chipul şi asemănarea creatorului său", omul, ar putea fi „îmblânzit" de creator prin diverse programe, sau va fi agresiv şi trufaş, scăpând controlului, aşa cum s-a comportat omul în relația cu Creatorul său?

Sunt câteva întrebări la care ştiințele viitorului ar trebui să pregătească răspunsuri, pentru ca civilizația umană să nu devină o amintire din viitor.

Viitorul depinde de prezent, toate proiectele noastre trebuie începute cu gândul la consecințele ce le generează pe termen lung.

În şcolile noastre nu se învață mare lucru despre complexitatea spiritului, de aceea cred că este nevoie ca în viitor să existe o ŞTIINȚĂ a SUFLETULUI, pentru că, pentru oameni, este foarte grea trecerea de la cunoaştere la acțiune. Dacă împărtăşim grija pentru bunăstarea altora, înseamnă că împreună putem merge mai departe. Compasiunea este simțul răspunderii. Simțul răspunderii vine din conştientizare. Nu vine din credință, ci din analiză. Educația care se face astăzi, se face prea puțin.

Cu ajutorul unei hărți, ne putem da seama de activitățile incredibile care se întâmplă în jurul nostru. Creierul este foarte sofisticat.

„Spiritul, conştiința si emoțiile, care există în creierul nostru sunt la fel. ... Odată ce ne deschidem gândurile şi ni le stăpânim, ne putem cultiva emoțiile constructive, pozitive, cum sunt compasiunea şi iertarea, astfel încât să reducem emoțiile distructive, care sunt mânia, neîncrederea, ura, altfel spus să ne schimbăm temperamentul... .

Spiritul poate fi abordat în două feluri: la nivel religios, care nu este universal, şi la nivel universal, adică la un nivel fundamental al tuturor oamenilor, şi căruia ne adresăm când vorbim despre «o hartă a spiritului» ... .

... Îmi voi păstra până la moarte cele două misiuni vitale: lupta pentru armonia între religii si pledoaria pentru conştientizarea valorilor lăuntrice, pe care le consider izvorul vital al vieții împlinite, al vieții ce are un sens ...[»339] .

*

xx

Am văzut că tendința este să se realizeze marea unificare în ştiință, care *„nu*

este cea a unificării forțelor fizice într-una singură, ci a găsirii unui număr minim de principii prin care să poată fi explicată diversitatea realității. Aceste principii ar trebui să fie suficient de generale pentru a cuprinde potențialitatea infinită de lumi posibile, dar şi de diversificare în fiecare lume concretă. Unificarea care ar explica universul fizic, fără a cuprinde universul uman, şi mai ales social, nu poate fi idealul ştiinței contemporane. Credința că prin unificarea forțelor fizice va fi explicat totul poate rezulta dintr-o filosofie a fizicii, dar nu din filosofie"[303] .

Călătoria noastră spre descifrarea tainelor omului în strânsă legătură cu cele ale UNIVERSULUI şi NATURII se apropie de final, capitolul următor fiind alocat stadiului în care se află astăzi căminul oferit cu multă dragoste şi pregătit cu multă migală şi inteligență de Marele Creator - TERRA, considerată de ființele celeste ca fiind planeta - şcoală, unde sufletele încarnate dobândesc noi experiențe folositoare viitoarelor încarnări.

Pentru a înțelege mai bine că omul este interconectat la legile Universului, prin spirit şi gândire, dar şi pe orizontală cu întreaga omenire şi natură, cred că este nevoie mai mult ca oricând de o ştiință a sufletului care să armonizeze spiritul cu materia, ştiința cu religia.

Fiind la un prag istoric al civilizației umane şi la încheierea şi începutul unui ciclu cosmic, se cuvine să ne întrebăm care va fi viitorul omenirii, o civilizație războinică, supertehnologizată, care va cădea victimă trufiei de a avea inteligența artificială apropiată de inteligența umană, pe care să o folosească ca armă în războaiele viitorului, sau vom avea parte de o civilizație spirituală, de un om al viitorului îndumnezeit, spiritualizat, conştient de originea sacră şi de responsabilitatea care trebuie să-i dea sens vieții?

În lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT" (2011), am încercat să formulez unele răspunsuri la aceste probleme care vor sta în fața umanității în deceniile viitoare.

Cred că omenirea, păşind pragul mileniului trei, trebuie să refacă lanțul de iubire față de DUMNEZEU şi creația Sa, şi să se reconecteze la Sistemul Energetic Divin al Pământului, care se poate realiza prin comutarea gândirii la sentimente de iubire, frățietate, responsabilitate, într-un cuvânt la o gândire pozitivă bazată pe Credința în DUMNEZEU.

303DALAI LAMA şi STEPHANIE HESSEL - „SĂ FACEM PACE!", ED. NEMIRA, 2012.
MIHAI DRĂGĂNESCU - „INFORMAȚIA MATERIEI".

Schimbarea actualei paradigme, promovarea unei noi conştiințe a purificării printr-un amplu „proces Christic", va crea un echilibru necesar şi la vindecarea supremă a Pământului şi a tuturor formelor de viață.

Închei acest capitol cu studiul efectuat de DAVID B. LARSON, de la Universitatea DUKE - CAROLINA de NORD, SUA, pe 126.000 subiecți, care ajunge la concluzia că: „*cei ce cred în DUMNEZEU trăiesc în medie cu 29% mai mult decât ateii".*

Alte date şi informații cu caracter ştințific sunt citate de reputatul neurolog DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, în lucrarea sa „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT", VOL. II.

În 2008, IOANA MILLER aduce elemente noi definiției formulate de HUXLEY despre NEUROTEOLOGIE, subliniind că *„NEUROTEOLOGIA şi-apropus o abordare holistică, sub toate aspectele, a relației dintre ştiință si religie, acordând un egal respect ambelor".*

După cum observăm, ştiința încearcă să se apropie de religie, aducându-şi şi sprijinul său specific în a demonstra ştiințific că suntem programați a trăi exeperiența religioasă, întrucât omul conține prin actul creației gena credinței, care la unii oameni este mai mult sau mai puțin activată, experiența religioasă, trăirea religioasă, manifestându-se diferit de la om la om.

În lucrarea „LES SCIENCES DE L'ESPRIT", având drept autori un colectiv multidisciplinar de oameni de ştiință conduşi de HAIZMANN GERHARD şi WALTER SCOTT, de la Universitatea NANCY, s-au deschis dezbateri chiar în interiorul filosofiei.

Cele mai tinere ştiințe cognitive exploatează azi în mod metodic teritoriul spiritului.

În cadrul dezbaterilor lansate de Universitatea NANCY, s-au ridicat câteva întrebări care aşteaptă răspunsuri convingătoare:

„ ... *Ne propunem să punem bazele noii ştiințe umane?*

... Nu punem în discuție ideea pe care ne-am făcut-o despre activitatea noastră mentală?

... Ce este spiritul şi funcțiunile sale?"

Personal, aşa cum am descris întâmplarea „miraculoasă" petrecută în ITALIA în timpul unei întâlniri cu un înalt responsabil al VATICANULUI, mărturisesc că, de mai multe ori în viață, în momente de grea cumpănă cu încărcătură emoțională

puternică, am avut senzația că o mână nevăzută m-a apărat întotdeauna, că nu am fost în acele clipe grele singur, că îngerul meu păzitor a vegheat cu multă iubire şi răbdare evoluția mea profesională şi socială, intervenind la timpul oportun.

Interesant este că, oamenii viitorului, „*urmaşii noştri care pe lângă experiența ce le-o vom transmite, vor avea şi una a lor, personală, pe care noi nu o avem, vor putea pe de o parte descoperi realități noi, iar pe de altă parte vor putea găsi că sunt iluzionare multe din lucrurile pe care le credem astăzi reale*”[304].

În viitor, numărul clarvăzătorilor, telepaților, mediumurilor va fi tot mai mare, pe măsură ce „latențele sufleteşti” vor fi activate, comunicarea cu entitățile invizibile care populează mediul în care trăim se va face cu uşurință, iar cu cele din Univers va decurge în mod firesc, nemaifiind doar atributul celor „aleşi”.

Poate atunci, OMUL, care şi-a dorit tot timpul să intre în acord cu UNIVERSUL va considera că a sosit momentul să purceadă la o călătorie inițiatică în microcosmosul intern pentru a-l descifra, şi înarmat cu înțelepciunea dobândită să ridice capul spre stele şi să comunice cu ființele divine, care coboară şi urcă pe scara invizibilă a lui IACOV.

Atunci omul se va simți mai aproape de casa Sufletului Universului şi va dori să se reîntoarcă la sânul protejator al Tatălui Ceresc, descoperindu-şi îndumnezeirea.

„*Din punct de vedere astrologie, noi trecem din zodia PEŞTILOR, care a durat două mii de ani, în cea a VĂRSĂTORULUI, care presupune noi adaptări pe plan politic si religios. Vom avea în fața noastră noi provocări, ne vom confrunta cu tendința de a reînvia unele practici religioase potrivite secolelor trecute, care se vor dovedi dăunătoare evoluției omenirii.*

Ideile religioase, ceremonialul, ideile politice care militează pentru un naționalism îngust în loc de internaționalism, trebuie orientate corespunzător cerințelor vremii”[305].

În paginile anterioare am adus în discuție subiectul clarviziunii, care exprimă de fapt posibilitatea dezvoltării treptate a simțurilor noastre, în aşa fel încât cu aportul vederii şi auzului, să putem percepe vibrațiile cu frecvențe mai înalte sau mai joase pe care în mod obişnuit nu le-am simți. Din rândul acestora, unii clarvăzători se vor transforma în adevărați tămăduitori ai unor maladii, diagnosticând starea de sănătate după corpul eteric al pacientului. Vindecările la distanță, medicina alternativă, vor juca un rol important în viitor, întrucât principiul care stă la baza homeopatiei este acela de

304 VASILE CONTA - „BAZELE METAFIZICII” (1879).

305 CYRIL SCOTT - OP. CIT.

a trata boala prin ceva asemănător ei; este vorba de vibrație.

În lucrarea sa „CLARVIZIUNEA", C.W. LEADBEATER, ținea să precizeze că: „*Suntem permanent asigurați că aceste facultăți superioare urmează să fie o moştenire pentru omenire în general, că această capacitate de clarviziune există deja în stare latentă în fiecare dintre noi şi că aceia în care se manifestă sunt mai avansați decât ceilalți*."

Observăm că facultatea de clarviziune depinde de modul în care sunt stimulați anumiți centri din corpul eteric, care se află în strânsă corelație cu hipnoza şi glanda pineală.

Tipul comun de clarviziune constă în mod obişnuit în a prezice viitorul, iar pe un plan superior, de a dobândi capacitatea de a vedea aura umană, însă pentru aceasta e nevoie de o pregătire îndelungată şi stăruitoare.

În cercurile de specialitate mai este cunoscută şi clarviziunea care constă în a citi „memoria naturii", care se referă la dublura astrală a obiectelor, care de multe ori este asociată cu psihometria. Acest tip de clarviziune oferă inițiatului posibilitatea să reconstituie vizual, de pildă dintr-o ruină, replica perfectă a clădirii în starea ei inițială, ori atingând o relicvă să poată vedea cu ajutorul clarviziunii evenimentele care s-au petrecut cu sute de ani în urmă, sau mai recent.

În ultima perioadă, acest tip de clarviziune este folosit în antropologie, arheologie, dar şi în criminalistică.

Marile puteri politice, militare, economice ale lumii au înființat şcoli speciale pentru a forma adevărate unități speciale ultrasecrete de clarvăzători, pe care îi antrenează pentru executarea de misiuni de spionaj, legătura cu civilizațiile extraterestre, pregătind pentru acest moment cosmonauții îndeosebi asupra modului de comunicare prin puterea gândului şi alte tehnici necesare, pentru a trăi pe planetele ce vor fi colonizate de pământeni.

„*După cum aurul sau argintul, este acoperit la început de pământ, apoi ars şi spălat, străluceşte plin de lumină, tot astfel omul întrupat înțelegând unic al Sufletului Suprem, ajunge la țintă şi se liniştește*"[306].

Aceste cuvinte pline de înțelesuri tainice aparțin „SVETASAVARA UPANISHAD" şi exprimă de fapt drumul spre realizare spirituală, cărarea îngustă pe care păşesc cei aleşi să atingă cunoaşterea sublimă, însă energia spirituală latentă nu

306SVETASVARA UPANISHAD (una dintre cele mai vechi UPANISHADE, fiind asociată cu KRISHNA YAJURVEDA şi datează din anii 400-200 î.Hr.)

va deveni activă decât atunci când sunt plătite mai întâi datoriile karmice.

OM - PĂMÂNT - CER este o legătură puternică şi tainică, esențială şi reactivă, despre care vorbeau Inițiații în vechime şi, pe care, sper ca OMUL secolului XXI să-i tălmăcească sensul şi să-şi înțeleagă mai bine rostul său pe Pământ şi în Univers.

NOTĂ LA CAPITOLUL IX

MOTTO: „Cine nu are viziuni este un suflet pustiu." ... „Până atunci să călcăm usor prin istorie să nu-i trezim praful... "

Pr. Ioan Buga

„Omul din cascadă"

... „Vina era scrisă chiar pe tăblița pe care era însemnată hotărârea zeilor ca el să existe, încât vina şi existența erau imposibil de separat. Îşi amintea că, atunci când a făcut prima mişcare a cugetării, a perceput ca pe ceva integrat ființei lui o vină, iar locul în care era aşezat avea toate caracteristicile unui loc de ispăşire. Iar locul era o cascadă. De cât timp stătea acolo nu ştia, întrucât monotonia căderii apelor, tocise multe din simțurile fireşti şi era mereu înghițit de un soi de uitare totală?

În schimb, câştigase alte simțuri, specific stării în care se afla. În primul rând simțea cum creşte, percepea limpede, continuu în trupul lui şi chiar sesiza ritmul de creştere. Când? Această descoperire îi cuprinse febra speranței şi a bucuriei. ...

Dar curând a realizat că pe măsură ce el creştea se adâncea şi abisul cascadei. ...

Într-o dimineață clară, o rază rebelă de soare se furişă în cascadă ... Condamnatul rămăsese țintuit locului cu respirația tăiată. Credea că un zeu preafrumos a coborât în cascadă sub chipul acesta multicolor şi luminos pentru a-i aduce o veste din lumea de sus.

Starea aceasta de transă şi făptura lui hipersensibilizată de atâta suferință, îl făcu să se avânte pe brâurile de culoare ca pe o seară reală şi chiar reuşi să păşească din culoare în culoare trecând prin aceste zone cromatice cu reacții sufleteşti deosebite pentru fiecare culoare în parte. Era acolo o încordare supremă, timpul întreg se eternizase parcă în această teribilă cântare a lumii şi libertății pierzându-şi ponderea şi consistența. Era un pelerinaj spre un templu divin, o

proiecție totală şi definitivă a unei ființe în stare de ardere. Şi cât de aproape era de ieşire! Lăsase în urmă atâtea lumi, lumi de simțire concentrate în clipe, iar acestea armonizate în chip specific fiecărei culori traversate. Dar cât de labilă poate fi această existență extatică! A fost de ajuns o vibrație negativă, să amintească o secundă de anumite atavice impulsuri şi uimirea să înceteceze brusc, iar căderea să fie ireversibilă. ...

... În locul bucuriei s-a instalat un fulger de spaimă devastatoare...

... Într-o zi, a fost trezit de un zgomot nou. ...

Cercetă cu luare aminte şi descoperi pe lespezi o ghindă, scăpată probabil din ghearele unei păsări ce trecuse peste cascadă. Şi pentru că era ceva din afară, din altă lume îl interpretă ca pe un mesaj esențial. Purcese de îndată la lucru şi scurmă cu unghiile în lespedea adâncului până ce reuşi să adune o grămăjoară de nisip, în care ascunse cu grijă ghinda ... Cu ochii gândului vedea deja un arbore puternic răsărind, şi înălțându-se printre stânci, şi în această infrățită creştere ar fi reuşit să înfrângă balanța imposibilă a zeilor.

Cu palmele acoperea necontenit minusculul ogor şi cu suflarea îl încălzea neîncetat ..., ar fi fost în stare dacă era nevoie să-l hrănească chiar cu propriul sânge. ... După o vreme, omul dobândise în temnița lui un frate cu care dialoga şi în care îşi aşezase întregul lui sens de a fi.

Începuse să recâştige simțurile cândva atrofiate şi în special stejarul era un metronom prin care timpul dobândise iarăşi consistență şi semnificație. ...

Cu trecerea anilor, din frunza stejarului se formă un strat subțire de pământ în jurul lui, şi iarba nu întârzie să apară, formând o minusculă pajişte în adâncul cascadei. ... Omul nu întârzie să-i dea chiar un nume care să se potrivească. ... A numit acest loc MESOPOTAMIA (Țara dinte râuri). Pădurea şi țarina crescuseră şi se întinseseră atât de mult încât malurile cascadei nu se mai vedeau, începuse încet dar ireversibil un nou ținut ce se năştea din dragostea şi stăruința omului.

... Se înfrățise atât de mult cu pământul încât, după trecerea timpului dincolo de marginile memoriei, omul se credea el însuşi apărut ca pădurea şi iarba, din acest pământ.

Iar când netimpul lor, zeii îşi amintiră de condamnat şi au trimis un sol spre a-i vesti eliberarea, omul nu mai înțelese nimic, chemarea către lumea primară îl lăsa

indiferent, acum acel condamnat

odinioară, se face zeu în lumea lui, ignorând pe zei, iar aceştia l-au dat uitării şi de atunci există două lumi paralele, suficiente şi reciproc indiferente”...

„Omul dintre veacuri”

... „Am văzut undeva între vremuri un om care, printr-o lege necunoscută, nu murise încă, deşi se născuse odată cu lumea. Venea din prima generație şi era sigur că va pieri odată cu cea mai de pe urmă. Mi-a spus că odată a fost hotărât înainte de timp spre a fi paznicul lumii; viața lui se petrecea doar câteva clipe în spațiul tainic al trecerii de la o generație la alta. În momentul acestui hiatus se trezea ca să treacă povara conştiinței lumii de la cei ce se sting la cei ce răsar. Apoi, secunda aceea îl obosea atât de mult încât îl cuprindea o oboseală şi o omenie totală timp de câteva decenii...

Privirea lui nu avea margini, în mine el privea omenirea; impersonală, ea era totuşi supremă, umană...

„Drumul spre judecata finală”

... „Timp nemăsurat şi neîmpărțit, am călătorit prin spațiul ceresc al blocului cristalin şi am ajuns la marginea mării polare. Am simțit cum frigul devenise singura consistență a spațiului ceresc. ...

Respirația noastră încetase undeva la marginea mării; ea nu putea să ne însoțească în lumea nordului, fiindcă aici totul se petrece în tăcere şi nemişcare. ...

Dar nici un sentiment nu găseam în lumea aceea, lipsită total de părtinire şi patimi. ... Imperceptibil simțeam ceva absolut necunoscut mişcându-se în lumea aceea, ceva nedefinit ca revărsarea apelor mării peste țărmurile line sau ca o destrămare de raze în cosmos. Nu găseam explicația deşi aveam o vagă simțire că noi eram cauza acelei mişcări inedite din spațiul solemnității polare. Deodată am înțeles: din iubire şi tandră neatenție, mâinile noastre se întâlniră pentru o secundă, într-un punct necunoscut, din calea boreală. Atingerea aceea a născut vibrație uşoară care apoi, trecând de-a lungul trupurilor şi sufletelor noastre, a luat chip şi asemănare din noi. Se născuse între noi sunetul, chipul şi simțirea noastră şi mergea şi el spre aceeaşi revelație Nordică. Şi în lumea aceea, se născuse mai întâi numele lui; numele preexistase şi îşi chemase apoi chipul. Nu îndrăzneam să-l privim, era o teamă sfântă, o neîndrăznire de a înfrunta creația iubirii noastre în ținutul interzis. Greşeală

şi taină - ambele greu de înfruntat. Ochiul nordului nu îngăduia pătimirea. Şi totuşi rodul neatenției noastre păşea alături de noi, el însă nu cunoştea ascultare şi respiră omeneşte în timpul de gheață. Un tremur cuprinse întreaga pătură polară şi noi primeam în timp spaima vibrantă a mişcării pe care o introdusesem în timpul acela.

... O, cine a cunoscut în lume asemenea clipe? Să aşteptăm în fața aurorei verdictul final. Iată se naşte acum ființa lumii - se arată ea, cea atât de căutată. Atât de frumoasă că dacă va fi să dispară, lumea însăşi va fi pe veci condamnată. ... Dar surâsul lumii primare se dilată şi mai puternic în culoare şi vis. Întinse o mână de rază, spre copilul floare, şi muntele spaimei se topi într-o clipă ... ".

„Zăpada"

... „Ideea timpului ciclic nu s-a născut în țările cu zăpadă; pe aceste întinderi aproape metafizice, timpul este linear. ...

Coşmarul câmpiilor albe este zborul înfometat, halucinant, al corbilor devoratori. Între cerul albastru revelațional şi suprafața nupțială a zăpezii, apariția şi zborul acestor umbre amintesc o tulburare primordială, inexplicabilă, pătată.

Demonul se întruchipează perfect în aceste viziuni, evocând lupta între frumusețea cea dintâi şi umbra paranoică a râului fără origini.

Cu fiecare iarnă ne întoarcem în sânul neantului precosmic, în somnul alb al divinității nemanifestată încă ... "

În iarnă făptura nu moare; ea se retrage în alb.

"THE FIRST STRUGGLE"

... „Incontestabil, începuturile se ascund în mit, în taină sau, mai nou, în supoziții.

Care vor fi fost primele gesturi ale primului om în fața Universului, în fața soarelui, a nopții, a zgomotului, etc, nu se poate stabili, ci doar bănui.

Cu siguranță că se va fi speriat foarte, de propria-i voce când va fi rostit primul cuvânt şi o spaimă profundă, ca stare metafizică.

Cu toate s-a obişnuit acest prim om, bărbat deplin la trup, aşa cum îl arată Michelangelo pe bolta Sixtină, dar cu suflet neînceput, ca oricare prunc al lumii: ceva însă a rămas mereu dincolo de el, ceva suspect şi obsedant, permanent pe numele lui şi reproducându-i sincronic toate gesturile. Deşi fără chip, acest „altceva" imită vag

forma lui, şi tocmai de aceea devenea din ce în ce mai obsesiv şi neliniştitor. ... Tăcerea era pentru om ceva care-i spunea că umbra îi este străină, dacă nu vrăjmaşa lui. Omul nu putea să aştepte la nesfârşit această pândă; trebuia să scape de această urmărire, voia să fie liber cu orice preț. Trecu la atac, ca expresie a unei porniri de ură, mânie şi teamă, într-o stare de confuzie şi dezlănțuire. ... Fiecărui gest de lovire, umbra îi răspundea simetric şi sincronic, lupta aceasta avea să epuizeze curând pe unul din războinici. ... Lupta dură până în amurg când umbra începea să dispară încet. ... Pe cerul limpede al începuturilor, luminatorul nopții se înălțase tăcut şi făcea din noapte o atmosferă discretă şi lucidă. Omul deschisese ochii şi văzu aşternută la picioare, de două ori mai mare aceeaşi figură pe care crezuse că a ucis-o.

Căzu inconştient şi adormi adânc: dimineața privi în jur, umbra îi stătea neclintită în spate, mută. Se întoarse către ea, îngenunche şi depuse jurământul de vasalitate pentru totdeauna ..."

„Omul din om". Gen. III, 22.

... „Iată Adam s-a făcut că unul dintre noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum nu cumva să-şi întindă mâna să ia roadele din pomul vieții, să mănânce şi să trăiască în veci".

... „În perspectiva veşniciei, atomul poate căpăta dimensiunile Universului. ...

... În lumea lui Dumnezeu nu este nimic întâmplător, şi deci undeva în echilibrul absolut totul se aşează precis şi firesc.

... „Toate războaiele care au marcat istoria umanității nu sunt decât palide pregătiri în privința marii bătălii, lupta împotriva conştiinței, un asalt final de al cărui rezultat depinde noua înfățişare a existenței. ...

... În om a existat totdeauna, structural, ideea şi tendința ca el însuşi să devină Dumnezeu, dar calea devenirii a fost mereu problema

- cheie. ...

... Odinioară omul ar fi ajuns chiar să fie Dumnezeu, dar neştiind cum este să fie Dumnezeu, s-a împiedicat în propria-i slavă şi ar fi căzut cu zgomot mare de la acea înalțime. ... Singura condiție ca Omul să ajungă Dumnezeu este ca el să descopere adevărata cale ce duce acolo. Calea însăşi înseamnă deja o realitate divină. ...

... Poate ca omul să poată încropi un dialog cu Dumnezeu trebuie să se lupte

aprig să depăşească labirintul feţelor, altfel nu se poate oglindi Dumnezeu fără să fie derutat de multiplicarea schizofrenică a chipului său sfărâmat în cioburi nesfârşite. Tocmai de aceea diavolul nu poate fi mântuit fiindcă şi-a rătăcit definitiv chipul şi în dreptul lui nu este consemnat nicăieri în Scriptură pronumele personal eu.

Gândirea există din început egală cu sine. Evoluția stă în cuvântul care o revelează din ce în ce mai aproape până când cuvântul va coincide cu gândirea, acoperind perfect sensul. Atunci se va realiza Apocalipsa în sensul revelării desăvârşite.

Sfârşitul lumii va coincide exact cu sfârşitul omenirii ... „atâta timp cât vor exista oameni lumea nu va pieri" (Sfântul AUGUSTIN).

... „Mai mult ca sigur omul L-a dat afară pe Dumnezeu, şi un rai în care EL nu mai este, Acesta se transformă în iad ...".

... „Cea mai mare comoară a unui popor nu este nici aurul, nici Gloria, de orice fel, nici înțelepciunea, ci suferința. Poporul nostru s-a obişnuit aşa de mult cu ea, încât atunci când nu-l mai chinuie nimeni se simte ca un orfan al nimănui. Nimeni ca noi nu şi-a urcat tiranul în spate şi nu-l ocroteşte ca pe cel mai scump dar pe care l l-a făcut soarta. ... Ca popor ne-am născut în coridorul istoriei şi acolo am rămas, ca-n gară. Noi nu am trecut granița peste vecini ... granițele au trecut adesea peste noi, când la nord, când la est, când la vest; noroc cu Dunărea, că-i mai greu de mutat ..."

A vorbi despre sensul libertății, este chiar mai greu decât a vorbi despre Dumnezeu. ... În fața libertății, limbile lumii se încurcă mai mult şi mai rău ca la Turnul Babel. ... Puterea şi libertatea se resping cu aceeaşi incompetență care există între întuneric şi lumină ...".

... „Libertatea personală nu există, dar nici o persoană nu se poate realiza plenar fără ea. Libertatea nu este un dar, este o dobândă ca şi banul, pentru a spori trebuie investită mereu dincolo de tine, trebuie plasată în buzunare străine. ...

... Criza de autoritate morală şi spirituală este tributul cel; mai greu pe care-l are de plătit lumea de azi, cu implicații imprevizibile în timp şi spațiu. ...

... Omul este o lume în lume pentru că poartă chipul lui Dumnezeu; destinul lumii este să se umanizeze, iar al omului să se îndumnezeiască. Când omul merge spre Dumnezeu, lumea merge spre om; când acesta se întoarce spre lume, acesta devine un mormânt, un ținut pustiu în care omul moare de nonsens şi de absurd.

Omul se face ceea ce iubeşte; când iubeşte pe Dumnezeu, omul merge către această realitate, şi va merge la infinit, în creştere ... ”.

... Destinul lui Dumnezeu în istorie a fost întotdeauna împletit intim cu cel al libertății, aceasta înțelegându-se la modul plenar şi nu doar politic şi social. Aşa cum libertatea şi-a aflat cel mai fragil şi nesigur loc în lume, şi diavolul este supus la aceleaşi riscuri ... În cazul în care lumea va înțelege că soluțiile adevărate pentru pământ se găsesc doar în cer, răpus de muşcăturile înveninate ale marilor rătăciri, poporul din viitorul pustiit va căuta iarăşi în sus, spre CEL răstignit cu două milenii în urmă la răscrucea aceloraşi nedezlegate tragedii umane ...”.

Pr. Ioan Buga„ Introducere la secolul XXI. Antologie dintr-o operă nepublicată”. Ed. Melitta Tesalonic, 199

CAPITOLUL X
METAFIZICĂ SI COSMOLOGIE ORIENTALĂ

- SUFISMUL - DOCTRINĂ, ORDINE, MAEŞTRI
- A FI MUSULMAN îNTR-O LUME ÎN SCHIMBARE

Metafizica, referindu-se la cunoştinţe de ordinul intelectualităţii pure şi la principii de ordin spiritual, constituie sâmburele tradiţiei primordiale din care derivă tradiţiile fiecărei ţări şi zone geografice şi depinde de o doctrină de ordin intelectual.

„Doctrina cu care a fost înzestrată o societate tradiţională este de origine supra-umană, derivând din tradiţia primordială care a fost transmisă în majoritatea cazurilor pe cale orală.

Tradiţia primordială s-a manifestat pe pământ odată cu începutul ciclului umanităţii, fără a o confunda cu revelaţia acordată unor oameni de către DIVINITATE. În sens religios, ea se identifică cu principiul în manifestare, fiind aşadar de origine supra-umană şi constituind depozitul de cunoştinţe metafizice oferit umanităţii odată cu producerea acesteia de către acelaşi PRINCIPIU şi asimilat prin inspiraţie directă. Tradiţia are un caracter permanent şi infailibil”[307] .

Abordând problema metafizicii orientale, trebuie mai întâi să precizăm că prin esenţa ei, metafizica pură este în afara şi dincolo de toate formele şi contingentele, ea este unică pentru simplul motiv că ADEVĂRUL este unul, deci „nu este orientală şi nici occidentală, ci universală[308]

Vorbind despre metafizica Orientului ne referim la cea hindusă care îşi găseşte corespondent în doctrinele esoterice din INDIA şi CHINA şi îndeosebi în daoism şi în unele şcoli esoterice ale Islamului.

Metafizica orientală înseamnă cunoaşterea dincolo de fiinţă, adică o cunoaştere supra-naturală intuitivă şi imediată. Cunoaşterea metafizică constă în a lua efectiv cunoştinţă de stările supra-individuale.

307 RENE GUENON - „INTRODUCTION GENERALE A L ETUDES DES DOCTRINES HINDOUSE”,1987.
308 RENE GUENON - „LA METAPHYSIQUE ORIENTALE” ED. TRADITIONELLES, 1939.

Realizarea metafizică este dobândirea cunoştinţei a ceea ce este într-un mod permanent şi imuabil, în afara oricărei succesiuni temporale căci toate stările fiinţei, considerate în principiu lor, sunt în perfectă simultaneitate în eternul PREZENT.

Conform doctrinelor tradiționale ale Orientului avem de a face cu anumite momente sau etape ale realizării metafizice.

Prima etapă ar fi, restaurarea „stării primordiale", stare privită ca fiind cea a omului veritabil, care scapă deja anumitor limitări caracteristice stării obişnuite, adică să se situeze în afara timpului.

A doua fază se raportează la stările supra-individuale, este depăşită lumea formelor, ființa nu mai poate fi numită umană, dobândirea acestei stări este cunoscută în doctrina hindusă ca „eliberare" în raport cu stările condiționate şi „unire" în raport cu principiul suprem, ființa „eliberată" este într-adevăr în plenitudinea posibilităților sale.

Orientul conservă tradiția primordială şi păstrează cunoaşterea metafizică prin intermediul unei veritabile elite în care spiritul tradițional se regăseşte în toată vitalitatea sa. Fără spiritul tradițional, n-ar exista unitatea hindusă, care menține unitatea națiunii, a mozaicului de popoare, etnii, limbi şi dialecte. Tradiția hindusă, permite adaptări multiple şi diverse în modalitățile lor, însă făcute riguros conform spiritului tradiției primordiale, veşnic conținute în principiu.

„India adevărată, profundă, este cea care păstrează fidele învățăturile transmise de elite de-a lungul secolelor şi mileniilor, este India lui MANU şi a RIST-ilor, şi a lanțului neîntrerupt de înțelepți, maeştri, Yogini, şi nu va înceta niciodată să contemple toate lucrurile prin ochiul frontal al lui SIVA, în serena imuabilitate a eternului prezent"[309].

Sanătana Dharma, nu este altceva decât Tradiția primordială, care singură subzistă, fără întrerupere şi neschimbată de-a lungul întregului (MAN VANTARA) (adică durata manifestării unei umanități terestre) şi posedă astfel perpetuitatea ciclică. Sanătana Dharma este legată mai mult de tradiția hindusă, cea care derivă în modul cel mai direct din Tradiția primordială.

De remarcat că tradiția hindusă şi cea islamică sunt singurele care afirmă în mod clar validitatea şi a celorlalte tradiții, toate aceste forme de manifestare a tradiției primordiale, în cursul MAN VANTARA, trebuie să se integreze deopotrivă pentru a

309 RENE GUENON - „LE MONDE NOUVEAU" ETUDES TRADITIONELLES 1937.

face posibilă, întoarcerea la origini prin care sfârşitul ciclului va trebui să-şi întâlnească începutul şi în punctul de plecare al unui alt MAN VANTARA, se va manifesta din nou la exterior adevăratul SANÂTANA DHARMA.

„MÂYÂ este definită prin puterea maternă „SAKTI" prin care acționează înțelepciunea divină, mai precis ea este Kriyă- Sakti, adică activitatea divină. (IHHÂ-SAKTI); ea este inerentă lui BRAHMA sau „Principiul Suprem"[310].

Este de fapt puterea creatoare a înțelepciunii divine.

ANANDA K. COOMARASWAMY, în recenzia cărții lui HEINRICH ZIMMER „MYTHS AND SYMBOLS IN INDIAN ART CIVILIZATION".[311], sugera că acest termen „MÂYÂ" ar fi preferabil să fie tradus „prin artă" şi nu iluzie, dar arta divină a Marelui Creator al Universului.

... "Cel ce produce o manifestare cu ajutorul „artei" sale este Arhitectul divin, iar lumea este „opera sa de artă", ca atare, lumea nu este nici mai mult nici mai puțin ireală decât sunt propriile noastre opere de artă, care datorită impermanenței lor relative, sunt la fel de ireale dacă se compară cu arta ce „ rezidă în artist".

MÂYÂ este manifestarea „maternă" a însuşi PRINCIPIULUI şi ne arată măreția şi desăvârşita Creație divină. Ea se mai identifică de asemenea cu „ÎNȚELEPCIUNEA-SOPHIA înțeleasă în acelaşi sens ca în tradiția iudeo-creştină.

NÄMA-RÜPA cuprinde conform tradiției hinduse individualitatea şi întregul ei, adică compusă din „năma" (esență) şi „rüpa" (substanță), ARISTOTEL denumindu-le „formă" şi „materie".

... „Totuşi când se precizează că ființa care subzistă în năma a trecut în lumea zeilor (deva), adică într-o stare „angelică" sau supra- individuală, o asemenea stare fiind „informală", nu se mai poate vorbi de rüpa; în acest caz ființa fiind dincolo de formă", dar nu şi „dincolo de nume"[312].

Năma, numele unei ființe chiar înțeles în mod literal, este o expresie a „esenței" sale; acest „nume" este de altfel şi un „număr" în sensul pitagorician şi kabalistic.

Dar „numele e în mod propriu şi sunet, deci aparține ordinii vizuale (ochiul)

310RENE GUENON - „LA METAPHYSIQUE ORIENTALE" 1985 ED. SAINT-MICHEL, PARIS.

311JAIMINYA UPANIŞAD - BRÂHMANA, I, 35.

312RENE GUENON - „ETUDES TRADITIONELLES" (aug-sept. 1957).

este prin urmare, simbol al experienței sensibile, pe când „urechea” (auzul) ține de simbolul intelectului „angelic” sau „intuitiv”, similar cu „revelația”, sau intuiția directă a adevărurilor inteligibile este reprezentată de o „auzire”.

„Ochiul cunoaşterii” în tradiția hindusă este similar, „ochiului inimii”, în tradiția islamică, reprezentând intuiția intelectuală.

ĂTMĂ-GITĂ este sensul interior al BHAGAVAD-GÎTEI al cărui sens primordial al lui BHAGVAT este cel de „glorios” şi „venerabil”, fiind un epitet aplicat tuturor aspectelor divine sau ființelor considerate în mod special demne de veneraţie. BHAGAVAT este identificat cu PRINCIPIUL SUPREM, care nu este altceva prin el însuşi decât ĂTMAN necondiționat considerat în ordinul „macrocosmic” sau „microcosmic”, în funcție de aplicația ce o avem în vedere.

Aplicația la nivelui „microcosmosului”, adică cea făcută fiecărei ființe considerate în particular compusă din „SINELE” şi „EUL” ,adică personalitatea şi individualitatea, sunt reprezentate de KRIŞNA şi ARJUNA, deci învățătura dată de KRIŞNA lui ARJUNA este intuiția intelectuală supra-rațională prin care „SINELE” se comunică „EULUI”, când acesta este pregătit să primească o asemenea comunicare.

Sensul interior al BHAGAVAT-GITEI, în funcție de contemplație sau acțiune se raportează la supra-individual şi respectiv la individual.

(A cincea VEDA).

La origine, tot ce aparține de domeniul spiritual şi intelectual se află într-o stare de perfecțiune, de care s-a îndepărtat treptat în cursul „întunecării” ce însoțeşte în mod necesar întreg procesul ciclic de manifestare.

Nu trebuie să tratăm doctrinele tradiționale ale „gândirii” pur umane, cu filosofia şi ştiințele profane, întrucât acestea au o natură supra-umană.

„Vedism, brahmanism şi hinduism sunt denumiri care se referă de fapt la desemnarea unei singure şi aceleiaşi tradiții, căreia îi pot corespunde, şi cel mult s-ar putea spune că fiecare se raportează în mod mai direct la un anumit aspect al acestei tradiții şi aspecte, fiind astfel strâns legate şi cu neputință de izolat unele de altele. Aceasta rezultă imediat că tradiția respectivă, este în principiu conținută integral în VEDA şi în consecință tot ce este contrar VEDEI sau nu derivă în mod legitim din ea e chiar prin aceasta exculs din această tradiție.[313] În tradiția hindusă, tantrismul ca

313IDEM.

ansamblu al învățăturilor şi mijloacelor de „realizare” mai special adaptate la condițiile oferite de era întunecată KALI-YUGA (ce urcă în timpurile preistorice), ocupă un loc important ca formă de manifestare exterioară în cadrul VEDEI.

Numele „tantra” ar proveni de la „firul” unei țesături, ceea ce simbolizează că el este privit ca „a cincea VEDA”, destinată oamenilor din KALI-YUGA, deci un fir este conținut în țesătura VEDA .

„Tantrismul” corespunzător ciclului cosmic KALI-YUGA este caracterizat de o manifestare mai activă decât contemplativă sau mai aproape de realitate, este mai degrabă de partea „puterii”, decât de cea a „cunoaşterii”, fiind tipică castei KŞATRIYA, a militarilor decât a brahmanilor.

Deci, este perioada apariției eroilor legendari având drept misiune să regăsească ceva ce s-a pierdut, de pildă a băuturii nemuririi (amrită) sau a „soma” corespunzând în occident în căutarea GRAAULUI, şi prin soma regăsit, sfârşitul ciclului se întâlneşte cu începutul în „atemporal”.

Teoria hindusă a celor cinci elemente[314], elemente privite drept derivații substanțiale, modificări ale PRAKRITI au un caracter pur accidental în raport cu aceasta.

Aceste afirmații substanțiale, deci celor cinci elemente corporale va trebui să le corespundă un număr egal de determinații esențiale sau „esențe elementare” ca arhetipuri ale lor.

Cele cinci elemente esențiale, „tanmătra” sunt desemnate în mod obişnuit prin numele acestor calități: auditivă (sabda); tangibilă (sparsa); vizibilă (rupa cu dublu sens de formă şi culoare); gustativă (rasa); olfactivă (gandha), aceste calități nu pot fi considerate decât în starea principală, de non-desfăşurare[315].

Cele cinci elemente recunoscute de doctrina hindusă sunt: âkăsa (eterul); văyu (aerul), tejas (focul); ap (apa); prithvi (pământul), pornind de la elementul primordial, eterul. Aceasta este şi ordinea enumerării lor în VEDA. Fiecărui element îi corespunde o calitate sensibilă privită ca propria sa calitate, care îi manifestă în mod esențial natura sa prin care ne este cunoscut.

Corespondența între cele cinci elemente şi cele cinci simțuri arată astfel:

314RENE GUENON - „VOILE D'ISIS” (aug-sept. 1935).
315IDEM.

eterului - auzul (SROTRA); aerului - pipăitul (TVAC); focului - vederea (CHABŞUS); apei - gustul (RASANA); pământului - mirosul (GHRÂNA).

Eterul este situat în punctul în care opozițiile nu există încă, dar de la care pornesc şi se produc, se manifestă. LEIBNIZ recunoştea eterul sub denumirea de „quintesența" plasat în centrul crucii elementelor, sau a dublei cruci a elementelor şi calităților lor, printr-un trandafir cu cinci petale, simbol îmbrățişat de ROZICRUCIENI[316].

Eterul domină sfera celorlalte elemente, dar şi înfăşurând şi penetrând aceste elemente cărora le este principiu datorită stării de nediferențiere ce îl caracterizează şi îi permite să fie omniprezent în lumea corporală.

... „Eterul e răspândit pretutindeni şi pătrunde deopotrivă exteriorul şi interiorul lucrurilor"[317], iar sunetul se propagă prin ondulații, val după val sau undă după undă, radiind în toate direcțiile începând de la un centru determinat (KANÂADA).

Am văzut elemente de metafizică şi cosmologie cu precădere din India, cele reprezentând zona CHINA COREEA, JAPONIA le-am tratat deja când m-am referit la taoism, buddhism şi zen.

*
* *

Voi trata în cele ce urmează câteva aspecte mai puțin cunoscute ale SUFISMULUI, care este calea mistică a ISLAMULUI, şi reprezintă „lupta spirituală (jihad), care pretinde purificarea spirituală prin asceză, contemplație (mushashada), invocarea lui DUMNEZEU (dhir). Sufismul poartă în sine, în cel mai înalt grad tensiunea dintre legea exterioară (shari'a) sau regula de viață şi legea interioară (haqîca), sau Adevărul lui DUMNEZEU, atestat prin viața şi comportamentul misticului şi nu doar prin cuvinte şi ritualuri"[318].

Sufismul este o experiență interioară, un mod de viață un „pelerinaj spre profunzime", o călătorie interioară şi o „aspirație spre înălțimi". Este de fapt o dublă mişcare a conştiințelor: descendentă - retragere în „deşertul interior", extinsă în care prezența lui DUMNEZEU iluminează - şi ieşirea din sine în DUMNEZEU prin extaz.

316 LEIBNITZ - „DE ARTE COMBINATORIA".
317 SANKARÂCÂRYA - „ÂNTÂ-BODHA".
318 JEAN CHEVALIER - „LE SOUFISME" PRESSES UNIVERSITAIRE DE FRANCE 1984.

Maeştrii sufiți, şi în special GHAZÂLÎ , vor elabora un concept care să armonizeze cele două tendințe: Legea Shari'a care obligă la respectarea ritualurilor şi devoțiunii impuse de textele sacre ale CORANULUI, de tradiții, şi interpretările juriştilor şi teologilor oficiali (ulemas, fuqaha) şi Legea interioară - haqikqa care este realitatea cu care misticul tinde să se unească, printr-o realizare secretă şi invizibilă. De fapt cele două legi sunt complementare, una făcând apel la supunere, cealaltă la iubire, una reglând viața exterioară, cealaltă viața

contemplativă.

GHAZÂLÎ ține să observe că „legea este o realitate în sensul că ea reprezintă voința lui DUMNEZEU, iar realitatea trăită este de asemenea lege, în sensul că este prezența lui DUMNEZEU prin cunoaştere şi dragoste în inima creaturii sale"[319].

AL HUDJIRI compară relația SHARI'A - HAQÎQA cu cea a trupului şi a sufletului, ambele se bazează pe tripla cunoaştere. Astfel: în cazul haqîqa o cunoaştere a esenței şi UNICITĂȚII lui DUMNEZEU, a atributelor sale şi a actelor şi înțelepciunii sale, iar la shari'a, o cunoaştere a Coranului, a Sunna şi a consensului comunității.

Potrivit lui IBN KHALDUN, sufismul se află clasificat printre ştiințele tradiționale religioase.

Al Tasawwuf semnifică a profesa sufismul, practicanții sufiți alegând o „cale de experimentare a profunzimilor divine, o teologie mistică trăită".

Etimologia cuvântului „sufi" comportă mai multe interpretări: de la radicalul „sufi" (lână), întrucât sufitul îmbracă o mantie de lână, semn exterior al sărăciei şi voinței de detaşare de lucrurile lumeşti. Ea se aplică în timpul ceremoniei de inițiere, de către maestru, pe capul postulantului, semănând cu ritualurile ordinelor cavalereşti, când maestrul atinge cu lama sabiei, umărul novicelui.

În alt sens este legat de termenul „sâfa", „sâfwa" (puritate) sufitul purificându-şi dorințele ascunse.

O altă interpretare ar putea proveni de la grecescul SOPHOS , sophia - înțelepciune, rezultând ideea unei şcoli de înțelepciune.

Denumirea „al soufi" apare pentru prima oară în 776, fiind atribuită unui ascet irakian, iar la KOUFAH şi BAGDAD (secolul IX) grupări de asceți şi mistici se reunesc

319AL GHAZÂLÎ - „IHYA'ULUM AL DIN (1,3).

sub denumirea de „souufiyah”.

În 980 la CAIRO începe să funcționeze prima catedră de sufi, iar în 991 se fondează o catedră şi la BAGDAD.

Ascensiunea inițiatică traversează un labirint de încercări, de nevoințe care impune îndrumarea de către un ghid încercat şi în cele mai multe cazuri, adeziunea la un grup sau la o confrerie formate sub autoritatea sa. Această mişcare ascendentă este descrisă sub cele două aspecte: cunoaştere şi iubire, cele două convergând spre uniunea cea mai intimă cu DUMNEZEU.

Această dorință de legătură directă cu divinitatea şi de identificare în sine cu cuvântul, creează anumite aspirații între aceşti mistici islamici şi reprezentanții ulemas, care se erijează în singurii apărători ai tradiției, aceştia din urmă considerându-i pe sufiți, eretici şi trădători, fapt pentru care au fost şi sunt persecutați.

IBN’ ARABI a denunțat cu vehemență aceste comportamente nedemne din partea „tradiționaliştilor” implorând pe DUMNEZEU să pogoare clemența divină asupra lor.

Ruptura cu evreii, iar apoi cu creştinii este marcată de schimbarea direcției de rugăciune, care până la 622 se facea pe direcția IERUSALIM, centrul regiunii în care s-au manifestat profeții până la IISUS, prin întoarcerea cu fața spre KAABA din MEDINA, unde Tradiția situează mormântul lui ABRAHAM.

Această schimbare, a produs nelinişte în jurul credincioşilor însă profetul MUHAMMAD i-a liniştit spunând că: „Ale lui ALLAH (DUMNEZEU) sunt Răsăritul şi Apusul. El îi călăuzeşte pe cei care voiesc pe o cale dreaptă” ... .

Este prima tentativă de unificare a credinței monoteiste în această „comunitate a liniei de mijloc” în care el profetul MUHAMMAD fiind „martorul la întâlnirea tuturor sub DUMNEZEU.

Eşecul acestui demers a marcat această ruptură între cele trei religii monoteiste, care dăinuie şi astăzi. Este momentul apariției sufismului considerat drept un „Islam creştinizat” (M. ASIN PALACIOS). Învățăturile profetului au fost transmise pe cale orală discipolilor (aşa cum a procedat şi Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS), consemnate şi codificate de scribi după moartea sa, în cartea sfântă, CORANUL.

Drept urmare s-a creeat un corpus de recitatori care au memorat frazele CORANULUI iar în timpul ritualurilor psalmodierii CORANULUI aceştia reprezintă şi

astăzi pilonul de bază al religiei islamice.

Sufiştii au dat o nouă dimensiune legăturii cu DIVINITATEA prin intermediul textelor coranice, adăugând respectului pentru învățătura sfântă, meditația, practicarea ascezei şi virtuților, repetiție, atenție şi învățarea textelor, realizând astfel o comuniune a recitatorului până la „intimitatea intimității" cu semnificatul.

Erudiții arabi sau cunoscători ai limbilor persană, siriacă, greacă au justificat în mod ingenios această hermeneutică pe multiplicitatea sensurilor aceluiaşi text: literar, istoric, etic, simbolic, mistic, sensul mistic fiind acela care se „realizează" trăindu-l, dorindu-l văzându-l, printr-o iubire iluminatorie.

Relația de cunoaştere şi iubire de DUMNEZEU se realizează prin „inima" (qualb) ca organ de comunicare cu DIVINITATEA.

În sura destinului (AL' QADR) se pătrunde în spiritul sufitului care se lasă penetrat de învățătura CORANULUI.:

„Noi am pogorât (CORANUL) în noaptea AL-QADR.

Dar de unde să ştii că este noaptea AL-QADR?! ...

Noaptea AL-QADR este mai bună decât o mie de luni"

Meditând asupra acestor versete misterioase, spiritul treaz față de sensul mistic îşi reaminteşte, că Cuvântul există în DUMNEZEU din vecii vecilor. Din lumina infinită el coboară în noaptea conştiințelor care ignoră sau nu-şi recunosc originea şi scopul lor.

Noaptea destinului, AL-QADR capătă strălucire prin lumina revelației, Islamul celebrează această „noapte a destinului" împreună cu cea a ultimei Revelații dinspre a douăzeci şi şaptea spre a douăzeci şi opta zi a ramadanului, numărul 27 (3x9) simbolizând perfecțiunea, plenitudinea, trecerea de la întuneric la lumină, grație desăvârşirii Revelației, sfârşitul ciclului Profeției pe care o constituie CORANUL.

Noaptea va dura pentru fiecare om atâta timp cât el nu-şi va fi deschis conştiinta spre strălucirea luminii.

Misticii sufiți nu dau deoparte supunerea față de precepte, dar această supunere este pătrunsă de iubire, actul material fiind iradiat de finalitatea sa, valorizat prin intenție.

Sura care deschide: fâtiha (1) conține texte care exprimă iubirea fără margini pentru Marele Creator:

„Pe tine te cinstim, la Tine cerem ajutor,
Pe drumul drept Tu fi-ne Călăuzitor Drumul celor cu
care fostai-Tu dăruitor,
Nu al celor pe care Tu Te-ai mâniat, nici al rătăciților.”
(1, 5- 7)

Sura 24, AN-NUR ne vorbeşte de calea aleasă de sufiți de unirea cu DUMNEZEU, pe care o prezintă ca pe o călătorie de la opacitate, întuneric, la transparență, la lumină. Însăşi lumina se va colora diferit prin vitraliul diversității umane: „ALLAH este lumina cerurilor şi pământului. Lumina lui seamănă cu o firidă în care se află o lampă. Lampa lui este într-un vas de cristal, iar aceasta pare a fi o stea scânteietoare. Ea se aprinde de la un pom binecuvântat, un măslin nici de răsărit nici de apus al cărui ulei aproape că luminează fără să-l fi atins focul. Lumina peste lumină” (24, 35)

Ultimele cuvinte sunt interpretate de misticii sufi drept o promisiune a unei uniuni extatice.

„Sufismul prin excelență este efortul de interiorizare a Revelației coranice, ruptura cu religia pur legalitară ... conducând la conştiința că numai DUMNEZEU poate enunța prin buzele credinciosului, misterul unității sale” (LOUIS MASSINGNON) [320].

Sura 19 este consacrată Fecioarei Maria (MARYAM), iar textul exprimă respectul şi venerația ce i se aduce şi de către musulmani.

Profetul MUHAMMAD nu crede şi în divinitatea lui IISUS, însă îi recunoaşte misiunea acestuia pe pământ ca trimis al lui DUMNEZEU şi conceperea sa miraculoasă (4, 171-75)

Grupurile şi apoi confreriile sufi s-au format mai întâi în regiunile creştinate, în care existau şcoli şi mănăstiri, ceea ce a permis o influențare reciprocă. Adevăratele diferențe le regăsim în profunzimile

320LOUIS MASSIGNON (1883-1962) francez, prof.univ specialist in studiul ISLAMULUI, având drept model sufismul marocan şi pe al exploratorului marocan LEON AFRICANUL (SEC. XV). A scris o teză privind viața şi opera lui MANSSUR AL HALLAJ,maestru sufi crucificat la BAGDAD în anul 922. Lucrări: „LA RASSION DE HALLAJ, ED. GALLIMARD, 1975 (4 VOL.)”; „RECUEIL D’ORAISON ET D’EXHORTATIONS DU MARTYR MISTIQUE DE L’ISLAM 1975.

conştiinţelor.

„IBN' ARABÎ nu ezită să spună că a „întâlnit mari mistici care urmau inspiraţiile inimii lui IISUS; iar la rândul lor, teologi creştini, precum SF. IOAN al CRUCII (1542-1591) s-au inspirat din lucrările lui IBN' ARABÎ (1165-1241) ambii născuți în SPANIA (ASIN PALACIO)[321].

În timpul călătoriei la FES (MAROC), 1194, IBN' ARABÎ s-a împrietenit de asemenea cu evreii care erau constituiți într-o puternică comunitate, care l-au inițiat în cunoaşterea KABALEI, în mantica literelor, numerelor şi figurilor.

Începând cu secolul al XII-lea şi al XIII-lea, sufismul se va îmbogăți cu sinteze universale îmbrățişând cosmosul şi antroposul sub privirea lui DUMNEZEU.

Traducerile în arabă şi siriacă a lucrărilor marilor gânditori greci: PLOTIN, PROCLUS, PORPHYIRIOS au generat o activitate de efervescență creatoare în domeniile ştiinţelor, filosofiei, teologiei, care îşi vor pune amprenta asupra mişcării sufite. Şcoala alexandrină (EGIPT) cu tendinţele sale gnostice, şi hermetice deschidea o cale spre experiența mistică, iar penetrând în PERSIA şi INDIA cunoaşte influența zoroatrismului şi hinduismului.

Confreriile sufi din ASIA indianizată se vor îmbogăți cu noi tehnici respiratorii, ale sincronizării respirației cu pronunțarea cuvintelor, dar şi cu însoțirea acestora cu mişcări corporale care să ajute la concentrarea asupra rugăciunilor.

Asemenea tehnici se observă şi la călugării ortodocşi care însoțesc rugăciunile cu mişcări ritmice ale corpului şi cu tehnici de respirație care ajută la menținerea unei linii armonice în cântecele religioase sau în rostirea rugăciunilor cu anumite inflecțiuni ale vocii.

Indiferent de influențele produse de-a lungul secolelor asupra practicilor doctrinelor sufi, totuşi sufismul rămâne înainte de toate o

experiență interioară centrată asupra lui DUMNEZEU.

La toți sufiții se va regăsi doctrina şi exigența anihilării (fana); de la consimțirea față de voința divină. (convenție) La aneantizarea eului (fana), de la epuizarea stării de creatură până la transfigurarea în eternitatea divină.

321M. ASIN PALACIO (1871-1994) scriitor, islamolog şi preot catolic spaniol, reprezentând şcoala istorică a neotomislui, expert în gândirea arabo-andaluză. „L'ISLAM CHRISTIANISE(1931) este un studiu al sufismului prin intermediul lucrăriilor lui Ibn Arabi. A tradus principalele opere ale lui Ibn Hazm; IBN MASSARA şi IBN AL SID.

Confreriile şi ordinele sufite au apărut imediat după moartea profetului MUHAMMAD (632) în jurul unor maeştri-fondatori la care se vor raporta toți succesorii săi la conducerea confreriei, la doctrinele trasate de aceştia (calea) şi la legăturile comunitare mai mult sau mai puțin strânse.

Sinteza acestor trei factori conferă originalitatea, unitatea şi forța organizatorică a fiecărei confrerii, însă în interiorul confreriilor există diverse grade şi forme de apartenență, de la cei cu familie şi ocupație stabilă care sunt un fel de ordin ataşat celorlalte ordine, până la călugări, ermiți sau cenobiți, fiecare participă mai mult sau mai puțin la exerciții comune de devoțiune.

Confreriile au fost considerate „sufletul ISLAMULUI", atât prin forța spirituală pe care o reprezentau datorită influenței pe care o exercitau în viața politică şi socială a societății, sau devenind adevărate puteri economice. Prin desprinderea de şcoli, ospicii, mănăstiri, caravanseraiuri, membrii confreriilor exercitau o influență asupra poporului prin predicile din interiorul moscheilor şi din locurile de pelerinaj, cât şi prin acțiuni colective: concerte spirituale, cu cântec, muzică, dans, rugăciuni (dikhr).

Pe măsura organizării într-un sistem instituționalizat (secolele XII-XIII), sufismul începe să conştientizeze că şi-a pierdut din puritatea mistică, banalizându-se în religie populară orientată mai degrabă spre cultul exterior al „sfinților" decât pe o perfecționare interioară.

De asemenea, în interiorul confreriilor, din cauza compoziției eterogene şi a consumului opiumului apar fenomene de exaltare, posedare „miracol", adepții, trăind într-o lume ireală a viselor, premoniților, a simbolurilor.

Personal am avut ocazia de a fi acceptat de o confrerie sufită din FES (MAROC) în perioada cât m-am aflat în misiune în această țară şi la invitația unui maestru sufi am participat la exerciții de meditație, care după o „pipă de opiu" sau mestecarea unui drog uşor „Kiff " treceai în lumea iluziei, atingând stări de „extaz", mai mult datorate consumului drogului, decât exercițiilor de meditație şi contemplație.

Am asistat cum la un moment dat, pe fondul muzicii în surdină din tambur şi aburului opiului, câte un adept intrat în stare de transă începea să danseze şi să povestească viziunile de care avea parte. Dar nu acest „spectacol" însemna unirea cu DUMNEZEU, ci pur şi simplu o „etapă" în pregătirea adevărată de a „coborî" în profunzimile autocunoaşterii, pentru ca apoi să te ridici ca o pasăre măiastră spre lumina lunii, izvorul vieții eterne, DUMNEZEU.

Pentru mine a fost extrem de important să fiu acceptat într-o confrerie sufi întrucât îmi deschidea ca diplomat acces în medii spirituale extrem de influente, inclusiv în anturajul familiei regale marocane, dar şi accesul la izvoare neprețuite aflate în universitățile de drept canonic din ORIENTUL MIJLOCIU, deoarece această confrerie era renumită pentru legăturile sale cu cele similare din CAIRO, DAMASC, BAGDAD şi BEIRUT.

Vorbind despre istoria şi evoluția confreriilor sufite, se disting trei mari perioade: „vârsta de aur", care este caracterizată ca şi la crestinismul timpuriu, de existența unor maeştri sufi dedicați respectării canoanelor, a căror doctrină era impregnată de o anumită emotivitate în practicarea devoțiunii care atingea câteodată extazul mistic. Este perioada fondării ordinelor şi confreriilor sufi care înfloresc în ORIENTUL MIJLOCIU, ajungând până în India, (secolele VII - XII).

Începând cu secolul al XII-lea perioada este caracterizată de „căile" (tariqat) care înfloreşte sub selgiukizi, şi care durează până în secolul XIV, fiind răspândită în zona MAGHREBULUI şi ANDALUZIEI, atingând IRANUL şi SIRIA, îndeosebi în mediile sunnite şi şiite.

Este perioada de instituționalizare a sufismului când confreriile pun la punct organizarea, doctrinele, metodele de practicare şi regulile de viață ale adepților. Se ajunge la un compromis între spiritul mistic, respectarea tradiției şi juridismului coranic.

A treia etapă începe cu secolul XV, odată cu constituirea Imperiului Otoman (1453), după cucerirea Constantinopolului, când ordinele sufite se înmulțesc pe baza fidelității față de un maestru care-şi organizează comunitatea împreună cu ceilalți membri, răspândeşte o doctrină, stabileşte reguli de viață şi de devoțiune, întreține cultul spiritelor.

J. S. TRIMINGHAM caracterizează astfel perioadele de evoluție a sufismului: „prima perioada ca aristocratică, a doua burgheză, iar a treia populară" [322].

O altă analiză a evoluției confreriilor sufite este făcută de PAUL NWYIA [323], care pune accent mai întâi pe factorii interni.

322 JOHN SPENCER TRIMINGHAM (1904-1987) - „THE CHRISTIAN APROCH TO ISLAM IN THE SUDAN", LONDON, 1948.

323 PAUL NWYIA (1925-1980) iezuit specialist în mistica musulmană - „EXEGESE CORANIQUE ET LANGAGE MYSTIQUE", BEIRUT, 1970.

Astfel, în perioada „ISLAMISMULUI timpuriu" căutarea experienței mistice se caracterizează printr-o anumită detaşare de practicile legaliste, ritualice şi convenționale; ea vizează o realitate interioară trăită dincolo de aparențele amăgitoare ale respectărilor exterioare. Calea, căutarea creează şi o asemenea hermeneutică care asigura sensul ascuns al Cuvântului, „bâtin", care se străduieşte să discearnă spiritul textului trecând dincolo de litera „zâhir".

În această fază a sufismului timpuriu, caracterul esoteric şi inițiatic al confreriilor ce se fondează este dat de prestigiul religios al inițiatorului, al maestrului care apare în ochiul adepților ca dispunând de puteri supra-naturale şi având misiunea de a media între credincioşi şi DUMNEZEU.

Această „epocă de aur" a sufismului este marcată de personalitatea unor maeştri sufi, considerați „primii mărturisitori" de statura religioasă şi morală a lui ABOU DHARR GHIFARI [324] care propovăduia ascetismul, postul, retragerea spirituală într-o moschee, înțelepciunea interioară. El se pronunța deschis şi vehement împotriva cupidității, ipocriziei şi minciunilor celor bogați şi politicienilor, cât şi

uzurparea dreptului lui ALI la califat.

Contemporan cu GHIFARI sunt: HODHYFAH ibn HOSÂY AL YAMÂN [325] care credea că, sfârşitul timpurilor este iminent şi vedea în suferință un semn al iubirii lui DUMNEZEU şi IMNRAN- IBN ROSAYN KHOSÂ'I[326] care, bolnav fiind se dedică timp de două decenii, rugăciunii, meditației şi învățării, simțindu-se vizitat de îngeri.

Secolul al VIII-lea este dominat de personalitatea maestrului sufi, HASSAN BASRÎ discipolul lui KHOSÂ'I, militar, judecător, înalt funcționar care a fost în acelaşi timp ascet şi un mare gânditor şi orator.

Elaborează pentru prima dată doctrina sunnită pentru a încerca remedierea crizei succesiunii califilor pe calea misticismului, afirmând că: UMMA (comunitatea musulmană) nu-şi va păstra unitatea decât prin supunere în fața lui DUMNEZEU, de la care vine întreaga putere şi care şi-a exprimat voința în CORAN.

„Nu violența este cea care va triumfa asupra nedreptății şi cruzimii, ci penitența, care va convinge pe DUMNEZEU să ne elibereze de rele... " .

Trebuie să iubim pe oricine se apropie de DUMNEZEU, supunându-i-se. „El

324 ABOU DHARR GHIFARI a trăit la DAMASC, iar în anul 652 a murit în exil întemnițat la RABADHAH (MEDINA).

325 HODHYFAH IBN HOSÂYL AL YAMÂN (mort la 657) face distincția între inima pură şi cea rea.

326 IMRAN IBN ROSAYN KHOSÂ'I (mort la 672) marchează un progres pe calea sufismului.

exprimă ceea ce va fi speranța sufită: posibilitatea de a contempla esența divină prin „meditație dinamică", metoda care este temelia întregii mistici. Atribuie lui DUMNEZEU aceste cuvinte: „El mă doreşte şi Eu îl doresc. Şi atunci când EL mă doreşte şi eu îl doresc, ridic vălurile dintre mine şi EL"

Axa sufismului este: dorința de DUMNEZEU; HASAN BASRÎ[327] fiind considerat „patriarhul misticii islamice" comparabil cu ABRAHAM, patriarhul credinței monoteiste. O altă personalitate, de astă dată feminină, RABI'A[328] (721-801)

327HASSAN BASRÎ (643-728) provine dintr-un tată sclav şi o mamă servitoare, care şi- au însoțit stăpânul la BASRAH unde a fost crescut. Între 30 şi 40 de ani participă la războiul Sfant (JIHAD) în Afganistan. Este epoca marilor rivalități dintre tovarașii profetului pentru supremația califatului.

328RABIA - sclavă, eliberată, cântăreață din flaut, fostă curtezană, introduce în Sufism Cântarea Iubirii Divine.

considerată Maria-Magdalena a ISLAMULUI (se consideră asistată de îngeri), a adus o particularitate în evoluția sufismului şi anume compunerea şi închinarea cântecelor de iubire către DUMNEZEU.

„Păcătoasa" convertită va rezolva o antiteză care va deveni clasică: dragostea pură şi dezinteresată față de DUMNEZEU care nu exclude cealaltă dragoste.

„Îl iubesc pentru EL-însuşi, pentru FRUMUSEȚEA şi pentru SLAVA SA, şi nu pentru mine, ci numai şi numai pentru EL". Sau: „mai degrabă infernul, decât să nu te iubesc".

Este o lecție pe care cântăreața din flaut RABIA o va lăsa moştenire sufismului, fapt pentru care a fost venerată şi după moartea sa, find considerată sfântă.

*

* *

Seria maeştrilor sufi continuă cu DHU'L NUN, (796-856) inițiat în mistică la CAIRO. El descrie pentru prima dată bucuriile Paradisului şi predă conceptul spiritual, „SAMA" (concerte spirituale cu dans, muzică şi rugăciune). Descoperă secretul descifrării hieroglifelor gravate sau pictate pe templele eigiptene.

Mormântul lui la KARÂFÂ, este una din etapele pelerinajului „martirii, Dorinței", pentru ca pelerinii să se lase pătrunşi de influența maeştrilor sufi şi pentru a „urca în regatul dreptății şi al iubirii". (Împărăția cerurilor).

*

* *

IBN ADHAM (716-777) este primul mistic musulman din IRAN a cărui biografie rămâne necunoscută.

Doctrina sa se baza pe „convorbirile sale cu DUMNEZEU" în timpul viziunilor sale când afirma că „această uniune a inimii lui DUMNEZEU cu inima omului, această speranță a viziunii în care orice văl dispare, este o stare mistică superioară celei PROFETULUI".

Din cauza acestei atitudini care decredibiliza PROFETUL, IBN ADHAN a fost exilat în SIRIA unde a şi murit, însă doctrina sa a rămas vie fiind propovaduită şi trăită, un secol mai târziu de un alt maremaestru sufi, HALLAJ care a fost crucificat pentru aceste convingeri religioase.

Discipolii khorassieni vor da acestei învățături o nouă dimensiune şi anume de abandon total în mâinile lui DUMNEZEU; care a generat ulterior la nivelul societății o atitudine de indiferență morală.

*

* *

IBN KARRÂM (806-868) este unul dintre maeştrii sufi care au exercitat o durabilă influență îndeosebi în AFGANISTAN, în celebra stațiune KANDAHAR. La patruzeci de ani îşi face pelerinajul la MEKKA (unde petrece cinci ani), după care vizitează IERUSALIMUL. La întoarcerea în țara sa natală, SIJISTAN, îşi vinde toate bunurile şi îşi începe activitatea misionară. A dus o viață de ascet, în post şi rugăciune, meditând asupra textelor Coranului, însă dându-le şi sensuri esoterice, ceea ce l-a făcut suspect în ochii clerului care a făcut presiuni asupra autorităților să fie expulzat în KHORASSAN unde a stat întemnițat timp de opt ani.

După eliberarea din temniță merge la IERUSALIM unde reîncepe predicarea publică, însă patru ani mai târziu moare şi este înmormântat aproape de poarta spre JERICHO. Discipolii săi fondează ordinul cerşetor şi învățător al KARRAMIYAH, care construieşte o serie de colegii musulmane de învățământ superior (medera), din care vor apărea mai târziu universitățile. De aici vor porni misionari pentru a islamiza populațiile de la est de KHORASSAN şi AFGANISTAN, până în INDIA.

*

* *

IBN KARRÂM a fost teolog scolastic şi mistic care propovăduia că: „nu este suficient să crezi, să ştii, ci trebuie să aderi

la această credință din tot sufletul, să iubeşti şi să acționezi, fiind sub influența

grației divine, care inspiră şi pătrunde în toată această viață.”

*MOHÂSIBI[329], maestru sufi care întemeiază şcoala din BAGDAD, ce va deveni centrul misticismului sufi, s-a născut la BASRAH (781) şi moare la BAGDAD în (857). După ce urmează învățăturile mai multor maeştri, se converteşte la viața mistică alăturându-se ermiților care trăiau izolați în munții din apropierea BAGDADULUI. A scris o serie de lucrări în care se făcea referire la respectarea tradițiilor însă, în căutarea unei perfecționări interioare s-a aplecat şi asupra unor concepte filosofice, fapt ce l-a făcut suspect, iar lucrările sale au fost interzise la reacția sunniților.

El face o radiografie a modului de organizare a comunității islamice, subliniind că aceasta este foarte divizată în peste şaizeci de secte ceea ce afectează unitatea religioasă. El vorbeşte despre convertire făcând apel la comportamentul moral al maeştrilor sufi a „căror iubire de DUMNEZEU, este la originea credinței lor ... Viața lor sfântă este rodul unei iubiri care le-a precedat credința, fapt pentru care şi DUMNEZEU îi iubeşte”.

El s-a ridicat condamnând viciile conducătorilor vremii, care îmbătate de victoriile militare, duceau o viață de desfrâu şi lux ceea ce contravenea textelor coranice.

MOHÂSIBI preciza că: *„sub impulsul constant al iubirii de DUMNEZEU şi a lui DUMNEZEU, sufitul se alătură procesiunii sfinților*
care se îndreaptă spre viziunea Esenței Divine”[330].

*

* *

ABU YAZID TAYFUR BISTÂMI (800-874), este inițiatorul sufismului de tip panteist în IRAN, deoarece spune că: „Eu sunt cel ce iubeşte şi cel pe care îl iubesc”, identificându-se cu însăşi Creatorul. Nu a scris nimic, însă discipolii săi au strâns cugetările sale, dar nu au întemeiat vreo şcoală sau confrerie.

329MOHASIBI - „KHITÂH AL WASÂYA”.

330JEAN CHEVALIER - „LE SOUFISME” ED. PRESSES UNIVERSITAIRES DE FRANCE 1984.

Calea adoptată de el este cea a „esențialității” care merge până acolo încât să nu admită decât existența lui DUMNEZEU, afirmând prininfinitul umilinței sale, neantul creaturii şi plenitudinea Creatorului.

„Dumnezeu a cercetat toate conştiințele din Univers, şi a văzut că ele erau lipsite de EL, în afară de a mea, unde EL se vede în plenitudine”.

El simțea că nu există decât prin EL, prin DUMNEZEU, afirmând că: „Mai mult valorează pentru tine (adresându-se unui discipol) să mă vezi o singură dată, decât să-l vezi pe DUMNEZEU de o mie de ori”; sau: „Eu sunt stăpânul vostru suprem! Eu sunt tronul lui DUMNEZEU! Slavă mie! Căci gloria mea este mare!”.

El a vrut să se roage nu numai pentru coreligionarii săi musulmani, dar s-a rugat şi pentru ADAM „care a vândut PREZENȚA pentru o îmbucătură; pentru evrei: „iartă-le lor”; s-a rugat pentru toți cei blestemați: Luați-mă pe mine pentru răscumpărarea lor.”

Rămâne în istoria misticismului ca un reper la care se vor defini şi alți meştri sufi.

*

* *

ABOU MUHAMMAD SAHL IBN TOSTARI RÂFI (818-896), acest energic disciplinat şi instruit mistic a elaborat o doctrină mai mult morală bazată pe credința tradițională a suniților, aşa cum ea rezultă din CORAN şi din hadâth, propovăduind nemurirea sufletului. Susținea nevoia educației copiilor pentru a se obişnui din *„copilărie să trăiască în prezența lui DUMNEZEU; iar în timpul extazului, misticul trebuia să se concentreze doar asupra lui DUMNEZEU într-un act de pură adorație”.*

Tradiția sufită a păstrat de la TOSTARI disciplina ascetică şi morala strictă, cât şi bucuria efortului personal şi penitenței care pregătesc calea experienței mistice pentru a simți prezența lui DUMNEZEU. Punea pe primul loc experiența mistică inaintea oricărei alte cunoaşteri.

Viziunea lui era că DUMNEZEU în ziua judecății trebuia să recupereze pe toți credincioşii săi, iar SATAN însuşi să fie iertat.

*JONAYD a fost vreme de optsprezece ani, maestrul principal şi iniţiatorul doctrinal al lui HALLAJ, a fost un om de vastă cultură care se intindea nu doar la doctorii ISLAMULUI, ci şi la bogata literatură siriacă.

În centrul gândirii sale se plasează principiul coranic al Convenţiei (mithâq), care aminteşte pe cea a Legământului din BIBLIE care exprimă un pact între DUMNEZEU şi credincioşi.

Sensul acestei convenţii este „ reîntoarcerea la originea noastră, accesul la viaţa primordială în care iubirea produce prin permutare cu calităţile iubitorului, o penetrare a calităţilor iubitului”.

Această doctrină drastică şi dureroasă va inspira vieţi de mortificări fizice, morale şi mentale, o aneantenizare graduală şi metodică, până la identificarea cu ideea divină primordială.

La toţi sufiţii se va regăsi această doctrină de consimţire faţă de voinţa divină la aneantenizarea eului (fâna), de la epuizarea stării de creatură până la transfigurarea în eternitatea divină. Moare la BAGDAD în 911.

*

* *

HALLAJ, numit şi „CHRISTOSUL ISLAMULUI” aşa cum am mai arătat, se identifică în ochii discipolilor cu DUMNEZEU însuşi, ceea ce a creat o stare de confuzie şi iritare în rândul sufiţilor şi autorităţilor politice care îl întemniţează. Evadează dar este descoperit şi adus la BAGDAD unde este condamnat la torturi groaznice după care este decapitat iar corpul ars.

*

* *

După numeroasele persecuţii la care au fost supuşi sufiţii timp de jumătate de mileniu, activitatea lor cunoaşte o perioadă de retragere din viaţa publică şi religioasă exterioară, pregătindu-se pentru o a doua etapă „vârsta de aur” marcată de secolele XII-XIII când se constituie marile sinteze doctrinale care abordează omul în contextul COSMOSULUI iar DIVINITATEA într-o viziune de

ansamblu. În acest context apar şi primele confruntări între gândirea sufită şi cultura greacă. Se realizează un compromis între spiritul mistic, respectarea tradiției şi juridismul coranic, propunându-se metode de pregătire colectivă, un dinamism în grup, până a se ajunge la extaz. Această a doua etapă de trecere de la etapa persecuțiilor la „vârsta de aur" a sufismului, este marcată de personalitatea marelui erudit, FARABÎ (872-950) care stăpânind şaptezeci de limbi şi toate ştiințele, inclusiv muzica şi operele lui ARISTOTEL, PLATON, PLOTIN, PROCLUS, formulează concluzia care a devenit celebră că: „intelectul agent este donatorul formelor". El împrumută de la PLATON ideea „Cetății perfecte, plasând-o sub egida non rațiunii, ci a supunerii față de DUMNEZEU prin iubire, a lui DUMNEZEU reprezentat pe pământ de IMAM, profet şi legislator, şi concepând-o pe măsura umanității, a tuturor oamenilor, fără discriminare, formând o comunitate unică în care se respectă diferențele, de vreme ce ele converg prin căile lor proprii spre acelaşi scop".

Sunniții nu agreează această formulare, FARABÎ fiind nevoit să părăsească BAGDADUL şi să se reîntoarcă la DAMASC unde a şi murit.

*

* *

IBN SÎNA AVICENNA (980-1037), preia din gândirea lui FARABÎ , din care anumite pasaje le-a memorat, continuând pe aceeaşi linie instruirea sa în toate ştiințele timpului său, reuşind să întocmească la vârsta de douăzeci şi unu de ani, una dintre primele enciclopedii ştiințifice.

„Prințul medicilor" numit pentru numeroasele maladii pe care le-a tratat, devine „cel mai mare filosof al Evului Mediu Oriental", împăcând credința şi rațiunea.

Nu a făcut parte din nici o confrerie şi nu a fondat vreo confrerie religioasă, dedicându-se scrisului. Este autorul a peste o sută treizeci de lucrări, în care dezvoltă o serie de teme de la

experiența mistică pe care o aseamănă unei contemplații intelectuale, până la povestirile sale mistice în care prezintă aventura umană în care sufletul, cosmosul şi DUMNEZEU tind să se manifeste în viziunea unei comune „ heliofanii”.

În lucrarea „VEGHETORUL şi PASĂREA”, AVICENNA dezvoltă călătoria spre un Orient mistic, ca un focar al luminii spirituale unde misticul caută să ajungă la DUMNEZEU, la ILUMINARE, pe calea ascezei, studiului, rugăciunii şi meditației. Epopeea mistică a căutarii Luminii divine ne duce cu gândul la cea a lui PARSIFAL în căutarea Sfântului GRAAL.

În cursul unei expediții militare în regiunea HAMADAN, moare din cauza unui tratament prea puternic pe care îl luase pentru combaterea dizenteriei.

*

* *

ABU HAMID GHAZÂLÎ (1058-1111), în autobiografia sa mărturiseşte că: „am cercetat dogmele fiecărei părți şi am descoperit secretele fiecărei secte, ca să ştiu cine avea dreptate ... Am fost totdeauna însetat de înțelegerea realității ...”

În viață sa apare brusc o iluminare care a atribuit-o lui DUMNEZEU, moment care îi luminează deopotrivă credința şi rațiunea, fapt ce-i permite clasificarea „căutătorilor de adevăr” în patru categorii: teologi, filosofi, esoterişti şi sufiți.

El nu ezită să recurgă la *„sensul simbolismului, al unei corespondențe între lumea sensibilă şi lumea spirituală, la rolul armonizator al muzicii ... Prin experiența vieții interioare, prin transformarea caracterului, spiritul poate atinge realitatea, poate fi el însuşi adevăr”.*

Călătoreşte în SIRIA, EGIPT, ARABIA unde realizează pelerinajul la MEKKA, prilejuri de a întâlni reprezentanți ai marilor şcoli sufite cărora le recomandă „în afara unei credințe pure, asceză, umilință, discernământul, rugăciunea, meditația”.

La NISHAPOUR redactează lucrarea monumentală „REÎNVIERA ŞTIINȚELOR RELIGIOASE”, o sumă teologică de

aproape 4000 de pagini care l-a comparat cu Sf. TOMA DAQUINO, iar în preajma morții scrie „CRITERIUL ACȚIUNII”, care va fi considerată drept „breviarul etic al musulmanului”.

ABU HAMID GHAZÂLÎ a conferit vieții mistice o orientare mai degrabă etică şi ascetică decât gnostică şi contemplativă.

*

* *

SHIHABODDIN YAHYÂ SOHRAWARDÎ (1155-1191), fascinat de învățătura lăsată de AVICENNA, a tradus în persană lucrarea acestuia, „EPISTOLA PĂSĂRII”.

El concepe experiența mistică ca pe o luptă între LUMINĂ şi TENEBRE, două tendințe antagoniste care sfâşie inima omului.

Prin reflecție, asceză, contemplație, el întreține o exigență interioară de nepotolit, propovăduind credința islamică în transcendență absolută a luminii divine.

„Cel care se scaldă în această sursă de lumină niciodată nu va fi murdar. Cel care a găsit semnul adevăratei Realități, acela a ajuns la această sursă”.

În ciuda protecției de care s-a bucurat din partea lui MALIK (fiul lui SALADIN), SOHRAWARDI este întemnițat în citadela din ALEP, unde moare în împrejurări stranii la vârsta de treizeci şi şase de ani. Pentru filosofi este „maestrul înțelepciunii orientale”, iar pentru sufism „maestrul martir” care a lăsat moştenire o operă impresionantă, sursă de inspirație pentru confreria ISHRÂQ ÎYUN-ilor.

Opera sa vibrează de inteligență şi iubire, fiind rodul unei exprienţe trăite.

Despre opera sa avea să scrie: „Această carte a fost inspirată în inima mea de către Sfântul Duh, dintr-o dată, în timpul unei zile miraculoase, cu toate că nu am reuşit să o scriu decât vreme de luni întregi ... ”.

*

* *

FARID-ud-DÎN ATTAR (1140-1230) a scris o operă considerabilă care a cuprins şaizeci de titluri, lucrările sale fiind cele mai cunoscute şi traduse. Este autorul „MEMORIALULUI SFINȚILOR" care relatează învățăturile şi experiențele mistice a şaizeci de sfinți.

Cartea „GRAIUL PĂSĂRILOR", poem în care păsările simbolizează diversitatea sufiților care, cu toții participă la această căutare, „căutarea adevărului Suprem, care este Iubirea Absolută de DUMNEZEU.

Pasărea mistică SIMORGH este mesagerul, maestrul mistic, manifestarea divinității şi locuieşte în muntele QÂF, echivalentul OLIMPULUI muntelui MERU al PARADISULUI.

Doctrina lui ATTAR (farmacistul) evocă ciclul neoplatonican *„sufletele purced, în multiplicitatea lor din fluxul creator unic care este în acelaşi timp idee şi iubire, şi se reîntorc spre Unitatea - sursa prin cunoaştere şi iubire.*

DUMNEZEU este unitatea, DUMNEZEU este SPIRITUL universal: manifestarea sa se diversifică în formele, a căror multiplicitate nu face decât să ascundă unitatea Sa".

Întreaga sa operă simbolizează de fapt evoluția misticii islamice: perceperea invizibilului, adeziunea la energia creatoare divină, uniunea

iubitoare în prezența beatificatoare a lui DUMNEZEU.

*

* *

IBN al FARIDH (1181-1235), născut la CAIRO, îşi petrece viața în EGIPT, încă de tânăr dedicându-se ascetismului, retrăgându-se în pustiu. După un timp se instalează în unul din colegii (MADRASA) învecinat moscheilor, unde se dedică studiului, reculegerii, pioşeniei.

La sfaturile maestrului său pleacă la MECCA unde rămâne cincisprezece ani, moment în care este favorizat cu grația iluminării.

Reîntors la CAIRO în 1231 trece printr-o serie de stări extatice apreciate ca fiind „beția de DUMNEZEU".

A murit la Cairo, iar grota folosită de el ca tânăr ermit a fost transformată în mormânt, care este şi în prezent centru de rugăciune şi pelerinaj.

*
* *

IBN ARABÎ, pe numele său complet ABU BAKR MUHAMMAD IBN al ARABÎ s-a născut la MURCIA (SPANIA 1165) într-o familie de rang social care numara printre prietenii apropiați pe AVERROES.

Din copilărie se dedică studiului CORANULUI, Hadith, exegezei coranice, fiind atras de bogata bibliotecă a califului de Cordoba care conținea 400.000 volume; şi de înțelepciunea a două venerabile doamne, maestre sufi care îl vor iniția pe calea intimității lui DUMNEZEU. Este vorba de YASMINA de MARCHENA şi FATIMA de CORDOBA.

La douăzeci de ani ia contact cu maeştri sufi renumiți IBN MASSARA şi IBN ROŞD, iar călătoriile sale întreprinse în ANDALUZIA şi în FES (MAROC unde activau puternice confrerii sufi, o universitate şi o comunitate puternică de ezoterişti evrei) la TLEMCEN şi BUJIA, TUNIS, îi permit să cunoască nuanțe ale aceleiaşi doctrine sufi, adaptată la tradițiile zonei şi influențele comunităților creştine şi islamice.

La treizeci şi şase de ani pleacă pentru prima oară în pelerinaj la MECCA, experiență profundă care va constitui baza întregii sale dialectici a iubirii atât față de DUMNEZEU cât şi față de fiica unui renumit şeic, de o frumusețe şi înțelepciune care l-a inspirat în scrierea „INTERPRETUL DORINȚELOR”.

Simultan, viața sa interioară se intensifică, primele experiențe extatice îl vor transporta în afara simțurilor, făcându-l să „guste” savoarea stărilor mistice.

Împreună cu un grup de sufi andaluzi pleacă la CAIRO unde intră în contact cu şcolile şi doctrinele filosofice participând la dezbateri pline de savoare unde se disputau învățăminte şi doctrine sufi, căutând să pătrundă mai profund şi să se apropie de lumina

Adevărului Suprem.

În 1207 îl regăsim la MECCA unde are din nou parte de experienţe extatice pe care le-a descris drept „urcuşul celest", după modelul miraj-ului profetului MUHAMMAD.

Îşi continuă călătoriile ajungând până în inima ANATOLIEI, apoi în ARMENIA, după care coboară pe EUFRAT până la BAGDAD, unde, în 1214, îl cunoaşte pe marele filosof OMAR SOHRAWARDI.

La invitaţia sultanului DAMASCULUI, ajunge în vechea capitală omeiadă în 1223, unde reuşeşte ca atât sultanul, cât şi fiii săi să-i devină discipoli.

Până la acea dată IBN ARABÎ scrisese peste 400 de lucrări şi a iniţiat în tainele sufi numeroşi discipoli care vor constitui elita filosofilor şi maeştrilor sufi în ţările şi oraşele vizitate. Se stabileşte la DAMASC unde moare la 16. XI. 1240, iar în secolul XVI, sultanul Constantinopolului, SELIM al II-lea, a ridicat pe locul unde este înmormântat un mausoleu care este azi loc de pelerinaj pentru adepţii sufi.

Titlurile care i-au fost atribuite încă din timpul vieţii sunt: MUHYI- d-din (însufleţitorul religiei), ASH-SHAIK- al AKBAR (cel mai mare dintre învăţaţi) ceea ce arată preţuirea de care acesta s-a bucurat pe timpul vieţii atât printre credincioşi cât şi printre marii învăţaţi ai vremii.

Întreaga sa operă este apreciată la peste 1.000 de lucrări, dar cele mai cunoscute şi traduse în mai multe limbi sunt cele scrise în ultima parte a vieţii sale.

IBN ARABÎ „era subiectul unor fenomene psihice extraordinare, premoniţii, comunicări telepatice cu cei vii şi cei morţi, puteri terapeutice. În viziunile sale, gândurile mistice luau forma unor figuri de o excepţională frumuseţe, copleşind pe extatic cu o bucurie purificată de orice nelinişte"[331] .

El s-a iniţiat în toate ştiinţele timpului său, în filosofie, teologie,

331 IDEM.

ezoterie, căutând sensul ascuns al tuturor raporturilor dintre semne, numere, litere, vise, astre, evenimente, ochii săi pătrunzând mai departe de lumea vizibilă.

„Mişcarea astrelor, a oamenilor şi a oricărui lucru din univers îi pare dominată de un pol, un centru energetic care asigură coeziunea fiecărei ființe, şi coerența întregului ... . Această viziune a unui pol al spațiului şi timpului, ilustrează pentru el relativitatea lumii materiale şi destinația sa finală, aceea de manifestare a spiritului ... . Dezvoltă „ştiinta balanței" care este capacitatea de a măsura „energia spirituală", imanentă într-o ființă, un act, o dorință şi chiar într-un cuvânt sau text. Această ştiință comportă metafizică, o etică, o hermeneutică" ... [332].

... *„Ştiința balanței" este orientată spre realizarea unei întâlniri a*
spiritului manifestat cu spiritul ascuns, spre o mutație a ființei analogă aceleia a plumbului impur în aur pur: ştiința divină care triumfă asupra morții".[333]

IBN ARABÎ refuză să rămână încarcerat în concepte, rituri, culte, ci lasă liber spiritul să-şi urmeze călătoria iubirii pentru DUMNEZEUL UNIC căruia i se abandonează în întregime.

... „ *Inima mea este în stare să devină orice formă: mănăstire a călugărului creştin, templu al idolilor, păşune a gazelelor, piatră neagră a pelerinilor, Tablele legii mozaice, Coran ... Iubirea este principiul meu şi credința mea"...* [371].

Complexitatea gândirii şi operei lui IBN ARABÎ care încorporează elemente sunite, şiite, gnostice elenistice, kabalistice, creştine şi zoroastriene, a atras multe critici fiind acuzat de erezie

HENRY CORBIN un reputat istoric al filosofiei islamice apreciază că avem în față o „anfibolie", un teomonism şi un pantenism unde „Relația creator-creatură stabileşte o coexistență,

332 IDEM.

333 IDEM.

IDEM.

MUHYI, D-DIN IBN'ARABI - „ILUMINĂRI: CONTEMPLAȚII SPIRITUALE" ED. HERALD, 2003.

solidară teomonismul, lui IBN ARABÎ putând fi explicat prin aceste cuvinte: „esența unică, la care se raportează Numele şi Atributele, prezintă două fețe: Ființa pură care este Ființa divină (HAQQ) şi Ființa unită cu neființa, care este lumea ființelor creaturale (KHALQ)”[372] .

„Cartea cuceririlor spirituale mekkaae” (FUTUHÂT al-MAKKIYÂH) este considerată ca suma esoterismului musulman, iar „nestematele înțelepciunii profeților (FUQUQ al-HIKAM), evocă prin figurile profeților multiplele fațete ale diamantului unic, Înțelepciunea divină.

Alte lucrări de referință ale lui IBN ARABÎ sunt: „Cartea revelațiilor de la MECCA” (KITAB al - FUTUHAT al MAKKIYYA FÎ MA’RIFAT al ASIAR al MALIKIYYA) care se referă la misterele REGELUI (DUMNEZEU) şi ale REGINEI (LUMEA) este o imensă enciclopedie sufi; FUSUS al HIKAM (Monturi de înțelepciune sau înțelepciunea profeților”, terminată în 1230) în care expune cu măiestrie principiul „UNICITĂȚII EXISTENȚEI” este considerat drept un compendiu al doctrinei sale care a avut o influență hotărâtoare asupra dezvoltării gândirii islamice; ’’Comentariu asupra Coranului Marelui Învățător” (TAFSÎR sh-SHAYKH) cuprinde o sumă de exegeze având ca punct de plecare Cartea sacră a ISLAMULUI, dar şi TRADIȚIA; interpretul dorințelor şi al iubirii” (DIWAN al AKBAR; el TARJUMAN al ASHWAQ), abordează cu multă pasiune, multiplele fațete ale sentimentului iubirii.

„În privința creației lumii, IBN ARABÎ, ca şi ceilalți filosofi musulmani, a adoptat teoria „emațională”, de purcedere eternă şi graduală a oricărui lucru pornind de la UNUL ... UNUL este fundamentul prim, REALITATEA subiacentă oricărei realități. UNUL este DUMNEZEU prin lucrarea căruia lumea se actualizează” ... LUMEA nu poate exista fără DIVINITATE, care este cauza ei. În ordinea ESENȚEI, lumea e, de fapt contingentă, ceea ce nu exclude eternitatea ei”[334].

334IDEM - KITAB AL FUTUHAT AL MAKKAIYYA.

În domeniul metafizicii, IBN ARABÎ este cel mai mare gânditor al doctrinei esoterice a „wahdat al wujud" („comoara ascunsă").

„DUMNEZEU a zis: Eu sunt o comoară ascunsă şi îmi place să fiu cunoscut. Atunci când EU am creat creaturile a fost pentru a fi cunoscut prin ele"[335].

Această voință a lui DUMNEZEU de a fi cunoscut este vehiculată prin dorință şi iubire când DUMNEZEU s-a făcut cunoscut lui însuşi şi a cunoscut lumea prin EL.

EL a creat lumea după înfățişarea Sa. Lumea este deci o oglindă în care EL îşi contemplă imaginea.

„EL n-a iubit, în realitate decât pe EL însuşi ... EL iubeşte creatura iubindu-se pe EL însuşi ... Astfel obiectul iubirii, sub toate aspectele sale este DUMNEZEU"[336].

Teoria „UNICITĂȚII EXISTENȚEI" (wahdat al wujud) a fost sistematizată prima dată de discipolul şi ginerele său, SADRÎ al- DIN al QUNAWÎ.

DUMNEZEU nu este cunoscut în REALITATEA ESENȚIALĂ (HUWA, ALAH) ci cunoscut prin intermediul numelor Sale divine.

HENRY CORBIN este primul comentator al operei lui IBN ARABÎ, care a vorbit şi despre viața sa şi procesul său religios în cartea sa: „L'IMAGINAT ION CREATRICE DANS LE SOUFISME D'IBN ARABÎ".

El caracterizează opera lui IBN ARABÎ drept „teozofie (înțelepciune divină) sau hermeneutică profetică care se bazează pe conceptul de teofanie, prezența lui DUMNEZEU, sau manifestarea lui DUMNEZEU în lumea fenomenelor ... . Inima este centrul unde se concentrează energia spirituală creatoare este teofanie, în timp ce imaginația este organul" [337].

335IBN ARABI - „TRAITE DE L'AMOUR: ILUMINATIONS DE LA MECQUE TRAD, MAURICE GLOTON; ED. ALBIN MICHEL, 1986.

336HENRY CORBIN - „L'IMAGINATION CREATRICE DANS LE SOUFISME D'IBN-ARABÎ".

337IBN ARABI - „LA PROFESION DE FOI" ED BABEL, 2010.

IBN ARABÎ precizează că: „omul este imaginea perfectă a creației încheiate”. Aducând drept argument SURATA 82,7-8 din CORAN, (EL - „INFITAR”- DESPICAREA) care zice: „O, tu, omule! Cine este cel care te înşală pe tine cu privire la DOMNUL tău cel Nobil? EL este cel care te-a creat şi apoi te-a aranjat şi te-a îndreptat”[338].

IBN ARABÎ supranumit şi „fiul lui PLATON”, referindu-se la căutarea inițiatică a DESĂVÂRŞIRII spre care tind adepții Marii opere sub conducerea unui «trimis» precizează că trebuie urmată o cale modelată în mod ideal de mi’raj-ul PROFETULUI, înțelegând prin aceasta Urcarea la cer trăită de profetul MUHAMMAD într-o noapte de extaz în timpul căreia a fost răpit în ceruri şi condus de Arhanghelul GABRIEL, (arhanghelul REVELAȚIEI), de la MECCA până la Templul Ierusalimului ceresc situat în al şaptelea cer”[339].

Mi’raj-ul este o viziune eshatologică anticipată a destinului ce îl aşteaptă pe om în „lumea cealaltă” şi care determină opțiunea sufletului

aici, pe pământ.

„Tainicele adevăruri ale alchimiei fericirii” este apreciat de specialişti drept un tratat de esoterism care ridică problema dintre experiența mistică şi opera alchimică, fapt pentru care el a servit drept bază pentru cei interesați să descopere „hermetismul” în gnoza lui ARABÎ.

Însuşi autorul mărturiseşte că: „Eu cunosc alchimia pe calea revelației intuitive şi nu prin intermediul cunoştinței dobândite.”

În PROLOG, el atrage atenția că: ... „în alchimie fii cu luare aminte la proporțiile stabilite, atât de bine ascunse în lumea formelor finite.

Fii clarvăzător în această măreață artă de vrei să i te dedici.

338IBN ARABÎ - „ALCHIMIE DU BONHEUR PARFAIT” TRAD. STEPHANE RUSPOLI ED. BERG INTERNATIONAL.

339IBN ARABÎ - „KIMYA AL-SA'ADA” ALCHIMIA FERICIRII: ILUMINARE’.

Fie ca înclinația ta de a cerceta toate lucrările să nu te îndepărteze de adevăratul drum; şi vei sta laolaltă cu îngerii preacurați de vei trece dincolo de rangul neamului omenesc".

„Alchimia este o ştiință naturală, spirituală, divină. Spunem că este cu adevărat o ştiință divină întrucât ea aduce cu sine trainica armonie, determină pogorârea epifanică şi strânsa legătură între ființe şi înfățişează Numele divine care se referă la «denumitul unic» (al - Mosammâ al -Wâhid), printr-o diversitate de concepte metafizice" [340].

Alchimia este „Ştiința Elixirului" care va fi revelată adeptului doar în pragul Tronului Celui Preamilostiv, prin calea „medicală" şi cea a „demiurgului".

Oricine porneşte pe „calea lui DUMNEZEU" depăşeşte condiția de a fi judecat şi devine el însuşi judecător al lucrurilor."

Această cale alchimică constă în suprimarea relelor.".

Înțelepciunea se află în relație directă cu ceea ce se numeşte „Alchimia fericirii" situată între cele două căi: calea medicală şi ceademiurgică". Este calea „mediană" care uneşte alchimia naturală cu cea spirituală." Alchimia fericirii conține o fericire şi o plenitudine cum nu există altele pentru oamenii lui DUMNEZEU, întrucât ea îți conferă „Rangul Desăvârşirii" (darajat al KAMÂL), care le revine oamenilor în mod legitim.

IBN ARABÎ vorbeşte în capitolul II despre „Khalifatul lăsat de DUMNEZEU lui ADAM pe Pământ", care se referă la tainele creației, Adam primordial fiind Omul Perfect, Omul Universal care este scopul suprem al operei alchimice. Spre deosebire de ADAM căruia DUMNEZEU îi face cunoscute toate numele DIVINE şi căruia îi porunceşte să se facă cunoscute îngerilor, MUHAMMAD deține „sinteza verbelor" care constituie formularea ultimă a Numelor divine care îi fusese revelată lui ADAM".

Doar cel pe care DUMNEZEU l-a numit Khalif, pentru ca el să

340IDEM.

stăpânească peste servitorii săi, şi nu cel ales în această calitate de oameni primeşte Rangul Desăvârşirii.

Actul divin primordial al insuflării Duhului în corpul lui ADAM este comparabil cu acțiunea lui IISUS HRISTOS suflând asupra păsării pe care o învie, este acțiunea Duhului Sfânt care animă viața şi pogoară duhul insuflat profeților, le deschide ochiul cunoaşterii divine şi le deschide calea spre iluminare.

Pentru cititorul interesat să cunoască etapele urcării la ceruri a profetului MUHAMMAD, (mi'raj) care seamănă foarte mult cu descrierea „văzduhurilor şi cerurilor" din Sfintele Scripturi, le recomandăm cartea „Iluminări" având drept autor pe IBN ARABÎ, care este tradusă şi prezentată într-o ținută de excepție de ILIE ILIESCU la Editura „HERAL-BUCUREŞTI, 2003.

Am poposit mai mult asupra vieții şi operei lui IBN ARABÎ căci el reprezintă sinteza gândirii filosofice, şi religioase a Islamului în Evul Mediu, influențând şcolile filosofice, confreriile sufi din Orientul Mijlociu Extins dar şi o serie de teologi creştini şi scriitori esoterici.

*

* *

Cu faza a treia, marcată de crearea Imperiului Otoman (secolul XV) sufismul cunoaşte pe de o parte un declin, iar pe de altă parte o renaştere, cauzate în bună măsură de opoziția tot mai accentuată între sunniți şi shiiți, cât şi evoluției politico-religioase tulburi.

Asistăm la o adevărată ruptură între elitele intelectuale sufiste influențate de religie şi filosofiile elenistice şi orientale şi un sufism popular, slab instruit în care regăsim un amestec de misticism fanatic, magic, fakirism.

În zilele noastre diversitatea confreriilor exprimă şi nuanțele şcolilor religioase, dar şi ale învățăturilor lăsate de fiecare maestru pentru discipolii săi, tradițiile zonei culturale în care se practică sufismul punându-şi serios amprenta asupra ritualurilor şi formelor esoterice de manifestare.

În evoluția sa, sufismul şi confreriile sufite au intrat în contact şi cu ordinele cavalereşti şi breslele profesionale unde au introdus exigențe morale şi rituri secrete cu un ceremonial inițiatic care le conferă un fel de sacralizare.

Enciclopedia Islamului a identificat 174 de „tarika" principale fără a lua în calcul ramurile desprinse din ele, câteva confrerii supraviețuindvicisitudinilorvremii până astăzi: QADIRIYYAH (fondată în secolul XII, de ABD-al QÂDIR-al GILÂNI); RIFA'YA (fondată de discipolii lui AHMAD al-RIA, secolul XII) şi SUHRAWARDIYA (creată în secolul XIII de discipolii lui OMAR SOHRAWARDI), toate trei dezvoltându-se inițial în IRAK, ulterior răspândindu-se în ASIA meridională.

O contribuție importantă la redactarea manualelor de sufism care reunea laolaltă regulile şi etapele de formare a unei „grupări de rugăciune", până la fondarea unei confrerii sau ordin, cât şi paşii ce trebuiesc urmați de la postulat la noviciat, până la condiția de asistent şi maestru, a avut-o AL GHAZÂLÎ.

Nu voi intra în detaliile evoluției diverselor confrerii şi ordine, ci mă voi referi doar la experiența personală trăită în perioada aflării în misiune în MAROC (1974-1979; unde am avut prilejul să cunosc reputați jurişti în drept canonic şi maeştri sufi la prestigioasa Universitate QYARAWIYINE din oraşul FES.

De numele acestui frumos oraş se leagă existența uneia dintre cele mai vechi confrerii sufite, SHÂDHILLIYYAH, fondată în TUNISIA (secolul XIII) de ABU al-HASAN al SHADHILI care s-a extins şi în MAROC, având drept reprezentant pe IBN'ABBÂD, născut în ANDALUZIA (1332) şi mort la FES (1390).*

* *

IBN'ABBÂD, în lucrarea sa „HIKAM", dezvoltă doctrina „neştiinței mistice", potrivit căreia „DUMNEZEU se descoperă obscur şi transparent, nu prin raționament, ci prin experiența interioară". Scrierile sale au avut şi influență asupra Sf. Ioan al CRUCII.

În sudul Marocului, în djebelul ALAM, se află mormântul unuia dintre maeştrii acestei confrerii care s-a transformat în loc de

pelerinaj.

Anumite confrerii îşi asumau misiunea de „a-şi consacra viața apărării celui drept şi protejării celui slab împotriva nedreptății”, devenind adevărate ordine cavalereşti, care în zilele noastre sunt deschise şi străinilor cu care împart un set de valori comune şi acceptă o viață comunitară.

În MAROC aceste confrerii - Ordine erau interzise, însă ele existau şi funcționau ca societăți inițiatice după anumite ritualuri şi semne de recunoaştere.

*
* *

Un ordin puternic care a pus în dificultate Imperiul Otoman, este ordinul „DERVIŞTILOR ROTITORI” (MEWLEWITI), creat sub inspirația lui JALALLODDIN RUMI, la KONIA, care s-a bucurat de înflorire în timpul SELGIUKIZILOR răspândindu-se într-o multitudine de centre, păstrând o organizare centralizată, cu o ierarhie ereditară.

În TURCIA a avut un rol important în crearea unei fraternități spirituale, a unei culturi rafinate, ritualurile erau însoțite de muzică şi cântări religioase şi dans.

SAMÂ reprezenta pentru dervişții rotitori un exercițiu mistic de cea mai mare intensitate, ceremonia simbolizând viața rotitoare a sferelor care supunea pasiunile şi întărea credința interioară, pegătind extazul.

Ordinul se bucură de o mare autoritate la nivelul societății turce la începutul secolului XX astfel că superiorul ordinului era cel care conferea însemnele suveranității la urcarea pe tron a sultanului.

Odată cu revoluția populară laică condusă de MUSTAPHA ATATÜRK, toate mănăstirile şi locuințele de întâlniri ale congregațiilor şi ordinelor religioase au fost suprimate (1925), TURCIA devenind un stat laic, persecuția asupra comunității sufi extinzându-se pe întreg teritoriul TURCIEI.

În prezent, întregul ORIENT MIJLOCIU şi GOLFUL PERSIC,

până în Africa subsahariană, cât şi în ASIA CENTRALĂ şi CAUCAZ funcționează confrerii sufite care reunesc în general elite culturale şi religioase, dar şi prosperi oameni de afaceri care au aderat la principiile şi regulile confreriilor sufi.

În INDIA, PAKISTAN, INDONEZIA, regăsim confrerii sufi aflate sub influența învățăturilor lui IBN ARABÎ şi JALALLÔDIN RÛMI.

„În CECENIA, Guvernul Federației Ruse a legat un dialog cu confreriile sufite pentru a se opune wahhabismului care este o mişcare reformatoare apărută în ARABIA SAUDITĂ, care încearcă să restaureze doctrina islamică originară purificată de adaosurile străine Coranului."[341]

Această mişcare (fondată în secolul XVIII) atacă atât sectele ne- sunnite (KHARIJITI şi SHI'ITI) cât şi congregațiile şi confreriile sufi.

Prin intermediul numeroaselor organizații pan-islamice coordonate de ARABIA SAUDITĂ, wahhabismul încearcă să controleze lumea islamică fiind suspectat şi dovedit a avea legături cu organizații teroriste de genul AL QAIDA.

O influență considerabilă în mişcarea sufită au avut femeile ca ermite, cenobite, soții şi mame sau conducătoare de şcoală, putându-se ridica până la responsabilitățile unui maestru.

În tradiția spirituală islamică, femeia apare în dubla ipostază: ca frumusețe sensibilă, întruparea formelor exterioare, a esotericului (zahiv), cea care atrage spre neființa devenirii de vreme ce e doar o pură aparență şi ipostaza esenței transcendente (frumusețe, înțelepciune):

Vorbind despre ISLAMUL ASIATIC, GHEIDAR DJEMAL, vicepreşedintele Partidului Islamic Rus (P.R.I) considera că: *„Apropierea dintre IRAN, PAKISTAN, AFGANISTAN si țările din ASIA CENTRALĂ ar putea exprima un islam antioccidental dispunând de un potențial considerabil demografic, economic si tehnologic ... RUSIA trebuie neapărat să îşi reconsidere misiunea civilizatoare si*

341PATRICK KARAM - „REVENIREA ISLAMISMULUI IN FOSTUL IMPERIU RUS" ED SCRIPTA, 1998.

să admită că există o civilizație rusă diferită de vest. Trebuie să i se alăture EURASIEI pentru a forma un bloc independent nesupus americanilor..."[342].

În 1993, liderul Partidului Comunist Rus ZIUGANOV declara că : *„țara noastră este din timpurile cele mai vechi o uniune de popoare slave si musulmane".*[343]

Curentul neoeuroasiatic are o mare pondere asupra marilor orientări ale politicii externe ale Rusiei furnizând un fundament ideologic imperialismului postsovietic. Apropierea cu IRANUL, neîncrederea cu TURCIA, axa cu GERMANIA constituie fațetele acestei politici.

SUFISMUL în secolul XXI ar putea constitui liantul între diversele tendințe manifestate în interiorul ISLAMULUI, de izolare a wahhabismului şi o uşă deschisă dialogului cu OCCIDENTUL prin intermediul Bisericilor Creştine din Orient şi din Răsărit.

A FI MUSULMAN înTR-O LUME ÎN SCHIMBARE

MOTTO: „Epoca modernă cheamă Musulmanul la un act global al cunoaşterii, al învățământului, dialogului, comunicării şi rezistenței".

ACHDAR KHELLAF

În „Cuvânt înainte" la cartea „A FI MUSULMAN. ISLAM, PACE ŞI DEMOCRAȚIE", Academicianul MIRCEA MALIȚA precizează că: „ISLAMUL este o religie egalitară, nu există rasism. Atitudinea de bază a mahomedanului este respectul față de alții, pe care îl cere şi pentru sine, într-un simț special al demnității. Este paşnic şi nu recurge la violență decât când trebuie să se apere. Este deschis la vederile altora şi înclinat spre dezbatere şi soluții consensuale. Pe plan etic prețuieşte bunătatea şi pacea, iar pe planul

342 IDEM.

343 GENNADY ZIUGANOV - „PRAVDA" 17.09.1993

cunoaşterii, conlucrarea. De fapt, cine a făcut cunoscute Occidentului operele filosofiei greceşti, după ce au fost studiate, traduse şi comentate de savanții Califatelor?

Odată centrul cultural al lumii era considerat PARISUL, dar cu o mie de ani în urmă el era la BAGDAD."[344]

În ultimele două decenii sistemul internațional de securitate şi principiile care au modelat interesele de securitate națională ale SUA şi ale altor puteri occidentale au suferit schimbări radicale, astăzi confruntându-se cu numeroase conflicte etnice şi intrastatale, într-o lume aflată în căutarea unei noi direcții şi a unor modele economice şi de guvernanță la nivel planetar.

Pe această scenă internațională confuză şi marcată de confruntarea deschisă între interesele americane şi cele ale statelor emergente grupate în BRICS, tot mai multe țări şi în special cele aparținând grupului în curs de dezvoltare, încearcă să descifreze şi să clarifice tendințele de evoluție a stării neliniştitoare de dezordine care a cuprins întreaga lume pentru a-şi stabili strategii viabile care să le asigure supraviețuirea.

În urmă cu trei ani scriam pe blogul personal că „SUA vor fi piromanii Orientului Mijlociu, torpilând proiectul lansat de preşedintele SARKOZY de creare a Uniunii pentru Mediterana, al cărei preşedinte pentru zona europeană şi sud-mediteraneană se vedea, ceea ce a stârnit reacții ironice din partea administrației americane care cu abilitate a acționat pentru ca GERMANIA prin vocea cancelarului să-l trezească la realitate pe domnul SARKOZY amintindu-i că proiectul aparține UE şi nu FRANȚEI.

La vremea respectivă preşedintele francez lansase promisiuni în direcția EGIPTULUI, propunându-i preşedintelui HOSNI MUBARAK să devină preşedinte pentru zona Orientului Mijlociu, situație care a iritat pe americani şi evrei. Consecința gestului de apropiere de FRANȚA a preşedintelui egiptean a fost pregătirea şi

344EL HASSAN BIN TALAL - „A FI MUSULMAN. SLAM, PACE ŞI DEMOCRAȚIE", ED. CADRAN POLITIC, 2010.

lansarea pe piață a „primăverii arabe”, care sub pretextul răsturnării regimurilor dictatoriale (care timp de peste trei decenii au fost susținute de americani, evrei şi occidentali) şi câştigarea libertății prin revoluții sângeroase de tipul ’’BUCUREŞTI 1989”, a creat o mare dezordine în zonă lăsând cale liberă extremismului musulman (reprezentat de „FRAȚII MUSULMANI”, „HAMAS”, „HEZBOLLAH”) să se transforme în forțe politice pregătite să preia conducerea.

Deja situația a devenit extrem de periculoasă atât pentru securitatea statului ISRAEL, dar şi pentru interesele americane în zonă, instabilitatea din ORIENTUL MIJLOCIU tinzând să se extindă şi în alte țări, în special din ASIA populate de musulmani.

A fi musulman în era globalizării este perceput de americani şi occidentali în general cu a fi terorist, deci trebuie să fii privit cu neîncredere şi cu o anumită teamă.

Pe bună dreptate, DAVID L. BOREN nota că: „Occidentul nu ştie foarte multe despre ISLAM şi că această ignoranță alimentează opiniile negative. Cunoaşterea şi înțelegerea celor percepuți ca rivali, adversari sau duşmani, a celor cu care te lupți şi de care te simți amenințat nu asigură reconcilierea sau dispariția temerilor. Însă înțelegerea inamicilor şi empatia cu aceştia sunt poate esențiale pentru a ne putea îndrepta spre încetarea ostilităților, spre dezvoltarea unui acord şi, sperăm, spre o cooperare constructivă şi reciproc avantajoasă”.

Se pare că fostul senator american care a prezidat o perioadă comisia de politică externă, a înțeles că este nevoie de o abordare lucidă şi fără prejudecăți a relațiilor cu țările musulmane, inamice sau prietene printr-o cunoaştere mai bună a tradițiilor culturale şi religioase, identificând elementele de apropiere între diversele civilizații, prin deschiderea unui dialog care să aibă la bază respectul reciproc şi dorința reală de reconciliere a intereselor.

Un exemplu de ce înseamnă a fi musulman în această lume agitată şi confuză, îl oferă Alteța Sa Regală, prințul HASSAN BIN TALAL al IORDANIEI, personalitate de rang al lumii islamice, care

este promotorul unor inițiative atât în cadrul ONU cât şi la CLUBUL de la ROMA (al cărui membru fondator este) menite să promoveze pacea şi prietenia între musulmani, evrei şi creştini, fiind un profund cunoscător al CORANULUI, BIBLIEI şi TORA.

În viziunea sa. „Marea majoritate a învățăturilor ISLAMULUI nu trebuie privite de Occident ca fiind ostile, ci ca parte a unei lumi fraterne având origini comune cu iudaismul şi creştinismul".

Ignoranța Occidentului şi îndeosebi a americanilor în necunoaşterea sau disprețul pentru ISLAM se întoarce acum cu efect de bumerang, națiunile arabe trezite din euforia „libertății revoluționare" se orientează tot mai mult spre un radicalism religios cu consecințe greu de anticipat şi controlat, existând pericolul instaurării dictaturilor militare (vezi EGIPT).

De aceea, prințul HASSAN a condamnat din capul locului atentatele din 11 septembrie 2001 şi cele care le-au urmat, atrăgând atenția că aceste acțiuni în numele ISLAMULUI sunt contrare învățăturilor lăsate de profetul MOHAMMED care în fața miilor de pelerini adunați la poalele Muntelui Iertării a spus:„ DUMNEZEU a lăsat să nu vă atingeți de sângele aproapelui vostru şi de bunurile sale până în ziua când îl veți întâlni pe DUMNEZEUL vostru ... .

Distrugerea unei singure vieți echivalează cu distrugerea întregii omeniri" (CORAN 5;32).

De altfel nici o şcoală islamică nu permite atacarea civililor, fapt considerat infracțiune armată (baghi) şi un păcat capital conform legii islamice, iar, cei ce tulbură pacea unei societăți şi răspândesc teama şi dezordineaa merită cea mai aspră pedeapsă posibilă". (CORAN 5;33).

Prințul HASSAN ținea să sublinieze că: „la nivel internațional există speranțe ca, discutând despre barierele culturale şi sociale, vom putea recunoaşte, odată pentru totdeauna valorile la care subscriem cu toții şi care ar trebui să fie pietrele de temelie ale unui cod universal de comportament. O parte a oricărui răspuns global ar trebui prin urmare, să fie aceea de a ne cunoaşte mai bine unii pe

alții.

„O educație eficace este elementul-cheie pentru a înțelege; iar a înțelege spune un proverb arab, este primul pas pentru a se înțelege” [345].

Provocarea secolului XXI este tranziția de la o cultură a violenței la una a păcii în care să învățăm să conviețuim, să ne dovedim solidaritatea, să împărtăşim cunoştinţe şi experiență, să practicăm respectul față de tradițiile şi valorile celorlalți.

Un pas important către acceptarea reciprocă este să luăm măsuri pozitive legate de valorile proprii mărturisindu-ne unii altora ceea ce credem că este cu adevărat bun.

A fi musulman înseamnă a recunoaşte existența unui singur adevărat DUMNEZEU: creatorul lumii, invizibil, atotputernic, omniprezent şi omniscient, care a încredințat lumea omului, pentru a o administra în conformitate cu imperativele morale divine revelate prin intermediul unui şir de profeți sau mesageri ai lui DUMNEZEU. Înseamnă a-l recunoaşte pe MAHOMMED drept ultimul dintre profeți căruia imperativele divine i-au fost revelate în CORAN în forma lor originală neatinsă şi cea mai convingătoare.

Musulmanii se văd pe sine ca făcând parte din lunga tradiție a supunerii față de voința lui DUMNEZEU, care a reprezentat esența religiilor monoteiste încă de la începutul lumii. Ei se consideră răspunzători individual şi colectiv în viața de apoi nu doar pentru faptele lor, ci şi pentru intențiile lor.

Potrivit învățăturilor CORANULUI, acelaşi cuvânt al lui DUMNEZEU s-a revelat celor trei: lui MOISE sub forma TOREI, lui IISUS, sub forma BIBLIEI şi lui MAHOMMED sub forma CORANULUI. Profetul MAHOMMED este considerat khatan al anbya (pecetea profeților) cel care confirmă şi încheie acest mesaj.

Profetul a predicat un sistem etic ce îmbină mila şi dreptatea, pe baza credinței într-un singur DUMNEZEU, în profeții săi şi în

345YASIM ALIBHAI-BROWN - „REFORMIES MUSLIMS ARE BRINGING NEW HOPE TO ISLAM”, THE INDEPENDENT 09.09.2002

scripturi şi în ziua judecății de apoi.

În limba arabă nu există nume pentru DUMNEZEU cu excepția epitetului divin al-RABB (DOMNUL), folosit dealtfel şi de arabii creştini şi evrei. În afara acestor nume proprii, există numeroase adjective cunoscute drept „frumoasele nume ale lui DUMNEZEU"- Cel Milostiv, Cel Îndurător, Cel Drept, Atotputernicul, Pacea.

Islamul nu recunoaşte niciun intermediar între om şi DUMNEZEU (cum sunt preoții şi bisericile), ci este o relație directă dintre musulmani şi DUMNEZEU.

CORANUL stipulează clar că: „În religie nu există constrângere"(2,256), deci religia nu poate fi impusă cu forța în inimile oamenilor.

Imamul este conducătorul rugăciunilor colective.

Aceia care trăiesc printre musulmani şi respectă ordinea musulmană au dreptul nu doar la toleranță religioasă şi socială totală, ci chiar la protecție în caz de nevoie.

Islamul are două sărbători anuale: prima ('ID al FITR) marchează sfârşitul postului de RAMADAN şi a doua, 'ID al- ADHA (care marchează sfârşitul pelerinajului).

Purtarea vălului de către femei a rămas tradiție predominantă în societatea musulmană din rațiuni de modestie care trebuie să caracterizeze comportamentul şi ținuta femeii în timp ce occidentalii încurajează nuditatea, folosirea excesivă a cosmeticelor, luxului vestimentar, consumului de acool, tutun şi droguri, pe care le consideră morale, în loc să le condamne.

În ciuda tensiunilor, iar uneori a conflictelor între musulmani generate de diferențele de opinii politice, chiar religioase, totuşi ceea ce nu înțeleg occidentalii este că toți sunt animați de conştiința unității care este adânc înrădăcinată în sufletul arab, încât adesea prevalează în fața diferențelor legate de afilierea la o țară sau alta.

Această conştiință a unității de apartenență la arabism (al-

Urubah) se datorează legăturii realizată printr-o limbă comună, care în formă scrisă este una din cele mai vechi limbi folosită fără întrerupere pe pământ, dar şi accentuată de patriotismul musulman şi ethosul cultural al ISLAMULUI.

Vorbind despre condiția femeii musulmane se cuvine să menționăm că spre deosebire de căsnicia creştină, cea musulmană nu este o taină sfântă, ci un contract între soț şi soție foarte asemănător căsătoriei civile, termenii contractului fiind stabiliți de ambele părți. Dacă o căsnicie se dovedeşte nesatisfăcătoare pentru soț, el are dreptul de a-i pune capăt, pronunțând divorțul de soția sa, însă plătind restul de dotă la care s-a angajat prin contractul de căsătorie. Şi soția poate lua inițiativa divorțului, cu condiția să fie specificat acest lucru în contractul de căsătorie sau să-şi convingă soțul să fie de acord. Femeia musulmană are de asemenea posibilitatea de a cere divorțul de soț în tribunalul islamic.

Islamul îşi învață credincioşii să accepte moartea împăcați. Fiind un dar de la DUMNEZEU, moartea nu este considerată ca fiind opusul vieții, ci drumul de întoarcere definitivă la DUMNEZEU.

Musulmanii cred în nemurirea sufletului şi în învierea trupului în ziua de pe urmă (al-Yawim al.Akhir) sau în judecata de Apoi (Yawn ad- Din), atunci când cei buni şi credincioşi vor avea parte de RAI, iar cei răi şi necredincioşi de IAD.

În arabă nufs (spirit) şi ruh (suflet); sufletul este „haina" spiritului; ca să ajungi la spirit modifici haina. Singura modalitate de atingere a desăvârşirii spirituale este iubirea din inima sufletului.

Sufletul este forța spirituală care animă sau dă viață corpului. Sufletul este puterea dintre corp şi spirit, de aceea parcurge un proces evolutiv către conştiința Supremă, DUMNEZEU, care reprezintă EUL său profund.

Spiritul se desăvârşeşte prin virtuțile pe care sufletul şi le-a însuşit. Virtutea este harul Duhului Sfânt în om; blândețea, fapte bune, fără a aştepta ceva în schimb.

Occidentul creştin în ultimele decenii şi îndeosebi

administrațiile americane au manipulat cu multă abilitate prin intermediul mass- media, care reprezintă interesele unor multinaționale din domeniul industriei de armament şi cele petroliere, conceptul musulman de „jihad" înțeles drept „război sfânt" împotriva occidentului.

În realitate este vorba despre „jihad" ca fiind dreptul unei comunități sau națiuni de a se apăra prin forță în caz de nevoie, el nu descrie războaie de cucerire sau de agresiune.

Maeştrii sufi şi marii gânditori islamici, în baza tradiției musulmane recomandă toleranță reciprocă şi coexistență între şi în interiorul comunităților umane, tot aşa cum accentuează şi demnitatea fiecărui suflet uman. Învățătura islamică promovează egalitatea, respectă drepturile individuale şi comunitare privind libertatea religioasă şi cetățenia şi pledează pentru o gestionare paşnică a diversității.

Maeştrii sufi înțeleg „jihadul" ca un război interior care se dă permanent între bine şi rău, între păcatele omului şi dorința de iluminare spirituală.

În lumea musulmană de azi este o diversitate semnificativă de organizații de voluntari, de militanți pentru drepturile omului, pentru dreptul minorităților, organizații şi asociații de femei, care dezbat în forumuri naționale şi regionale problematici aflate pe agenda cetățenilor, însă aceste eforturi ale societății civile musulmane par a fi ignorate de occident preocupat mai mult să identifice în bloc musulmanii cu teroriştii. Disprețul general arătat de mass-media occidentală față de ISLAM nu face decât să încurajeze extremismul religios musulman şi să izoleze inițiativele de reformare şi democratizare a societăților musulmane.

Poate că această atitudine a occidentului şi îndeosebi a americanilor nu este întâmplătoare ci ascunde interese oculte, altfel nu se poate explica puternicele grupuri de lobbişti şi centre de influență ideologice care promovează cu agresivitate „un jihad" antimusulman, sau o nouă „cruciadă" împotriva ISLAMULUI.

Menținerea unei presiuni constante mediatice la nivel internațional în scopul de a face din ISLAM o amenințare şi din musulmani ființe îndoielnice şi periculoase, contribuie fără îndoială la tensiune, neîncredere şi stare de conflict ce adânceşte şi mai mult prăpastia dintre Occident şi Orient, amenințând pacea şi stabilitatea la nivel planetar.

O întrebare care preocupă mediile occidentale academice şi esoterice este dacă ISLAMUL, societățile musulmane se pot reforma ?

Personal, din modesta experiență acumulată în două decenii de acțiuni diplomatice şi de spionaj în zona Orientului Mijlociu care mi-au oferit privilegiul de a avea contacte multiple şi diversificate în medii politice, academice, religioase, cu reprezentanți ai mass-media, reprezentanți ai guvernelor centrale şi administrației locale, afirm cu toată convingerea că DA, societățile musulmane în era globalizării sunt capabile de a se reforma din interior având la bază însăşi învățăturile şi tradiția islamică care promovează civismul, toleranța, pluralismul care sunt elemente esențiale pentru construirea unor societăți deschise către viitor.

Dar, occidentul trebuie să înțeleagă, şi îndeosebi americanii că democrația şi statul de drept de tip occidental nu poate fi impus în aceste țări profund tradiționaliste cu forța armelor ci este nevoie de o democratizare mai întâi a instituțiilor cu vocație universală sau regională, pentru a fi ele însele modele de urmat, de transparență instituțională în cheltuirea banului public, de respectare a principiilor dreptului internațional, de bună guvernanță şi responsabilitate.

Mă refer îndeosebi la reformarea: ONU; FMI; Banca Mondială; Organizația Mondială a Comerțului; Uniunea Europeană etc.

YASMIN ALIBHAI-BROWN, într-un articol publicat în „The independent" susținea că: „A ignora pe musulmanii reformişti înseamnă a abandona orice speranță pentru viitor în ceea ce ne priveşte.

Reformiştii sunt persoane care înțeleg că există principii universale legate de drepturi şi libertăți, democrație şi justiție, care se aplică la fel de mult musulmanilor ca şi celorlalte... persoane jignite de ideea că trebuie să fie tolerate şi care au inteligența şi curajul de a se implica activ, ca cetățeni democratici".[346]

Prințul EL HASSAN BIN TALAL s-a implicat personal în mai multe inițiative menite să construiască un dialog real şi convingător între culturi şi civilizații prin intermediul ONU, cu speranța identificării căilor şi mijloacelor de apropiere, comunicare şi respect având la bază o nouă etică care să guverneze relațiile internaționale. De altfel împreună cu YEHUDI MENUHIN a lansat ideea creării unui PARLAMENT MONDIAL al RELIGIEI şi o ETICĂ GLOBALĂ care să definească fundamentul moral al acțiunilor umane şi o nouă etică a solidarității umane în contextul Noii Ordini Mondiale.

În acest context Alteța Sa Regală ținea să sublinieze că: „lumea emergentă ar putea deschide calea spre umanizarea economiei şi a politicii, punând bunăstarea oamenilor în centrul politicilor naționale

şi globale, de a construi în timp de pace mijloacele de apărare a păcii...".

Cred şi eu că este nevoie de o nouă paradigmă a relațiilor globale care să aibă ca prioritate prevenirea crizelor şi conflictelor de tot felul decât să-şi propună ca obiectiv gestionarea crizelor de parcă gestionarea crizelor ar fi un scop în sine.

Dar pentru aceasta trebuie mai întâi să se formuleze o definiție universală a terorismului şi a „războiului împotriva terorismului" fără prejudecăți în privința zonelor şi țărilor care sunt furnizoare de terorism şi insecuritate. Este nevoie să ne aplecăm mai serios asupra cauzelor care pot împinge la terorism şi să existe o nouă atitudine a Occidentului față de lumea islamică.

Occidentul să nu uite că organizații teroriste, extremiste,

346YASMIN ALIBHAI-BROWN - "REFORMIS MUSLIMS ARE BRINGING NEW HOPE TO ISLAM", THE INDEPENDENT, 2002.

neonaziste au făcut şi fac ravagii în unele țări europene şi nu am remarcat o acțiune concentrată din partea SUA şi NATO de a interveni militar pentru a combate „terorismul occidental" din IRLANDA, ȚARA BASCILOR, CORSICA etc.

Deci, cred că este nevoie de o etică universală a înțelegerii umane care să pregătească tranziția de la o cultură a războiului la o cultură a păcii, niciun guvern, nici chiar cel american nu are dreptul să folosească forța militară pentru a exporta tipul său de democrație sacrificând vieți omeneşti şi provocând adevărate tragedii umane considerate cu cinism „pagube colaterale".

Cred că în toate religiile, DUMNEZEU, indiferent cum este numit, înseamnă, porunceşte oamenilor să facă fapte bune, să prețuiască darul divin care ne-a fost oferit cu generozitate, viața şi protejarea naturii şi a întregii Creații divine care a fost dată omului să o aibă în grijă şi să o respecte.

Cred că marile puteri militare şi politice ale lumii ar trebui să înțeleagă că acum mai mult decât în trecut este nevoie de o abordare cu sensibilitate şi înțelepciune a bagajului psihologic şi istoric al „antropologiei durerii, suferinței", care trebuie cunoscute şi recunoscute pentru că într-adevăr să ne unim în jurul păcii şi să nu permitem proliferarea conflictelor şi războaielor sub orice formă s-ar ascunde.

Cred că puțini responsabili de la Casa Albă şi Pentagon cunosc sensibilitatea şi îndemnul plin de iubire şi încredere lansat de unul dintre cei mai mari poeți ai lumii islamice, JALAL ud- DIN er-RUMI, născut în AFGANISTAN (secolul XIII), de a trăi în pace unii cu alții, fiind toți copiii lui DUMNEZEU:

„Vino, vino, oricine ai fi!
Vino, fără teamă că nu vei fi plăcut.
Vino, chiar de eşti musulman, creştin sau evreu.
Vino, oricine ai fi!
De crezi ori nu în DUMNEZEU,

Vino, chiar dacă crezi în DUMNEZEU Soare,

Uşa aceasta nu este una a fricii.

Este o uşă a gândurilor bune".

Când trupele americane au invadat AFGANISTANUL cu gândurile bune de a lupta împotriva „teroriştilor talibani" nu cred că anticipau că după un deceniu de război în care s-au înregistrat victime de ordinul sutelor de mii din rândul civililor dar şi a coaliției militare care s-a constituit ulterior, serviciile de informații americane să ajungă să negocieze cu talibanii şi chiar să facă presiuni politice asupra guvernului de la KABUL pentru ai accepta la putere.

Pesemne că „talibanii terorişti" au devenit în aceşti zece ani „democrați autentici". Şi prieteni ai americanilor! (sic)

Se pare că este o nouă manieră de a se promova la nivel global „pacea americană"!

La ce a trebuit cheltuirea miilor de miliarde de dolari pentru a susține acest război? Cred că bietul contribuabil american îndoctrinat cu amenințarea teroristă venită din partea țărilor musulmane, este mai mult sau mai puțin convins că trebuie să strângă din nou cureaua pentru ca şi preşedintele OBAMA să-şi încheie mandatul cu propriul război, dar de astă dată în SIRIA.

La fel ca şi intervenția militară în IRAK sub pretextul anihilării „armelor chimice de distrugere în masă" (care cu generozitate au fost puse la dispoziția dictatorului SADDAM HUSSEIN de aliații americani pentru a le folosi împotriva iranienilor şi kurzilor), tot după acelaşi scenariu se încearcă motivarea intervenției americane în SIRIA, la presiunea evidentă a lobiului israelian.

Pe bună dreptate TARIQ RAMADAN susținea că: „între manipulările ideologice şi logice capitaliste, subiectul ISLAM şi deci destinul musulmanilor sunt închise într-o dinamică negativă, pentru a nu spune, chiar opresantă din care trebuie să ieşim prin schimbarea mentalităților, printr-o autorecunoaştere, autocritică evitând înşelătoriile apologetice sau autoflagelarea instrumentată. O

conştiință musulmană trebuie să se nască care să ştie ce este ISLAMUL şi ce nu este (din respect pentru diversitate şi pluralism) şi să denunțe ipocrizia proprie, dar şi a minciunilor ideologiilor interesate sau populiste ... Musulmanul trebuie să îmbunătățească imaginea ISLAMULUI arătând adevărata față a acestei religii care învață iubirea şi mila. Musulmanul trebuie să facă o introspecție să se asigure că într-adevăr îşi cunoaşte religia, pregătindu-se să facă față acestei probleme cu luciditate şi sinceritate ... ”.

Pornind de la aceste îndemnuri înțelepte cred că este nevoie de o mediatizare mai vizibilă a diverselor inițiative lansate de personalități politice, culturale, şi religioase musulmane, de a organiza simpozioane şi colocvii naționale, regionale şi internaționale în care să se supună dezbaterii teme extrem de sensibile şi oportune: practica legii islamice; diversitatea şi pluralismul în ISLAM; fundamentele ISLAMULUI; elemente de apropiere de iudaism şi creştinism; CONSTITUȚIA de la MEDINA (scrisă şi promulgată de Profetul MOHAMMED în anul 622 d.hr, pentru oraşul-stat care număra peste zece mii de locuitori aparținând diverselor religii) model de organizare pluralistă a societății, în care cetățenii au drepturi egale şi un cuvânt de spus în problemele guvernamentale.

Constituția de la MEDINA şi ulterior milleturile din timpul Imperiului Otoman (care oferea non-musulmanilor o cartă de drepturi şi le conferea puterea de a-şi gestiona propriile afaceri interne), pot constitui documente fundamentale pentru adoptarea unor noi constituții în țările musulmane aflate în perioada de tranzit în construirea unor societăți democratice proprii în concordanță cu tradițiile şi specificul fiecărui popor şi adaptate la lumea care va să fie.

Reputați cercetători ai ISLAMULUI precum DALE EICKELMAN recunoaşte că „Lumea musulmană cunoaşte o reformă proprie care are un impact extraordinar asupra musulmanilor şi a percepției lor asupra propriului cler, asupra guvernelor lor şi asupra lumii non-musulmană. El avertizează că această REFORMĂ

musulmană „diferă foarte mult de reforma protestantă creştină din EUROPA secolului al XVI-lea, dar că ar putea avea un impact la fel de mare, care derivă din nivelul tot mai ridicat de educație şi deschidere a musulmanilor spre lume şi din dispariția vechilor linii de autoritate religioasă şi seculară".

ROBIN WRIGHT care face recenzia lucrării lui GILLES KEPEL, „JIHAD: THE TRAIL OF POLITICAL ISLAM", sublinia cu competența sa academică în domeniul ISLAMULUI că: *„în occident creştinismul a trecut printr-o reformă care a deschis calea pentru epoca Iluminismului şi pentru naşterea democrației moderne unui drum de 400 de ani, care încă nu s-a încheiat. ISLAMUL abia începe să se lupte cu propria reformă, un proces de reinterpretare a CORANULUI şi de combinarea tradițiilor religioase cu societatea modernă. Ultimul sfert de secol de militantism face parte dintr-un proces mai larg o fază a istoriei care este fără îndoială departe de a se fi încheiat"* [347].

Cred că atunci când facem o analiză atentă, profundă şi obiectivă a progresului oarecum lent al democratizarii în țările islamice, trebuie să luăm în considerare un element esențial şi anume formarea lor târzie ca state naționale, aproape întreaga lume islamică a cunoscut un statut imperialist sau colonial în cea mai mare parte de după 1828.

Sociologul şi câştigătorul premiului pentru democrație, SAAD EDDIN IBRAHIM pledează pentru răbdare şi perseverență afirmând că: „Democrația s-a răspândit aproape în fiecare colț al lumii şi poate cuceri şi Orientul Mijlociu. Sondajele arată că arabii de rând îşi doresc cel mai mult libertate şi reformarea regimurilor falimentare care îi conduc. Mişcările islamice extremiste sunt minoritare şi nu vor câştiga alegerile, iar dacă o fac, pot fi obligate, să respecte regulile democratice ..., Există obstacole, dar ele pot fi depăşite dacă credem în schimbare, în posibilitatea schimbării, în necesitatea schimbării şi dacă luptăm pentru ea. Perseverăm şi în cele din urmă triumfăm. S-a întâmplat în U.R.S.S. S-a întâmplat în EUROPA DE EST. Se poate

347ROBIN WRIGHT - "MOSQUE AND STATE: A FRENCH ACADEMIC ARGUES THAT MILITANT ISLAMIC THEOCHRACY MOVEMENT HAS RUN ITS COURE", „THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW 26.05.2002.

întâmpla oriunde".[348]

Soarta democratizării lumii islamice se joacă în ORIENTUL MIJLOCIU şi depinde de rezultatul negocierilor israelo-palestiniene care trebuie să se finalizeze cu securitatea ISRAELULUI şi creearea unui stat palestinian viabil.

Nu trebuie neglijată şi evoluția situației politice, economice, sociale şi de securitate din IRAK, IRAN, SIRIA, şi LIBAN pentru zona Orientului Mijlociu şi GOLFUL PERSIC, dar şi cele din AFGANISTAN, PAKISTAN, MALAEZIA, INDONEZIA, care pot influența prin ricoşeu evoluțiile din TURCIA, ASIA CENTRALĂ şi CAUCAZ.

În MAGHREB situația, deşi în aparență se prezintă într-un echilibru fragil, în orice moment putem asista la aprinderea fitilului de la butoiul cu pulbere care să arunce în aer țările africane musulmane.

Fiind la un prag istoric şi la început de ciclu cosmic, cred că este nevoie de o evaluare corectă a fiecărei religii sau sistem major de valori care ar trebui să înceapă prin a recunoaşte faptul că, deşi aduc un sens şi valoare vieții omului ajutându-l să trăiască în altruism şi să transceadă lumescu, totuşi orice religie a cunoscut şi cunoaşte, în grade diferite funcție de momentul istoric, anumite curente deviante malefice care deşi în mod normal ele sunt marginale, totuşi atunci când scapă controlului devin puternice, influențând extremismele fanatice, violența.

O analiză atentă a forței şi puterii fundamentalismului islamic, evidențiază că aceasta se datorează în mare parte serviciilor sociale, medicale şi educațional - religioase oferite cu generozitate de aceste grupări şi organizații ca alternativă la sprijinul insuficient acordat de unele state propriilor popoare.

O problemă acută care se resimte în societățile musulmane aflate în perioada de tranziție spre o democratizare a vieții în manieră musulmană, este lipsa imamilor, (a conducătorilor rugăciunilor colective) cu o pregătire temeinică în studierea şi interpretarea

348MOHAMED KHATAMI - „ISLAM, DIALOG, SOCIETATE CIVILA" ED. ARGUS, 2002

corectă a CORANULUI şi învățăturilor islamice, astfel că studiul individual produce astăzi mari pagube. Această situație impune o politică coerentă de pregătire şi formare a imamilor în centrele de formare confesională islamică care sunt citadelele ISLAMULUI.

În sura 3,190 din CORAN se spune clar că: „În creația cerurilor şi a pământului şi în succesiunea zilei şi nopții, sunt semne pentru cei care sunt dotați cu inteligență", de aceea sunt convins că în această lume dominată de confruntarea dintre civilizația războinică având drept jandarm planetar SUA şi o civilizație profund spiritualizată care trebuie să unească inteligențele creatoare dornice de colaborare şi pace pentru prosperitatea şi bunăstarea popoarelor, ISLAMUL şi CREŞTINISMUL au nevoie de un dialog care să identifice elementele de apropiere şi nu cele care le despart.

Un simbol venerat în ambele religii şi într-o oarecare măsură şi de iudaism, este cultul FECIOAREI MARIA, NĂSCĂTOARE DE DUMNEZEU care se roagă neîncetat atât fiului Preaiubit, IISUS HRISTOS cât şi puterilor cereşti pentru pacea şi iubirea între oameni care suntem cu toții, indiferent de culoare şi religie, copiii lui DUMNEZEU-TATĂL, CREATORUL lumilor văzute şi nevăzute a cerurilor şi pământului.

În încheierea acestui capitol aduc în atenția cititorului viziunea abordării religiei iubirii şi pluralismului de una dintre cele mai luminoase personalități ale misticismului sufit, IBN ARABÎ, căruia în economia acestui capitol i-am alocat o binemeritată recunoaştere:

... „Inima mea este deschisă tuturor vânturilor:

Este pajiştea gazelei,

Şi mănăstirea călugărilor,Templul idolilor,

Mecca pelerinilor,

Tablele TOREI Şi cartea CORANULUI.

Eu sunt religia dragostei.

Peste tot unde merg caravanele,

Dragostea este credința mea şi religia mea".

Despre ISLAM, scriam în cartea „RECVIEM PENTRU SPIONI" VOL. 1 că: „SUFISMUL înseamnă înțelepciunea inimii, adică înțelegerea CORANULUI nu numai în sensul său esoteric şi orientării vieții după preceptele sale, ci descoperirea bogăției sale interioare, ezoterice, pentru a putea venera mai bine pe DUMNEZEU", reamintind totodată că suratele 13,11 din CORAN menționează clar că: „DUMNEZEU nu schimbă destinul unui popor, atât timp cât acest popor nu şi-l schimbă el însuşi".

Înțeleptul reformator şi om politic iranian, MOHAMMAD KHATAMI subliniază că: *„izolarea de rețelele informaționale mondiale nu poate duce decât la transformarea noastră în pionii altora, pentru că ei sunt cei ce controlează fluxul acestei resurse vitale strategice"*[349].

Într-adevăr, din 2002 când făcea aceste recomandări, societatea iraniană a cunoscut o puternică reformă direcționată pe educație şi cunoaştere, tineretul iranian având o contribuție importantă la înlăturarea preşedintelui ALMAJINEAD cu ocazia recentelor alegeri prezidențiale.

Anticipând în legătură cu mutațiile ce vor interveni la nivelul religiilor, EDOUARD SCHURE[350], atrăgea atenția că: „Transformarea CREŞTINISMULUI, în sens esoteric va antrena şi pe cea a iudaismului şi Islamului, cât şi o regenerare a BRAHMANISMULUI şi BUDDHISMULUI în acelaşi sens; ea va furniza deci o bază religioasă reconcilierii ASIEI cu EUROPA.

Iată TEMPLUL SPIRITUAL ce trebuie construit!"

349IDEM.

350EDOUARD SCHURÉ - „LES GRANDS INITIES" ED. PERRIN, 1929

CAPITOLUL XI
CREŞTINISMUL SECOLULUI XXI - ÎNTRE ISLAMUL AGRESIV ŞI CRUCIADA LAICITĂTII ’

>

- CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII CREŞTIN ÎN SECOLUL XXI?

- UNIREA CREDINȚEI ÎN IISUS HRISTOS ESTE POSIBILĂ?

MOTTO: „Întrebarea veacului viitor nu va fi dacă există sau nu Dumnezzeu, ci mult mai adânc se va întreba dacă Dumnezeu ne iubeşte ... ”

Arsenie Boca

Am văzut ce înseamnă să fii musulman într-o lume în schimbare, când credința în ISLAM s-a transformat într-o armă periculoasă manipulată de forțe oculte interesate în menținerea şi escaladarea conflictelor religioase şi interetnice pentru a justifica măsuri represive şi agresive împotriva unor popoare şi etnii care până nu de mult au trăit în respect şi solidaritate umană.

Am văzut cum ISLAMUL care se află între tradiție şi modernitate, este măcinat de schisme, unele exprimându-se în mod violent şi radical față de o eventuală reconciliere cu occidentul, alimentând logistic şi spiritual elemente şi grupuri teroriste. Deşi ARABIA SAUDITĂ, prin curentul wahabist controlează numeroase asociații şi fundații „caritabile” islamice la nivel global fiind şi sponsorul deghizat al organizațiilor teroriste de tip AL QAIDA, totuşi în mod inexplicabil se bucură încă de sprijinul şi protecția administrațiilor americane, în loc să facă obiectul unor sancțiuni economice, diplomatice şi militare.

„Primăvara arabă” a contribuit, aşa cum anticipam, la

înlocuirea unor regimuri autoritare care s-au menținut la conducerea țărilor din ORIENTUL MIJLOCIU extins timp de peste trei decenii cu sprijinul occidentului, cu regimuri politice în care se regăsesc o serie de organizații musulmane radicale, unele considerate de occidentali ca fiind de sorginte teroriste: „FRAȚII MUSULMANI", „HAMAS", „HEZBOLLAH" ş.a.

Pe acest fond s-au radicalizat şi acțiunile diverselor organizații fundamentaliste islamice împotriva creştinilor din zona Orientului Mijlociu prin atacarea şi incendierea lăcaşelor de cult dar şi violențe şi opresiuni directe asupra credincioşilor care sunt obligați să se convertească la ISLAM sau să părăsească zona. O altă țintă sunt arabii creştinați considerați trădători şi obligați să-şi abandoneze casele şi să emigreze în Occident. Asistăm astăzi la două milenii de la apariția creştinismului în arealul Orientului Mijlociu, la o întoarcere în timp la o acțiune concertată de prigonire a creştinilor şi de profanare şi distrugere a lăcaşelor de cult.

Regimurile autoritare „răsturnate" cu ajutor american, evreiesc şi occidental asigurau o anumită libertate şi respect al practicării religiei creştine, chiar dacă în acele țări musulmane erau o serie de restricții pentru creştini, chiar de origine arabă, să ocupe demnități publice sau în structurile de apărare şi siguranță națională.

În ciuda sesizărilor şi plângerilor repetate formulate de episcopii latini din Orientul Mijlociu prezentate în ultimele sinoduri ale Bisericii Catolice în care sesizau aceste evoluții dramatice ale credincioşilor şi tendința acestora de a emigra cu familiile în occident, totuşi VATICANUL nu a reuşit prin contacte diplomatice şi politice cu noile puteri instalate în aceste țări să stopeze sau să amelioreze situația, zilnic fiind înregistrate atentate sângeroase asupra comunităților creştine.

Dacă la acest tablou mai adăugăm şi intenția anunțată de guvernul de la ANKARA de a transforma Biserica SFÂNTA SOFIA, mărturie a Creştinismului timpuriu, în moschee, atunci înțelegem mai bine că în deceniile următoare vom asista la o escaladare a

confruntării dintre ORIENT şi OCCIDENT, dintre ISLAM care tinde să-şi recapete influența în EUROPA OCCIDENTALĂ prin intermediul comunităților musulmane tot mai omogene şi din ce în ce mai influente în plan regional şi central, şi un CREŞTINISM aflat în agonie într-o EUROPĂ tot mai laicizată.

După două milenii de creştinism care a promovat cea mai importantă dogmă a sa: „Dumnezeu dragoste este, căci dragostea este îndelung răbdătoare", se prezintă în fața lui DUMNEZEU cu un chip desfigurat de ură, păcate, fărădelegi comise chiar de aleşii chemați să propovăduiască EVANGHELIA Domnului şi Mântuitorului Nostru IISUS HRISTOS, situație care a produs o anumită neîncredere şi confuzie în rândul credincioşilor de rând, cu repercursiuni grave în planul credibilității Sfintei Biserici a lui HRISTOS.

Cu toate acestea, DUMNEZEU, în marea Sa milă şi cu multă răbdare şi înțelepciune dumnezeiască, nu ne-a părăsit, a continuat să-şi verse milele şi binecuvântările Sale asupra poporului Său ştiind că toți suntem rodul mâinilor Sale Sfinte. În ciuda devierilor, schismelor, lucrurilor necuvioase, totuşi DUMNEZEU a trimis asupra bisericii Sale multe lucruri sfinte şi ne-au descoperit multe minuni şi taine care ne-au arătat MĂREȚIA CREATORULUI şi ne-a deschis ochii minții să slăvim şi să binecuvântăm pe DUMNEZEU TATĂL, FIUL şi DUHUL de viață dătător şi să rămânem astfel uniți şi întăriți în credință divină şi să ne rugăm în dragoste, smerenie şi umilință în sfintele Sale lăcaşuri.

Păşind în MILENIUL III, marcat de multe încercări şi provocări care ne sunt date drept nevoințe de la Bunul DUMNEZEU pentru a ne încerca şi întări în credință, putem vorbi cu toată convingerea şi nădejdea că trecerea într-un alt mileniu simbolizează veşnicia CREŞTINISMULUI. Creştinul mileniului trei nu va pieri, ci va privi la Mântuitorul Nostru, IISUS HRISTOS prin ochii Sfinților Apostoli, de aceea Sfântul Părinte FRANCISC I, capul Bisericii Catolice a lansat un apel către slujitorii bisericii şi credincioşi să ne întoarcem la

creştinismul timpuriu şi să purcedem la o nouă EVANGHELIZARE.

„Bucuria EVANGHELIEI umple inima şi întreaga viață a celor care se întâlnesc cu IISUS. Cei care se lasă salvați de EVANGHELIE sunt eliberați de păcat, de tristețe, de golul interior, de izolare. Cu IISUS HRISTOS, bucuria naşte şi renaşte totdeauna. În această EXHORTAȚIE doresc să mă adresez credincioşilor creştini, pentru a-i invita la o nouă etapă a evanghelizării marcată prin această bucurie, şi a indica căile de urmat ale Bisericii în anii viitori....

Invit pe fiecare creştin, în orice loc s-ar afla să reînnoiască chiar astăzi întâlnirea personală cu IISUS CRISTOS, sau cel puțin să se hotărască de a se lăsa întâlnit cu El, de a-L căuta în fiecare zi fără încetare. Nu este nici un motiv pentru care oricare să gândească că această invitație îi este adresată, pentru că nimeni nu este exclus din această bucurie pe care o aduce Domnul. Acel care riscă, Domnul nu-l dezamăgeşte, şi când oricare a făcut un pas către IISUS, el descoperă că acesta îl aşteaptă deja cu brațele deschise. Este momentul să spunem lui IISUS: Doamne, m-am lăsat păcălit, în mii de feluri de am fugit de dragostea TA, în acelaşi timp eu sunt aici încă o dată pentru a reînnoi unirea cu TINE. Răscumpără-mă din nou Doamne, acceptă-mă încă o dată în brațele TALE mântuitoare"[351].

Să nu uităm că şi PAPA BENEDICT al XVI-lea, deplângând criza profundă a Bisericii Catolice într-o EUROPĂ care a lansat CRUCIADA împotriva creştinismului, adresa apelul la o nouă EVANGHELIZARE readucând în atenția clerului ca obiectiv prioritar pregătirea de tineri care să se dedice trup şi suflet misionarismului.

Conducându-ne în inima EVANGHELIEI, PAPA BENEDICT al XVI-lea ne spunea cu multă dragoste că: *„La originea faptului de a fi creştin nu este o decizie etică sau o idee măreață, ci întâlnirea cu un eveniment, cu o persoană, care dă vieții un nou orizont şi prin aceasta, orientarea Sa decisivă"*.

Vom deveni noi creştinii oameni deplini, atunci când vom fi mai plini de dragoste şi compasiune față de semeni, când permitem lui DUMNEZEU să ne conducă dincolo de noi înşine pentru a reveni la ființa noastră cea adevărată, atunci când bucuria evenghelizării ne apropie de BINELE divin care trebuie comunicat mai departe.

351PAPA FRANCISC I - „EXHORTAȚIE APOSTOLICĂ: EVANGELII GAUDIUM", adresată episcopilor, preoților, diaconilor, şi tuturor credincioşilor privind anunțul EVANGHELIEI în lumea de azi.

Bucuria noastră creştină țâşneşte din izvorul inimii lui IISUS care promite discipolilor săi: *„Veți fi trişti, dar tristețea voastră se va transforma în bucurie (IOAN16,20). Evanghelia unde se vorbeşte despre splendoarea glorioasei CRUCI a lui CRISTOS, ne invită cu insistență la bucurie. Dar bucuria se adaptează etapelor şi împrejurărilor, se transformă, şi va rămâne totdeauna cel puțin ca o rază de speranță, de lumină, care naşte o certitudine personală de a fi infinit iubit dincolo de toate. Înțeleg persoanele care devin triste din cauza gravelor dificultăți pe care trebuie să le suporte, dar puțin câte puțin, trebuie să permitem bucuriei, credinței de a începe să se trezească, ca o încredere secretă dar fermă, chiar în mijlocul grijilor apăsătoare"*[352].

Marele risc al lumii moderne, cu oferta sa de consumație multiplă şi zdrobitoare, este o tristețe fără margini individualizată care vine dintr-o inimă avară, din căutări bolnăvicioase a plăcerilor superficiale, dintr-o conştiință izolată, dintr-o viață interioară care este dedicată propriilor interese, inimă în care nu mai este loc pentru altceva, în care săracii nu îşi găsesc locul, iar vocea lui DUMNEZEU nu mai este ascultată. Este boala creştinului modern care nu se mai bucură de filiația cu IISUS, iar entuziasmul pentru a face bine, a te gândi la cei din jur, abia dacă mai palpită. Este decăderea omului modern în păcatul trufiei, relativității, inimii împietrite şi nepăsării care ne îndepărtează de DUMNEZEU care ne-a dat viață ca să fim purtătorii CRUCII SALE cu bucurie şi cu dragoste, să trăim această viață pământească în spiritul EVANGHELIEI lui CRISTOS cu demnitate şi să trecem noaptea acestei lumi în aşteptarea Luminii divine a FIULUI LUI DUMNEZEU care va veni cu slavă şi va judeca şi plăti fiecăruia după faptele şi acțiunile sale. Pentru că DUMNEZEU ne aşteaptă răbdător şi mult milostiv să ne întoarcem la EL cu umilință, smerenie şi inimă curată, ştiind neputințele sufletului şi trupului nostru.

Deşi în două milenii omenirea, şi îndeosebi creştinii prin faptele şi acțiunile lor s-au îndepărtat de la dreapta credință, au hulit numele Domnului şi au nesocotit poruncile Sale, EL ca un îndelung

352IDEM.

răbdător şi milostiv, nu a obosit niciodată să ne ierte păcatele şi fărădelegile, ci noi suntem cei care nici măcar nu ne obosim să-i cerem bunăvoință şi să ne aducem aminte de moarte şi umilință.

Drept urmare, cred că se cuvine să amintim că dragostea lui IISUS CRISTOS ne îndeamnă să trăim după modelul Său, la un nivel spiritual superior pentru că „Viața se dezvoltă când ea este dată şi slăbeşte în izolare şi uşurință".

Când EVANGHELIA cheamă la angajamentul pentru evanghelizare, ea nu face nimic altceva decât să indice creştinilor adevăratul dinamism al realizării personale, a devenirii sale spirituale, arătând că totdeauna în cadrul acestui proces, primatul îi revine lui DUMNEZEU care a vrut să ne cheme la colaborare cu EL şi ne-a stimulat cu forța Spiritului Său.

Bucuria EVANGHELIZĂRII străluceşte totdeauna pe fondul memoriei recunoştinței: este o grație divină pe care noi avem nevoia să o cerem. Apostolii nu au uitat niciodată când IISUS le-a atins inima cu dragostea şi blândețea Sa.

Un eveniment important care nu trebuie trecut cu vederea rămâne în memoria creştinătății, Adunarea Generală Ordinară a Sinodului Episcopilor (7-28 oct. 2012), care a avut ca temă: „Noua EVANGHELIZARE transmiterea credinței creştine" care este chemată să se realizeze în trei domenii:

- „Pastoral ordinar" animat de focul spiritului pentru a îmbrățişa inimile credincioşilor care frecventează regulat comunitatea pentru creşterea credinței;

- Persoanelor botezate care totuşi nu trăiesc conform exigențelor botezului, care nu au apartenență la inima Bisericii şi nu mai fac experiență consolării credinței;

- Evanghelizarea este în mod esențial legată la proclamarea evanghelizării celor care nu-L cunosc pe IISUS CRISTOS sau l-au refuzat. Activitatea misionară reprezintă astăzi cea mai mare

provocare pentru Biserică şi cauza misionară trebuie să aibă primul loc.

Evanghelizarea trebuie să se supună mandatului misionar al lui IISUS: *„Mergeți deci! Din toate națiunile faceți discipoli botezându-le în numele Tatălui, Fiului si Spiritului Sfânt, învățându-i să țină seama de tot ce v-am spus”* (Matei 28, 19-20)

În aceste versete, se prezintă momentul când Reînviat, IISUS a trimis pe discipolii săi să predice Evanghelia în toate timpurile şi în orice loc, pentru ca, credința în EL să se răspândească în toate colțurile

planetei.

În cuvântul lui Dumnezeu apare constant acest îndemn de a dinamiza „ieşirea” credincioşilor în lume, universalizarea cuvântului lui Dumnezeu, ieşirea din izolare a credincioşilor creştini, plecarea în lume pentru a predica cuvântul Fiului lui Dumnezeu.

Creştinul mileniului trei trebuie să aibă înscris în ADN-ul său icoana lui IISUS HRISTOS care a fost trimis de DUMNEZEU-TATĂL, să fie mielul care şi-a jertfit viața pentru ca toți ce vor crede în EL să-i urmeze modelul de comportare şi învățăturile, să se curețe de păcate prin pocăință şi fapte bune, să lase să pătrundă în suflet lumina harică care să ridice din lene şi nepăsare cugetul, să poarte cu cinste şi mândrie preacinstită şi de viață purtătoare Crucea Domnului, care ne aminteşte permanent de patimile şi umilințele îndurate de Mântuitorul sufletelor noastre.

De aceea, în tot ceea ce facem, în fața greutăților, nedreptăților şi fărădelegilor la care am putea fi supuşi în viitor, să invocăm în rugăciunile noastre puterea Cinstitei Cruci şi să considerăm toate acestea încercări, binecuvântări care ne sunt date de Bunul Dumnezeu ca să ne întărească în credință şi să ne apropie tot mai mult de EL.

A fi creştin într-o lume aflată sub domnia banului, a profitului cu orice preț, destrăbălării şi îndepărtării omului de la morala şi etica divină transmisă oamenilor prin intermediul profeților, îngerilor şi altor

mesageri divini, înseamnă a trăi în IISUS şi a-L iubi mai presus de orice, aşa cum ne-a iubit EL, să urmezi modelul faptelor sale, să fii smerit, să ne lepădăm de mândria, trufia care întunecă mintea şi împovărează sufletul.

A fi creştin înseamnă să nu-ți ascunzi credința, să nu o renegi chiar şi cu prețul vieții, să fii pregătit să rezişti ispitelor diavolului care nu conteneşte cu momeli deşarte, cu fuga după ranguri, mărire şi plăceri deşarte.

Pentru aceasta, este nevoie ca periodic omul să se retragă din tumultul vieții cotidiene ca să se întâlnească cu DUMNEZEU, să-i mărturisească păcatele şi să-i ceară milostivire ca un Bun şi de oameni iubitor.

Prin aceasta, omul se apropie de starea lui fericită de început, de statutul său feciorelnic care i-a fost dat de puritatea şi desăvârşirea firii lui DUMNEZEU.

Sfântul Apostol MATEI (V, 48) ne aduce în suflet îndemnul Mântuitorului Nostru de: „A fi desăvârşiți, precum şi Tatăl vostru din ceruri desăvârşit este”.

Înstrăinarea de răutate cu cuvântul şi cu gândul curățindu-ne de orice întinăciune a păcatului, iată ADEVĂRUL forță vie şi cârma minții de care atârnă direcția în care pornim la capătul căreia îl vom găsi pe DUMNEZEU mult milostivul şi prearăbdător, dar ne aflăm şi pe noi descoperind sensul vieții noastre şi al lumii.

În aceasta constă, în fond, imitarea cu adevărat a desăvârşirii divine şi a tot ce stă în legătură cu urmarea lui HRISTOS, DUMNEZEUL NOSTRU, spunea părintele ARSENIE BOCA.

A fi creştin potrivit Sfântului GRIGORIE DE NYSSA înseamnă: *„Să crezi în DUMNEZEU si să te laşi în voia Sa, să nu fi egoist, să nu profiți de slăbiciunea nimănui, să fii recunoscător, să ai bun simț şi gândire constructivă.*

Să-ți smereşti mintea ca să poți lăsa lumina călăuzitoare a DUHULUI SFÂNT să te ghideze; să te lepezi de cuvinte rele şi învățături rele ale oamenilor pentru că puțini oameni te vor învăța ceva de bine"

Vorbind despre DUHUL SFÂNT ne gândim la scrierile Noului Testament unde regăsim referiri la rolul său proeminent şi la multiplele Sale fapte, printre care: Sfântul DUH dătător de viață, profeția, cunoaşterea şi înțelepciunea, sfințenia credincioşilor şi transformarea lor la învierea morților.

Sfântul DUH exercită o influență asupra credincioşilor, EL ne conduce spre viață, vine în ajutorul slăbiciunilor noastre.

În note la prezentul capitol, voi prezenta în sinteză unele materiale aparținând unor înalți prelați ortodocşi români şi luterani germani cuprinse în lucrarea „DER HEILIGE GEIST - UNSERE HEILIGUNG" (SFÂNTUL DUH - SFINȚIREA NOASTRĂ) - un dialog ortodox-luteran, ale cărui lucrări s-au desfăşurat în perioada 30 martie şi 1 aprilie 2012 la Mănăstirea Brâncoveanu din Sâmbăta de Sus.

Importanța acestui dialog a fost subliniată şi de pr.dr. JURGEN HENKEL care afirma cu această ocazie că: „Lumea se lasă «însuflețită» de către SFÂNTUL DUH şi prin activitatea diaconică a Bisericii", iar domnul rector SCHOENAUER ținea să sublinieze că: „acest dialog ecumenic permite aprofundarea unor teme teologice cu cea mai mare deschidere, B.O.R. prezentându-se la acest dialog ca un partener foarte deschis. Sfințirea înseamnă slujirea Bisericii față de oameni şi față de lume care este mereu slujire diaconică, chiar şi în propovăduire şi Sfânta Liturghie"[353].

Din studierea Vechiului Testament, încă din primele versete în FACEREA 1, 1-2 găsim referiri la DUHUL lui DUMNEZEU: „La început a făcut DUMNEZEU cerul şi pământul. Şi pământul era nelocuit şi gol. Întuneric era deasupra adâncurilor, iar DUHUL lui DUMNEZEU se purta deasupra apelor". Deja avem prima relatare a CREAȚIEI unde ne întâlnim cu DUHUL SFÂNT ca expresie a lui DUMNEZEU în creație. Duhul cel dumnezeiesc sau suflarea (raueh) este redat în Septuaginta cu „pneuma", fiind principiul vieții şi creației.

353JURGEN HENKEL, MITROPOLITUL LAURENTIU STREZA, HERMAN SCHOENAUER, - „DER HEILIGE GEIST - UNSERE HEILIGUNG" - EINE EVANGELISCH - ORTODOXER DIALOG", ED. SCHILLER, BONN, 2012.

DUMNEZEU oferă lui MOISE, DUHUL SFÂNT; EL este făgăduit de asemenea ajutătorilor Săi DAVID.

Şi profeții sunt binecuvântați de asemenea cu DUHUL SFÂNT.

Şi în Noul Testament găsim numeroase mărturii despre DUHUL SFÂNT în: Taina naşterii din Fecioara Maria, la Botezul domnului nostru IISUS HRISTOS (când s-a pogorât Duhul Sfânt sub forma unui porumbel); Sfântul DUH s-a pogorât şi asupra Apostolilor la cincizecime după Înălțarea la cer a Domnului; Sfântul DUH este oferit tuturor credincioşilor creştini ca dar eshatologic (Rom 8, 1-7).

Sfânta Scriptură este inspirată de Duhul Sfânt, ea redând cuvântul lui DUMNEZEU în limbaj omenesc pentru a-i înțelege tainele şi tâlcui măreția Creatorului şi a Creației Sale.

„În raport cu semenii, Euharistia se manifestă ca iubire dezinteresată şi mulțumire pentru dialogul şi schimbul de daruri ce are loc între membrii Trupului tainic al Domnului. Cincizecimea duhovnicească şi personală, a fiecărui membru al Bisericii, poate constitui «rugul» cel ce dogoreşte în căldura iubirii, se poate transforma şi înfrumusețea lumea”[354].

Sfântul Apostol PAVEL în Epistola către GALATENI lămureşte raportul dintre Duhul Sfânt şi sfințenie subliniind că: „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelung-răbdarea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția ... ” (22, 23). Şi continuă în Epistola către COLOSENI: „Aşadar, dacă ați înviat împreună cu HRISTOS, căutați cele de sus, unde se află HRISTOS şezând de-a dreapta lui DUMNEZEU. Cugetați la cele de sus, nu la cele de pe pământ... Acum deci lepădați voi toate acestea: mânia, iuțimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de ruşine din gura voastră. ... Îmbră- cați-vă dar, ca aleşi ai lui DUMNEZEU, sfinți şi prea iubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare. ... Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru

354 WOLFGANG STEGEMANN - „DESPRE DINAMICA SF. DUH IN NOUL TESTAMENT”.

dragoste, care este legătura desăvârşirii" (COLOSENI 3; 1, 2, 8, 12, 14).

„În capul HRISTOS se deschide orizontul infinităţii lui DUMNEZEU şi prin EL, trupul Bisericii primeşte putere de viaţă şi iubire unificatoare din această infinitate. Ca urmare, Biserica este înţeleasă ca viaţă nouă în HRISTOS şi în DUHUL SFÂNT, ca unitate a vieţii harismatice, întrucât ea este organismul viu, unitar, întreg, trupul lui HRISTOS, din a cărui Cap curge viaţa duhovnicească cea nouă în toate mădularele trupului prin lucrarea Duhului Sfânt"[355].

În EPISTOLA către EFESENI CAP.4, Sf. PAVEL, vorbindule despre Biserica creştină ca fiind trupul lui HRISTOS, le adresa îndemnul: *„Cu toată smerenia si blândeţea, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alţii în iubire, silindu-vă să păziţi unitatea Duhului, întru legătura păcii... Este un trup si un Duh, precum si chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre; Este un Domn, o credinţă un botez; Un DUMNEZEU si TATĂL tuturor, care este peste*
toate şi prin toate şi întru toţi" (2, 3, 4, 5, 6).

A fi creştin într-o lume supertehnologizată care oferă omului modern posibilitatea de a-şi construi încă din fragedă pruncie o lume virtuală, care îl izolează tot mai mult de societate şi îl îndepărtează tot mai mult de credinţa în DUMNEZEU, pătrunderea şi înţelegerea tainelor Sfintei Treimi este o necesitate pentru fiecare credincios creştin. Drept urmare, în paginile următoare voi încerca să aduc în atenţia cititorului referiri din Sfintele Scripturi şi scrierile unor mistici creştini care au fost binecuvântaţi cu Duhul Sfânt şi au propovăduit cuvântul Domnului.

Reţinem pentru început cuvintele pline de înţelepciune ale Sfântului GRIGORIE de NAZIANZ care preciza că: „Denumirile de TATĂL, FIUL şi SF. DUH provin din deosebirea de manifestare sau de relaţie reciprocă între ipostazele dumnezeieşti. SFÂNTUL DUH este DUMNEZEU şi de-o fiinţă cu TATĂL şi FIUL, fiindcă Unul este DUMNEZEU şi una este natura sa cea mai presus de fire. ... DUHUL

355DUMITRU STĂNILOAE - „TEOLOGIA DOGMATICĂ ORTODOXĂ" VOL. III.

nu poate fi decât un DUMNEZEU purces doar din TATĂL. ... SFÂNTUL DUH nu trebuie aruncat din Dumnezeire, fiindcă EL este Sfinţenia şi o Dumnezeire căreia îi lipseşte Sfinţenia este nedesăvârşită. ... Sfânta TREIME şi cu ea Dumnezeirea este şi rămâne deci un lucru necuprins de mintea omenească. Să ne lăsăm conduşi de cugetarea mai evlavioasă luând drept călăuză pe SFÂNTUL DUH, singurul în stare să ne inspire, prin iluminarea minţii, prin harul credinţei, care trebuie să complinească datele raţiunii ... "[356].

DUMNEZEU ajunge la om prin: TATĂL ca sursă, FIUL ca direcţie, cale *(„ ... Eu sunt calea, adevărul şi viaţa"), şi prin DUHUL SFÂNT, prin transmitere. ... „Ce este DUMNEZEU în sine nu au ajuns să cunoască nici îngerii. Dumnezeirea în sine este cunoscută numai de ea însăşi: de Sfânta TREIME"[357].*

Din păcate, omul modern care se identifică a fi creştin suferă de o cumplită boală pe care părintele SOFIAN a denumit-o „orbirea sufletească", arătând că „ochii sufleteşti se aseamănă cu ochii îngerilor şi cu ochii lui DUMNEZEU" .

Orbirea sufletească este mult mai primejdioasă decât cea trupească întrucât orbul trupesc nu vede soarele fizic, orbul sufletesc nu vede „Soarele dreptăţii şi Părintele luminilor, cu strălucirea şi harul Său. Nu recunoaşte pe cel care îi dă bunătăţi nepieritoare: viaţa, suflet, nemurire, şi nu se vede nici pe sine însuşi aşa cum este cu adevărat" .

Întrebarea firească ar fi, de unde vine orbirea sufletească? Vom reda câteva răspunsuri cuprinse în Sfintele Scripturi şi în scrierile unor părinţi ai Bisericii.

Sfântul VASILE cel MARE arată că: „ochii sunt cele două mâini netrupeşti întinse înainte, cu care sufletul atingându-se de departe de acelea pe care nu le poate atinge cu mâinile trupului, le cuprinde cu ochii şi le duce cu sine" .

356GRIGORE de NAZIANZ - „TAINA M-A UNS" ED. HERALD 2004 Cuvântarea a IV a şi a V a, dedicată apărării Dumnezeirii FIULUI şi DUHULUI SFÂNT.

357GRIGORE de NAZIANZ - „Cuvântarea a II-a".

Mântuitorul Nostru IISUS HRISTOS spunea discipolilor: „Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul rău, tot trupul tău va fi întunecat, iar de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat" (MATEI 5, 28).

De aceea, trebuie să avem grijă de ochii sufleteşti, ca nu cumva să fie umbriți sau întunecați de patimi, ci să fie curați şi luminoşi ca ochii pruncilor sau ai îngerilor. Iar APOCALIPSA după IOAN (3, 15, 20) vorbeşte Cuvântul lui DUMNEZEU astfel: „Ştiu faptele tale; că nu eşti nici rece nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă eşti călduț, am să te vărs din gura mea. Fiindcă tu zici: Sunt bogat şi m-am îmbogățit şi de nimic nu am nevoie. Şi nu ştii că tu eşti cel ticălos şi vrednic de plâns, şi sărac şi orb şi gol! Te sfătuiesc să cumperi de la mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogățeşti şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu se dea pe față ruşinea goliciunii tale, şi alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii şi să vezi. Eu pe câți îi iubesc îi mustru şi îi pedepsesc; sârguieşte dar şi te pocăieşte. Iată stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi cu Mine".

Lipsa credinței, goana după averi, dezbinarea, snobismul, lipsa unor modele autentice, arivismul, bombardamentul informațional despre noi doctrine şi „religii" care să corespundă „necesităților lumii moderne", puzderia de secte care populează spațiul virtual, toate la un loc ne prezintă tabloul unei adevărate cruciade din partea laicilor asupra credincioşilor creştini care trăiesc vremuri de prigoană din perioada creştinismului timpuriu. Dacă la aceasta mai adăugăm şi jihadul („războiul sfânt") propovăduit de fundamentalismul islamic împotriva creştinilor în general şi a celor din zona Orientului Mijlociu în care s-a plămădit Biserica creştină primară, putem afirma că suntem în fața APOCALIPSEI.

Criza profundă în care se află Biserica Catolică la care au contribuit din plin desele scandaluri de corupție, legături cu MAFIA pentru spălarea de bani, numeroase cazuri de pedofilie, infailibilitatea papală considerată pe bună dreptate de Biserica Ortodoxă „o revoltă

fără precedent a omului împotriva lui HRISTOS, DUMNEZEU-OMUL, o nouă trădare a lui HRISTOS, o nouă răstignire”[358], primatul papal, comercializarea virtuților, purgatoriul, Imaculata concepție a Născătoarei de DUMNEZEU, săvârşirea Tainei Sfântului Botez prin stropire, sunt doar câteva elemente care demonstrează declinul evident în care se află Biserica Catolică.

Această stare de lucruri a permis ca în noua Constituție a UE care este TRATATUL de la LISABONA să se renunțe la rădăcinile creştine care au ținut EUROPA unită în favoarea unei EUROPE laice, condusă de elite „liber cugetătoare” aparținând unor organizații oculte care lucrează la lumina zilei, fără nici o reținere la marele proiect de ştergere de pe harta EUROPEI a statelor-națiune în favoarea unei uniuni de state şi regiuni federale în care se vor topi identitățile culturale, tradițiile, convingerile religioase.

Biserica Catolică a devenit un actor politic important la nivel european fapt explicat şi de întâlnirile periodice dintre capii Bisericii şi multiplele şi influentele loje masonice şi ONG-uri afiliate acestora, pentru a discuta asupra viitorului EUROPEI şi soluțiile de ieşire din criza de sistem care tinde să domine şi următorul deceniu.

Ura, duşmănia, zavistia între frații creştini demonstrează că asistăm la agonia CREŞTINISMULUI ne anunță semn al vremurilor de pe urmă. „Dacă nu biruim vrajba şi tulburarea se va întâmpla o nenorocire. ... Dacă lumea va birui duşmănia, DUMNEZEU va face

0 minune şi aiestea n-a să grăbească, a să mai întârzie, pentru că DUMNEZEU iubeşte oamenii, nu vrea moartea păcătosului. ... De aceea, e nevoie să ajungem la iertare, să ne mărturisim cu smerenie, să recunoaştem că l-am supărat pe DUMNEZEU”, ne povățuieşte părintele PROCLU. Iar Sfântul CHIRIL al IERUSALIMULUI completează: „Ura de frați face loc lui ANTIHRIST. Diavolul pregăteşte mai dinainte dezbinările dintre popoare, ca să fie bine primit cel care vine. Să dea DUMNEZEU ca nici unul dintre cei de aici şi nici vreun

358SF. IUSTIN POPOVICI - „OMUL ŞI DUMNEZEU-OMUL”.

alt rob al lui HRISTOS din altă parte să nu alerge la duşman".

„În ultima vreme sunt icoane care plâng, semn că creştinii au ajuns de plâns. Noi purtăm nume de creştini, dar fapte nu avem. Celelalte credinţe au şi fapte bune, dar au greşeala asta că nu cred drept în DUMNEZEU. ... Cât timp sunt oameni sfinţi pe pământ, DUMNEZEU ţine pământul." Sunt cuvinte pline de înţelepciune şi har duhovnicesc ce ne-au fost lăsate de părintele CLEOPA (01. X. 2007).

Biserica Catolică din zilele noastre deşi se pronunţă pentru un dialog deschis şi plin de dragoste frăţească faţă de Biserica Ortodoxă, totuşi continuă să trateze cu oarecare superioritate şi aroganţă Bisericile Ortodoxe Răsăritene susţinând cu acribie, dogmele şi ereziile care au condus la marea schismă din 16 iulie 1054, când PAPA LEON al IX- lea a trimis pe cardinalul HUMBERT la CONSTANTINOPOL cu o delegaţie care aducea cu sine textul anatemizării şi al condamnării Bisericii Ortodoxe, pe care l-au depus fără pic de respect în Sfântul Altar, în timpul săvârşirii Sfintei Liturghii de Patriarhul CERULARIE.

După Sfânta Liturghie, patriarhul a convocat sinodul permanent şi a anatemizat pe ereticii latini, hotărâre confirmată şi de celelalte patriarhii ortodoxe: ALEXANDRIA, ANTIOHIA, IERUSALIM.

„Această manie a papilor de a exercita putere lumească şi bisericească l-a determinat pe PAPA PIUS al IX-lea, la sinodul VATICAN

1 (1870), să proclame infailibilitatea tuturor papilor din istoria ROMEI.

Din cei 714 episcopi catolici numai 514 au semnat hotărârea papală, 200 au plecat revoltaţi refuzând să semneze, motivând că nu există o astfel de dogmă în Biserica lui HRISTOS"[359].

Iată un alt moment care a contribuit la o nouă ruptură, de astă dată în interiorul Bisericii Catolice, cei 200 de episcopi au creat propria Biserică care s-a numit Biserica Veche-Catolică, iar

359Părintele DAMASCHIN GRIGORIATUL - „MINUNILE - mărturie a dreptei credinţe", Ed. AREOPAG, 2011.

proclamarea ei oficială a avut loc la UTRECHT (OLANDA) în anul 1889.

Aceste evocări vin în sprijinul ideilor menționate mai sus care demonstrează dacă mai era cazul că: „De când şi-au pus în minte să dărâme Biserica Ortodoxă, Bunul DUMNEZEU bate pământul. Nu aici în țară, ci pe tot globul.

Catolicii trebuie ajutați şi nu urâți. Însă catolicii nu vin cu evlavie. Vor să se unească cu vicleşug. De asta nu-i primeşte BISERICA, că ei hulesc pe DUMNEZEU" (Părintele PROCLU).

Dar, aşa cum spune şi părintele ADRIAN FĂGETEANU: „Vine timpul răbdării şi al cernerii! Numai rugăciunea ne mai scapă. DUMNEZEU ne vrea smeriți că aşa este firea noastră, fragilă şi smerită şi depindem de DUMNEZEU în toate. Dacă am ajuns să punem inima în această stare atunci avem îndrăzneală şi putere în fața lui DUMNEZEU şi a oamenilor" Căci rugăciunea este pâinea care hrăneşte cu adevărat poporul lui IISUS HRISTOS, nimic altceva nu salvează decât rugăciunea.

A fi creştin astăzi înseamnă să înțelegi taina Sfintei CRUCI, pentru că EA a mântuit neamul omenesc. „Nu dreptatea lui DUMNEZEU, nici minunile Sale, ci CRUCEA! Atunci când IISUS s-a răstignit, atunci a fost biruit satana. ... Deci nici un creştin nu este scutit, sub nici un chip de crucea sa, pentru că e dar de la DUMNEZEU

suferința ..." [360].

Drept urmare, se cuvine ca fiecare creştin să trăiască Rugăciunea CINSTITEI CRUCI şi să se însemneze cu semnul CRUCII şi să zică cu veselie: Bucură-te preacinstită şi de viață purtătoare CRUCEA DOMNULUI, care alungi pe diavoli cu puterea Celui ce S-a răstignit pe tine, a Domnului nostru IISUS HRISTOS şi S-a pogorât în iad şi a călcat puterea diavolului şi te-a dăruit nouă pe tine, cinstită CRUCEA SA, spre izgonirea a tot pizmaşul.

360 ARSENIE PAPACIOC - „NE VORBEŞTE PĂRINTELE" ED. VÂNĂTORI 2010.

Bunul creştin să se roage la Domnul nostru IISUS HRISTOS, ... *„să-l întărească pentru a putea purta CRUCEA cu bucurie şi cu mare căință", iar în rugăciunea zilei de vineri să invoce astfel: „Mă închin CRUCII TALE, HRISTOASE, şi pentru iubirea TA către noi, zic către dânsa: Bucură-te, preacinstită CRUCE a lui HRISTOS, pe care ridicat şi pironit fiind Domnul a mântuit lumea! Bucură-te, pom binecuvântat, pentru că tu ai ținut rodul vieții, care ne-a mântuit de moartea păcatului! Bucură-te, drugul cel tare, care ai sfărâmat uşile iadului! Bucură-te, cheie împărătească, ce ai deschis uşa Raiului!".*

De aceea, când facem semnul CRUCII, trebuie să ne amintim şi să retrăim patimile lui IISUS care a săvârşit suprema jertfă cu umilință şi smerenie asumându-şi păcatele omenirii, creând omul nou, omul hristic, care a murit şi a înviat odată cu IISUS şi în IISUS.

A fi creştin presupune să înțelegem sensul tainic al MILOSTENIEI care nu înseamnă „numai că dai din traistă, ci să accepți pe om să stea lângă tine, fără să-l alungi în gând... Există o poruncă şi o învățătură creştină: să se respecte toată făptura care are chip şi asemănare. ... MILOSTENIA este ceva din tine. ... A milostivi pe unul, pe altul, aici se arată că tu eşti HRISTOS. Apoi, nici nu ştii că acela pe care îl ajuți poate să fie însuşi HRISTOS" [361].

ALEXANDRU VLAHUȚĂ zicea în mod sintetic că: „Milă e toată SCRIPTURA."

Cerşetorii, sunt persoane sărace care cer ajutorul semenilor, au existat din toate timpurile şi vor exista cât va fi lumea, drept urmare se cuvine să-i miluim după putința fiecăruia şi din toată inima, manifestând compasiune pentru starea lor socială. În ultimii ani, pe fondul crizei economico - financiară care s-a extins cu repeziciune la nivel global şi ca o consecință gravă a conflictelor armate din diverse locuri ale planetei, milioane de oameni şi-au pierdut locuința, serviciul, familia, trăind ca nişte pelerini care cerşesc din poartă în poartă o bucată de pâine sau o țoală pentru a-şi proteja trupul de rigorile vremii. De aceea, trebuie să tratăm aceste persoane cu mult respect, cu înțelegere şi milostenie. Părintele ARSENIE PAPACIOC

361 ARSENIE PAPACIOC - OP. CIT.

numea cerşetorii „personaje biblice”, care se roagă la DUMNEZEU pentru sufletul celui care i-a milostivit. Să nu uităm că există şi ordine ale călugărilor cerşetori care capătă şi pentru frații lor de la mănăstire, cu care împart mâncarea şi hainele căpătate. Mirenii trebuie să cinstească pe călugări, pentru că sunt persone dăruite, binecuvântate, iar călugării să-i sfătuiască să-şi țină credința. Ceea ce caracterizează călugărul este tăierea voii, nu pustnicia. Ascultarea este de la DUMNEZEU trimisă. Domnul nostru IISUS HRISTOS a zis: „Cine ascultă de voi, de mine ascultă!”

Orice om care a hotărât să se călugărească este un creştin oarecare, dar a râvnit dincolo de dimensiunile omeneşti. A dorit prin călugărie o înfrânare, a vrut o dăruire totală numai pentru DUMNEZEU, a devenit un creştin bun.

La mănăstire se trăieşte PREZENTUL şi se recuperează TRECUTUL şi se creează condiții pentru cucerirea VIITORULUI.

Părintele ARSENIE PAPACIOC spunea: „Noi trăim la mănăstire momentan; nu am grijă ce voi face mâine. Dacă trăiesc astăzi bine slujind pe DUMNEZEU şi MAICII DOMNULUI, mâine este harul lui DUMNEZEU peste noi. ... Deci problema unei zile este problema unui timp foarte îndepărtat. Intrarea la mănăstire este intrarea în RAI şi ieşirea de la mănăstire este plecarea din rai”.

IOAN SCĂRARUL consideră lepădarea de lume, „prima treaptă a urcuşului duhovnicesc. ... Noi, călugării nu ne lepădăm de lume într-un sens exclusiv. Noi dorim cu orice chip ca lumea aceasta să fie ajutată de DUMNEZEU şi dacă ne punem în situația de rugători pentru lume, aceasta înseamnă că suntem alături de HRISTOS.

Viața monahală este o viață cu totul deosebită, e o intrare în CER, cin îngeresc, iar îngerii sunt geloşi pentru că noi ne luptăm în trup cu neputințele trupeşti ca să menținem o identitate îngerească. Asta e altceva. Este aspectul desăvârşit.”

Salvarea CREŞTINISMULUI în acest secol al confuziei, relativismului, laicității şi închinării la idolii moderni, profitul cu orice preț, consumerismului, alcoolismului, prostituției, drogurilor, „călugării

ortodocşi şi pustnicii sunt îngerii întrupaţi care se roagă neîncetat la MAICA DOMNULUI, FECIOARA MARIA şi FIULUI lui DUMNEZEU, IISUS HRISTOS, practicând rugăciunea inimii. Ei duc o viaţă de postire şi de neamestec cu frământările omeneşti, fiind un adevărat paratrăznet pentru toţi dracii care încearcă să-i abată de la rugăciune şi viaţă duhovnicească.

Nu nevoinţa în sine este ceea ce vrea DUMNEZEU de la creştini, ci inima înfrântă şi smerită şi o atenţie, trezire continuă. Se spune: Mult a iubit, mult iartă! Atunci când iubeşti, inima este prezentă, se trezeşte.

Să fii prezent în pustie, în mijlocul lumii fiind, este o mare provocare şi încercare pentru călugăr, care este ameninţat permanent cu nestatornicia, pentru că dracul ispiteşte permanent, el jucând un rol de mântuire indirect, luptă din răsputeri dar luptă ca un hoţ fără putere.

Creştinul trebuie să cunoască că taina pocăinţei s-a făcut pe temeiul cuvintelor din SCRIPTURĂ: „Ce dezlegaţi voi, dezleg şi EU...". Există poruncă mare repetată de Domnul Nostru, IISUS HRISTOS: "Să vă iubiţi unul pe altul. ... Nu poţi iubi pe toţi dar cu niciun chip să nu urâţi! Ura este lucrarea drăcească. ... Iubirea este criteriu de judecată!" Iar dacă pomenim pe cineva, DUMNEZEU pentru rugăciunea ta, îl ajută pe el şi tu, conştient vrei să fii împlinitor al poruncilor date de DUMNEZEU: te numeşti un mântuitor cândva şi undeva. ...

Părintele ARSENIE PAPACIOC ţinea să ne atenţioneze că: „IADUL este marea durere a lui DUMNEZEU. Cei din IAD ştiu că îi iubeşte DUMNEZEU şi tocmai aceasta îi chinuie" Iar despre mântuire, arată că: „este doar în Biserica Ortodoxă, în HRISTOS. Ortodocşii nădăjduiesc mântuirea, însă nu avem certitudinea".

Clopotele, spunea părintele PAPACIOC, nu bat pentru amuzament. Ci bat pentru ceva de natură sufletească care ne atrage atenţia „Cheamă viii, plânge morţii, împrăştie viforele, împrăştie dracii şi trăznetele".

Creştinul, mirean şi teolog să ştie că „se cade să se vorbească în legătură cu DUMNEZEU numai despre acele probleme care într- adevăr pot fi abordate şi numai în măsura în care poate să ajungă la ele firea şi puterea de înțelegere a ascultătorilor. Şi cum DUMNEZEU în sine este imposibil de cuprins cu mintea, să nu forțăm priceperea, ci să se filozofeze numai în hotarele minții omeneşti, vorbindu-se tainic despre cele tainice şi cu sfințenie despre cele sfinte. Totul să se facă cu evlavie şi ținându-se seama că una dintre denumirile lui DUMNEZEU este cea a CUVÂNTULUI şi deci să nu se vorbească mai mult decât îi place CUVÂNTULUI. Aşadar, este mai potrivit şi mai folositor ca oratorul creştin şi teologul să trateze cu precădere despre problemele de natură şi de ordin practic, despre virtuțile creştine". Aceste cuvinte pline de înțelesuri tainice şi înțelepciune ne-au fost transmise de Sf. GRIGORIE de NAZIANZ în Cuvântarea I.

Drept urmare, şi noi am încercat în acest capitol să reamintim cititorului câteva dintre virtuțile creştinului care a păşit în mileniul trei cu speranțe şi temeri, însă sperăm, mai hotărât ca niciodată să se apropie de DUMNEZEU, de DUMNEZEUL MÂNTUIRII noastre, IISUS HRISTOS, a cărui lumină harică luminează tot OMUL.

Cred însă că, este util cititorului să insistăm mai mult asupra virtuților creştinismului acum când asistăm la o adevărată cruciadă a laicității asupra EUROPEI creştine şi a unui jihad care doreşte să readucă flamura verde a ISLAMULUI aşa cum s-a întâmplat cu un mileniu în urmă, când o parte însemnată a bătrânului continent îşi ducea traiul sub ocupația musulmană.

Drept urmare se cuvine să cultivăm mai mult ca oricând aceste deprinderi umane care sunt caracterizate de trăsături comune: faptele bune trebuie făcute cu îndrăzneală, în mod continuu şi pentru stăvilirea poftelor şi ispitelor; strădania pe calea binelui să fie benevolă; efortul spre a face bine să fie conştient şi nu din instinct; să ne schimbăm prin înnoirea minții pentru a deosebi care este voia lui DUMNEZEU, ce este plăcut şi desăvârşit. Virtutea creştinului constă

în deprinderea prin stăruinţă statornică, de a împlini toată legea morală din dragoste faţă de DUMNEZEU şi faţă de aproapele nostru, cu ajutorul harului lăsat de CREATOR. Virtutea creştină este hrana sufletului care potoleşte pornirile rele ale omului, pune stavilă ispitelor, îl face pe creştin liber de păcate şi sădeşte în sufletul lui binele cel dătător de linişte şi mulţumire şi de încredere pe calea ce duce spre mântuire. Ea este călăuză a întregii vieţi omeneşti şi ia mai multe înfăţişări, de aceea putem vorbi de mai multe virtuţi şi anume: teologice sau religioase şi morale.

Virtuţile teologice sunt: dragostea, credinţa, speranţa.

Sfântul Apostol PAVEL pune dragostea creştină mai presus de orice virtute, pentru că dragostea creştină este iubirea sădită în sufletul omului, în fiinţa lui, de însuşi DUMNEZEU la creare. Ea se revarsă asupra noastră prin Sfânta Taină a Botezului când se doreşte unirea deplină cu DUMNEZEU - FIUL şi lepădarea de satana pentru toată viaţa.

Dragostea faţă de DUMNEZEU este cea mai mare şi cea dintâi poruncă dată de IISUS HRISTOS: „Să iubeşti pe DUMNEZEUL tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău.” (MATEI 22, 37).

A iubi pe DUMNEZEU şi a face totul din dragoste faţă de EL este calea cea mai sigură spre sfinţenie.

„Cât timp sunt oameni sfinţi pe pământ DUMNEZEU ţine pământul”, ne asigura părintele duhovnic CLEOPA, iar părintele ARSENIE PAPACIOC ne-a lăsat această zicere plină de înţelepciune: „ ... Lumea aceasta nu e vinovată, suntem vinovaţi noi că nu ştim să iubim şi nu ştim să o apreciem! Ce-am făcut noi pentru lumea asta, dacă este vorba să intrăm în amănuntele drumului mântuitor? O instituţie, ca şi un neam, trăieşte prin cei care ţâşnesc, care stau pe cruce fără să cedeze. O iubire mare pentru DUMNEZEU cere o permanentă jertfire”.

A doua poruncă dată de DOMNUL nostru IISUS HRISTOS se extinde la semeni: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi”

(MATEI 22, 39) pentru că în semenul nostru îl regăsim pe CRISTOS cel crucificat.

Un bun creştin trebuie să acorde multă atenție iubirii de sine care trebuie să se mențină în limitele echilibrului şi bunului simț, altfel există pericolul de a cădea în egoism, în individualism.

Părintele ARSENIE PAPACIOC, referindu-se la societatea modernă de astăzi, ținea să ne atenționeze că „individualismul nu a făcut decât să izoleze unul dintre scopurile principale ale creării omului. Omul nu este creat pentru el singur, el este creat pentru întreaga umanitate, pentru că tragedia întregii umanități trebuie trăită ca pe propria noastră nenorocire. Noi purtăm o răspundere şi pentru cel care este lângă noi.

Acesta este sensul educației creştine despre creație.

Individualismul este o mare pierdere, înseamnă să fii izolat de CREATOR şi să devii margine, iar marginile sunt ale drumurilor, cum spun Sfinții Părinți".

Civilizația joacă un rol pozitiv, dar nu mântuitor. Biserica creştină nu învață, ci sfințește! Pentru că se referă la a nu cuceri pământul, ci la a cuceri Împărăția Cerurilor, practicând virtuțile creştine.

O altă virtute creştină este credința în DUMNEZEU, este darul LUI prin puterea căruia primim ca adevăruri sigure tot ce ne învață Biserica. Credința este lucrarea harului divin în sufletul omului unde creează convingere şi siguranță despre existența lui DUMNEZEU şi despre faptul că EL a creat lumea prin puterea CUVÂNTULUI.

Credința este şi o atitudine a spiritului şi rațiunii potrivit căreia omul admite ca adevărate adevărurile descoperite de CREATOR.

Dacă credem în IISUS HRISTOS nu vom fi singuri niciodată şi nicăieri, noi credem în IISUS care s-a răstignit pentru mântuirea noastră de păcate, a murit şi a înviat, aşa cum ne-au lăsat mărturie Sfinții Apostoli în Noul Testament şi urmaşii lor, părinții Bisericii Creştine în predicile lor.

Când căutăm de credință în mod sincer şi loial, atunci mintea

se luminează şi adevărul se descoperă prin puterea harului divin.

Credința creştină ne însoţeşte pe parcursul vieții pământene, dincolo de mormânt nemaifiind necesară deoarece „atunci VOM vedea față în față", adică vom vedea pe DUMNEZEU şi EL ne va vedea pe noi.

SPERANȚA creştină, este nădejdea în DUMNEZEU, care prin FIUL SĂU, ne va ajuta şi ne va fi sprijini la necazuri, şi iertarea păcatelor prin pocăință, ascultarea rugăciunilor, în aşteptarea „învierii morților şi viața veacului ce va să fie".

Virtuțile morale sunt: înțelepciunea, cumpătarea, tăria.

ÎNȚELEPCIUNEA creştină este izvor de viață care dă omului plăcut LUI, cunoştința şi bucuria, iar DREPTATEA creştină e acea virtute prin care creştinul îşi îndeplineşte cu conştiinciozitate toate îndatoririle față de DUMNEZEU şi semeni cu ajutorul harului divin.

Dreptatea este şi o stare de spirit pe care o întâlnim numai în inimile celor care au teamă de DUMNEZEU pe care nu doresc să-L supere prin încălcarea poruncilor SALE.

Dreptatea lui DUMNEZEU este „dreptate în veac şi Legea Ta este adevărul" (PS. 118, 142), adică în veşnicie.

CUMPĂTAREA creştină se referă la un echilibru sufletesc, la o judecată dreaptă, la stăpânirea de sine, moderație, sobrietate. Este virtutea care pune măsură în toate actele, faptele şi gândurile omului, iar trupului îi asigură vigoarea necesară, îi ponderează instinctele, îi aduce armonia cu sufletul.

Cumpătarea aduce cu sine: blândețea, smerenia, buna-cuviință în vorbe şi fapte.

TĂRIA creştină este un dar de mare preț al Duhului Sfânt care ne întăreşte pentru înfruntarea suferințelor trupeşti şi morale, să rezistăm ispitelor întărind credința creştină.

În PSALMUL 50 găsim referire la întărirea credinței prin Duhul Sfânt: „ ... Inimă curată zideşte întru mine, DUMNEZEULE, şi DUH drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda pe mine

de la FAȚA TA şi DUHUL TĂU cel SFÂNT, nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii TALE şi cu DUH stăpânitor mă întăreşte ... ”.

Suferința ne este dată de DUMNEZEU ca un dar pentru a pune frână patimilor şi a ne apropia mai mult de DUMNEZEU, de aceea trebuie să o primim cu bucurie fiind o modalitate de introspecție pentru identificarea cauzelor şi purificarea de energiile negative şi de patimile lumeşti.

La aceste virtuți putem să mai menționăm: cunoaşterea lui DUMNEZEU care este scopul final al vieții omului; smerenia, supunerea, răbdarea, curajul, recunoştința, generozitatea, rugăciunea, postul.

Unitatea credinței creştine se poate referi la unitatea în diversitate, dar nu orice diversitate, ci trebuie trăite aceleaşi valori ale credinței creştine atât în APUS, în bazinul MEDITERANEI, la RĂSĂRIT, care au la bază EVANGHELIA lui CRISTOS, învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii Creştine, VECHIUL TESTAMENT, predicile marilor teologi ai creştinătății, dogmele stabilite la cele şapte sinoade ale Bisericii Creştine (ultimul sinod a fost în 787).

Sinoadele Bisericii Creştine au stabilit dogmele despre MÂNTUITOR, despre DUHUL SFÂNT, despre MAICA DOMNULUI, despre firile şi puterile MÂNTUITORULUI. Toate aceste dogme au fost stabilite împreună cu catolicii.

Pe bună dreptate se pune întrebarea, de ce s-au despărțit de Biserica Ortodoxă în 1054? De ce au început interpretări proprii ale dogmelor? Au schimbat CREZUL introducând FILIOQUE. Au spus că DUHUL SFÂNT purcede şi de la FIUL, ceea ce duce la micşorarea DUHULUI SFÂNT. Mântuitorul spune: ... „care de la TATĂL purcede, Cel ce împreună cu TATĂL şi cu FIUL este închinat şi slăvit, Care a grăit prin PROOROCI ... ”.

Pentru că li s-a părut insuficient a mai inovat ceva: Imaculata Concepție, adică Maica Domnului s-a născut fără păcat. Atunci care-i diferența între naşterea fără de păcat a Mântuitorului şi naşterea Maicii Domnului? Maica Domnului a devenit fără de păcat în

momentul în care, la Buna-vestire, îngerul GABRIEL, i-a spus: „Duhul Sfânt se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri”(LUCA 1, 35). Numai în acel moment ea a scăpat de păcatul adamic.

O altă inovaţie este PURGATORIUL, care este plasat între RAI şi IAD fiind considerat un loc de trecere, de pregătire.

Biserica Ortodoxă spune că numai prin Sfânta Liturghie se pot salva sufletele din IAD, nu prin purgatoriu, fapt cu care biserica latină a fost de acord până în 1054. De ce au operat aceste modificări dogmatice şi în ce scop, numai catolicii pot da răspunsuri.

Considerând că aceste „inovaţii” sunt insuficiente, biserica latină a continuat să sfideze dogmele apostolice de la cele şapte sinoade creştine, au inventat folosirea azimei (şi nu a pâinii dospite) şi au ceea ce stârneşte şi azi puternice reacţii din partea Bisericilor Ortodoxe, primatul PAPAL şi infailibilitatea în materie de dogme a PAPEI şi vânzarea indulgenţelor, practicată din perioada Evului Mediu.

PAPA se consideră vicarul lui DUMNEZEU pe pământ, comandând în numele divinităţii, ca un adevărat împărat teocrat. Unitatea credinţei creştine trebuie să aibă la temelie principalele învăţături creştine de care toţi creştinii trebuie să ţină seamă: există un singur DUMNEZEU; DUMNEZEU este drept: EL răsplăteşte binele şi pedepseşte răul; în DUMNEZEU sunt trei persoane: TATĂL, FIUL, SFÂNTUL DUH; harul lui DUMENZEU este trebuitor pentru mântuirea omului; sufletul este nemuritor; a doua PERSOANĂ Dumnezeiască, s-a făcut om pentru ca prin moartea Sa pe cruce să răscumpere pe oameni din ghearele diavolului şi a morţii şi să-i mântuiască în veci.

Şi prin respectarea dogmelor privind cele şapte taine creştine trebuie să se realizeze unitatea credinţei creştine. Botezul, mirul, euharistia, sfântul maslu, preoţia, căsătoria, ridică şi astăzi serioase diferenţe de abordare între Biserica Catolică şi Bisericile Ortodoxe.

În Evanghelia după MATEI (5,3-11) ni se reaminteşte cele opt

fericiri despre care a vorbit Mântuitorul nostru IISUS HRISTOS ucenicilor săi:

- Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor este Împărăția Cerurilor;
- Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia;
- Fericiți cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul;
- Fericiți cei ce flămânzesc şi însetează de dreptate, că aceia se vor sătura;
- Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui;
- Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe DUMNEZEU;
- Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui DUMNEZEU se vor chema;
- Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a lor este Împărăția cerurilor;
- Fericiți veți fi voi când vă vor ocărî şi vă vor prigoni şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minținд, din pricina Mea.

În ciuda eforturilor diplomatice lansate de Biserica Catolică de a iniția un dialog între Bisericile Creştine surori, în cadrul Consiliului Ecumenic pentru lămurirea aspectelor ce mențin schisma şi neîncrederea, totuşi dezbaterile din ultimele trei decenii nu au înregistrat progrese vizibile. O posibilă cauză ar putea fi aroganța şi inflexibilitatea manifestate de capii Bisericii Catolice față de Bisericile Creştine din ORIENT şi RĂSĂRIT.

Vizitele PAPEI PAUL al II-lea în timpul lungului său pontificat în mai multe țări ortodoxe, inclusiv în România au deschis un dialog aplicat între cele două biserici, un exemplu pozitiv pentru celelalte biserici surori.

Biserica Ortodoxă Română a inițiat un dialog constructiv cu reprezentanții Bisericii Evanghelice din GERMANIA având drept temă SFÂNTA TREIME, rezultând unele concluzii interesante care au fost culese într-o lucrare, despre care am vorbit la începutul acestui

capitol.

Totuşi ecumenismul este considerat o mare greşeală de către monahii ortodocşi, inclusiv cei din țara noastră întrucât discuțiile nu au nici o finalitate concretă, Biserica Catolică se foloseşte de ecumenism pentru a-şi îmbunătăți imaginea şifonată de numeroasele scandaluri de pedofilie, spălare de bani, relații de afaceri cu MAFIA, implicarea în jocuri politice şi acțiuni de spionaj la nivel planetar.

Sub lozinca necesității lansării unui amplu proces de reevanghelizare, serviciile de spionaj ale VATICANULUI conduse de Iezuiți (ordin din care face parte şi PAPA FRANCISC I) vor folosi drept acoperire ecumenismul pentru a crea breşe în unitatea Bisericii Ortodoxe slăbindu-i influența îndeosebi în Europa de SUD-EST şi Orient.

Părintele ARSENIE PAPACIOC aprecia drept „neinspirate şi gratuite discuțiile în cadrul ecumenismului, pentru că de la DUMNEZEU va veni şi căderea catolicismului! Practic ea nici nu mai zic că e o biserică. E un guvern cu nume clericalist".

Pe acest fond de neîncredere şi dialog al surzilor, unitatea Bisericii Creştine este departe de a se realiza în deceniile următoare, întrucât Biserica Catolică nu este dispusă să realizeze „marea întoarcere la originea creştinismului timpuriu", la dogmele aprobate de sinoadele Bisericii Creştine primare, din primele opt secole, apărându-şi cu aroganță şi acribie „inovațiile dogmatice", îndeosebi a primatului papal şi infailibilitatea papilor.

Această stare de lucruri duce indirect la slăbirea încrederii enoriaşilor în Biserica Creştină şi a credinței în DUMNEZEU, în favoarea ISLAMULUI şi BUDDHISMULUI care câştigă tot mai mult teren în EUROPA OCCIDENTALĂ, dar şi în AMERICA LATINĂ, AFRICA şi ASIA.

Despre aceste tendințe, părintele ARSENIE PAPACIOC nu s-a sfiit să afirme că „YOGA" dezvoltă muşchii. Eu, dacă fac metanii, fac în numele unei religii, vreau să ajung la mântuire. Pentru asta mă prosternez şi zic: „Doamne, iartă-mă". BUDDHISMUL este o religie

morală, dar nu mântuieşte. Mântuitorul a zis: „Cine nu adună cu Mine, risipeşte! Cine nu se botează în numele Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh nu se va mântui! HRISTOS a spus: Eu sunt Cel ce sunt”.

Vorbe pline de înțelepciune creştină!

O problemă care preocupă îndeosebi Biserica Catolică din EUROPA Occidentală este fuga de spovedanie a tinerelor generații care totuşi se împărtăşesc frecvent, ceea ce contravine dogmelor Bisericii Creştine primare şi cu precădere principiilor Bisericii Ortodoxe care statuează că: „nimeni nu se poate împărtăşi fără să respecte în prealabil un post alimentar, comportând pentru cei căsătoriți un minim de trei zile de înfrânare conjugală, post însoțit de „fapte bune” şi citirea în prealabil a rugăciunilor împărtăşirii”[362].

Sfânta taină a împărtăşirii este precedată în Biserica Ortodoxă Română de sfânta spovedanie, mărturisirea păcatelor şi angajamentul de a respecta canonul de spovedanie dat de duhovnic, de a ține post euharistic însoțit de fapte bune şi de lepădarea de păcate.

„Omul de credință de astăzi acceptă Împărtăşania, ea vine să trezească de fiecare dată în noi „chipul lui DUMNEZEU”, mereu amenințat.[363]

Adică tocmai dimensiunea profundă şi personală a libertății, a inițiativei, a puterii de creație autentică, a responsabilității noastre concrete aici şi acum” [364].

„Omul de credință de azi acceptă împărtăşania ca pe un act esențial al vieții noastre de creştini”[365], fapt pentru care Biserica Ortodoxă Română pune mare accent pe săvârşirea acestei taine

362Arhimandrit BENEDICT GHIUŞ - „ÎN CE CONDIȚII NE ÎMPĂRTĂŞIM?” ED. BIZANTINĂ.

363CEASLOV - RÂNDUIALA SFINTEI ÎMPĂRTĂŞIRI, BUCUREŞTI 1970.

364Arhimandrit BENEDICT GHIUŞ - „ÎN CE CONDIȚII NE ÎMPĂRTĂŞIM?”, ED. BIZANTINĂ.

365IDEM.

respectându-se principiile.

Şi în această privinţă ca şi în săvârşirea sfintei taine a BOTEZULUI, BISERICA CATOLICĂ are o abordare proprie care desacralizează aceste evenimente dăruite de Mântuitorul nostru odată cu jertfa Sa, care au scopul de a deschide creştinului uşa participării conştiente, cu smerenie şi pocăinţă la săvârşirea acestor sfinte taine, spre iertarea păcatelor, îmbunătăţirea relaţiilor umane, efectuării primilor paşi spre desăvârşirea spirituală şi mântuire.

O problemă care suscită dezbateri vii la nivelul Bisericilor Creştine în ultimile patru decenii se referă la relaţia dintre teologie şi spiritualitate, subiect care plasează şi el pe poziţii diferite Bisericile Ortodoxe şi Biserica Catolică.

Un răspuns complet şi curajos a venit din partea tânărului doctor în teologie, Dan Ilie Ciubotea, care sub îndrumarea părintelui profesor Dumitru Stăniloae, a prezentat în anul 1980 teza de doctorat cu titlul semnificativ, *„Teologie si spiritualitate* ", în faţa comisiei doctorale de la Institutul Teologic Universitar din Bucureşti.

Lucrarea era de fapt versiunea revizuită a tezei de doctorat elaborată sub îndrumarea profesorului de dogmatică Gérard SIEGWALT şi a profesorului de patrologie André BENOIT, între anii 1976-1978, şi susţinută la Universitatea de Ştiinţe Umane din STRASBOURG (FRANŢA), Facultatea de teologie protestantă (1979).

În 2010, prin grija Editurii Bazilica a Patriahiei Române, lucrarea este revizuită şi apare la lumina tiparului sub semnătura celui care a devenit Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Preafericitul Părinte Daniel.

Lucrarea are o importanţă deosebită pentru Bisericile Creştine întrucât autorul se apleacă cu migală şi devoţiune asupra subiectului pe care îl tratează din cele mai mici unghiuri de vedere, permiţând astfel înţelegerea mai temeinică a semnificaţiei şi importanţei înţelesurilor tainice, acum la începutul mileniului trei când teologia creştină, îndeosebi ortodoxă se află sub asediul „cruciadei laice"

care-şi propune smulgerea rădăcinilor creştine ale popoarelor EUROPEI în contextul globalizării şi creării Noi Ordini Mondiale, teologia ortodoxă fiind considerată ultima redută ce trebuie cucerită cu orice preț.

Însă de la începutul lucrării Preafericitul Părinte DANIEL vorbind despre legătura teologiei cu spiritualitatea, ține să sublinieze că „acestea se înterpătrund atât de mult, încât chiar distincția dintre ele nu poate fi una absolută, ci una destul de relativă".

În occidentul creştin, unde echilibrul dintre teologie şi spiritualitate a slăbit considerabil de la perioada medievală încoace *„angajamentul în lume se face adesea în opoziție cu dimensiunea mistică (spirituală) a credinței sau printr-o neglijare considerabilă a acesteia, încât uneori spiritualitatea se epurează în activism. Ca reacție se naşte evident, o spiritualitate care se ocupă numai de Tatăl ceresc şi uită pe omul - frate",* continuă autorul.

În contextul european şi nu numai, oamenii au devenit tot mai nemulțumiți, neîncrezători în teologia creştină care s-a transformat într-un fenomen cultural fără rădăcini în spiritualitate şi „fără rodire pentru experiența religioasă imediată, mulți credincioşi au pornit în căutatrea «unui supliment» de suflet, adesea cu prețul unor împrumuturi din religiile necreştine asiatice".

Aşa se explică puzderia sectelor şi doctrinelor religioase desprinse din buddhism, hinduism, zoroastism, zen, bahai, islamism care au invadat cu agresivitate mediile intelectuale ale EUROPEI, SUA, CANADA, AUSTRALIA reuşind crearea unor adevărate enclave ale spiritualității asiatice, în mijlocul creştinismului aflat în agonie.

Piața de carte şi mediul virtual sunt bogat populate de o întreagă literatură ezoterică care oferă cu generozitate sfaturi occidentalului apăsat tot mai mult de actuala civilizație materialistă şi consumeristă şi de „ispitele" ei, încât s-a îndepărtat de dreapta credință, profitând din snobism să adere la „cronicile strălucitoare şi amăgitoare" ale spiritualității asiatice.

De altfel, punctele esențiale, de pildă ale practicii DHARNA (Învățăturile lui BUDDHA) propovăduiesc faptul că „ființele pot găsi

rădăcina, cauza profundă şi esențială a fericirii şi a suferinței numai în propria lor minte, iar nu în afara ei. Desigur numeroase obstacole exterioare însuflețite sau nu acționează ca nişte condiții pentru fericirea sau suferința noastră; totuşi principala cauză a acestora din urmă se află stările noastre mentale virtuoase sau nevirtuoase ... "[366].

Învățăturile lui BUDDHA sunt curprinse în TRIPITAKA, care s-ar traduce prin „Cele trei coşuri" ce cuprinde peste 100 de volume, cunoscute în tibetană sub numele KAGYUR, fiind studiate în temple buddhiste, dar şi în diverse şcoli din occident sub îndrumarea unor maeştri venerabili, fiind păstrată în temple din COREEA DE SUD.

Cu toate limitele şi confuziile care caracterizează civilizația occidentală; cu aspectele sale pozitive şi negative, totuşi rămâne aria în care Biserica este chemată să mărturisească EVANGHELIA, să întrupeze mesajul ei să slujească pentru mântuirea şi sfințirea lumii.

Drept urmare, teologia creştină este chemată să „traducă" mesajul credinței în limbajul omului modern pentru a răspunde nevoilor sale spirituale divine astfel se iveşte proiectul de a rămâne în plan pastoral la nivelul stereotipului ori de a deschide calea unei spiritualități adogmatice şi ateologice. Acest fenomen atrage după sine un alt risc şi anume debisericirea care poate sfârşi într-un sectarism sau într-o apatie spirituală, ori spiritualitatea golită de conținutul său dogmatico-teologic devine un element de înstrăinare de viața Bisericii, la fel cum şi teologia despărțită de spiritualitate rămâne un discurs intraductibil în viața credincioşilor sau asimilabil intelectual, fără comunicarea reală împărtăşită.

Dialogul ecumenic permite cunoaşterea perfectă a asemănărilor şi diferențelor de ordin dogmatic şi a spiritualității altor Biserici, contribuind la înțelegerea dintre teologie şi spiritualitate la alte Biserici şi o îmbunătățire a comunicării.

Întrebarea care se pune acum se referă la existența unei mistici creştine fără teologie?

366GUÉSHÉ RABATEN - „TRESORS DU DHARMA", ED. RABTEN, 1997, ELVEȚIA.

Răspunsul ni-l oferă VLADIMIR LOSSKY, care ne precizează că: „Nu există mistică creştină fără teologie, dar mai ales nu există teologie fără mistică creştină”[367].

Putem aprecia că, una din cauzele crizei morale şi spirituale a occidentului creştin contemporan este şi pierderea echilibrului dintre teologie şi spiritualitate.

„Teologia mistică este tocmai teologia care include comuniunea cu DUMNEZEU despre care vorbeşte teologul; ea implică experiența spirituală, simțirea vie a prezenței persoanelor şi lucrătoare a lui DIMNEZEU în lume şi în viața noastră. Este teologia cunoaşterii prin comuniune, este starea cea mai profundă a existenței spirituale, care funcționează în modul cel mai autentic actul teologic, ca ştiință şi vorbire depre DUMNEZEU cel viu, prezent şi lucrător în sfinți”[368].

Sfântul Maxim Mărtusitorul arată că: „Teologia este treapta a treia şi cea mai de sus a urcuşului spiritual. Prima propune împlinirea poruncilor dumnezeieşti şi viețuire în virtuțile care duc la nepătimire; a doua treaptă este cunoaşterea sensurilor duhovniceşti din lucrurile create; a treia este contemplarea Sfintei Treimi Însăşi prin cea mai intimă comuniune cu ea”.

„Teologia ortodoxă se deosebeşte de teologia latină prin faptul că ea este mistică (văzând toate în DUMNEZEU şi pe DUMNEZEU în toate şi raportând totul la aceasta ca la un principiu viu); negativă (conştientă de transcendența lui DUMNEZEU față de orice înțelegere şi având grijă să țină seama de aceasta în toate cărțile sale); esențială sau existențială (legată şi confirmată permanent cu realitatea vieții

creştine şi experiența pe care o au din ea credincioşii şi sfinții)”[369].

În concluzie, spiritualitatea poate defini activitatea spiritului uman ca gândire, cunoaştere, expunere, creație, etc. îmbrăcând

367VLADIMIR LOSSKY - „ESSAI SUR LA THÉOLOGIE MYSTIQUE DE L1EGLISE D'ORIENT”, ED. AUBIER, PARIS, 1977.

368DAN ILIE CIUBOTEA - „TEOLOGIE ŞI SPIRITUALITATE”, ED. BAZILICA, BUCUREŞTI, 2010.

369IDEM.

diverse forme de manifestare umană sau de experiențe de ordin moral, filosofic, religios, literar, putând vorbi astfel de spiritualitatea unui individ, grup sau popor.

Spiritualitatea creştină exprimă viața trăită în comuniune cu Sfânta Treime, descoperită prin DUMNEZEU-OMUL, IISUS HRISROS şi potrivit poruncilor şi învățăturilor Sale cuprinse în EVANGHELIE, comuniune realizată prin DUHUL SFÂNT şi Biserică având drept temelie taina Sfântului Botez. A fi creştin este definit de Sfântul Apostol Pavel ca fiind *„un om duhovnicesc, spiritual pătruns de DUHUL lui DUMNEZEU, asumat de DUMNEZEU şi participant la filiația lui IISUS."*

Vorbind despre spiritualitatea BIZANȚULUI timpuriu, specialistul în teologie bizantină, ENDRE V. IVÂNKA (1902-1974) sublinia că: „Dezbaterile filosofice - religioase au animat viața spirituală şi au relevat un lucru extrem de important şi anume că între filosofia greacă şi creştinismul timpuriu a existat o legătură indisolubilă care a contribuit la apariția unor şcoli de gândire filosofică, dar şi teologică care au îmbogățit prin dezbaterile lor, spiritualitatea epocii, care în forme nuanțate s-au preocupat până în prezent"[370].

Pentru a se realiza unirea credinței în IISUS HRISTOS *„omul european este necesar să aibă un aport şi o contribuție substanțială la unificarea şi la consolidarea familiei umane, fie ea şi europeană, deoarece CREŞTINISMUL este, prin excelență, religia unității şi frățietății şi a iubirii în HRISTOS DOMNUL. O lume liberă fără IISUS HRISTOS poate fi o înşelare şi o accentuată dezamăgire, după cum a fost şi comunismul. Desigur o EUROPĂ cu HRISTOS ar fi o «utopie» ... adevărată şi fericită"[371]!* ...

Această concluzie plină de înțelepciune şi profundă amărăciune, aparține eruditului doctor în teologie, STELIAN GOMBOŞ, şi poate fi considerat un îndem adresat Bisericilor

370ENDRE V. IVÂNKA - „ELENIC ŞI CREŞTIN ÎN VIAȚA SPIRITUALĂ A BIZANȚULUI TIMPURIU, ED. NEMIRA, 2012.

371STELIAN GOMBOŞ - „VORBIREA DESPRE BISERICĂ ŞI STAT - ÎNTRE CURS ŞI DISCURS", ED. TOPFIRM, 2009.

Creştine de unitate în jurul valorilor creştine care au constituit fundamentul proiectului de unificare politică, economică şi spirituală a EUROPEI contemporane. Dar pentru aceasta este nevoie ca EUROPA mileniului trei să aibă drept prioritate educația religioasă care are drept scop „formarea caracterului religioas - moral al omului, de a îndruma tânărul să accepte în mod liber chemarea lui DUMNEZEU, de a trăi printr-o cunoaştere conştientă viața în HRISTOS, în spațiul BISERICII şi Tradiției creştine”[372].

De aceea, Biserica Ortodoxă Română, după 1990 şi-a propus să „redescopere şi să pună în practică misiunea creştină în societatea modernă şi în special, catehizarea propriilor credincioşi prin educație şi participare activă, conştientă la viața liturgică şi socială. ... Biserica Ortodoxă Română afirmă ideea creştinismului ortodox ca element fundamental al „sufletului românesc”, de aceea este considerată „biserică națională”[373].

În încheierea acestui capitol putem afirma că *„fenomenul religios din România nu ridică probleme serioase - din categoria vulnerabilităților şi riscurilor pentru securitatea națională. Vulnerabilitățile şi amenințările cultural - religioase sunt reduse; fantezii politice şi religioase sunt reduse pentru că s-au stabilit norme şi canale fireşti de comunicare şi interacțiune. Riscurile de natură etno-religioasă sunt foarte reduse, mai ales că între marile biserici creştine din România se desfăşoară o robustă relație de cooperare ecumenică”*[374].

NOTA 1 LA CAPITOLUL XI

MITROPOLITUL SERAFIM AL GERMANIEI, EUROPEI CENTRALE ŞI DE NORD.

RUSALIILE

„Prin pogorârea Duhului Sfânt peste Apostolii Domnului, la 50 de zile după Înviere, se încheie Revelația (Descoperirea) Sfintei Treimi.

372 IDEM.
373 IDEM.
374 IDEM.

Pe Dumnezeu nimeni nu l-a văzut vreodată: Fiul Cel Unul-Născut, care este în sânul Tatălului acela L-a făcut cunoscut", zice Ap. IOAN (1,18). Noua revelaţie pe care o face lumii Mântuitorul IISUS HRISTOS este aceea că DUMNEZEU nu este un spirit universal impersonal, nici o existenţă individuală, închisă în singurătatea sa, ci o Treime de Persoane o comunicare veşnică de iubire. Dumnezeu este din veci Tată, Fiu şi Duh Sfânt, treime deofiinţă şi nedespărţiră. Un Dumnezeu în trei feţe sau Persoane.

... Lumea şi omul sunt în esenţă iubire, ca şi Dumnezeu. Dumnezeu şi-a revărsat iubirea Sa când a mântuit lumea prin întruparea Fiului Său, prin moartea şi învierea Sa şi prin trimiterea Sfântului duh.

... Mântuitorul nostru ne-a descoperit iubirea Sfintei Treimi prin tot ceea ce a făcut şi ne-a învăţat. El ne-a descoperit pe Tatăl, nu numai ca pe tatăl Său, şi ca Tatăl nostru şi ne-a învăţat să ne rugăm Tatăl nostru care eşti în ceruri. ... Faţa Tatălui se relevă în Chipul (Faţa) Fiului „Cel ce m-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl" (Ioan 14,9), căci „Eu şi tatăl una suntem" (Ioan 10,30). Totodată, IISUS HRISTOS, ne revelează în egală măsură şi pe Duhul Sfânt cu puterea Căruia EL împlineşte toate minunile. „Luaţi Duh Sfânt", le spunea Apostolilor.

Totuşi Duhul Sfânt rămâne, cea mai misterioasă Persoană a Sfintei Treimi, ea apărând la Botezul Domnului sub formă de porumbel, simbol al păcii şi nevinovăţiei, iar la RUSALII, sub formă de limbi de foc, simbolul luminii şi arderii purificatoare. EL este dătătorul de Viaţă şi puterea lui Dumnezeu în noi, este faţa fiecărui om care ajunge la sfinţenie..

Duhul Sfânt se ascunde în inima noastră şi ne inspiră tot lucrul bun, plăcut lui Dumnezeu.

NOTA 2 LA CAPITOLUL XI

Pr. Prof. Univ. Dr. Dumitru Megheşan - Oradea

„Darurile Duhului Sfânt - mijloace de întărire si comunicare duhovnicească a mădularelor Trupului tainic al Domnului"

„Trupul tainic al Domnului, constituit din credincioşi botezați şi încorporați virtual, sau mult mai mult decât atât, în Hristos prin înrudirea «naturală» cu El, trăiesc desigur într-o lume care nu întotdeauna înțelege cu adevărat rolul Bisericii în viața unei comunități, şi de aceea, derapajele membrilor ce o alcătuiesc. Trupul tainic al Domnului duc şi la alte derapaje privind viața socială, ordinea din lume, moralitatea şi însăşi viața umană pe toate coordonatele ei.

Unul din mijloacele de însănătoşire şi de întărire duhovnicească a mădularelor Trupului tainic al Bisericii, îl constituie Duhul Sfânt cu toate darurile ce crează Biserica în general şi dau un dinamism înaintării membrilor Trupului tainic al Domnului spre Împărăția lui Dumnezeu.

Darurile Duhului Sfânt, din Sfintele Taine constituie, în acest sens, izvoarele cu apă vie ce curg din trupul transfigurat al Mântuitorului HRISTOS, aflat în stare de jertfa şi de înviere perpetuă, oferind mădularelor Bisericii posibilitatea împropierii, încă din această viață, a stării de autojertfire şi de înviere.

Biserica creştină a luat ființă prin trecerea Sa şi a noastră în IISUS, prin toate actele mântuirii, începând cu Întruparea şi continuându-se cu Naşterea, Botezul, patimile, Învierea, Înălțarea şi Pogorârea Duhului Sfânt în lume, când biserica trece de la realitatea ontologică nevăzută, dar reală, la una palpabilă, păstrându-şi toate caracterele ontologice date ei de către HRISTOS prin toate actele mântuirii Sale.

IISUS HRISTOS este capul Bisericii, capul Trupului tainic al Domnului care are multe membre ale trupului tainic al Domnului, în sens de întărire şi încorporare a acesteia în mediul eclesial, ceea ce duce la sporirea şi înflorirea diversității dintre membrii ce alcătuiesc Biserica. Omul devine fiu al lui Dumnezeu, unindu-se cu HRISTOS printr-o naştere duhovnicească.

A doua treaptă a vieții spirituale prin darurile Duhului primit la botez e legată de trecerea de la adopția filială la îndumnezeirea faptică, omul fiind eliberat de păcat şi patimi.

Prin ungerea cu Sfântul Mir, Sfântul Duh, care este Duhul Fiului, ne dă pe HRISTOS, iar HRISTOS ne dă pe Duhul Sfânt, care este viaţa LUI, şi mai ales darurile acestuia, ajutând la înţelegerea limbajului special din creaţie. Prin ungere, Duhul Sfânt pătrunde şi se imprimă în aceste mădulare ca o parte dar şi în interiorul lor. (pr. Prof. DUMITRU STĂNILOAE, Teologia Dogmatică Ortodoxă, vol. III, p. 67). *„Sfânta Liturghie oferă trupul tainic al Domnului, merindea duhovnicească pentru itinerarul existenţial de aici, precum şi pentru viaţa viitoare, este hrana care menţine pe credincioşi în viaţa spirituală, aşa cum hrana trupească îi menţine în viaţa biologică”.*

NOTA 3 LA CAPITOLUL XI

Pr. prof. Dr. Markus BUNTFUB

„Despre dimensiunea dogmatică şi etică a învăţăturii despre Duhul Sfânt”.

... „Fiinţa Duhului Sfânt, prin definiţie se opune tuturor încercărilor de a-L instituţionaliza în Biserică, sau a-L dogmatiza în învăţătură. Dimpotrivă, Duhul Sfânt suflă când şi unde vrea EL. El este pricipiul viu, plin de viaţă, şi uneori şi principiul anarhic al credinţei. El este puterea incontrolabilă şi elixirul vieţii credinţei, şi s-a îngrijit în istoria Bisericii şi a Creştinismului tot mereu de noi porniri, sau începuturi. Sfântul Duh este însă o putere, care tocmai de aceea cere tot mereu deosebirea Duhurilor.

.... Spre deosebire de acţiunea FIULUI, acţiunea Sfântului Duh nu este experiată anume atât de mult în formă personală, ci mult mai mult în mod istoric, dinamic şi vital-energetic. Sfântul Duh nu întâlneşte, ca o persoană, faţa către faţă, ci împrejmuie, pătrunde şi-l cuprinde pe om. Acţiunea Sfântului Duh este o formă a prezentului care suprimă şi ultima distanţă, care rămâne între persoane. Cine este cuprins de Duhul Sfânt este entuziasmat, însufleţit, aceasta înseamnă, că şi transformat.

... Sfântul Duh poate să figureze, ca urmare a convingerii creştine, ca prototip al creației divine şi a vivacității sale, fiind exprimat mai ales în rugăciune Veni Creator Spiritus (vino Duhule Creator).

Teologic-creator, Sfântul Duh este Duhul vieții. Acțiunii Duhului Sfânt îi corespunde pe partea credincioşilor Sfințirea, aceasta înseamnă, umblarea în Duhul, viață nouă în Duhul, sau viață creştină în lume.

... „ Sfântul Duh, ca şi principiu de bază a vieții trăite în credință, poate să exprime că: omul este subiectul realității sale culturale şi istorice, şi că el, legat de aceasta trăieşte din presupuneri/condiționări pe care nu şi le poate acorda singur şi anume libertatea dăruită. Altfel spus, Duhul creştin al libertății dăruite păzeşte Etica creştină de Scila unei heteromonii autoritare, precum şi de Caribda unei autonomii libere”.

Duhul libertății dăruite este duhul dragostei, care, în decursul procesului de sfințire, doreşte să pătrundă pe toate planurile existenței creştine, atât în domeniul îngrijirii individuale de sine, cât şi cel al îngrijirii sociale în comunitate".NOTA 4 LA CAPITOLUL XI

Pr. Prof. Dr. WOLFANG STEGZMANN
„Despre dinamica Sfântului Duh în Noul Testament

În Epistola către Romani 8, 26 „Duhul vine în ajutorul slăbiciunii noastre" (Ap. Pavel).

... Cea mai importantă şi utilizată formulare a cuvântului „pneuma" este pentru a desemna Duhul dumnezeiesc, Duhul Tatălui, care poate fi şi Duhul lui HRISTOS, sau Duhul Sfânt. Acest sens este înțeles în principal ca Darul lui DUMNEZEU pentru timpul din urmă, şi poate percepe diferite sarcini şi emoțiuni.

În scrierile Noului Testament regăsim Sfântul Duh ca având un rol proeminent şi multiple efecte, printre care: profeția, cunoaşterea şi înțelegerea, sfințirea credincioşilor (respectiv a botezaților) şi transfomarea lor în învierea morților.

Conceptul paulic despre Duhul Sfânt are în vedere două slăbiciuni: o slăbiciune condițională, fizică, biologică (asteneia) cauzată de moştenirea adamică şi una morală, a comportamentului uman. „Din ambele slăbiciuni, ne ajută Sfântul duh să ne ridicăm, căci EL pe de o parte are o funcțiune soteriologică. „Sfântul Duh dă viață", iar pe altă parte exercită o influență morală asupra credincioşilor.

„Sfântul Duh ne conduce viața".

... „Tocmai înzestrarea credincioşilor cu Sfântul duh, sfințirea lor, trebuie să slujească deci zidirii societății care, în concepția Sfântului Apostol Pavel, cuprinde mereu şi societatea lumii: toate popoarele iudei şi păgâni. În folosul acestui țel trebuie să ne conducă practicile duhovniceşti posibile - de la rugăciune, post, meditație şi până la asceză".

Sfântul Apostol Pavel în Epistola întâia către Corinteni 15,

3549, referindu-se la învierea morților, face o serie de precizări care vin în ajutorul credincioşilor: ... sunt trupuri cereşti şi trupuri pământeşti, dar alta este slava celor cerereşti şi alta a celor pământeşti. Alta este strălucirea soarelui şi alta strălucirea lunii şi alta strălucirea stelelor.

Căci stea de stea se deosebeşte în strălucire. Aşa şi învierea morților: Se seamănă întru stricăciune, înviază întru nestricăciune. Se seamănă întru necinste, se înviază întru slavă, se seamănă întru strălucire, se luminează întru putere. Se seamănă trup firesc, se înviază trup duhovnicesc. ... Omul cel dintâi este din pământ, omul cel de-al doilea este din cer. Cum este cel pământesc aşa sunt şi cei pământeşti, şi cum este cel ceresc, aşa sunt şi cei cereşti. Şi după cum am purtat chipul pământesc, să purtăm şi chipul cel ceresc".

Aşa cum am arătat Sfântul Duh manifestând funcția sa soteriologică transformă slava viitoare, trupurile nevoitoare şi efemere şi din carne ale credincioşilor, în trupuri nestricăcioase, pnevmatice.

Eliberat de substanța sa pământească, trupul omenesc primeşte prin Duhul Sfânt un corp ceresc.

Omenirea de astăzi se găşeşte într-un mare deficit moral, într-o stare de păcat revoltătoare, de decădere care nu este doar o vină morală, ci şi o soartă, o fatalitate. De aceea, duhul lui Dumnezeu HRISTOS vine tocmai în ajutorul neputinței morale a umanității.

Drept urmare (Sfântul Apostol Pavel în epistola către GALATENI 5, 25) ne îndeamnă să avem viața în Duhul Sfânt, să uităm păcatele şi patimile care pândesc la uşă. „Să trăim în Duh şi în Duh să umblăm"!, să nu ne limităm doar la o trăire lăuntrică în Duhul Sfânt, ci să ne conducem viața şi comportamentul în societate în Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt îi conduce şi-i întăreşte pe credincioşi spre o viață ce stă în concordanță cu ordinea bună a lui Dumnezeu, acest proces fiind numit de Sfântul Apostol PAVEL sfințire (hagiasmos). Sfințirea este aşadar urmarea mijlocirii Sfântului Duh credincioşilor.

Domeniul sfințeniei, al sacrului, care delimitează anumite din spațiile cotidiene, s-ar putea explica în cultura noastră prin conceptul spațiilor eterotope. Sfânt este nu numai spațiul unde se află templul, preoția, veşmintele, animalele de jertfă, ci cuprinde potrivit Sfântului Apostol PAVEL „potențial pe toți oamenii, care pentru acest scop nu trebuie să prezinte mai mult decât încrederea lor în Dumnezeu: faptul că ei cred, că prin intervenția lui au fost îndreptați.

„Oamenii care se lasă aleşi prin credință şi care sunt înzestrați cu

Duhul, tocmai ei pot fi numiți de către Sfântul Apostol PAVEL templu a lui Dumnezeu (I Cor. 3,16). Ei însăşi în parte, dar şi adunarea şi comunitatea lor (ekklesia) sunt scoşi în relief în lucrarea lor cotidiană. Tocmai viața cotidiană este întipărită pentru credincioşi de către Sfântul Duh, este, aşa zicând un spațiu divin".

NOTA 5 LA CAPITOLUL XI

Sf. GRIGORIE DE NAZIANZ TEOLOGUL
„Taina m-a uns" (Cuvântări), Ed. HERARD, 2004.

Născut în anul 330, în ARIANZ, aproape de orăşelul NAZIANZ din CAPADOCIA.

Tatăl său făcea parte din secta iudaică a ipsitarienilor, adoratorii Celui Prea Înalt.

Cultura profană a Sfântului GRIGORIE şi-a făcut-o în CESAREEA CAPADOCIEI, ALEXANDRIA şi ATENA unde şi-a desăvârşit formația filosofică.

În 357 se reîntoarce în patrie, se botează şi după un an se retrage în singurătate alături de Sfântul Vasile.

Împreună alcătuiesc o antologie a operei lui ORIGEN cunoscută sub numele de FILOCALIA.

În 361 în ziua de Crăciun este hirotonit preot, dar se refugiază

la Sfântul VASILE, prilej cu care scrie tratatul „Despre fugă”, după care revine, fiind aşezat episcop în partea SAZIMIEI, dar din cauza lui ANTIM al TIANEI rămâne fără jurisdicție.

În 379 episcopi ortodocşi din TRACIA îl aduc pe Sf. GRIGORIE ca episcop al CONSTANTINOPOLULUI, dar întrucât toate bisericile erau în mâinile arienilor, s-a aşezat în casa unei rude. Aici rosteşte cele „Cinci cuvântări despre Dumnezeu” care i-au adus celebritate.

Dar, în 380 apar alte probleme fiind chemat în fața tribunalului şi acuzat ca instigator şi autor al tulburărilor sângeroase petrecute între ortodocşi şi arieni. Odată cu venirea lui TEODOSIE ca împărat bisericile trec din nou în mâna ortodocşilor. Este ales episcop la Sinodul II ecumenic din 381, pe care-l prezidează după moartea lui MELETIE al ANTIOHIEI, dar urmare a punctului său de vedere asupra succesorului lui MELETIE alegerea sa canonică este pusă iar în discuție, ceea ce îl determină să-şi dea demisia şi să se stabilească definitiv la ARIANZ, unde se dedică scrisului. Moare în 389.

Opera sa este compusă din cuvântări, poeme şi versuri în care tratează subiecte referitoare la Sfânta Treime şi iconomia divină, frământări care fac obiectul primelor două sinoade ecumenice.

Cele 45 de cuvântări datează din perioada şederii la CONSTANTINOPOL (379-381), iar celelalte cuvântări dogmatice (cele cinci referitoare la Sfânta Treime), sau referitoare la sărbătorile creştine (Paşte, Naştere, Cincizecime etc), ori panegirice pentru sfinții CIPRIAN, ATANASIE etc. au fost scrise şi rostite la NAZIANZ.

Cele cinci cuvântări despre DUMNEZEU atacă doctrinele eunomianilor care susțineau că „esența creştinismului constă în întregime în cultura spiritului şi în cunoaşterea teoretică a lucrărilor dumnezeieşti; refuzau să atribuie FIULUI dumnezeirea pentru faptul că era născut; doctrinele pnenumatomahii sau macedonieni, care învățău că Sfântul Duh era mai mic decât Tatăl şi decât Fiul, fiind dispuşi să recunoască dumnezeirea Fiului, dar nu şi a Duhului,

despre care susțineau că îşi primise ființa prin Fiul care l-a creat, şi nu de Tatăl; sau doctrinele sabelioniste, ale lui SABENIE, care neagă distincția persoanelor în TREIME, față de ARIE care mergea până la distrugerea egalității de esență.

Cuvântarea a II-a pune problema imposibilității omului de a-l cuprinde cu mintea pe DUMNEZEU.

... „Oricât s-ar trudi mintea, cu toate că este înrudită cu DUMNEZEU şi din natură aprinsă de dorul cunoaşterii LUI, nu va putea niciodată să se apropie şi să cunoască natura dumnezeiască în sine. Şi chiar dacă s-ar apropia puțin, ea nu va fi în stare să estimeze pe DUMNEZEU, sau se va îngâmfa şi va cădea în păcatul şi nenorocirea lui LUCIFER. Oricât de înaltă va fi cunoaşterea omenească, ea va rămâne veşnic departe de cunoaşterea în sine a naturii prime, între

minte şi DUMNEZEU stând lumea sensibilă, întunericul timpului. Niciodată cunoaşterea omenească nu se putea desprinde în întregime de elementul sensibil al firii zidite ”.

... „Cum ar putea omul să cunoască dumnezeirea în sine - lucru care nu l-au realizat nici patriarhii, nici profeții, nici înțelepții Vechiului Testament - când el un este în stare să se cunoască pe sine şi natura înconjurătoare?

... *Ceea ce ne spune mintea cu precizie e că DUMNEZEU există. Ce este DUMNEZEU în sine nu au ajuns să cunoască nici îngerii, Dumnezeirea în sine este cunoscută de ea însăşi: de TREIME.*

Cuvântarea a III-a consacrată apărării dumnezeirii Fiului atacată de ariano-eunonieni.

... „Unicitatea lui DUMNEZEU nu include cu necesitate existența unei singure persoane în dumnezeire; că pluritatea persoanelor nu duce la trunchierea dumnezeirii şi nici la pluritatea de puteri de sine stătătoare şi fără relație. La început Unime, apoi Doime, Dumnezeirea s-a oprit la Treime egalitatea de natură, conglăsuirea şi identitatea de mişcare a celor din Treime făcântu-l să

conveargă spre Unime, Tatăl fiind afară de timp şi în mod necorporal. Fiul născut şi Duhul Sfânt purces.

... *Nu trebuie să înțelegem cu mintea noastră naşterea Fiului lui DUMNEZEU, noi care nu suntem în stare să înțelegem propria naştere. Cum s-a născut ştiu numai Tatăl care l-a născut şi fiul care s-a născut.*

... ADAM nu s-a născut, dar aceasta nu-l împiedică să fie om.

... Tatăl nu este nici un nume de ființă, nici un nume de energie, ci un nume de relație şi arătare cum este El față de FIUL şi FIUL față de TATĂL.

... Fără credință un există înțelegere: să credem, dacă vrem să înțelegem".

NOTA 6 LA CAPITOLUL XI

MEISTER ECKHART

„Cetățuia din suflet", Ed. Polirom, 2003

Predici germane.

Traducerea, cuvânt introductiv, prefață şi note,

de Sebatian MAXIM.

... „Când predic, obişnuiesc să vorbeasc despre desprindere şi despre faptul că omul trebuie să fie eliberat de el înşuşi şi de toate lucrările.

În al doilea rând, mai spun că omul trebuie să fie reinformat în Binele simplu care este DUMNEZEU, în al treilea rând, că omul trebuie să se gândească la marea noblețe cu care DUMNEZEU i-a înzestrat sufletul, ca prin aceasta să ajungă în mod minunat la DUMNEZEU, în al patrulea rând, vorbesc despre claritatea naturii dumnezeieşti- limpezirea acestei naturi este de negrăit"(Predica germană 53).

• Raporturile omului cu el însuşi şi cu DUMNEZEU.

„Pe drumul împlinirii spirituale deasupra noblețiipropriei naturi şi realizarea lăuntrică a desprinderii de lucrări sunt roadele cele mai

însemnate ale conştiinţei de sine. Acesta din urmă este în mod esenţial o deschidere către Binele simplu, scop ultim al celui ce decide să-şi însuşească cu autoritate propria natură".

Reinformarea omului în natura divină, adică îndumnezeirea lui prin înfiere-naşterea FIULUI în suflet desăvârşind cunoaşterea de sine - constituie piatra de căpătâi a predicii ekhartiere şi ţinta ultimă a omului spiritual.

SUFLETUL „se cunoaşte pe sine însuşi şi toate lucrurile prin înţelepciune; sufletul va cunoaşte înţelepciunea însăşi prin DUMNEZEU şi prin aceeaşi înţelepciune el va cunoaşte umanitatea părintească şi condiţia puterii dătătoare de viaţă şi a firii esenţiale după umanitatea absolută fără nici o distincţie.

IISUS se revelează pe sine cu o suavitate şi o abundenţă fără măsură, izvorând din puterea Duhului Sfânt irumpând şi revărsându-se prin flux nestăvilită al suavităţii şi bogăţiei în toate inimile primitoare; el se uneşte cu sufletul".

PREDICA 2 ... „Domnul nostru IISUS CRISTOS a urcat până la o cetăţenie, unde a fost primit de o fecioară, care era o femeie ... ". Era necesar să fie o fecioară, fiinţa care trebuie să-l primească pe IISUS CRISTOS.

Fecioara, decriptat, simbolizează omul desprins de lucruri străine, de el însuşi, tot atât de desprins ca atunci când nu exista. „Omul împlinit" este omul care atinge momentul iniţial al existenţei sale.

PREDICA 52. MEISTER ECKHART vorbeşte despre, preexistenţa omului în cauză primă, modul prin excelenţă al călătoriei desăvârşite".

... „Când eram însă în cauza mea primă, nu avem nici un DUMNEZEU şi îmi eram mie însumi cauza mea primă, nu doresc nimic, pentru că eram o fiinţă desprinsă şi mă cunoşteam pe mine însumi conform adevărului în care îmi găsesc bucuria. Acolo mă doream pe mine însumi şi nimic altceva; voiam ce eram şi ceea ce voiesc, era; eram desprins de DUMNEZEU şi de toate lucrurile. Dar

când am ieşit după libera mea voinţă şi am primit fiinţa creată, atunci am avut un DUMNEZEU; căci înainte de creaturi, DUMNEZEU nu era „DUMNEZEU”, mai mult era ceea ce era. Omul considerat în cauza lui, lipsit de fiinţă creată, este dezlipit de toate caracteristicile finitului, în scânteia absolută şi echivalentă desprinderii”.

Faptul că omul este feciorelnic nu-i răpeşte absolut nimic din toate lucrurile pe care le-a făcut vreodată; el este feciorelnic şi liber, fără nici o piedică în faţa Preaînaltului Adevăr, după cum IISUS este feciorelnic şi liber de sine însuşi. Aşa cum afirmă maeştrii, numai cei ce se aseamănă se pot uni; iată de ce omul trebuie să fie curat, fecior, pentru a-l primi pe IISUS cel feciorelnic.

Sfântul Apostol Pavel ne spune că: „IISUS este slava şi strălucirea inimii TATĂLUI, şi că EL luminează cu putere inima TATĂLUI; acest IISUS este unit cu ea, fecioara-femeie şi ea cu IISUS”. Iisus este lumina fără început şi pururea făcătoare, în care nu este urmă de schimbare.

PUTEREA SUFLETULUI. ... „Există o putere în suflet, neatinsă nici de trup. Ea se revarsă din spirit şi rămâne în spirit şi este în întregime spirituală. În această putere DUMNEZEU înmugureşte şi înfloreşte în toată bucuria de sine.

Acolo este o asemenea bucurie a inimii şi o fericire de neînchipuit, încât nimeni nu o poate rosti. Astfel TATĂL veşnic îl naşte fără încetare pe FIUL - SĂU în această putere, aşa încât co-născătoare a FIULUI TATĂLUI şi ca însăşi este chiar FIUL, în puterea unică a TATĂLUI".

Dacă cineva ar avea o întreagă împărăție sau toate lucrurile pământeşti şi le-ar lăsa pe toate pentru a vedea slava lui DUMNEZEU, devenind astfel cel mai sărac om care a trăit vreodată pe pământ, şi dacă DUMNEZEU i-ar da toate suferințele pe care le-a dat vreodată unui om, el le-ar îndura pe toate până la moarte. Dacă după toate acestea DUMNEZEU i-ar da să privească doar o clipă în această putere: bucuria i-ar fi atât de mare, încât toate suferințele şi sărăcia lui ar fi un nimic. Într-adevăr, chiar dacă DUMNEZEU nu i-ar da Împărăția cerurilor, el va fi primit totuşi o prea mare răsplată față de ce a putut îndura vreodată: căci DUMNEZEU se află în această putere aşa cum se găseşte în clipa veşnică".

... „Dacă omul ar fi unit cu DUMNEZEU în această putere, el n-ar putea îmbătrâni; căci acel «acum» în care DUMNEZEU a făcut primul om şi acela în care îl va face pe cel din urmă - şi care dispare - sunt identici în DUMNEZEU cu acest «acum» în care eu vorbesc, în clipa veşnică unde nu este decât un singur UNUL.

Vedeți aşadar că acest om locuieşte în aceeaşi lumină cu DUMNEZEU, de aceea în el nu se găseşte nici suferință, nici întristare, ci numai nestrămutată veşnicie. Acest om este cu adevărat desprins de orice admirație şi toate lucrurile sunt în EL într-un mod esențial".

... „SPIRITUL semnifică esența SUFLETULUI, în SUFLET se află «un nu ştiu ce» cu totul secret, ascuns şi cu totul înălțat de unde izvorăsc intelectul şi viața".

CAPITOLUL XII
TERRA, PLANETA DECĂZUTĂ A SUFLETELOR RĂTĂCITE

- REVOLTA NATURII ÎMPOTRIVA OMULUI
- MAI SUNT ENIGME NEELUCIDATE?
- SPRE NOI PĂMÂNTURI
- NOTA - COMENTARII LA CARTEA LUI ENOH

MOTTO: „Pământul, după Sfintele Scripturi, e inima oamenilor..."

Arsenie BOCA

În capitolele anterioare, umanitatea a fost descrisă ca aflându-se la un prag istoric şi la începutul unui nou ciclu cosmic. Trăim o perioadă de timp în care semnele de întrebare privind natura vieții şi a lumii, puse în decursul istoriei de filosofie şi apoi de ştiință au ajuns aproape de apogeul lor. Ceva trebuie să se întâmple în gândire şi ştiință.

În noiembrie 2007, Secretarul General al ONU, BAN KI-MOON afirma cu îngrijorare de la tribuna Adunării Generale că: „Starea planetei TERRA constituie un pericol extrem".

O comisie de anchetă ONU a stabilit că: „nu rămâne omenirii decât puține decenii înainte de a atinge un punct de reîntoarcere unde ea să mai poată controla o lume înalt tehnicizată".

Mulți experți consideră că deja s-a atins acel punct.

În urmă cu două milenii şi jumătate, marele filosof grec HERACLIT din EFES anticipa degradarea civilizației umane şi a planetei, stare care i-a produs o mare tristețe şi i-a stârnit plânsul, potrivit descrierii ce i-a fost făcută de LUCIAN din SANOSTATE.

... *„Privesc toate lucrurile umane, o stranie si o tristețe lamentabilă, si nimic nu este supus decât destinului; iată de ce tratez*

cu milă, iată de ce plâng". Prezentul îmi pare puțin lucru, viitorul dezolant; eu văd dezordinea si ruina Universului; eu gem sub instabilitatea lucrurilor; totul pluteşte într-un amestec de băutură, amalgam de plăcere si pedeapsă, de ştiință şi ignoranță, de măreție şi micime; susul şi josul se confundă şi alternează în jocul secolelor".

Analizând în profunzime acest discurs al lui HERACLIT, descifrăm deriva umanității traversată de o violență oarbă, fie ea militară, politică, financiară. El denunță perpetua suferință a omenirii aflată în permanentă confuzie, unde se amestecă şi se confruntă binele cu răul; descoperirile medicale şi atrocitățile războiului, şi altă formă de injustiție, de-a lungul secolelor.

Despre viitorii 50-100 de ani, s-au scris în ultimii ani numeroase cărți, iar zilnic circulă pe rețelele de socializare mii de informații care provin din surse mai mult sau mai puțin credibile, predicții ale unor falşi profeți şi clarvăzători.

Important este că există şi studii extrem de laborioase, elaborate de grupuri interdisciplinare din diverse țări, reprezentând savanți şi cercetători ştiințifici care au simulat în laborator cum va arăta planeta şi omul viitorului în condițiile în care se continuă această exploatare nemiloasă şi irațională a resurselor naturale; dacă se continuă poluarea la cote extrem de ridicate a atmosferei, a mediului înconjurător, apelor mărilor şi oceanelor, care generează schimbări profunde de climă pe arii întinse ale planetei.

Se anticipează războiul pentru acces la apa potabilă, la hrana care se va împuțina şi scumpi, conflicte care vor avea drept consecințe distrugerea de bunuri materiale şi lăcaşe de cult, migrarea necontrolată a persoanelor din zonele de război, sărăcirea unei mai mari majorități a populației planetei, dispariția unor popoare, specii de animale şi vegetale, creşterea zonelor deşertice la nivelul globului pământesc.

Planeta albastră se va transforma treptat în planeta roşie. Unele state au înțeles ca să lanseze ample campanii de promovare a noilor industrii nepoluante pentru: protejarea mediului şi încurajarea unor proiecte ecologice, clădiri verzi, oraşe verzi, energie verde, etc.

însă la nivelul marilor poluatori şi consumatori de resurse naturale, inclusiv energetice, la presiunea marilor corporații care şi-au construit adevărate imperii pe seama dezvoltării actualelor industrii poluante şi energofage, se va face tot ce este posibil ca această tranziție spre industriile nepoluante să dureze cât mai mult pentru a nu le scădea profiturile.

Situația pare scăpată de sub control, ceea ce a determinat şi capii diverselor religii să se implice mai serios în dezbaterea problematicii privind viitorul Creației Divine.

După eşecul lucrărilor Conferinței Mondiale asupra Climatului Planetei (COPENHAGA - 2009), BISERICA CREŞTINĂ prin vocea PAPEI BENEDICT al XVI-lea s-a simțit responsabilă să intervină pentru a atrage atenția asupra necesității apărării creației divine de către fiecare individ şi popoare, amintind de legătura care este între gândurile, faptele, acțiunile omului şi legile imuabile ale UNIVERSULUI.

„Când ființa umană păcătuieşte, cosmosul suferă" se exprima, în urmă cu nouă sute de ani, medicul HILDEGARD von BINGEN, aceasta fiind cauza faptului că în ziua de azi DUMNEZEU nu mai este ascultat, ceea ce va duce în final ca această lume profund atee, să fie lipsită de lumina care vine de la DUMNEZEU.

În această junglă de interese transpartinice şi transnaționale, Biserica Creştină a atras atenția că această casă pregătită cu multă migală, cu dragoste, după un plan inteligent, de către marele Creator, pe parcursul a milioane de ani pământeni, pentru a oferi OMULUI un cămin ospitalier, a devenit o ruină, Pământul, această planetă binecuvântată a devenit sub mâna omului o planetă decăzută, sleită de puterile de regenerare, tristă.

„Tot răul, spunea Sanctitatea Sa, BENEDICT al XVI-lea, pleacă de la conceptul de progres. Era modernă a căutat să-şi croiască propria cale printre conceptele fundamentale ale progresului şi libertății. Dar noi vedem astăzi că progresul poate fi şi distructiv. De aceea trebuie să reflectăm la mijloacele care să facă progresul să fie un progres bun pentru umanitate şi pentru planetă. Conceptul de

progres avea la origine sa două aspecte: pe de o parte era un progres al cunoaşterii, adică a înțelege realitatea. Însă cunoaşterea a adus cu ea puterea, dar o asemenea putere care ne permite să distrugem lumea. Al doilea aspect se referă la latura etică a progresului, care relevă responsabilizarea în fața Creatorului, aspect care lipseşte cu desăvârşire. Problema se pune acum ca în fața amenințărilor catastrofale pe care le ridică progresul lipsit de control, să recurgem la o reflecție serioasă asupra modului în care progresul poate fi stăpânit din punct de vedere etic şi uman"[375].

Se vorbeşte tot mai mult astăzi, inclusiv în mediile esoterice, că există pericolul încărcării cu energie negativă a persoanei dar şi a planetei, ceea ce a devenit astăzi sursă primară pentru stres.

Există temeri bazate pe numeroase cercetări că pragul de suportabilitate al TERREI este pe cale de-a fi atins, poluările de tot felul având o contribuție însemnată.

La începutul lunii martie 2013, „Oamenii de ştiință ruşi, cu ajutorul sateliților, au descoperit o centură de radiații în jurul pământului, ceea ce a provocat nedumerire în rândul specialiştilor de la NASA, care apreciază această descoperire ca fiind o descoperire „misterioasă şi fenomenală".

Între primele două zone cu nivel ridicat al radiațiilor, deja cunoscute, situate la o altitudine la câteva mii de kilometri deasupra Pământului, experții ruşi şi americani speră să obțină informații noi despre originea fluxurilor de particule şi influența activității solare asupra nivelului de radiații în spațiul din apropierea Pământului şi despre pericolul pe care-l prezintă aceste fenomene pentru viața omului"[376].

Şi mesajele venite de „dincolo" ar trebui să ne pună pe gânduri, marea lor majoritate ne spun că „pentru sufletele trimise să se întoarcă pe TERRA, această viețuire printre oameni este apreciată drept penitență" - de aceea se consideră „pelerini" pe această planetă şi încearcă din răsputeri ca în timpul scurt petrecut aici să

375 PAPA BENEDIC al XVI-lea - „LUMIERE DU MONDE", ED. BAYARD, 2011.
376 VOCEA RUSIEI 02.03.2013.

influențeze pozitiv comportamentul şi deciziile oamenilor. Sunt mesaj e tulburătoare trimise de la diverse mediumuri sau rezultate din călătoriile astrale ale sufletului omului care s-a aflat în moarte clinică, sau a unor mistici religioşi. Toate vorbesc despre Împărăția Cerurilor unde îşi are sălaşul

Sufletul Suprem al Universului, Duhul Sfânt, şi unde se nasc şi se dezvoltă sufletele înainte de a porni în aventura teriană, încât şi cea mai înpietrită inimă ar putea trăi un moment de maximă emoție.

Drama sufletului întrupat pe TERRA se sfârşeşte în momentul morții, când sufletul „răsuflă uşurat" că părăseşte această „închisoare" care a fost pentru el, trupul, se luptă din răsputeri să se desprindă de el şi să-şi înceapă călătoria astrală spre adevărata sa casă, unde îl aşteaptă cu multă iubire şi în cântecele îngerilor, sufletele prietene din viețile anterioare.

Este sugestivă descrierea redată de Sfântului SAUVE, episcop de AMIENS care, în timpul unei boli grave, a avut o viziune. Se făcea că: „sufletul i s-a desprins de corp şi a pătruns în comorile cereşti. Văzându-l mort, călugării au vrut să-l îngroape. Numai că Sfântul a revenit la viață, iar călugării de față au auzit tânguirile sale din cauza durerii impuse de cruda necesitate de a reveni în această lume jalnică, după ce cunoscuse fericirea supremă. El a povestit ce minunății a văzut în sălaşele cereşti, slava, lumina, pacea, fascinația preasfinților profund transformați de prezența şi dragostea Domnului. Dar, vai! a exclamat el, s-a auzit deodată o voce divină care mi-a poruncit să părăsesc acest loc de lumină şi viață veşnică şi să mă întorc în această lume de întuneric şi moarte pentru a-mi încheia misiunea".

SCARLAT DEMETRESCU, DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN, SEBASTIAN STĂNCULESCU, GEOFFREY HOPPE ş.a. ale căror opere le-am citat pe parcursul lucrării ne-au prezentat mărturii interesante despre călătoria sufletului, dar şi despre comportamentul nostru cu noi înşine, cu cei din jur, cu mediul înconjurător şi cu Divinitatea. Am putea avea o lume a luminii, păcii,

iubirii, compasiunii care ar curăța de reziduurile gândurilor şi acțiunilor noastre căminul oferit de Creator, cămin ce ar putea deveni replica în oglindă a RAIULUI celest.

Ne-ar fi de folos povața Contelui SAIN GERMAIN care spunea că: *„Pentru a nu mai rătăci pe nisipurile mişcătoare ale nesiguranței, în durerile care ne asaltează în fiecare moment al vieții, pentru a scăpa de frica care ne răpeşte puterea, şi de egoismul care ne limitează orizontul, iar jumătate ne taie curajul, este nevoie ca noi să ne considerăm alchimiştii sufletului care distilează şi filtrează experiența dobândită pe parcursul procesului de inițiere"*[377].

În scrisoarea adresată prietenului său PHILOCHATUS, contele SAINT GERMAIN îl sfătuieşte asupra etapelor ce trebuie parcurse pentru a pătrunde „în sanctuarul ştiințelor sublime". Mai întâi îl atenționează că „are în față două pietre de încercare la fel de primejdioase care îl vor însoți permanent şi anume: abuzul de putere şi indiscreția, amândouă fiind născute din aceeaşi mamă, mândria"[378].

Despre modul în care sufletul şi ființele celeste au contribuit la Marea Creație, GEOFFRY HOPPE ne oferă unele informații interesante, care ar putea contribui mai bine la înțelegerea sensurilor tainice ale GENEZEI.

„Prima oară când ați ajuns pe Pământ (TOBIAS adresându-se sufletelor) a fost atunci când acesta era un loc oarecum pustiu. Ați venit ca să plantați sămânța energiei noastre pe această planetă, şi ca să vă obişnuiți cu dualitatea într-o stare de vibrație lentă, numai ca să veniți şi să plasați conştiință şi energia chiar în structura Pământului. Când esența vieții a început să prindă formă pe Pământ, v-ați plasat vibrația în cele mai mici forme de viață, pentru a trăi experiența naşterii unui organism viu pe această planetă. De-a lungul secolelor v-ați plasat energia în forme de vieți din ce în ce mai sofisticate care se dezvoltau pe Pământul nostru. Toate acestea s-au întâmplat într-un interval foarte mare de timp. Dar din dimensiunea din care acționați voi, nu era deloc atât de îndelungat. Ați petrecut

377 CONTELE DE SAINT GERMAIN - „TRIANOSOPHIA", ED. HERALD, 2012.
378 IDEM.

mult timp plasându-vă energia în formele acvatice care se dezvoltaseră pe planeta noastră, deoarece apa nu era atât de aspră față de vibrația voastră:”[379].

... „Mulți dintre voi ați venit în această viață pentru a ne completa SINELE, ca să călăuziți şi să ajutați şi pe alții să treacă prin acea perioadă despre care s-a spus că va fi un haos. Voi sunteți nişte ancore ale păcii, vindecării şi luminii în mijlocul acelui haos şi a tulburărilor din jurul

nostru”[380].

Aceste mesaje venite de „dincolo” pentru a adăuga şi desele apariții ale Maicii Domnului, Fecioara MARIA, dovedesc că în locuri diferite ale planetei, comunicările îngrijorătoare care se transmit omenirii, ar trebui să sensibilizeze mai marii lumii, pe cei care hotărăsc destinele popoarelor în lumina difuză a templelor organizațiilor oculte.

Voi reda pe scurt esența mesajelor transmise de Fecioara Maria care şi-a făcut apariția în localitatea ANGUERA din BRAZILIA. Receptorul mesajelor, PEDRO REGIS, care din 1989 şi până în prezent a primit peste 4000 de comunicări ignorate de BISERICA CATOLICĂ.

Se pare însă că PAPA FRANCISC care a efectuat recent o vizită în BRAZILIA, ar putea avea legătură cu aceste mesaje.

... „Creştinii vor suferi enorm, iar Biserica de la Roma este pe marginea unei crize majore; forța spirituală a ISLAMULUI va câştiga în fața Creştinismului. ...

... În UNIVERS sunt şi alte creaturi ale lui DUMNEZEU, mai perfecte decât oamenii. UNIVERSUL este foarte mare, infinit, iar voi nu sunteți singurele creaturi care au imaginea lui DUMNEZEU, au fost creați şi alții mai perfecți ca voi. ... Să ştiți că aceste creaturi îl ascultă orbeşte pe DUMNEZEU în toate lucrările Sale. La ce vă

379GEOFFREY HOPPE - „ÎNVĂȚĂTURILE LUI TOBIAS, SERIA CREATORII”.

380SEBASTIAN STĂNCULESCU - „FIINȚE NEVĂZUTE: STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTARE ŞI SPIRITELE NATURII”.

foloseşte cunoaşterea, voi oamenii care nu vă supuneți lui DUMNEZEU?

... DUMNEZEU vă iubeşte cu o dragoste inexplicabilă şi EL şi-a oferit propriul fiu, pe IISUS CRISTOS, pentru a vă salva ... .

... Neascultarea voastră vă va duce la pieire, vă va face să suferiți enorm. La ce bun să căutați să deveniți sfinți voi, oamenii care refuzați voința lui DUMNEZEU?

Vă binecuvântez cu aceste ultime cuvinte, la care să meditați. Nu vă descurajați!"

Decriptate aceste mesaje transmise din 1989 şi până în prezent, dacă într-adevăr sunt reale, nu fac decât să puncteze evenimentele cele mai importante care sunt deja parte din istoria recentă a umanității, petrecute în ultimele decenii.

Omul modern nu mai priveşte cu dragoste natura, nu-şi mai imaginează cum visa odată că s-a plămădit în pământul acestei Mame Natură, cea care l-a hrănit, iar acum, omul zilelor noastre o agresează, îi desfigurează chipul, o desacralizează prin atitudinea sa egoistă şi trufaşă.

Mama Natură şi Sufletul Pământului ne trimit periodic semne că omenirea continuă să meargă pe un drum periculos al autodistrugerii şi, prin manifestări apocaliptice: cutremure, inundații, secete prelungite, erupții vulcanice, etc. încearcă să ne facă să înțelegem că prin acțiunile noastre nesăbuite producem multă durere atât naturii cât şi Sufletului Pământului.

Aşa cum în ultimul secol s-au observat o serie de schimbări profunde în sens negativ la nivelul mentalului colectiv, îndeosebi în țările puternic industrializate, în relația cu Mama Natură, tot la fel, şi în lumea spiritelor naturii s-au produs schimbări profunde: ființele elementare căutând cu disperare crearea de punți de legătură, de comunicare cu oamenii, căci la nivelul Sufletului Pământului, ei ştiu că este nevoie ca oamenii să se trezească spre o nouă stare de conştiință.

Nu voi oferi date şi informații detaliate rezultate din puzderia de studii şi experimente care ne vorbesc despre suferința pe care omul a cauzat-o Pământului şi Naturii, însă semnalez cititorului o carte care poartă un titlu sugestiv: „FALIMENTAREA NATURII. NEGAREA LIMITELOR planetei”[381], având drept autori pe ANDERS WIJKMAN şi JOHAN ROCKSTROM, prefațată de respectabilul economist CĂLIN GEORGESCU, membru al Clubului de la ROMA, care face o radiografiere exactă a stării de sănătate a planetei, şi propune măsuri importante, menite să oprească cursul (ce pare ireversibil) distrugerii planetei şi civilizației umane.

Oamenii văd deja semnele divinității care anunță sfârşitul timpului oferit umanității, însă se pare că lumea nu va dispare, ci va fi orientată într-o altă direcție, care ar putea fi leagtă de a doua întoarcere a Lui CRISTOS pe pământ.

„Salvarea omenirii nu poate veni decât de la DUMNEZEU, de aceea cred că vom trece la o nouă convertire a oamenilor care constă în a-L repune pe DUMNEZEU pe primul loc în gândurile, faptele şi acțiunile noastre. Trebuie să reflectăm din nou la cuvintele lui DUMNEZEU, pentru a lăsa lucrarea lor să pătrundă ca realități în viața noastră”[382].

Pe acest fond de îngrijorări privind viitorul omenirii şi al planetei, AGENȚIA SPAȚIALĂ EUROPEANĂ CESA, a lansat în februarie 2012 primul nanosatelit artificial, GOLIAT, având ca misiune realizarea de imagini de înaltă rezoluție asupra TERREI şi a măsurării dozei de radiații şi a fluxului de micrometeoriți de pe orbita planetei.

Nanosateliții sau CUBESATS pot fi trimişi în spațiu individual sau în combinație între ei pentru a duce la îndeplinire misiuni complexe cu costuri reduse, ceea ce a stârnit reacții negative din partea companiilor americane specializate în fabricarea sateliților de

381ANDERS WIJKMAN şi JOHAN ROCKSTROM - „FALIMENTAREA NATURII. NEGAREA LIMITELOR PLANETEI”, ED. COMPANIA, 2013.

382PAPA BENEDICT al XVI-lea - „LUMIERE DU MONDE”.

mare capacitate şi la costuri exorbitante. Ca o primă măsură luată de companiile americane, finanțate de grupuri de interese private sau de stat, a fost lansarea unei ample campanii susținută de serviciile de spionaj americane de a prelua controlul tuturor inițiativelor în domeniu, monitorizând atent proiectele inițiate de grupuri de state din U.E.

Un exemplu elocvent îl constituie şi grupul de tineri cercetători din ROMÂNIA, grupați în jurul Agenției particulare ROSA şi a grupului de cercetători din FINLANDA şi ESTONIA, care au dezvoltat sistemul E-sail (NAVIGAREA ELECTRONICĂ ALIMENTATĂ DE VÂNTUL SOLAR) care are la bază metoda „pânzei de păianjen".

În paralel, grupul californian PLANETARY SOCIETY lucrează la un proiect asemănător, care poartă denumirea LIGHT-SAIL-1.

După cum vedem, cursa pentru lansarea în spațiul extraterestru a nanosateliților este în plină desfăşurare, deja primele frontiere de cercetare ştiințifică a UNIVERSULUI infinit au fost trecute cu rezultate încurajatoare. Problema care se pune este următoarea: unde ne vom opri cu aceste misiuni „iscoditoare" şi în ce măsură SUBLIMUL CREATOR este de acord cu aceste misiuni, care întruchipează de fapt visul omenirii de la crearea ei şi, anume, cunoaşterea şi înțelegerea infinitului divin. Omul în dorința sa de a cunoaşte ADEVĂRUL privind originea sa şi a planetei care-l găzduieşte, nu se opreşte aici cu cercetările şi simulările de laborator.

Astfel, savanții şi cercetătorii ruşi din cadrul Institutului de Analiză pentru Probleme Regionle de pe lângă Filiala ORIENT din cadrul Academiei Ruse de Ştiință, vor să reconstituie în laborator leagănul vieții.

Peninsula Kamceatka este locul unde savanții ruşi intenționează să reconstituie în condiții de laborator izvoarele termale din peninsulă, unde ar fi putut fi leagănul vieții. Experimentul cu materii organice (aflate în soluție), asupra căreia acționează temperaturi şi presiuni înalte, urmăreşte ca în aceste condiții, în materia neînsufletită să ia naştere viața. Este o nouă încercare de a

explica apariția vieții pe pământ. În prezent, mulți savanți consideră că viața a fost adusă pe Pământ din spațiul cosmic (VALENTIN SAPONOV, SANANTE AUGUS ARHENIUS şi VLADIMIR VERNADSKI - fondatorul biochimiei ruse), iar alții sunt adepții teoriei vulcanice (EVGHENI MARHININ şi EVGHENI KUNIN).

Drept urmare, vârsta lumii şi a Pământului a stârnit noi controverse.

Potrivit rabinului „MENAHEM SCHNEESOHN", după TORAH: „Vârsta lumii ar fi de 5729 de ani". În stabilirea vârstei UNIVERSULUI se neglijează faptul că nu se ştie din punct de vedere ştiințific care erau condițiile de timp, presiune atmosferică şi radiațiilor la perioada inițială a naşterii UNIVERSULUI; nu ştim dacă ele seamănă cu cele din prezent când se cercetează UNIVERSUL, aşa că este greu să tragi concluzii definitive. De pildă, evoluționiştii au la bază teoria potrivit căreia UNIVERSUL a evoluat pornind de la particule de atomi şi subatomi existenți care, prin procesul evolutiv s-au combinat pentru a forma UNIVERSUL fizic şi planeta noastră, pe care apoi s-a dezvoltat viața organică, care a evoluat şi s-a dezvoltat printr-un proces de apariție a lui (homo sapiens).

Se pune întrebarea, „pentru ce DIVINITATEA a trebuit să creeze un UNIVERS complet, când i-ar fi fost suficient să creeze particule de atomi şi subatomi dotați cu puterea de-a se uni şi evolua?"[383]

Pe un alt palan, NEIL TUROK[384]. a scris o teorie privind originea UNIVERSULUI, numită „BIG-BANG" - potrivit căreia „UNIVERSUL a început prin BING-BANG". NEIL TUROK sugerează că BIG-BANG- ul nu reprezintă stadiul unui ciclu infinit repetat de expansiune a UNIVERSULUI şi a CONTRACȚIILOR sale.

Această teorie susține că nici TIMPUL şi nici UNIVERSUL nu au început şi sfârşit. Fizicienii gândesc că această teorie are meritul

383MENAHEM SCHNEESOHN - „LAGE DE L'UNIVERS. TORAH ET SCIENCE".
384NEIL TUROK - "STRUCTURE FORMATION IN THE UNIVERS", 2001.
NEIL TUROK şi PAUL STEINHARD - "ENDLESS UNIVERSE: BE YOND THE BIG-BANG", 2007

de-a fi studiată căci ecuațiile privind legile care guvernează UNIVERSUL merg la infinit. Altă teorie care tinde să devină dominantă în rândul fizicienilor este cea a „DUBLEI CAUZALITĂȚI" care explică în sfârşit SINCRONICITATEA lui C. G. JUNG, care denumea „întâmplările ca fiind, o coincidență temporală a două sau mai multe elemente, fără legături cauzale între ele, dar care au un sens identic sau analog". Este vorba de asocierea unui eveniment de ordin psihic subiectiv cu un altul de ordin obiectiv, interior.

PHILLIPE GUILLEMANT, doctor în fizică la CNAS a lansat teoria dublei cauzalități şi a conceptului sincronicității, „care face să rezulte în mod natural spiritul (sufletul) şi o nouă concepție a timpului, dezvăluind un nou proces subtil de co-creație a UNIVERSULUI"[385].

Prin această abordare ştiințifică, se oferă posibilitatea de a descoperi mecanismele a două cauzalități capabile să explice numeroase fenomene stranii, ca sincronicitatea coincidențelor extraordinare şi anumite intuiții salvatoare.

Teoria dublei cauzalități (TDC) este efectul dedus al diferitelor interpretări a rezultatelor fizicii moderne, în teoria haosului, mecanicii cuantice, teoria relativității, fizicii statice, etc. T.D.C. este datorată unei duble cauze: intențiile noastre cauzează efecte în viitor care devin viitoare cauze ale unui efect din prezent. Problema omului modern care a antrenat şi această decădere a lumii şi planetei, este identificată de PAPA BENEDICT al XVI-lea în dictatura raționalismului".

ALDOUS HUXLEY anticipa decăderea civilizației materialiste impusă de dezvoltarea progresului într-un mod necontrolat, subliniind că: „În această realitate falsă cu falsitatea adevărului său, sau chiar a absenței adevărului, în final nimic nu mai are importanță. Nu mai este adevăr, nu mai este o poziție posibilă. În mod efectiv, adevărul este între timp considerat ca un concept foarte subiectiv pentru ca să-i găseşti un concept foarte comun valabil. Distincția între autentic şi

385PHILLIPE GUILLEMANT - „LA ROUTE DU TEMPS".

fals pare fi abolită. Totul este într-o oarecare măsură negociabil”[386].

Este un fapt notoriu că adevărul este deja un obiect de suspiciune. Este adevărat că s-a abuzat mult, că în numele adevărului s-a putut justifica intoleranța şi cruzimea. Când cineva spune că nu deții adevărul, aceasta ne îngrozeşte. Majoritatea filosofilor din zilele noastre susțin că omul nu este capabil de adevăr. De aceea, asistăm la tendința de a pune pe picioare un nou concept şi anume, a dictaturii relativismului care nu recunoaşte nimic ca definitiv şi care dă ca ultimă măsură propriul său ego şi dorințele sale.

Față de această nouă provocare a lumii moderne, trebuie să avem curajul să spunem: da, omul trebuie să caute adevărul; el este capabil de adevăr. Se subînțelege însă că pentru a fi permanent implicat, adevărul are nevoie de criterii.

Adevărul ne scoate în evidență permanent valorile constante care au dat măreție umanității. Pentru aceasta este nevoie să învățăm din nou să practicăm umilința, smerenia care permit să recunoaştem adevărul ca purtător de repere.

PAPA BENEDICT al XVI-lea spunea că: „Adevărul nu va parveni să domnească prin forță, ci prin propria sa putere, este conținutul central al EVANGHELIEI după IOAN. IISUS se prezintă în fața lui PILAT ca adevăr şi martor al ADEVĂRULUI. EL nu apără ADEVĂRUL cu ajutorul legiunilor, ci îl face vizibil prin PATIMA SA, şi prin această manieră îl pune în vigoare”[387].

Sanctitatea Sa ne vorbeşte de o „cruciadă a ateilor” care aruncă în derizoriu CREŞTINISMUL, califican du-l ca fiind o nebunie a lui DUMNEZEU” fiind cauza tuturor războaielor.

„Astfel, Creştinismul se vede expus la o presiune de intoleranță, care mai întâi îl face ridicol, ca apoi să fie dezbrăcat de spațiul său vital în numele unei aparente rațională ți”[388].

386ALDOUS HUXLEY - „LE MEILLEUR DES MONDES”, 1932..
387PAPA BENEDICT al XVI-lea - OP. CIT.
388IDEM.

Explicațiile acestei lupte între ateism şi creştinism ar putea fi existența în structura omului, a păcatului original care se află permanent în el şi periodic îl determină pe om să recadă în păgânism. Dar, să nu uităm că în om este şi prezența divină care nu încetează să se manifeste. Această luptă care traversează istoria umanității, este o luptă între două forme de dragoste, caracterizată de Sfântul AUGUSTIN ca „fiind între dragostea pentru sine însuşi până la distrugerea lumii, şi dragostea pentru alții până la abandonarea de sine". Această luptă se duce şi acum.

De aici şi concluzia că TERRA este planeta decăzută, unde sufletele întrupate trebuie să-şi urmeze destinul şi să facă penitență pentru greşelile şi păcatele comise în alte vieți. Este o şcoală dură de selecționare şi călire a sufletelor care leagă cerul de Pământ, este scara lui IACOV pe care urcă şi coboară sufletele în funcție de evoluția lor spirituală, de vechimea lor. Să-i mulțumim marelui CREATOR pentru această oportunitate care creează de-a lungul secolelor şi mileniilor premisele unei lumi mai bune, mai spiritualizate în armonie cu legile divine, permițând omului terestru să ridice progresiv vălul ce mai acoperă cunoaşterea ADEVĂRULUI SUPREM, care este de fapt taina Creației a vieții şi UNIVERSULUI.

REVOLTA NATURII împotriva omului începe să-şi arate semnele, de aceea se impune cu necesitate protejarea mediului, al cărui dezechilibru amenință lumea cu pericole pe termen mediu şi lung. „Încălzirea planetei a devenit o provocare pentru mondializare. Succesele înregistrate de CHINA, INDIA şi RUSIA în planul dezvoltării industriilor cu efecte benefice în planul finanțelor şi economiei, au presupus totuşi un consum enorm de resurse naturale, îndeosebi petrol şi gaze care generează dezechilibru pe piețe, şi solicită o exploatare intensă a rezervelor la nivel planetar. Dezvoltarea spectaculoasă a țărilor BRICS şi lipsa unor măsuri de protecție a mediului față de emisiile de gaze cu efect de seră la nivelul grupului de țări menționat, la care se alătură şi SUA, vor crea grave probleme la nivel planetar; APOCALIPSA fiind recunoscută prin cutremure, ploi acide, incendii de păduri pe arii extinse, secete sau

inundații”[389]. Sunt evaluări formulate de laureatul Premiului NOBEL pentru economie, JOSEPH E. STIGLITZ.

Toate acestea sunt semne evidente că Pământul şi natura nu mai sunt dispuse să suporte capriciile, ignoranța şi agresivitatea tot mai complexe venite din partea omului care se foloseşte de toate mijloacele inventate de progresul ştiințific prentru a exploata sălbatic toate resursele, care înseamnă bani şi profit.

Când vorbesc de planeta Pământ aflată în pericol, am în vedere şi poluarea mărilor, a oceanelor ... ca urmare a accidentelor ecologice (vezi situația din golful MEXIC şi accidentul nuclear de la CERNOBÂL şi FUKUSHIMA), dar şi a straturilor atmosferice poluate sonic prin transportul aerian sau a misiunilor spațiale, cât şi erupția unor vulcani (vezi ISLANDA) aflați în adormire, dar a căror activitate este vie.

În popor este o vorbă plină de înțelepciune: „Nu ne mai rabdă pământul din cauza răutății şi necredinței” este momentul la care se află omenirea astăzi, în căutarea propriei identități, a sensului şi direcției în care se îndreaptă în mileniul trei. Că toate aceste semnale ce ne vin din cer şi de pe pământ, în ciuda aparențelor lumii căzute, sfâşiate de patimă, poluare, speranța şi nădejdea noastră este în DUMNEZEU, sper să devină mai puternică, fiindcă avem în noi gena credinței în DUMNEZEU şi în IUBIREA SA pentru OM şi pentru întreaga Sa Creație.

Să sperăm că în fața APOCALIPSEI, omul ca ființă gregară va manifesta o puternică solidaritate socială, care este prin excelență un fenomen de esență spirituală. „Adâncul social este, prin excelență locul binelui, al ființelor morale a societăților, suprafața este planul în care se arată răul social. Reacția la răul de la suprafață este o actualizare a latenței binelui din adâncurile moral-spirituale ale societății şi ale omului. Această noțiune nu este alceva decât o manifestare trăitoare de mare intensitate, aşa cum o dovedeşte

389JOSEPH E. STIGLITZ - „UN AUTRE MONDE - CONTRE LE FANATISME DU MARCHE”, ED. FAYARD, 2006.

reacția pasională față de crimă şi criminali. Sociologia noologică (nous - spirit în limba greacă) s-ar identifica cu o sociologie a profunzimilor" [390], care sperăm să fie o nouă formă de organizare socială a omului secolului XXI.

Am văzut în acest capitol că Pământul şi natura reacționează ca o ființă vie şi că drept urmare, nu îi este indiferent modul în care gândim, ci dimpotrivă se încarcă cu balastul frustrărilor şi sentimentelor noastre, catastrofele naturale având o legătură cu Karma planetei şi a oamenilor.

Sfântul Apostol PETRU ne atrage atenția prin aceste cuvinte profetice să tratăm cu demnitate Pământul şi Natura: „Pământul de istovit se va arde şi stihiile (elemente chimice forțe oarbe ale naturii), arzând se vor desface".

Preocuparea ştiinței moderne de a explora cu orice preț tainele UNIVERSULUI şi CREAȚIEI, poate antrena consecințe catastrofale pentru existența vieții pe pământ. Întrucât DUMNEZEU ține destinul CREAȚIEI, având un scop cu ea, nu va rămâne pasiv văzând cum acțiunea nechibzuită a omului îi desfigurează chipul.

Într-un interviu luat lui DALAI LAMA [391], s-a ridicat problema includerii în preambulul DECLARAȚIEI UNIVERSALE A DREPTURILOR OMULUI (1948) referirile la DUMNEZEU, idee respinsă de unii participanți la redactarea documentului. Soluția a venit din partea reprezentantului VATICANULUI care a sugerat următoarea formulă: „Nu vorbiți de Dumnezeu, vorbiți de demnitate". Pe atunci nu se înțelegea că oamenii sunt în relații de interdependență cu mediul înconjurător, cu natura, cu pământul. Trebuie să estimeze noțiunea demnității şi în planul naturii. Pentru că şi natura se poate indigna, şi

ea se poate deteriora ... ".

În UNIVERS conştiința umană, ca un fapt extraordinar, este o

390 ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII", ED. MICA VALAHIE, 2007.

391 DALAI LAMA şi STEPANE HESSEL - „SĂ FACEM PACE!", ED. NEMIRA, 2012.

parte a UNIVERSULUI, o emanație supremă a evoluției acestuia. Natura pare să aibă totuşi o înțelepciune proprie, un spirit de conservare. Dacă civilizația umană nu ar respecta regula „jocului" şi ar afecta serios mediul înconjurător, natura s-ar răzbuna? ...

Natura nu se poate răzbuna, dar specia umană se poate autodistruge, ceea ce ar afecta implicit şi natura. Furtunile, fulgerele, sunt manifestări ale măreției lui DUMNEZEU. Toate au un sens şi o finalitate benefică: după furtuni aerul se împrospătează, toate emisiile negative (toxice) emanate în atmosferă sunt purtate de furtună în alte universuri, reîmprospătând periodic climatul planetei. Natura nu ascultă de autoritatea omului, ci ascultă de autoritatea lui morală, de sfințenia lui. Ascultă de acea înrudire a omului cu DUMNEZEU, FĂCĂTORUL naturii. Natura nu se impresionează de frumusețea omului; prea puțin de ştiința lui şi deloc de autoritatea lui. Natura ascultă însă de smerenia lui.

MAI SUNT ENIGME NEELUCIDATE?

Cu tot progresul ştiințelor moderne care au ajutat omul să-şi explice multe din tainele vieții şi a universului, totuşi mai sunt ENIGME NEELUCIDATE, despre care ne vorbesc Cărțile Sacre ale Orientului şi Occidentului, cât şi dovezile materiale, rezultat al descoperirilor arheologice în cele mai îndepărtate colțuri ale planetei.

Majoritatea textelor vechi vorbesc de vremuri imemoriale, când ființele divine sau semidivine îşi desfăşurau activitatea pe pământ se interferau în viața pământenilor, în trasarea destinului indivizilor „aleşi" dar şi a popoarelor. Gelozia, trufia, egoismul zeilor, declanşau conflicte etnice şi religioase între popoare, se situau de-o parte sau de alta a beligeranților, influențând cursul evenimentelor.

Uneori, zeii trăind printre pământeni, se împreunau cu muritorii, iar din aceste încrucişări rezultau semizeii care au devenit conducătorii de regate şi întemeietorii de religii, şi doctrine esoterice. Semizeii reprezentau supraomul, supranaturalul din om ca

inteligență, acces la cunoaştere, forță fizică, iar de multe ori se considerau egali zeilor şi se confruntau cu aceştia.

Au rămas ca mărturii modul cum au coborât zeii pe pământ şi de ce s-au amestecat cu pământenii, de ce s-au retras pe vârfurile înalte şi greu accesibile ale munților, trăind izolați de pământeni, cărora le era interzis accesul în aceste zone sacre. Dacă mai există astăzi zei printre pământeni şi în ce fel țin legătura cu frații lor şi cum comunică cu ei în ceruri, rămâne o întrebare care sunt convis că va primi răspuns în deceniul următor.

Nostalgia originilor este de fapt nostalogia religioasă a omului care doreşte să se găsească în prezența activă a zeilor, cu ființele divine, este nostalgia perfecțiunii începuturilor, când omul conviețuia cu zeii şi cu natura, simțindu-se în relații de filiație cu ei.

Vorbind despre mistere, filosoful PETRE ȚUȚEA se exprima că acestea sunt: „supranaturale şi singurele mijloace de ieşire din înlănțuirea cosmică, din limitele comunității şi din mărginirea personală. Este adevărat că misterul nu este comod, te nelinişteşte. Dar dacă misterul ar dispărea omul ar deveni mineral. Funcția pozitivă a misterului este incitația spiritului nostru de a-l dezlega. Lupta dintre mister şi intelect se datoreşte nu numai intelectului vocațional, ci şi misterului. Preotul creştin nu tălmăceşte misterele, ci le comunică, fiind învăluit ritualic de ele, ca şi credincioşii iar mistica nu e altceva decât vechicularea misterului ... "[392].

Organicitatea internă a misterului, potrivit lui VASILE LOVINESCU: „rezidă din faptul fundamental că nici un lucru de ordine sesizabilă şi conceptibilă nu-şi are rațiune suficientă în el însuşi, el exprimă ideațiunile unui plan cauzal; orice nu este cauză, e ireversibil simbol pentru că e efect"[393].

Enigmele şi misterele care mai învăluiesc ADEVĂRUL, privind originea vieții, a universului, a zeilor şi a urmelor materiale lăsate de

392PETRE ȚUȚEA - „322 DE VORBE MEMORABILE".

393VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC", ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

aceştia în vieţuirea lor pământeană în diferite zone ale planetei, au rămas subiecte predilecte pentru cercetătorii ştiinţifici, care, folosindu- se de diversele izvoare care le stau la îndemână ne prezintă ipoteze bine argumentate.

Televiziunile, internetul, casele de filme au dezvoltat adevărate industrii profitabile tratând acest subiect. Nu voi aprofunda această temă întrucât există suficient material documentar la îndemâna celor interesaţi, inclusiv în legătură cu misterele şi enigmele existente pe teritoriul ţării noastre.

Voi aminti în treacăt referirile privind naşterea lui NOE, consemnate în CARTEA lui ENOH (secolul II - I î. Hr.)

... „În BIBLIE, povestea lui ENOH este urmată de stricăciunea (fiilor lui DUMNEZEU) cu fiicele pământenilor dând naştere la un popor de uriaşi. (C. GENEZA 6.1-8). Legenda spune că la naşterea lui NOE, casa s-a umplut de o lumină misterioasă, ceea ce l-a determinat pe LAMEH, tatăl lui, să bănuiască originea divină a copilului. LAMEH s-a adresat bunicului său ENOH, plăcut lui DUMNEZEU pentru credinţa sa, pentru a se încredinţa că soţia sa, BETH-ENOSH nu a conceput copilul cu unul dintre STRĂJERII CEREŞTI (îngeri căzuţi sau FĂPTURI SFINTE) care erau uriaşii rezultaţi din împreunarea Sfinţilor Îngeri Păzitori cu pământence.

Soţia sa a jurat pe CEL MARE şi SFÂNT, STĂPÂNUL CERULUI şi PĂMÂNTULUI, că NOE este sămânţă din tatăl său, sădit de el şi nu de vreun străin”.

Fără comentarii!

Un alt mister rămas neelucidat, despre care s-a vorbit mai puţin, este originea hărţii care a aparţinut amiralului turc, PIRI REIS (secolul XVI) cel care conducea flota în timpul sultanului SULEIMAN MAGNIFICUL.

Această hartă, au concluzionat savanţii, este „mai veche decât gheaţa care acoperă ANTARCTICA, este mai detaliată decât hărţile tactice ale armatei americane, şi ar fi fost făcută din avion sau alt aparat de zbor, de la mare înălţime”.

Descifrarea misterului acestei hărți a adus la aceeaşi masă istorici, oameni de ştiință, experți de la Oficiul Hidrografic Naval al SUA, experți de la PENTAGON, care au ajuns la concluzia că „harta lui PIRI REIS aduce elemente noi față de informațiile conținute de ultimele hărți militare, în sensul că prezintă GROENLANDA ca fiind compusă din două insule separate, iar sub stratul de gheață s-au descoperit recent două insule, cât şi văile şi munții descrişi în hartă. În plus, harta reproduce nu numai conturul continentelor, ci dă şi indicații topografice privind interiorul acestor continente, iar lanțurile muntoase, vârfurile, platourile, fluviile sunt însemnate cu cea mai mare exactitate.

Ca să adâncească misterul, căpitanul MALLEREY ARINGTON de la Oficiul Hiodrografic al SUA expert în „hărți autentice" mai adaugă că cei care au întocmit harta ştiau să calculeze longitudinea, (lucru pe care noi nu-l ştiam în urmă cu două secole), iar profesorul CHARLES H. HAPGOOD, susține că, deoarece calota glacială a ANTARCTICII are 100 de milioane de ani, există două posibilități în privința perioadei în care a fost făcută harta inițială. Ori calota este de dată mai recentă, câteva mii sau zeci de mii de ani, ori harta originală a fost realizată acum milioane de ani, când omul nu exista".

Iată încă un exemplu care aruncă o umbră de mister în legătură cu apariția şi evoluția vieții pe pământ. Interesant este că istoria umanității şi a raselor umane răspândite pe întreaga planetă, abundă în probe materiale, enigme neelucidate de pe platourile înalte din MEXIC, PERU, BOLIVIA, la fenomenele inexplicabile din zona TRIUNGHIUL BERMUDELOR, la vârfurile inaccesibile ale munților TIBETULUI, până la porțile de trecere spre alte lumi din ARCTICA şi munții ROMÂNIEI (SFINXUL, MUNȚII BUZĂULUI), etc.

„Explicațiile date de ELOHIM ar fi că reprezentanții poporului său stabiliți în diferite locuri inaccesibile ale TERREI, ar fi creat cu mii de ani în urmă baze de cercetare pe vârful munților şi fundul oceanelor. Pe lângă misiunea de «monitorizare» a evoluției

umanității, ELOHIMII se ocupă şi de aprovizionarea populației lor cu produse proaspete de pe pământ. ELOHIMII se hrănesc, din lipsă de resurse suficiente, cu

alimente de sinteză”[394].

Programele de cercetare a universului şi îndeosebi a planetelor din „proxima” vecinătate a sistemului nostru solar, au adus umanității răspunsuri la o serie de întrebări care au frământat mințile iluminate din vremuri străvechi şi până astăzi. De aceea, mintea iscoditoare a omului nu se opreşte aici, ci continuă să meargă în direcția explorării de noi universuri şi civilizații, călătoreşte prin spații spre noi PĂMÂNTURI pe care să le pregătească în vederea „marii colonizări”.

Cred că acestui moment al aventurii spațiale în căutarea sensului pierdut şi a ADEVĂRULUI SUBLIM, se potrivesc versurile lui DANTE ALIGHIERI:

„Aici,cititorule,ascute-ți bine ochii asupra ADEVĂRULUI -

Atât de subțire este vălul,

Că e uşor să pătrunzi dincolo”[395].

PĂMÂNTURI NOI, LUMI NOI.

„Mergeți şi îmulțiți-vă şi stăpâniți pământul” ar putea fi mottoul acestui subcapitol, care pornind de la porunca Creatorului, ar însemna că rostul omului este de a se înmulți şi de a coloniza şi alte planete unde nu există viață.

Potrivit lui RAEL şi a mesajelor primite de la ELOHIM, Creatorii lumii au experimentat viața pe mai multe planete, reuşindu-se doar pe trei să creeze viață, printre care şi TERRA.

... „S-a creat viață pe trei planete care se află în competiție cu TERRA; planeta care va înregistra cel mai mare progres ştiințific, va beneficia de tezaurul ştiințific al Creatorilor, în ziua «judecății de

394RAEL - OP. CIT.

395DANTE ALIGHIERI - „PURGATORIUL, XIII, 19-21”.

apoi». Oamenii ar putea primi acest dar celest dacă îşi vor dovedi iubirea necondiționată față de creatori".

Încă din secolul XIX a apărut pentru prima dată ideea conform căreia forme simple de viață călătoresc prin spațiul cosmic de la o palnetă la alta. Acestei ipoteze i s-a dat denumirea de panspermie, care a cunoscut o atenție din partea ştiinței în plin Război Rece, când se lua în calcul eventualitatea dispariției brusce a vieții de pe pământ, în urma unui cataclism nuclear. Începând din ani '70 s-au lansat ample studii şi cercetări multidisciplinare pentru a se stabili posibilitățile de „răspândire a vieții în UNIVERS".

MICHAEL MAUTER, cercetător la Universitatea COMMON WAFALTH din VIRGINIA, afirma că: „Suntem aproape de punctul în care vom putea trimite microorganisme în spațiu, către alte lumi. Avem capacitatea de a genera viață în Univers, iar asta înseamnă împlinirea misiunii noastre".

Nu voi intra în aprofundarea rezultatelor obținute de cercetători în dezvoltarea acestui grandios proiect, care nu este lipsit de obstacole neprevăzute, dar până atunci, omul secolului XXI va fi într-o mare dilemă: să continue perfecționarea inteligenței artificiale până la nivelul la care să posede conştiință, sentimente, emoții, existând pericolul ca la un moment dat aceasta să se revolte împotriva „creatorului" său care se va vedea obligat să o înfrunte sau să părăsească TERRA; sau omul secolului XXI va atinge desăvârşirea spirituală şi treptat, materia densă a corpului fizic să se dizolve, omul apropiindu-se de entitățile luminoase care populează universul: îngerii, serafimii, heruvimii.

Aceasta ar presupune o revoluție profundă a conştiinței, care ne arată schimbările realității „în toate colțurile lumii şi în toate domeniile, în noi şi în jurul nostru" aşa cum explica reputatul om de ştiință STANISLAV GROF (discipol al fascinantului STHEPEN HAWKING) în lucrarea „PSIHOLOGIA VIITORULUI".

Venind vorba despre STANISLAV GROF, se cuvine să amintim cititorului şi lucrarea sa „CĂLĂTORIA ULTIMĂ - Dincolo de

frontierele morții" în care subliniază că: *„nu există moarte, căci viața este un atribut a tot ceea ce există în univers; nu există sfârşit al Ființei, pentru că Ființa este eternă iar moartea nu este decât o transformare prin care noi am trecut de mii de ori".* Reputatul om de ştiință şi-a adus o contribuție majoră la studiul psihicului omenesc concluzionând după patru decenii de cercetări că: „transformările conştiinței prin care trece umanitatea în aceste timpuri sunt stările de conştiință externă". El introduce dimensiunea spirituală în psihologia modernă şi a recunoscut natura spirituală a conştiinței şi a întregului Univers cuprins în ea. „Călătoria conştiinței umane, densitatea încărcării nu vine ca urmare a unei decăderi «noi n-am căzut» de nicăieri, nu suntem nişte victime ale destinului sau ale unui DUMNEZEU discreționar, ci Ființe superbe care-şi asumă liber experiența încarnării şi creației participând la expansiunea lui UNU".

Deci, să pornim şi noi în căutarea Pământurilor Celeste, temă predilectă a lucrărilor celei de a 22-a Conferință a Societății Astronomice Americane (4-10 ian. 2013, LONG-BEACH, CALIFORNIA), care a concluzionat la încheierea lucrărilor că: *„viața în UNIVERS nu este neapărat un fenomen excepțional. Bineînțeles suntem în zona ipotezelor, dar devine din ce în ce o realitate existența pământurilor celeste".*

Cine sunt căutătorii pământurilor celeste?

Oamenii şi-au trimis în misiune de (recunoaştere) Telescopul spațial COROT (CONVENTION ROTATION AND PLANETARY TRANSITS), primul exemplar lansat la 27 dec. 2007 în aventura spațială pentru identificarea planetelor extrasolare, cu ajutorul unei rachete SOIUZ. Prima planetă extrasolară COROT-16 a fost detectată în Mai 2007, iar până în prezent a reuşit identificarea a 24 explanete, iar încă 5 sunt aproape de finalizarea procedurilor de confirmare, şi încă 200 de planete-candidat sunt în aşteptarea confirmărilor (la sfârşitul lui 2012 şi-a încheiat activitatea). A urmat lansarea în 2009 a Telescopului Spațial KEPLER pe o orbită heliocentrică, spre deosebire de COROT care s-a rotit în jurul

pământului la o altitudine de 890 km.

KEPLER se află pe o orbită în jurul SOARELUI, pe care o parcurge în (372,5 zile), la o distanță egală cu distanța dintre Pământ şi Soare, ceea ce-i permite să poată fi orientat astfel încât să nu-i fie perturbată activitatea de lumina soarelui.

KEPLER „supraveghează" în permanență aceeaşi regiune din galaxia noastră LACTEE, o zonă situată la nord-vest de constelația LEBĂDA, putând urmări simultan variațiile de luminozitate a circa 150.000 de stele. Pentru identificarea planetelor extrasolare, telescopul KEPLER ca şi COROT foloseşte metoda tranzitului.

Până în prezent KEPLER a identificat 150 de planete extrasolare şi circa 2740 de planete-candidat, (misiunea lui fiind extinsă până în 2016).

Informațiile colectate de la cele două telescoape sunt coroborate cu cele obținute de la telescoape terestre. Concluzia la care s-a ajuns după analiza datelor obținute până în prezent este uluitoare: cel puțin o stea din şase are o planetă de mărimea Pământului. CRISTOPHER BURKE, cercetător la Institutul SETI, în baza informațiilor furnizate de cele două telescoape, a ajuns la concluzia că: „cel puțin patru planete- candidat, cu dimensiuni apropiate de dublul diametrului TERREI, se află în zona locuibilă.

Una dintre KOI (KEPLER OBJECT OF INTEREST) 172.02, se roteşte în jurul unei stele asemănătoare cu Soarele, iar perioada orbitală este de 242 zile. Această planetă-candidat de 1,5 ori mai mare decât pământul este o țintă promițătoare pentru căutarea vieții extraterestre, temperatura medie fiind de 80 Celsius".

FRANCOIS FRESSEN, cercetător la HARVARD-SMITHSONIAN CENTER FOR ASTROPHYSIC, a prezentat, la sesiunea de lucrări menționată, comunicarea cu titlul: „AT LEST ON IN SIX STARS HAS AN EARTH-SIZA PLANETY" - (Cel puțin una din şase stele are o planetă de mărimea Pământului). RESSEN a grupat planetele în cinci categorii în funcție de mărime. Astfel, planetele cu dimensiunea cuprinsă între 0,8-1,25 diametre solare şi cu perioadă

orbitală mai mică de 85 de zile, sunt prezente în jurul a 17% dintre stele; cele catalogate ca super-pământuri, cu dimensiuni între 1,35 diametre solare şi cu perioadă orbitală mai mică de 150 de zile, sunt prezente în jurul a 25% dintre stele; iar cele catalogate ca având dimensiuni de 2-4 ori mai mari decât Pământul şi perioada orbitală mai mică de 250 de zile, sunt tot de 25%. Planetele-gigant au diametrele de 4-6 ori mai mari decât Pământul, iar perioada orbitală sub 400 de zile, numără 3%. La nivelul galaxiei noastre ar putea fi 17 miliarde de planete cu dimensiuni apropiate de cea a Pământului.

Dar să revenim la planeta KOI. 172.02 care a fost deja catalogată ca având diametrul de 1,5 ori mai mare decât Pământul şi o perioadă orbitală de 242 de zile.

GUILLERMO TORES, coautor al studiului menționat, sublinia faptul că: „Pământurile şi super-pământurile nu sunt mofturoase. Le găsim în jurul tuturor tipurilor de stele, dar mai des în jurul unor pitice maro, cât şi în vecinătatea unor stele asemănătoare cu Soarele”.

Un alt cercetător de la HARVARD-SMITHSONIAN CENTER FOR ASTROPHYSIC a prezentat în cadrul lucrărilor conferinței o comunicare cu titlul de: „THE OCCURENCE RATE OF SMALL PLANETS AROUND COOL STARS FROM KEPLER”(Frecvența planetelor mici în vecinătatea stelelor reci), cu referire specială la existența unor stele pitice roşii din clasa spectrală M, care au o masă cuprinsă 0,075-0,5 mase solare. Este interesant că piticele roşii, se contractă pe măsură ce îşi consumă hidrogenul din nucleu, ajungând să se stingă treptat ca o lumânare care se consumă în timpul arderii. Autorul acestor constatări nu este altul decât COURTNEY DRESSING, un cercetător cu un viitor strălucit.

Un alt element interesant se referă la faptul că 70-90% dintre stelele galaxiei LACTEE sunt pitice roşii, ceea ce ar însemna că pe o rază de 20 de ani lumină (distanță față de Pământ) există cel puțin o planetă locuibilă. Dar, cercetătorii au identificat şi unele probleme legate de posibilitatea ca aceste planete să fie locuibile datorită „blocajului mareeic” şi instabilității piticelor roşii a căror strălucire ar

putea scădea brusc cu 4% sau a unor erupții solare gigantice.

Să lăsăm aceste ipoteze de lucru pe seama savanților care scrutează cu tenacitate tainele universului folosind cele mai avansate tehnologii. Interesant este că suntem pe un drum care ne-ar putea aduce noi surprize şi, bineînțeles multe obstacole, îndeosebi în proiectul lansat de NASA şi alte agenții specializate din RUSIA, CHINA, INDIA şi EUROPA, de confirmare a vieții pe alte planete; păşind pe următoarea treaptă a cunoaşterii umane, şi anume, căutarea fraților noştri de aceeaşi inteligență pentru stabilirea contactelor şi a comunicării cu aceştia.

Acest lucru va putea fi posibil dacă marele Creator al Universului, Inteligența Universală, Preaînaltul ne va da acces la aceste noi „pământuri celeste" pe care va trebui să le pregătim aşa cum au făcut şi Creatorii cu planeta TERRA, în vederea populării cu ființe terestre, ce se vor adapta condițiilor de pe aceste planete (presiune, radiații, temperatură, etc.)

Aventura neobosită a omului în căutarea cuvântului pierdut şi a sensului vieții, înseamnă de fapt aventura cunoaşterii, inclusiv călătoria pentru descoperirea de noi pământuri, seamănă izbitor cu dorința de lărgire a orizontului cunoaşterii spre noi lumi şi civilizații ale lui FERDINAND MAGELAN, CRISTOFOR COLUMB, VASCO da GAMA, BARTOLOMEO DIAZ, HERNAN CORTES, DAVID LIVINGSTONE, EDMUND HILARY, ROALD AMUNDSEN, MARCO POLO, FRANCIS DRAKE, JAMES COOK ROBERT FALCON SCOTT, iar dintre exploratorii români trebuie amintiți cu adâncă venerație: ILARIE MITREA, IULIU POPPER, FRANCISC BINDER, IOAN XANTUS, SAMUEL FENISEL, ION CATINA, SEVER PLENICEANU, MIHAI TICAN-RUMANO, CONSTANTIN DUMBRAVĂ, SAMUILĂ DAMIAN, BAZIL ASSAN, DIMITRIE CANTEMIR, MIRON COSTIN, ION NECULCE, CONSTANTIN CANTACUZINO, DINICU GOLESCU, NICOLAE ŞI DIMITRIE GHIKA-COMĂNEŞTI, ION GHIKA, GRIGORE ANTIPA, BADEA CIRȚAN ş.a. personaje care au intrat în istoria umanității, ca şi

căutători ai adevărului.

Dar, adevărata cunoaştere, cunoaşterea vie se realizează prin însuşirea lecției răbdării sfinte, prin care găsim liniştea de a exersa în tăcere şi smerenie forțele inimii, devenind mai atenți şi mai treji față de lumile văzute şi nevăzute care ne înconjoară, care fac parte împreună cu noi din măreția Creației lu DUMNEZEU. Pericolul care ne pândeşte este ca această performanță ştiințifică, în cercetarea noilor (pământuri celeste), să nu se transforme într-o cursă nemiloasă a militarizării acestor (noi colonii) cu arme supersofisticate, şi cu tipul (soldatului universal) - nemilos, combinație între roboți şi oameni, care la un moment dat vor dori să controleze din spațiu şi Pământul, printre alte planete ce vor fi ocupate şi transformate în baze militare.

În toată această „nebunie spațială", cred că ar trebui să ținem seama de sfatul AVEI SINOE, de a-L căuta pe DUMNEZEU, dar de a nu-I căuta sălaşul.

Următoarea țintă spre care se concentrează eforturile ştiințifice şi financiare, este pregătirea la orizontul următorului deceniu a unor misiuni cu echipe de astronauți care să creeze condițiile de instalare în viitor a unor laboratoare şi cămine pentru noii „colonişti" de pe TERRA.

Acest moment marchează de fapt încleştarea dintre trecut şi viitor, lupta dintre cei rămaşi pe TERRA şi noile planete ce vor fi colonizate tot de pământeni, dar care vor purta denumiri: marțieni, venusieni, etc. după numele planetei de adopție.

Deja, marile puteri economice, militare şi cosmice, au declanşat o cursă contracronometru pentru a fi primii în colonizarea planetei MARTE, planetă care din datele culese de cercetători, ar fi cea mai apropiată ca situație de cea existentă pe Pământ: ziua pe MARTE fiind de 24 de ore şi 40 de minute, înclinarea axei pe planul orbitei este de 25 de grade, ceea ce semnifică că ar putea fi vorba de anotimpuri. Anul marțian este de 687 de zile, însă lunile nu pot fi exact calculate din cauza existenței celor doi sateliți „luni", PHOBOS

şi DEMIOS.

Este interesantă abordarea lui CĂTĂLIN BELDEA care, în eseul „TIMPUL MEU”, concluzionează că: „Marele Creator a construit în aşa fel omul şi viețile care populează Pământul pentru a se adapta şi la schimbări de climă, anotimpuri: grăitoare fiind expedițiile la poli, dar şi în afara Pământului, în spațiul cosmic, mărturie fiind desele misiuni de explorare şi staționare pe STAȚIA SPAȚIALĂ INTERNAȚIONALĂ”.

Punctul de vedere exprimat este cât se poate de corect: cercetătorii din diverse domenii, cu precădere neurologie, biologie, genetică, au concluzionat că Mama Inteligență a Universului în cadrul proiectului inteligent al Creației, a „picurat” în genele ființelor creatoare, gena adaptării la condițiile de mediu, chiar dacă acestea se pot modifica pe parcursul evoluției.

În lucrarea „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT” am avut îndrăzneala să afirm că: „Am putea compara planul de colonizare al planetei MARTE de către pământeni cu modul în care AMERICA a fost colonizată. ... Colonizarea planetei MARTE ar putea fi produsul ingineriei genetice, clonarea umană şi vegetală va contribui fără îndoială la schimbarea climatului pe MARTE, care din planetă ROŞIE, ar putea deveni planetă ALBASTRĂ, sora geamănă a TERREI”.

Asta ar însemna că pământenii născuți prin clonare pe MARTE se vor numi marțieni. Sperăm să nu aibă „picurată” în genă, violența zeului MARTE, protagonistul şi inițiatorul războaielor. Dacă PROGRAMUL NASA de cucerire a planetei MARTE se va ghida după concluzia la care ajunsese în 1961, pe bună dreptate, noul preşedinte al SUA, J.F. KENNEDY, potrivit căreia: „Cel ce va stăpâni spațiul, va guverna de asemenea şi pe Pământ”, atunci avem de a face cu APOCALIPSA după IOAN, care ne spune că a doua venire pe pământ a Domnului nostru IISUS HRISTOS, de astă dată ca judecător, este în legătură cu acest război, ARMAGHEDON, între FIII LUMINII şi FIII ÎNTUNERICULUI, care va purifica umanitatea,

supraviețuitorii păşind într-o nouă lume din care a dispărut durerea, întristarea, egoismul şi răutatea.

Iubirea adevărată şi credința în DUMNEZEU nu vor mai fi minate, iar buna înțelegere se va coborî pe pământ în slava lui DUMNEZEU-FIUL şi în corul îngerilor. Pentru aceasta este nevoie mai întâi de o lepădare de negura şi putregaiul care ne rod din interior, nelăsând să pătrundă în inima noastră lumina harică a credinței în DIVINITATE.

„Urmează lui IISUS HRISTOS şi te vei lepăda de toate deşertăciuniule lumii", ne îndeamnă THOMAS KEMPIS.

Trecerea spre această lume este deschisă de Fecioara MARIA care va reanima în sufletele noastre iubirea față de DUMNEZEU- FIUL, ea ne va lua de mână şi ne va conduce cu dragoste de mamă pe drumul mântuirii în IISUS HRISTOS.

„În această călătorie inițiatică vom retrăi bucuria redescoperirii lui IISUS HRISTOS în noi, care ne-a vegheat existența timp de două milenii cu îngăduință, lăsându-ne să agonizăm în dragostea față de El şi în relativismul vieții materiale"[396].

Aşa că, dragă cititorule, „pelerin" pe acest pământ, ai călătorit pe drumuri „rătăcitoare", parcurgând această carte, până am ajuns împreună spre final, care, te îndeamnă să reflectezi profund la simbolurile tainice ale expresiei „CARPE DIEM", întrucât în capitolul final vom fi alături de tine cu unele explicații ajutătoare, cât şi cu învățături pentru a deveni mai buni, mai credincioşi şi plini de optimism, ştiind că noi suntem creatorii lumii noi, prin gândurile şi acțiunile noastre.

Nu puteam încheia acest capitol, fără a aduce în atenția ta, cititorule răbdător şi căutător al adevărului, că în cercurile esoterice şi nu numai, s-a acreditat ideea că IISUS HRISTOS s-ar fi inițiat în misterele lui ISIS şi OSIRIS în EGIPT, apoi că ar fi aparținut societății esenienilor, că s-a inițiat în INDIA unde există şi un Templu care îi este închinat, că învățăturile Sale sunt rodul înțelepciunii dobândite în

396 GHEORGHE DRAGOMIR - „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT", ED. ROMÂNIA ÎN LUME, 2011.

urma acestor experienţe iniţiatice. Argumentul forte al acestor ipoteze ar fi dispariţia Sa din viaţa publică timp de un deceniu.

Aprofundând aceste ipoteze de lucru, am ajuns la concluzia că se pierde din vedere un element esenţial, şi anume că IISUS HRISTOS este DUMNEZEU ÎNTRUPAT în corp pământean prin kenoză, ceea ce a însemnat un dureros sacrificiu făcut de DUMNEZEU pentru a-şi salva CREAŢIA aflată în pericol să se degenereze şi să se abată de la poruncile Sale. Această transformare a lui DUMNEZEU în om poate fi comparată cu chinurile naşterii UNIVERSULUI şi lumilor, chinuri ale creaţiei divine care s-au întins pe şase zile pământene, care pot însemna şase miliarde de ani, fiindcă timpul lui DUMNEZEU nu coincide cu al pământenilor.

A nu se uita că întruparea lui DUMNEZEU-FIUL în om, a fost anunţată de prooroci cu o jumătate de mileniu înainte, deci kenoza a fost un proces divin, care s-a petrecut într-o lungă perioadă de timp terestru.

ZOROASTRU anunţa venirea lui MESIA pe pământ, parcurgând diverse ceruri pentru a ajunge pe TERRA.

Învăţăturile lui IISUS HRISTOS, DUMNEZEU întrupat, nu sunt rezultatul iniţierilor Sale pământene, ci reprezintă sinteza tuturor legilor sociale şi morale care guvernează întregul UNIVERS, şi care au fost transmise de MARELE CREATOR spre pământ prin intermediul mesagerilor şi aleşilor Săi din rândul semiţiilor popoarelor, pentru ca în baza lor să se rânduiască viaţa politică, socială, economică, militară şi religioasă a oamenilor, adaptate la condiţiile de climă, obiceiuri şi tradiţii pentru fiecare regiune a planetei. Astfel au apărut societăţile iniţiatice în micile şi marile mistere, care s-au „topit” ulterior în religii, doctrine esoterice şi filosofice.

Aşadar, IISUS HRISTOS a simţit că este momentul ca prin intervenţia Sa directă în viaţa oamenilor, să universalizeze religia iubirii, compasiunii, iertării şi mântuirii oamenilor de păcate, a credinţei în DUMNEZEU ATOTPUTERNICUL, în învierea din morţi şi

accesul spre Împărăția Cerurilor.

Privind spre Pământ, IISUS HRISTOS a văzut cu tristețe că popoarele au transformat credința în DUMNEZEU într-o luptă dogmatică între diferite religii, umanitatea îndreptându-se spre o civilizație plină de agresiviate, răutate şi cruzime, dovedind prin aceasta o slăbire şi o îndepărtare a credinței față de DUMNEZEU.

Reîntoarcerea lui IISUS HRISTOS după două milenii de „rătăciri" ale omenirii în căutarea sensului pierdut şi a Cuvântului DOMNULUI, va însemna fără îndoială o „alegerea grâului de neghină", dând fiecăruia după cum a semănat. Finalul judecății Sale, a „judecății de apoi" se va concretiza în purificarea planetei, în detoxifierea ei de reziduurile acumulate din gândurile, acțiunile şi energiile negative emanate de la oameni.

Aceste reziduuri de energii negative, aşa cum deja au constatat cercetătorii, s-au transformat într-un înveliş dens care acoperă ca un brâu pământul, nemaipermițând pătrunderea luminii divine, Slava lui DUMNEZEU.

Pământul odată purificat va fi rebotezat, devenind planeta fericiților creatori care vor avea drept poruncă de la DUMNEZEU, să răspândească în întregul UNIVERS, lumina iubirii, înțelepciunii divine şi armoniei. Vom asista la crearea de noi pământuri şi lumi noi, la care omul va fi co-creator.

NOTĂ LA CAPITOLUL XII
COMENTARII LA CARTEA LUI ENOH

Cartea lui ENOH este un bogat tezaur care ne oferă informații prețioase privind Împărăția Cerurilor, organizarea oştilor cereşti care vor fi folosite de DUMNEZEU pentru a judeca şi condamna crimele şi nelegiuiții de pe pământ, care le-au făcut contra Lui.

În CAP. III (1-3) se vorbeşte despre faptul că: „Toți care locuiesc în Ceruri cunosc ce se întâmplă pe pământ, ei ştiu că sferele cereşti care ne luminează nu-şi schimbă niciodată drumul, că fiecare

dintre ele răsare şi apare cu regularitate, la timpul propriu fiecăruia, fără a se abate niciodată de la ordinele pe care le-a primit. Ei privesc pământul şi ştiu imediat despre el de la început până la sfârşit. Ei văd că fiecare din Creațiile lui DUMNEZREU urmează fără abatere drumul care i-a fost dat. Ei văd iarna şi vara; văd că pământul este îndestulat de apă şi că norii, ceața şi ploaia împrospătează văzduhul".

Judecata de apoi este prezentată în CAP.VI. (6-11) astfel: „Zilele noastre vor fi blestemate şi anii vieții noastre vor fi şterşi din cartea vieților; veți fi disprețuiți de toate creaturile şi nu veți obține nicio îndurare. În acea zi, liniştea voastră va dispărea pentru totdeauna, fiind blestemați de toți drepții, şi păcătoşii înşişi vă vor respinge. Dar pentru aleşi, a lor va fi lumina, bucuria, pacea; a lor este naşterea pământească. Pentru voi, necredincioşior, pentru voi e blestem. Atunci aleşii vor primi înțelepciunea şi nu va mai fi încălcată ordinea, nu se vor mai face nelegiuiri şi nu vor mai fi orgolioşi; ei se vor purta cu grijă, se vor smeri şi nu vor încălca legile sfinte ... ".

Interesant că în CAP. VII-VIII se vorbeşte de legământul celor 200 de îngeri conduşi de SAMYZA de a coborî din ADIS (aflat în apropierea muntelui HERMON), de a-şi alege femei pământene, încălcând porunca lui DUMNEZEU.

„Rodul" legăturilor îngerilor rebeli cu pământencele a fost zămislirea uriaşilor, titanilor a căror statură era de 300 de coți. Aceste progenituri au înghițit tot ce munca oamenilor putea să producă, şi n-a fost chip să fie săturați, drept urmare s-au întors împotriva oamenilor cu care s-au hrănit, punând în pericol existența rasei umane.

Conținutul textului aduce elemente importante care vin să confirme miturile şi legendele care se găsesc în toate culturile lumii în legătură cu existența pe pământ înainte de marele POTOP a unei civilizații compozită ca rezultat al împerecherii zeilor cu pământencele, rezultând semi-zei, titani despre care vorbesc şi scrierile Orientului şi Extremului-Orient, cât şi rezultatele cercetărilor

arheologice.

Revenind la cartea lui ENOH, observăm în continuare că aceşti rebeli au dezvăluit „consoartelor" pământene o serie de secrete privind însuşirile plantelor, tehnologiile de fabricare a leacurilor pentru tămăduirea unor boli, le-a inițiat în farmece şi vrăjitorii, în folosirea vopselelor, înclusiv în machiaj.

AZAYEL, un alt conducător rebel a dezvăluit pământenilor tehnicile de prelucrarea minereurilor, tehnologiile de fabricare a săbiilor, platoşelor, dar şi a confecționării de podoabe (brățări, cercei, inele, etc.)

Alți îngeri i-au învățat pe pământeni tainele mişcării aştrilor, modul de organizare şi funcționare a UNIVERSULUI, a lumilor vizibile şi invizibile, etc. Având acces la aceste secrete, oamenii au devenit trufaşi îndepărtându-se de DUMNEZEU şi de poruncile primite de la EL, considerând că fiind în posesia acestor taine divine, îl pot înfrunta având de partea lor îngerii rebeli şi titanii. Dar, aceşti „aliați" de moment s-au dovedit o sabie cu două tăişuri, titanii s-au înmulțit şi au început să terorizeze oamenii: nelegiuirile, desfrâul şi cruzimea lor fiind cunoscute, ceea ce a produs mare îngrijorare puterilor cereşti, care întrezăreau pericolul de dispariție a Creației lui DUMNEZEU.

Drept urmare, în Cap. IX ni se înfățişează acțiunea Sfinților Arhangheli MIHAIL, RAFAYEL, SURYAL şi URIEL de a informa pe DUMNEZEU CREATORUL despre situația dramatică în care se află pământenii, şi în legătură cu comportamentul celor 200 de îngeri rebeli şi al „progeniturilor" lor, rugându-L să intervină pentru a pune capăt fărădelegilor acestora şi pentru a-i pedepsi pentru încălcarea poruncilor şi divulgarea secretelor celeste.

În CAPITOLUL X, DUMNEZEU intervine poruncind lui ARSAYACALAYR să meargă la NOE căruia să-i transmită mesajul DOMNULUI de a se pregăti pentru a se salva pe el şi familia sa de marele POTOP, care se va revărsa asupra PĂMÂNTULUI pentru a-l curăța de murdăria păcatelor şi dezonoarea la care a fost supus de îngerii rebeli.

Arhanghelii MIHAIL şi GABRIEL au primit misiunea de a nimici pe cei răzvrătiți, declanşându-se astfel un adevărat război între îngerii credincioşi lui DUMNEZEU şi îngerii rebeli ajutați de titani, încleştare care a zguduit cerul şi pământul, ca în final forțele răului să fie învinse.

De la POTOP, aşa cum este comentat şi în Sfânta Scriptură, s-a salvat doar familia lui NOE şi cei drepți şi credincioşii lui DUMNEZEU.

MARELE CREATOR a binecuvântat din nou pământul care a cunoscut o perioadă înfloritoare, oamenii noii lumi trăind în linişte, pace şi armonie cu legile divine, mulțumind Bunului DUMNEZEU pentru mulțimea bunătăților dăruite de pronia cerească.

Rămâne un mister şi o întrebare fără răspuns, atitudinea Bisericii Creştine de a trece sub tăcere şi a evita comentariile pe marginea textelor cuprinse în CARTEA lui ENOH, care aduce elemente interesante privind civilizația umană, înainte de POTOP.

Să sperăm că viitorul va face lumină şi în această problemă, cât şi în legătură cu alte enigme şi mistere rămase neelucidate de ştiinţă, arheologie, religie, sau deja descifrate de iniţiaţi şi păstrate la secret, departe de ochii profanilor care nu sunt pregătiţi să primească aceste adevăruri.

CAPITOLUL XIII
CÂRPE DIEM

• ÎNVĂŢĂTURI SI VORBE ÎNŢELEPTE ALE FILOSOFILOR SI TEOLOGILOR

Motto: „DUMNEZEU ne părăseşte o vreme pentru a-1 simţi lipsa. De urgia lui DUMNEZEU nu te poţi ascunde, nu poţi face nimic”[397].

De-a lungul acestei călătorii în timp şi spaţiu am luat la cunoştinţă despre teorii, concepte, mituri şi legende cât mai diverse privind originea lumii şi a UNIVERSULUI, am reţinut abordări nuanţate, dar care au acelaşi izvor, am înţeles că MARELE CREATOR, Inteligenţa şi Conştiinţa Universală este sursa Creaţiei realizată în baza unui program inteligent şi amănunţit până la cea mai mică structură şi subsistem, descoperind astăzi particula lui DUMNEZEU (bossonul lui HIGGS) cunoscut şi descris în cărţile sacre şi în lucrările filosofilor antici. Din studierea Cărţilor Sacre ale Orientului şi Ocidentului am reţinut că ni s-a relevat acelaşi ADEVĂR, însă cu nuanţe şi tonurile specifice tradiţiilor şi religiilor zonelor în cauză, fundamentând, dacă mai era cazul, unitatea în diversitate a Universului şi proiectarea ei pe pământ. Am înţeles că lumea şi Universul se prezintă ca un organ viu, aflat în continuă schimbare, de la o fază la alta, dând continuu la iveală noi adevăruri, noi realităţi. Viaţa, moartea, iubirea, credinţa, uitarea sunt darurile cele mai de preţ pe care MARELE CREATOR ni le-a dăruit cu generozitate, dar şi cu un sens anume, lăsându-ne în aparenţă liberul arbitru în a alege modurile în care să ne bucurăm de ele.

OMUL, acest miracol al Creaţiei Divine, care se redescoperă permanent, este într-o luptă perpetuă cu el însuşi, prins între eternul dualism, este o fiinţă perfectibilă care rătăceşte în meandrele cunoaşterii de sine, a descifrării tainelor ce sălăşluiesc în el, a acestui microcosmos care, la fiecare pas, îi descoperă măreţia Creaţiei şi a Marelui Creator.

397 ARSENIE BOCA - „BOTEZUL LACRIMILOR”

Inteligența Universală, Marele TOT, DUMNEZEU a proiectat de la începuturile Creației şi legile etice şi morale care să guverneze întregul Univers, până la cele mai îndepărtate puncte ale Infinitului Absolut, legi care au fost transmise prin mesagerii Săi şi spre Pământ, pentru a orândui viața oamenilor: precum în Cer, aşa şi pe Pământ, potrivit Voinței Atotputernicului.

Marele Creator îşi continuă perfecționarea Creației sale, dăruind noi forme şi manifestări proiectului Său, demonstrând prin aceasta iubirea Sa statornică şi răbdătoare, dar şi tăria cerului ca şi adâncurile pământului care răspund Poruncilor Sale. Călătoria noastră în tainele lumii şi Universului au dobândit, sper, şi o adâncime ontologică, descoperind noi sensuri, dar cred că ne-am descoperit şi pe noi înşine ca parte integrantă a Universului, a omului universal.

Lumea creată ca un mozaic de rase şi graiuri, arată că DUMNEZEU se dovedeşte pe lângă o forță dinamică creatoare şi un bun organizator, care a măsurat cu compasul şi a trasat cu echerul contururi perfecte pentru fiecare continent şi țară, transformând TERRA într-o replică a GRĂDINII MAICII DOMNULUI, unde vegetația luxuriantă şi ciripitul plin de tonalități al păsărilor (aparținând diferitelor specii), este în deplină comuniune şi armonie, înțelegându-se între ele prin graiul păsăresc unic. Aşa a fost şi la începuturi: o singură limbă, un singur om, o singură rasă, o singură religie, un singur DOMN- DUMNEZEU.

„*Fiecare civilizație modelează o sensibilitate. OMUL adevărat nu-i nici pictorul, nici scriitorul; este cel care va putea ridica sensibilitatea la treapta ei cea mai înaltă. A o purifica în tine însuți pe cea a rasei tale, a merge necontenit, apropiind-o către o plăcere superioară, iată viața acelora dintre noi pe care i-ați numi maeştri*”[437], scria într-o corespondență adresată francezului A.D., chinezul LING-W.Y, pasionat de cultura europeană, dar care face şi o radiografie nemiloasă [398]
EUROPEI, CU LUMINILE ŞI UMBRELE EI, demonstrând că ASIA are cu totul altă filosofie asupra vieții şi Universului şi a rostului omului pe pământ.

Este interesant a remarca, dintr-o altă scrisoare a chinezului LING, adresată aceluiaşi domn A.D. „*Mă uit la europeni, îi ascult; cred că ei nu înțeleg ce este viața. ... Viața este un şir de posibilități din care plăcerea sau tendința noastră secretă este să alegem şi să împodobim.... Din creierul nostru nu vrem decât să-l facem spectatorul propriului său joc, necurmată modificare a Universului. Ştiu că asta pare zădărnicie....*

398ANDRE MALRAUX - „ITINERARII SPIRITUALE”, ED. MERIDIANE 1983. OKAKURA KAKUZO - SALVADOR de MADARIAGA.

... Europenii l-au inventat pe DIAVOL... lăudată fie-le imaginația. Dar când diavolul a murit, europenii par să fie înrobiții unei şi mai înalte divinități a dezordinii - SPIRITUL"[399].

Parcurgând paginile cărții sunt convins că am înțeles că viața noastră se derulează într-un timp al omului care diferă față de timpul lui DUMNEZEU, sau de timpul regnului animal, vegetal şi mineral. Fiecare cu timpul său dat moştenire de DOMNUL, reprezentând de fapt distanța care ne separă din momentul naşterii până în cel în care ne vom prezenta în fața lui DUMNEZEU, cu mâinile goale sau pline, în funcție de care va fi şi viața noastră dincolo de timp, în eternitate. Totul se află în mâinile noastre, de felul cum gândim ne construim lumea în care trăim. Dar, acest timp dăruit fiecăruia cu generozitate şi iubire, deşi este scurt, totuşi e suficient pentru a-I mulțumi lui DUMNEZEU şi a-I arăta iubirea noastră, încheindu-ne misiunea ce ne-a fost încredințată ca suflete întrupate pe TERRA, cu bucurie că am slujit şi îndeplinit poruncile CREATORULUI.

„Biserica ne aminteşte că suntem pelerini pe acest pământ, ea însăşi este prezentă în lume şi, aidoma nouă este pelerină, trecătoare, ea şi consolările DOMNULUI; viața noastă este un drum plin de tulburări şi consolări din partea DOMNULUI"[400].

Omenirea trece în această perioadă printr-o mare tristețe, fiind conştientă că pe de o parte aceasta este cauzată de îndepărtarea de DUMNEZEU şi FIUL SĂU, IISUS HRISTOS, iar pe de o altă parte de teama că DUMNEZEU nu ne mai iubeşte. În realitate, tristețea umanității are ca origine, egoismul şi uitarea de virtuți şi goana disperată în căutarea de avantaje materiale şi din ignorarea relației cu DUMNEZEU, de care nu ne aducem aminte decât atunci când suntem în nevoie şi ne punem toată nădejdea în intervenția Sa miraculoasă.

Sfântul Apostol PAVEL ne dă cheia pentru a înțelege originea tristeții noastre, şi anume: „*depărtarea noastră de DUMNEZEU, sau indiferență. Domnul vine mereu spre noi în bucurie, nu în tristețe. Pentru a avea pacea lăuntrică şi bucuria de a trăi, oamenii trebuie să-şi mărturisească credința în DOMNUL NOSTRU, IISUS HRISTOS, chiar cu prețul vieții. Doar Sfânta Liturghie mai ține lumea care păstrează vie, viața lui HRISTOS, pătimirile pe muntele GOLGOTA ... Mărturisirea păcatelor sub patrafirul preotului şi canonul dat ne ajută la pocăință, iar spovedania contribuie la ispăşirea de bună voie a păcatelor. Cugetul este mila lui DUMNEAZEU care ni l-a picurat în noi*"[401].

399 IDEM.

400 FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL - „DE VORBĂ CU DUMNEZEU".

401 ARSENIE BOCA - „BOTEZUL LACRIMILOR".

Din păcate, generația din ziua de azi este obosită de atâta rătăcire prin meandrele ispititoare ale unei civilizații în agonie, ceea ce a generat o anumită atitudine de abandon, de lipsă de sens a vieții, de istovire a forțelor sufleteşti, de oboseală spirituală în duh, care duce în final la, moartea sufletului.

„S-a *pierdut comuniunea de sus - deficitul de unitate a sufletului cu DUMNEZEU"*[402].

Planeta TERRA, după cum am văzut, se află aproape de ultimul grad de suportabilitate a energiilor negative generate de gândurile şi acțiunile omului, de aceea simte nevoia ca orice organism viu de purificare, de detoxifiere periodică.

VASILE LOVINESCU ținea să ne atragă atenția că: „şi *în om, şi în lume există, după vechile credințe, un strat rezidual de resturi descompuse ale psihicului colectiv, inutilizabile. Este ceea ce numesc chinezii: Influențe rătăcitoare, ambulatorii, divergente, iresponsabile prin natură, gata să se condenseze unde găsesc cuib prielnic, fie înlăuntrul*
omului, fie înlăuntrul cetății"[403].

Am văzut că în ciuda performanțelor ştiințifice actuale şi viitoare, în cercetarea tainelor vieții, ale lumii şi Universului, totuşi rămân multe lucruri inaccesibile cunoaşterii omului, acestea fiind acoperite în continuare de taine pe care DUMNEZEU nu doreşte să fie dezvăluite deocamdată OMULUI, ştiind că acesta nu este pregătit să primească aceste adevăruri.

În recentele descoperiri realizate de MARK MULLER, doctorand la Universitatea BRANDEIS-MASSACHUSETTS, a reuşit o reprezentare vizuală a neuronilor şi a interconectării lor la creierul uman, care demonstrează o asemănare uluitoare cu imaginea Universului şi bineînțeles, dacă mai era cazul, că OMUL nu poate trăi în afara Universului şi a Creației Divine, de care suntem legați prin gena credinței.

Aceste descoperiri ştiințifice cred că nu sunt întâmplătoare, DUMNEZEU îngăduind accesul la aceste cunoştințe pentru a arăta încă o dată că El ete Izvorul, Susținătorul şi Destinul vieții noastre.

„*Pentru că DUMNEZEU s-a revelat, constituie dovada că EL este. De fapt, vânzoleala cam haotică a lumii actuale, mă convinge că nu există decât DUMNEZEU, că totul este muritor, şi UNIVERSUL moare, iar lumea a fost făcută de DUMNEZEU din nimic şi o va spulbera din orgoliu divin, de a o face din nou, considerând că prima*

402ILIE BĂDESCU - „OBOSEALA SUFLETEASCĂ A LUMII CONTEMPORANE".
403VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC".

lui ispravă s-a înecat istoric"[404].

Cunoaşterea prin credință se produce când omul presimte probleme şi adevăruri ce-l depăşesc, ceea ce-l îndreptăţeşte să creadă şi în existența lui DUMNEZEU. Omul este o sinteză între materie şi spirit, între vremelnicie şi eternitate, iar această sinteză se află într-o continuă tensiune şi într-un continuu dialog. Păcatele sunt înfrângerile morale ale omului şi biruințele sugestiv demonice asupra raţiunii şi vieții omeneşti. Deci, omul trebuie să simtă obârşia gândurilor ce-i vin în minte, de unde vin, ale cui sunt. Păcătuind mereu ajungem să ne pierdem definitiv libertatea spiritului.

„*Povara desăvârşirii spiritiuale este o poruncă de care nu se poate scăpa pe pământ, este dată de însuşi DUMNEZEU oamenilor, pentru a scăpa de robia patimilor. Ea aparține cerurilor, dar scânteiază ca o stea în conştiință*", ne îndrumă părintele ARSENIE BOCA.

Omul a pribegit de-a lungul existenței sale pe pământ în căutarea rostului său. Unii l-au găsit fără să ştie , alții îl caută şi nu-l găsesc. Trebuie înțeles că în fiecare dintre noi e sădită o intenție a lui DUMNEZEU, care prin om, trebuie să devină creație. Rosturile omului pe care DUMNEZEU le-a ascuns în om şi pe care omul trebuie să le desfăşoare între oameni, țin de destinul fiecăruia.

Părintele IUSTIN PÂRVU ține să facă diferența între destin şi soartă. „*Soarta este ce ai dobândit genetic şi nu poți schimba, iar destinul este suma tuturor alegerilor pe care le-ai făcut de-a lungul timpului şi depinde de noi. Elementele importante din noi influențează destinul.*
Destinul este legat de liberul arbitru cu care DUMNEZEU l-a înzestrat . » pe om .

De aceea trebuie să înțelegem că modul de comportament din prezent condiționează existența din viitor, după cum prezentul este condiționat de trecut. Păstrarea în subconştientul nostru a amprentei tuturor erorilor din trecut până când conştientizăm şi le înlocuim cu sentimente de regret şi compasiune, demonstrează legătura dintre trecut, prezent şi viitor (fiecare etapă condiționând germenii care înmuguresc şi care dau roade în etapa următoare).

„CÂRPE DIEM QUAM MINIMUM CREDULA POSEDO
(Să trăieşti ziua prezentă fără ați face griji pentru mâine), este extras dintr-un poem al lui HORAȚIU, „ODE lui LEUCONE"[405], prin care marele poet al antichității încerca să-l

404PETRE ȚUȚEA - OP. CIT.
405QUINTUS HORAȚIUS FLACCUS (65 î.Hr. - 8 d.Hr) - „ODE lui LEUCONE".

convingă ca să profite de momentul prezent, din care să tragă foloase în planul plăcerilor, fără să-şi facă griji pentru ziua de mâine şi nici pentru cea când va veni moartea. Din antichitate până în prezent, CAPRE DIEM a primit o serie de interpretări: *„Profită de prezent*", care invită la un hedonism al ascezei, o căutare a plăcerii în mod cumpătat, raţional, care trebuie să evite orice supremaţie a plăcerii.

Din punct de vedere simbolic, expresia a fost preluată de ROZA - CRUCE care trimite aspirantul la iniţiere pentru a culege înţelepciune prin cunoaştere, însă de timpuriu, aşa cum culegi trandafirul îmbobocit, simbolul ROZACIENILOR.

TERTULIAN în „APOLOGETICA", scrie: *„Priveşte în jurul tău şi aminteşte-ţi că tu nu eşti decât un om!".* Pentru creştinism, perspectiva morţii serveşte să sublinieze că vanitatea şi plăcerile, luxul şi realizările pământeşti sunt trecătoare, de aceea se adresează îndemnând de a te gândi la perspectiva vieţii după moarte: RAI sau IAD.

Momentul PREZENT este un concept vechi în raport cu filosofia şi timpul, însă a intrat în uzajul curent începând cu mişcările NEW AGE şi hipis, simbolizând: „*Trăieşte în prezent, fără să-ţi faci griji de viaţă" (să* guşti din plin din toate „*plăcerile*" vieţii: droguri, alcool, sex, etc.)

În accepţiunea acestui concept, trecutul nu mai există şi nici viitorul. Ceea ce există în mod sigur, este prezentul. Deplina conştiinţă a PREZENTULUI consistă în a observa obiectivele fizice şi mentale care se prezintă spiritului; ea experimentează corpul şi spiritul în cele două componente ale sale, conştient şi inconştient, în scopul de a curăţa tot şi a purifica tot.

Doar momentul PREZENT EXISTĂ?

Timpul în filosofie este o entitate filosofică. Timpul nu este decât în măsura unde el este prezent. PREZENTUL TRECUT, este memoria, PREZENTUL VIITOR, este aşteptarea, PREZENTUL PREZENTULUI, aceasta este percepţia.

OSHO, mistic indian, în lucrarea sa: „MEMORIA SUFLETULUI" ne transmite un mesaj clar: *„Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ziua de mâine, pentru că nu există ziua de mâine şi nici cea de ieri. Dacă ar exista ziua de mâine, nu ai putea să nu-ţi faci griji în legătură cu ea. Ziua de mâine nu vine niciodată. Este un proces de îngrijorare inutil. Nu există nici ziua de ieri. Unul nu există şi unul nu există încă. Tot ceea ce este în mâinile noastre este PREZENTUL. Acum, aici! Si aceasta este o experienţă miraculoasă. Dacă nu există ziua de ieri şi*

nici cea de mâine. Să fii prezent în acest moment şi să vezi ce se întâmplă... "[406].

Şi un sfat: *„Să trăieşti moment cu moment, să mori în trecut, să nu proiectezi niciun viitor, păstrează tăcerea, bucuria frumusețea acestui moment*".

Ce înseamnă să trăieşti în PREZENT, AICI şi ACUM? De ce PREZENTUL fuge de noi? Unii spun că prezentul este o clipă efemeră care îşi schimbă statutul, devenind trecut.

Eu cred că omul trăieşte în prezent, în momentul în care înțelege că a fi PREZENT, AICI şi ACUM, înseamnă a-şi descoperi în adâncul sufletului său DIVINITATEA care i-a fost hărăzită în timpul viețuirii pământene. De multe ori eşti prezent fizic, însă gândul te poartă în alt timp, trecut sau viitor. În momentul în care ştii care îți este menirea, atunci scapi din capcana trecutului şi viitorului care mențin captiv prezentul. A fi prezent înseamnă să simți profund acest sentiment care se transformă într-o stare, într-un sistem de viață, ancorat în mod conştient realității vieții. A fi prezent înseamnă să nu laşi trecutul să-ți schimbe prezentul, să renunți la prejudecăți, amintiri neplăcute din trecut care te asaltează, să gândeşti că ai fost creat într-un moment de maximă iubire şi curiozitate, drept urmare prin iubire, iertare, generozitate, compasiune, barezi trecutul, îl izolezi în colțul care i se cuvine, şi te apleci cu hotărâre asupra prezentului.

În popor există un proverb: *„Nu lăsa pe mâine ce poți face azi*", care exprimă profunzimea şi simplitatea unui mare ADEVĂR.

PREZENTUL, după părerea mea este nelimitat în timp, totul depinde de tine cât de înțelept eşti să recunoşti această stare de spirit şi să nu o laşi ca să devină efemeră, ci să-i dai dimensiunea *„momentul ADEVĂRULUI"* care trebuie privit cu toată seriozitatea şi răspunderea.

PREZENTUL poartă germenii atât ai trecutului, dar şi mai mult ai VIITORULUI, de aceea. PREZENTUL poartă o mare încărcătură emoțională şi o mare răspundere pentru a plămădi VIITORUL.

PREZENTUL este un punct de plecare ce-şi modifică permanent orarul deplasării, ştiind că odată luat startul, nu mai poate fi oprit, şi se proiectează în VIITOR.

PREZENTUL este ca argintul viu: când crezi că ai pus mâna pe el, îți scapă printre degete.

406 OSHO - RAJNEESH CHANDRA MOHAU (1931-1990) - „MEMORIA SUFLETULUI" - 2003 MONDADORI.

Drept urmare, PREZENTUL trebuie abordat cu curaj şi încredere că nu eşti singur în trăirea acestui moment, ci eşti înconjurat cu multă dragoste, duioşie şi compasiune de ființele divine desemnate de DUMNEZEU ca să-ți fie alături în caz de nevoie, să-ți arate când eşti confuz în prezent, calea spre lumină şi Adevăr.

Şi mai avem alături de noi în trăirea PREZENTULUI, iubirea statornică şi plină de înțelegere a Domnului nostru, IISUS HRISTOS şi a Maicii Preacurate, FECIOARA MARIA care veghează asupra noastră şi revarsă lumina harică a iubirii divine. Interconectarea prezentului la iubirea divină cât şi la iubirea aproapelui, depinde de noi, de gândurile- imagini, energii, vibrații care contribuie la crearea unei lumi a iubirii, iertării şi întrajutorării, ce se proiectează şi în VIITOR. Noi, gândurile noastre şi sentimentele sunt creatoare de lumi, fiindcă suntem cocreatori la Marea Creație Divină, pentru că suntem ființe de lumină desprinse din Sursa Supremă.

SHRI MATAJINIRAMALA DEVI, sintetizează valoarea simbolică a PREZENTULUI, astfel: *„Dacă vă spun să rămâneți prezenți, voi nu puteți. Puteți fi în TRECUT sau în VIITOR, sau să săriți din TRECUT în VIITOR. Între aceste două gânduri există PREZENTUL, un spațiu foarte mic. Acest prezent nu-l puteți realiza decât când această putere, pe care o numim KUNDALINI, se ridică şi creează acel spațiu dintre gânduri, care este PREZENTUL*

Iar ALFRED NORTH WITHEAD subliniază că: *„Singurul folos al cunoaşterii trecutului este acela de-a ne pregăti pentru PREZENT. PREZENTUL include tot ce există. Este pământul SACRU, căci este şi trecut şi viitor*

Distinsul poet DUMITRU DELCĂ, în „CULMEA CULMILOR”, folosind cu multă iscusință şi inspirație pana, ne oferă câteva versuri încărcate de înțelepciune şi înțelesuri tainice:

...„Trecutul a fost cândva PREZENT Dar a fost şi VIITOR.
Dacă gândim mai atent Şi prezentul a fost viitor.
Oare cum ar fi să fie Să gândim, e inepție:
Trecut să fie prezent,
Sau poate chiar viitor - Să schimbe pentr-un moment Fiecare, locul lor.
Prezentul să fie VIITOR ...
Ar fi culmea culmilor.”

După cum observăm, PREZENTUL este esențial pentru viața noastră, de aceea este bine să avem grijă de acest timp, căci el ar putea influența misiunea încredințată de Marele Creator, când a hotărât trimiterea sufletelor noastre pentru a se întrupa în pământeni, pentru a le aduce iubirea şi lumina divină, înțelegerea şi armonia. Ştim, după cum am văzut în capitolele precedente, că fiecare gând, fiecare vorbă rostită, înseamnă creație, este bine să ne gândim ce dăruim celor din jur şi lui DUMNEZEU, pentru că aceea vom primi.

Dăruind iubire, iubirea este DUMNEZEU, pentru că numai un DUMNEZEU al iubirii şi libertății dă sens existenței întregii lumi. Am văzut cum inima descătuşează o forță supranaturală a rugăciunii, ştiința medicală a confirmat puterea tămăduitoare a rugăciunii şi a minții. Am înțeles că DUMNEZEU este întotdeauna lângă noi, ne veghează cu dragoste de părinte, iar prin Fiul Său Unic, Domnul Nostru, IISUS HRISTOS, aşteaptă răbdător ca noi să-L recunoaştem, să-L descoperim în interiorul nostru prin iubire stăruitoare şi rugăciunea inimii, la timpul prezent.

Păcat că ne aducem aminte de EL numai când suntem la strâmtoare, iar când ne este bine, ne îndepărtăm cât mai repede de EL.

Dar, DUMNEZEU cunoaşte bine firea schimbătoare a omului, prinsă în capcana timpului, de aceea nu este surprins de imensa lipsă de recunoştință a lui; ştiind că l-a creat sub imperiul dualității. I-a lăsat, măcar în aparență, deplina libertate de a alege urcuşul anevoios al desăvârşirii spirituale, şi credinței, sau drumul bătătorit de turmă care, rătăcindu-se de BUNUL PĂSTOR, pribegeşte din țarină în țarină, pierzându-şi libertatea sufletului pentru un braț de fân, şi acela contaminat. Am înțeles că era Peştilor, a fost era lui HRISTOS şi a pescarilor Săi de suflet, iar a VĂRSĂTORULUI, era care a început după unele calcule în 1946, marchează declinul Bisericii Creştine şi agonia crştinismului.

Prezentul ne arată că îmbogățirea Bisericii Creştine pe seama ADEVĂRULUI, contrar EVANGHELIILOR şi învățămintelor Domnului Nostru, IISUS HRISTOS care spunea către ucenicii Săi: „*Adevărat vă zic vouă că un bogat, greu va intra în Împărăția Cerurilor* ' anunță sfârşitul acestei religii şi apariția germenilor unei religii universale bazată pe iubirea de Dumnezeu şi a semenilor între ei, o religie care să propovăduiască pacea, buna înțelegere între popoare, renunțarea la violență şi la idolii moderni: banul şi profitul cu orice preț.

Mesajul helohimilor este foarte clar şi ferm: „de *a iubi si a respecta creatorii,*

de a renunța la agresivitate si război, de a construi o societate la nivel planetar bazată pe libertate, pace, respectul demnității si prosperității tuturor. În acest caz, ELOHIMII sunt dispuşi să pună la dispoiziția umanității secretele atinse de civilizația lor în domeniul ştiinței pentru a avansa mai rapid în procesul cunoaşterii tainelor vieții şi ale Universului. ELOHIMII se consideră (creatorii pământurilor), iar pământenii vor crea alte umanități. Ciclul continuă. Unii mor, alții le iau locul. Ceea ce este a mai fost, şi ceea ce va fi, a mai fost şi-n alte vremuri"[407] .

Am înțeles de asemenea că mai sunt enigme neelucidate care aşteaptă răbdătoare, ca omul să atingă pragul cunoaşterii ADEVĂRULUI SUBLIM, pentru a pătrunde în miezul tainelor care învăluiesc aceste mistere. Aceste taine vor fi dezvăluite umanității de către Atotputernic şi de Cel Preaînalt, atunci când va considera că omenirea va fi pregătită şi merită să primească CHEIA CUNOAŞTERII ADEVĂRULUI SUBLIM. De aceea suntem chemați să veghem şi să fim treji în PREZENTUL divin, pentru a primi CUNOAŞTEREA.

Am înțeles că prin desăvârşirea spirituală, trupul omului va suferi tarnsformări profunde, conform legii ondulațiunii universale: materia va lua forme diferite în funcție de vibrații, ajungând să se dematerializeze, corpul devenind mai luminos pe măsură ce scade în densitate, apropiindu-se de ființa de lumină, aşa cum a fost la începuturi. Unii şamani tibetani stăpânesc ştiința dematerializării şi rematerializării, pe care o acoperă cu jurăminte şi o țin sub mare secret.

Cunoaştem cazuri, după Înviere, Domnul Nostru, IISUS HRISTOS s-a arătat discipolilor în diverse timpuri şi locuri, la fel Sfântul NECTARIE şi părintele ARSENIE BOCA.

Domnul Nostru, IISUS HRISTOS, a oferit aceste daruri divine celor aleşi, pentru a întări credința în DUMNEZEU şi a arăta puterea fără margini a Creatorului.

Am reținut că religiile sunt raze ale aceluiaşi ADEVĂR, cernute prin diferite grade de inteligență şi pentru diferite categorii sociale, în corelație cu tradițiile şi obiceiurile locului.

Am văzut că UNIVERSUL este un lucru fascinant în sensul în care noi nu cunoaştem mai nimic sau foarte puțin în legătură cu originea sa, ceea ce ne duce cu gândul la a improviza cele mai improbabile posibilități. Pe plan ştiințific, în ciuda informațiilor obținute în acest domeniu încurajator pentru omenire, UNIVERSUL şi

407 RAEL - OP. CIT.

originea sa rămân în continuare o mare enigmă pe care ştiinţele viitorului îşi propun să o dezlege. În plan spiritual, UNIVERSUL face parte din acest ansamblu în care toate lucrurile sunt constituite în TOT, TAO, etc. În continuare el se află în perpetuă schimbare şi extensie, dar rămâne veşnic şi invizibil.

„KI (sufletul, energia universului, Sfântul Duh) este sursa Sa. INTELIGENȚA SUPREMĂ, MARELE CREATOR al lumilor văzute şi nevăzute, DUMNEZEU se manifestă când noi nu ştim, iar când ştim, DUMNEZEU este absent". [408]

Astrofizicianul şi unul dintre cei mai iubiți cosmologi, STEPHEN HAWKING consideră că: „*Omenirea trebuie să asimileze urgent alte planete, în caz contrar omenirea va dispare într-o mie de ani. Trebuie să înțelegem cum funcționează UNIVERSUL, şi atunci vom putea să-l controlăm. Uitați-vă mai des la stele şi nu în jos".*

Este un îndemn pentru oamenii de ştiință să urgenteze pregătirea pentru colonizarea altor planete, respectând şi porunca Creatorului dată omului de: „a *se înmulți şi de a stăpâni Pământul* pe care am putut-o interpreta, să populăm cu oameni alte pământuri celeste.

În încheierea acestei călătorii aduc în atenția cititorilor câteva sfaturi provenite de la mistici şi înțelepți, care au trăit în timpuri şi zone diferite ale planetei, învățături ce pot să ne uşureze calea spre desăvârşirea spirituală, care este o poruncă venită din ceruri.

*

* *

VORBE ÎNȚELEPTE

„Trebuie să te cercetezi pe tine însuți şi să înveți să te cunoşti pe tine însuți";

„Gândurile oamenilor, jocuri de copii".

„Lucrurile nu au consistență şi totul se înverşunează fără încetare, niciun lucru nu rămâne ceea ce este şi totul trece în contrariul său";

„Nimic nu este ceea ce pare, ci ceea ce devine; lucrurile nu sunt niciodată terminate, dar sunt create continuu de forțe care se scurg în fenomene".

„Lucrurile sunt asamblate de forțe contrare şi lumea este un amestec care trebuie fără încetare să fie şi mişcare pentru a renaşte";

„Totul devine TOT, totul este TOT. Cel ce trăieşte, moare, şi cel ce moare

408 JEAN FRANCOIS PRADEAU - „HERACLITE FRAGMENTS", ED. FLAMAMARION, 2002.

devine viu; cursul naşterii şi morții nu se opreşte niciodată. Ceea ce este vizibil, devine invizibil, şi ceea ce este invizibil, devine vizibil: ziua şi noaptea sunt una singură şi acelaşi lucru; nu este diferență între ceea ce este util şi ceea ce este dăunător; înaltul nu diferă de ceea ce e jos;
începutul nu diferă de sfârşit:

Aceste povețe, pline de tâlcuri ascunse, aparțin lui HERACLIT şi au fost extrase din bibliografia aflată în subsolul paginii[409].

*
* *

OSHO: [410]

„Pentru a fi sănătos mental, trebuie să traversezi prin mai multe nebunii";
„Persoana care se controlează, este totdeauna agitată pentru că în profunzimea sufletului său simte ceva care-l frământă. Dacă scapi de control, ai o viață tihnită, nu eşti nervos. Este secretul bucuriei";
„Nu purta ştiința în lumea interioară şi nici religia în cea exterioară";
„Dezvoltă-ți sensibilitatea. Când asculți, mănânci, faci o baie, permite simțurilor tale să fie deschise. Si nu gândi, simte".

Părintele MINA DOBZEU:

„Să te rogi pentru altul la DUMNEZEU să-l ferească de rele, să-i mântuie şi lui sufletul";
„Uită răul, rabdă mult, iartă totul! În felul acesta vei avea pace cu toți cei din jur şi cu tine însuți";
„Doamne, apără-mă de oamenii gâlcevii, de draci şi de patimile trupeşti".

Maica TEREZA:
„Dacă stai să judeci oamenii, nu mai ai timp să-i iubeşti".
ALBERT EINSTEIN:

„Coincidența este felul lui DUMNEZEU de-a rămâne anonim".

Sf. SILuAN:

„Domnul îl iubeşte mult pe păcătosul care se pocăieşte şi îl strânge cu dragoste la pieptul său. Unde ai fost copilul MEU? De multă vreme te aştept!".

409 FRIEDRICH NITZSCHE - „PHILOSOPHIE A L'EPOQUE TRAGIQUE DES GRECS", ED. GALLIMAR.
410 OSHO - „NEMURIREA SUFLETULUI".

GEoRGE oRWEL:

„În vremuri ale minciunii universale, a spune adevărul este un act revoluționar”.

VALERIu GAFENCU:

„*Doamne, dă-mi robia care-mi eliberează sufletul şi ia-mi libertatea care-mi robeşte sufletul”.*

CLIVE STAPLE LEWIS:[411]

„Cred în DUMNEZEU cum cred în răsăritul soarelui. Nu pentru că ÎL văd, ci pentru că văd tot ce ating”.

Sf. IOAN GURĂ DE AUR:

„Nu *societatea în care trăim ne mântuieşte, ci felul în care trăim în ea.... ADAMpiere în RAI, iar LOT se mântuieşte în SODOMA”.*

ANATOL BASARAB:

„Evenimentele ne-au fost date după felul nostru de a gândi, noi atragem evenimentele prin gândurile noastre, iar evenimentele ne-au fost date să învățăm din ele”.

DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN:

„Prin intermediul geniilor Universul îşi face cunoscute intențiile de evoluție şi schimbare a lumii, în propulsarea istoriei”;

.„Sursa răului stă numai în noi, în opțiunile şi instinctele noastre, stă în liberul arbitru";

„Creierul nu poate face diferența între ceea ce este imaginat şi realitate”.

ARSENIE PAPAcioc:

„Țara Făgăraşului este apărată de Maica Domnului. Maica Domnului stă în genunchi şi se roagă pentru noi”.

„Faceți semnul crucii pe tot ce mâncați şi beți. Crucea anulează chiar şi otrava

Monahul NICOLAE de la ROHIA:[412]

411CLIVE STAPLE LEWIS - „CHRONIQES DE NAMIA” 1957.

412MONAHUL NICOLAE - „JURNALUL FERICIRII”.

„Drumul către iubire se îngustează când ne uităm spre ceilalți de la înălțimea vulturilor aflați în zbor

„Îngâmfarea şi Trufia reuşitei te coboară încetul cu încetul de pe soclul tău, căci ele desenează pe cerul vieții tale elemente specifice lor";

„Dăruind altora ceea ce nu ai: credință, lumină, încredere, nădejde, le vei dobândi şi tu".

MATHIEu RIcARD:[413]

„Spiritul este fereastra prin care noi percepem lumea noastră". ScARLAT

DEMETREScu:[414]

„Templul viitor va fi luminat numai de CREATOR şi de legile lui".

RABINDRANATH TAGoRE:

„Câtă vreme nu ajungem la armonie lăuntrică şi la întregul ființei noastre, viața rămâne înlănțuită şi înnăbuşită sub lucruri de nimic".

„Desăvârşita lepădare de sine e tot una cu smerenia".

ARSEME BocA:

„Cu *IISUS apare în lume o nouă generație de oameni, neamul lui IISUS, care nu se naşte numai după legile firii, ci peste ele se suprapune o naştere spirituală, duhovnicească, o generație a lui* IISUS";

„Cultul înțelepciunii se confundă aproape cu Cultul Sfintei Fecioare Maria, Maica Domnului calea care duce la restabilirea chipului integral al omului se deschide prin Fecioara Maria şi prin zămislirea Sa, a Fiului lui DUMNEZEU. Aceasta este calea fecioriei, a curăției, a neprihănirii, calea iubirii mistice...

MIRCEA ELIADE:

„*Preasfântul a creat lumea ca un embrion. Tot aşa cum embrionul creşte în pântec pornind de la buric, DUMNEZEU a început să creeze lumea de la buric şi de acolo s-a răspândit în toate direcțiile*

413MATTTHIEU RICARD - „LE MOINE ET LE PHILOSOPHE"

414SCARLAT DEMETRESCU - „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI".

TERTULIAN:

„Prin botez omul redobândeşte asemănarea lui DUMNEZEU

CHIRIL:

„Botezul nu este doar purificarea păcatului şi graţia adoptării, ci şi antipos al pătimirii lui HRISTOS, iar goliciunea baptismală (a botezului) are o semnificaţie rituală şi metafizică, şi anume: abandonarea hainelor de corupţie şi păcat, cele cu care a fost îmbrăcat ADAM după păcat, dar şi întoarcerea la inocenţa adamică dinaintea căderii în păcat".

MIRCEA ELIADE:

„Adevărata lume se găseşte la mijloc, în «CENTRU» deoarece acolo există ruptură de nivel, comunicarea între cele trei lumi".

RAEL:

„Omenirea e o boală a UNIVERSULUI ce trebuie tratată pentru a preveni contaminarea altor planete. Alte lumi există şi omenirea se va dezvolta cu siguranţă şi în alte părţi ale Universului. Să ne asigurăm cu orice preţ, ca echilibrul să nu se surpe, prin concentrarea eforturilor noastre, încă o dată în căutarea de a face fericiţi pe cei ce trăiesc".

Reflectând la aceste vorbe înţelepte, cred că în această călătorie iniţiatică a sufletului spre sferele celeste ale Universului, pentru a-şi regăsi măcar pentru o clipă liniştea în compania fiinţelor nevăzute pe care le-a părăsit odată cu întruparea lor pe pământ, sufletul intră în contact cu multiplele energii şi forţe ale Universului, în spatele cărora regăsesc drumul de reîntoarcere la *„adevărata casă"* după eliberarea din închisoarea terestră care a constituit-o trupul fizic

.

EPILOG

MOTTO: „Vorbirea despre DUMNEZEU este un lucru greu şi înalt; nu oricine poate filosofa despre DUMNEZEU şi nici oricând şi nici orice. Despre DUMNEZEU poate filosofa numai cel care mai înainte de acesta s-a curățit trupeşte şi sufleteşte: trupeşte prin adormirea simțurilor, prin apateia; sufleteşte, prin ridicarea cu mintea la DUMNEZEU, prin contemplație, pentru că cel care nu este curat, trupeşte şi sufleteşte, nu se poate apropia de DUMNEZEU care este puritatea desăvârşită".

Sf. Grigorie de Nazianz

Pentru a ajunge la finalul acestei cărți, pe parcursul întregului an 2013 am încercat să urmez sfaturile Sfântului Grigorie şi sub îndrumarea tânărului meu duhovnic am parcurs un drum presărat de nevoințe binecuvântate de DUMNEZEU care au constat în posturi, o viață mai retrasă, plină de evlavie, practicând rugăciunile dimineții şi ale serii, însoțind aceste trăiri cu fapte bune şi cu o comportare plină de înțelegere, iubire şi compasinue față de semeni.

După SfinteleTaine ale spovedaniei şi împărtăşaniei, am decis să continui această carte prin care încerc să trezesc în sufletul oamenilor setea de DUMNEZEU, de a ne dedica viața lui DUMNEZEU TATĂL, FIUL şi DUHUL SFÂNT, pentru a-i convinge că necazurile şi fărădelegile care se vor năpusti cu furie asupra tuturor popoarelor, inclusiv asupra poporului român, să ne găsească pregătiți, să le considerăm încercări trimise de DIVINITATE pentru a ne testa credința ştiind cât de nestatornică este firea omenească.

Este necesar să trecem prin aceste încercări pentru a ne purifica de păcate, de răutățile şi abuzurile de tot felul, pentru a ne privi cu dragoste şi compasiune unii pe alții indiferent de culoarea pielii, rasă sau religie, înțelegând că toți suntem copiii lui DUMNEZEU care ne iubeşte în mod egal şi doreşte ca omenirea să trăiască în pace şi armonie cu EL, şi cu întreaga creație.

Trebuie să înțelegem că, DUMNEZEU, l-a făcut pe om pentru a ține legătura cu el prin intermediul rugăciunii şi îngerului păzitor. „OMUL nu este făcut de

DUMNEZEU numai pentru el, ci pentru toată comunitatea. Tragedia umanității o trăim şi noi blestemățiile noastre. Pentru că, greşind noi, greşeşte întreaga creație, adică suferă întreaga creație, trăim propria noastră cădere. Ca să trăim mai mult, trebuie să mă căiesc mai mult!", ne zicea cu durere şi smerenie părintele ARSENIE PAPACIOC.

După cum am văzut din parcurgerea cărții, umanitatea se află la acest prag istoric şi la început de ciclu cosmic, într-o profundă criză morală care evidențiază o slăbire evidentă a credinței în DUMNEZEU, o neîncredere în dogmele religioase, în căutarea căii de a se întoarce la începuturi, când omul tradițional era preocupat, înainte de toate, de propria spiritualizare şi căuta corespondențe simbolice în procesele naturale ce se petrec, în virtutea analogiei dintre macrocosmos şi microcosmos, care se extinde nu numai la regnul mineral, ci şi la celelalte regnuri ca şi la om, mergând până la astre care nu pot să nu influențeze tot ce se petrece în lume.

Omenirea de azi este marcată de o mare tristețe şi de nostalgia perioadei paradisiace dinaintea căderii în păcat prin neascultarea de poruncile lui DUMNEZEU, ceea ce se manifestă, aşa cum am văzut, în slăbirea credinței, de aceea, parintele ARSENIE PAPACIOC ne îndemna: *„Să nu slăbeşti credința! Chiar şi la sfinți se constată o viață de oscilație, o ridicare şi o coborâre. ... Te mai părăseşte harul ca să te smereşti ... Dar nu trebuie să-ți pierzi credința. Trebuie să fii mereu prezent. ... Avem nevoie de o stare de prezență continuă, căci harul lui DUMNEZEU ne ajută. Că nu putem fără harul lui DUMNEZEU să ne mântuim. Deci nu faptele noastre ne mântuiesc, ci mila lui DUMNEZEU, dar să fim noi prezenți într-o smerită prezență".*

Drept urmare, planeta noastră cu întreaga natură şi umanitate trebuie să se purifice de energiile negative acumulate din gândurile, acțiunile şi faptele necuvioase, energii negative care s-au constituit într-o mantie neagră ce obturează pătrunderea luminii divine care să binecuvânteze viața pe pământ şi să o elibereze de forțele răului.

Este momentul ca TERRA să devină planeta binecuvântată de MARELE CREATOR, care să primească cu iubire şi ospitalitate sufletele ce se întrupează în haina pământenilor, pentru ca apoi, după o perioadă de experiență terestră să se întoarcă la ele acasă, în sânul iubitor al MARELUI TOT.

Este momentul ca această PLANETĂ să nu mai fie considerată de puterile cereşti planeta sufletelor rătăcite, unde sufletele întrupate sunt confruntate cu o atmosferă de maximă violență, de cruzime, unde oamenii sunt într-o permanentă şi febrilă competiție pentru a acumula cât mai multe bunuri materiale folosindu-se pentru

aceasta de arme de distrugere în masă tot mai sofisticate.

TERRA a devenit o închisoare a sufletelor, un loc unde omul prin gândurile, faptele şi acțiunile sale nechibzuite a adus grave prejudicii CREAȚIEI divine, a deformat-o şi a încărcat-o cu energii negative care s-au transmis în întreg universul, perturbând armonia, pacea şi iubirea care domneşte în Împărăția Cerurilor.

Omenirea şi-a pierdut umanitatea, a uitat ce vrea DUMNEZEU de la noi. EL vrea ca noi să fim prezenți mereu cu inima spre EL, pentru că EL este Cel ce este.

Societatea omenească a zilelor noastre este amenințată de pericolul morții sufleteşti, de lipsa de credință în DUMNEZEU şi în învățăturile Mântuitorului nostru IISUS HRISTOS, ceea ce atrage după sine şi moartea fizică a civilizației umane căzută în somnul lenei sufleteşti şi al păcatului.

Este timpul ca tinerii, noua generație să înțeleagă că SUFLETUL are rolul suprem de a ne pune în armonie cu CONŞTIINȚA divină, DUMNEZEU, iubirea universală, SURSA a ceea ce este BUN, DREPT, PLIN DE COMPASIUNE, RĂBDARE, BLÂNDEȚE, ÎNDURARE, întrucât PLANUL CREAȚIEI DIVINE este ca prin intermediul omului să se realizeze salvarea tuturor ființelor rebele din UNIVERS dizolvarea energiilor negative şi readucerea lor la IUBIREA fără margini a MARELUI CREATOR.

Omul de azi şi de mâine trebuie să înțeleagă că SUFLETUL este atât universal cât şi individual şi este una cu DUMNEZEU sau cu forțele creatoare, care după cum TATĂI, FIUL şi SFÂNTUL DUH sunt una, tot astfel trupul, mintea şi sufletul unei ființe una sunt, una cu cauza primordială, cu SURSA. Nu întâmplător DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS, ne povățuia că numai cu ‚răbdare îți vei cunoaşte sufletul.

În lucrarea „SUFLET şi SPIRIT”, EDGAR CAYCE ținea să ne îndrume astfel: „Puneți-vă în slujba lui DUMNEZEU cu smerenie, căutați a face ceea ce e de folos, mai ales pentru ceilalți şi toate celelalte vi se vor da vouă”.

Observăm aşadar că: DUMNEZEU se manifestă prin tot ceea ce este viu, pentru că EL este viața în toate manifestările sale pe pământ şi atunci se va dobândi pacea şi acea armonie, acea înțelegere care vine din atitudinea plină de smerenie în fața numelui SĂU, smerenie a spiritului, a minții, a EU-lui pentru strălucirea care i-a aparținut încă de la facerea lumii să se poată manifesta prin tine.

Oamenii trebuie să înțeleagă că SPIRITUL este preponderent informație, este

conştiință ce cunoaşte legile cosmice, conştiința binelui universal, întregului divinității, SPIRITUL este legătura noastră cu sufletele pe pământ, cu lumea nevăzută, legătura omului cu legile universului, iar mintea (conştiința) este instrumentul de legătură între SUFLET şi conştiință. Nivelul spiritual al omului reflectă nivelul conştiinței la care a ajuns.

SPIRITUL se desăvârşeşte prin virtuțile pe care SUFLETUL şi le-a însuşit; virtutea este harul DUHULUI SFÂNT în om: blândețea, faptele bune, fără a aştepta ceva în schimb. SPIRITUL este conştiința care ne va arăta retrospectiva vieții noastre terestre, care va fi arătată sufletului ajuns pe tărâmul de dincolo.

SPIRITUL unei ființe umane este animarea, însuflețirea, principiul vital, DUHUL de viață dătătorul, sau sensibilitatea din acel individ, similar cu sufletul considerat a fi sediul puterii mentale, intelectuale, emoționale.

SUFLETUL este „haina" spiritului; ca să ajungi la spirit, modifici „haina".

Noi suntem scânteie a spiritului unic, care este veşnic şi cuprinde întreg universul.

Am văzut pe parcursul cărții o serie de teorii şi ipoteze privind crearea UNIVERSULUI şi a LUMII având drept izvoare o serie de teorii religioase şi filosofice din cele mai vechi timpuri, cât şi rezultatul unor cercetări în domeniul ştiinței medicale, arheologiei şi geneticii, cât si trăirile unor mistici religioşi. Toate aceste mărturii ajung la o singură concluzie şi anume că: UNIVERSUL şi lumea au fost create de o INTELIGENȚĂ SUPREMĂ, de o CONŞTIINȚĂ UNIVERSALĂ, morală, creatoare, plină de înțelegere şi iubire față de întreaga CREAȚIE.

Această FIINȚĂ DIVINĂ care poartă diverse NUME în religiile şi filosofiile popoarelor, într-un moment de mare cumpănă, văzând pericolul autodistrugerii oamenirii din cauza decăderii sale morale, a hotărât să trimită din ceruri pe PĂMÂNT, pe UNICUL SĂU FIU, drept jertfă pentru mântuirea de păcat a omului decăzut, în speranța că prin aceasta se va crea o nouă specie - OMUL HRISTIC.

Ce a înțeles omenirea din această JERTFĂ DIVINĂ am văzut pe parcursul celor două milenii de creştinism, perioadă în care BISERICA PRIMARĂ s-a scindat şi luptă şi astăzi pentru putere, adâncindu-se prăpastia dintre BISERICA ADEVĂRATĂ care a rămas fidelă învățăturilor Mântuitorului Nostru - BISERICA ORTODOXĂ şi BISERICA CATOLICĂ care este preocupată de a dobândi cât mai multă putere politică la nivel planetar şi să-şi mențină controlul şi primatul PAPEI asupra celorlalte

biserici surori. De atunci şi până azi, omenirea trăieşte patimile Mântuitorului Nostru, pe care îl răstignim în fiecare clipă cu gândurile şi faptele noastre necuviincioase, dar în acelaşi timp înviem în credință odată cu ÎNVIEREA SA.

Lumea de azi se află la un alt moment istoric şi cosmic care repune în discuție însăşi viitorul TERREI, singura noastră nădejde de a ne salva de la pieire a rămas DUMNEZEU care ar mai putea interveni încă o dată prin a doua venire a Mântuitorului cu slavă să ne judece pe toți şi să-l răsplătească pe fiecare pentru faptele lui.

Lecturând cartea am putut observa că mai sunt enigme şi fenomene care aşteaptă răspunsuri din partea ştiinței şi religiei, dar sunt convins că mintea omenească, în ciuda rezultatelor obținute de ştiință în toate domeniile, inclusiv în cercetarea UNIVERSULUI, totuşi apropierea de DUMNEZEU, de MARELE CREATOR nu se poate realiza decât prin punerea în valoare, prin trezirea latențelor sufleteşti cu care am fost înzestrați la creație şi direcționarea lor către iubirea fără margini şi credința în DUMNEZEU, singurul în măsură să ne dezvăluie tainele CREAȚIEI care nu va avea sfârşit.

Problema vizitării TERREI de civilizații umanoide de pe alte planete, superioare tehnologic şi spiritual civilizației terestre, rămâne o problemă deschisă dezbaterilor ştiințifice, militare şi religioase cât şi a unor organizații oculte. Deja sunt informații furnizate presei de foste cadre de informații, astronauți, piloți militari, potrivit cărora ar exista de mai bine de jumătate de secol, contacte şi înțelegeri secrete între reprezentanții acestor civilizații extraterestre şi cercuri oculte din SUA, RUSIA şi CHINA. Dacă situația se prezintă aşa se impun răspunsuri la următoarele întrebări: de ce au fost trecute sub tăcere aceste înțelegeri; ce anume au convenit privind soarta rasei umane; programele spațiale lansate de cele trei mari puteri spre LUNĂ, MARTE, VENUS şi alte planete sunt parte a acordului cu aceste entități extraterestre, omenirii revenindu-i misiunea de a coloniza spațiul cosmic şi întreg UNIVERSUL?

Rezultatele surprinzătoare obținute în ultimele decenii de nanotehnologia, biofizica, genetica (clonarea animalelor, plantelor modificate genetic, şi a omului) sunt rodul acestei cooperări cu civilizațiile extraterestre prefigurând o nouă etapă a CREAȚIEI DIVINE, care poate fi numită a doua creație realizată de această dată de OMUL VIITORULUI cu ajutorul puterilor cereşti?

Dar până vom găsi răspunsurile la aceste întrebări, cred că trebuie să ne preocupăm de viitorul TERREI care pare a fi amenințat de faptele nechibzuite ale

omului zilelor noastre preocupat să smulgă cu violență din măruntaiele pământului, gazele, petrolul, minereurile, fără să gândească la consecințele dezastruoase care afectează echilibrul terestru şi dereglează armonia UNIVERSULUI.

În această atmosferă de confuzie şi tensiune, apar noi teorii şi ipoteze privind originea vieții terestre care adâncesc îndoielile şi slăbesc credința în divinitate. Mă refer la teoria lansată recent de cercetătoarea suedeză ELAINE MORGEN potrivit căreia civilizația terestră ar avea origine acvatică, aducând drept mărturie fenomenul inexplicabil al eşuării în masă a balenelor, delfinilor şi surpriză, a SIRENELOR (nagas) care ar fi strămoşii rasei umane.

Cercetătoarea în cauză explică aceste fenomene în Marea GROENLANDEI ca fiind urmare a folosirii de către forțele armate ale statelor puternice ale lumii, a armei sonice, care produce explozii sonice de frecvență joasă pentru anihilarea echipajelor submarinelor inamice, care induce spargerea vaselor de sânge din corp şi a timpanelor. Eşuarea balenelor şi sirenelor s-ar datora acțiunii sinucigaşe a acestora de a distruge armele plasate în adâncul oceanelor şi mărilor, tocmai de a salva de la pieire ființe care populează mediul marin.

Să sperăm că ştiința viitorului va aduce noi dovezi care să susțină sau să infirme această ipoteză, deşi în multe cosmogonii şi cosmologii, îndeosebi în ASIA şi AMERICA LATINĂ regăsim referiri la creația universului şi a lumii din mediul acvatic al oceanului primordial.

Dar, până atunci, se cuvine ca în încheierea acestei cărți să aducem mulțumire Domnului Nostru IISUS HRISTOS pentru bunătățile şi nevoințele pe care ni le-a dat şi să-i adresăm rugăciunea inimii şi a minții pentru iertarea păcatelor şi mântuirea sufletelor noastre şi să menținem, cu disperare şi cu orice preț „sfoara care ne leagă de cer pentru a rezista vânturilor oricât de puternice ar fi" (ARSENIE PAPACIOC).

Contactul interior cu DUMNEZEU, cu şi în HRISTOS, deschide în noi posibilități reale, lărgeşte inima şi spiritul oamenilor, iar credința dă în mod deosebit şi efectiv o nouă dimensiune vieții, uşurându-i sufletului *„pelerin '* pe TERRA, să suporte până la capăt aventura pământeană.

Odată întors „*acasă*", în mijlocul ființelor luminoase, în Împărăția Cerurilor, sufletul îşi continuă viața călătorind în voie alături de semenii lui, într-o lume a păcii, iubirii şi armoniei universale, în cântecul plin de farmec al stelelor şi în vibrația tainică

a numerelor. Călătoria pe planeta sufletelor rătăcite s-a încheiat, sufletul aşteptând o nouă misiune din partea Marelui Creator, pentru o nouă întrupare şi aventură galactică. Se cuvine în încheierea lucrării să dedicăm lui DUMNEZEU „Imnele Iubirii Divine" în care Sf. Simeon Noul Teolog ne arăta că:

„Tainele acestea si alte mai mari, mai adânci, vei cunoaşte,
Fiule, ascultă-mă: când flacăra în suflet se aprinde, se naşte,
Răul patimii alungându-l şi care se va curăța ...
Cela ce ține zidirea în palme şi-i Domn tuturor,
Sânta Treime întreagă încape într-un suflet curat,
Tatăl, Fiul şi Duhul - neacoperit, neapropiat.
Ei locuiesc înlăuntru, în suflet, şi nu-i pârjolesc!
Domnul îmi dă să înțeleg de-a rândul lucrarea Lui toată,
Cum înnoieşte cu harul din ceruri sărmana mea fire.
Din stricăciune m-a scos, investit cu nemurirea;
M-a despărțit de-ale lumii, şi haină mi-a dat lumina Si încălțăminte mi-a dat şi cunună în veci nestricăcioasă ...
Iată, priveşte şi vezi deosebirea cea mare,
Că om sunt după fire, dar Dumnezeu după har".

Bucură-te cititorule de viață aşa cum este, că tu ai ales calea prin gândurile tale „*sine ira et studio*" (fără ură şi părtinire), plin de iubire şi speranță în lumea care va să vină odată cu revenirea Mântuitorului Nostru, IISUS HRISTOS, pe planeta „*sufletelor rătăcite*" pe care o să o purifice pentru o nouă evanghelizare, să o transforme în planeta *„sufletelor fericite"* unde domneşte pacea şi iubirea.

Ghidează-ți viața după pilda bunului şi statornicului credincios şi ales al lui DUMNEZEU, IOV care acceptă suferințele şi nenorocirile ca binecuvântări venite de la Bunul DUMNEZEU, şi le consideră etape necesare pe calea mântuirii şi credinței în nemurirea sufletului şi perspectiva apropierii de DUMNEZEU, de îndumnezeire, de reîntoarcere la sânul Tatălui Ceresc.

Cred că se cuvine să reamintim cititorului CAP.I din CARTEA lui IOV, de unde rezultă clar că DUMNEZEU se foloseşte de SATAN pentru a pune la încercare credința celor aleşi de EL. Este interesant dialogul dintre DUMNEZEU şi SATAN, şi înțelegerea făcută ca SATAN să ia sub puterea sa tot ce are IOV, dar de el să nu se atingă. Voi reda în rezumat dialogul.

CAP. 1, 6

„Dar într-o zi îngerii lui DUMNEZEU s-au înfățișat” înaintea Domnului şi SATAN a venit şi el printre ei. (Aşadar SATAN, venit în fața lui DUMNEZEU, arăta la fel ca toți îngerii).

Vers. 7. Atunci Domnul a zis lui Satan: - *„De unde vii?”* iar Satan a răspuns Domnului şi a zis: - *„Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos”* .

Vers. 8. Şi Domnul a zis către Satan: - *„Te-ai uitat către robul Meu IOV, că nu este niciunul ca el pe pământ fără prihană, drept şi temător de DUMNEZEU şi care să se ferească de ce este rău?”*

Vers. 9. Dar Satan a răspuns Domnului şi a zis:

- *„Oare degeaba se teme IOV de DUMNEZEU?”*

- *„N-ai făcut Tu gard în jurul lui şi în jurul casei lui, şi în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile şi ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, şi turmele lui au umplut pământul?*”

- *„Dar ia întinde mâna TA şi atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu te va blestema în față!”*

Vers. 12. Atunci Domnul a zis către Satan: - *„Iată, tot ce are este în puterea ta, numai asupra lui să nu întinzi mâna”.* Şi Satan a pierit din fața lui DUMNEZEU. Din acel moment asupra familiei lui IOV s-au abătut multe nenorociri, pierzându-şi toată avuția, dar şi copiii, rămânând singur şi gol în fața lui DUMNEZEU. Primind aceste veşti despre nenorocirile care s-au abătut succesiv asupra familiei sale, IOV, bunul credincios, nu a rostit niciun cuvânt de hulă împotriva lui DUMNEZEU, ci s-a sculat şi şi-a sfâşiat veşmântul, s-a ras pe cap şi, căzând la pământ s-a închinat şi a rostit:

- *„Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat!”* (CAP. 1, 21).

Exemplul lui IOV este demn de luat în seamă, mai ales în aceste vremuri de grea cumpănă şi încercări prin care trece poporul român, şi întreaga umanitate, întrucât reprezintă esența lucrării duhovniceşti între nădejdea deplină, credința nestrămutată şi iubirea fără margini pentru DUMNEZEU.

Acceptarea suferinței ca o binecuvântare venită de la DUMNEZEU, reprezintă un pas important pe calea mântuirii şi credinței în nemurirea sufletului care deschide perspectiva apropierii de DUMNEZEU, de îndumnezeire, de reîntoarcere la sânul Tatălui Ceresc, care ne aşteaptă răbdător să ajungem la el prin Fiul Său şi prin preaputernicele şi permanentele rugăciuni adresate FIULUI de către Preasfânta şi de

DUMNEZEU Născătoare, Fecioara Maria şi ale tuturor Sfinților.

Preaiubitul părinte BARTOLOMEU ANANIA ținea să precizeze că: „*Nenorocirile lui IOV nu sunt opera directă a lui DUMNEZEU, ci doar îngăduite de EL, pentru ca prin ele să demonstreze ceva si anume, că devoțiunea față de CREATORUL său, chiar subțiată până la limita de jos, poate fi expresia unei relații directe si dezinteresate, independentă de orice factor contingent. Pe lângă frumusețea literară, Cartea lui IOV prezintă si un deosebit interes teologic, mai ales prin textele inspirate care aruncă lumii timpurii asupra perspectivei eshatologice; învierea trupului si o înviere obştească; omul înviat este una si aceeaşi persoană cu cel ce a trăit pe pământ. De asemenea, mijloceste ideea unui Mântuitor, precum si aceea a unui martor ceresc, identificat în teologia ortodoxă ca fiind Maica Domnului".* (Catehetica portal ortodox)

Cred că este demn de reținut de către cititor că: IOV este omul cu conştiință înaltă, care a respectat legile divine, şi este împăcat cu DUMNEZEU, găsind tăria morală de a nu se descumpăni şi zdruncina nădejdea în Bunul DUMNEZEU, chiar în ciuda insistențelor „prietenilor" şi chiar a soției, care-l îndemnau să-L blesteme pe DUMNEZEU, şi nici atunci când este lovit de o boală impură ce-i acoperă corpul de bube urât mirositoare, obligându-l să părăsească cetatea. După aceste încercări aspre, fizice şi morale, în cele din urmă

DUMNEZEU *„rupe tăcerea si îi vorbeşte lui IOV din mijlocul norului".* Rostirea Sa e menită să-i aducă aminte omului de propria sa fragilitate şi nimicnicie în raport cu eternitatea şi atotputernicia Marelui Creator.

Aşadar, în spatele oricărei speranțe inexplicabile şi care, aparent, cade sub incidența absurdului, se află rațiunea ascunsă a lui DUMNEZEU, care totdeauna ştie ce face. Şi tot atunci, prin IISUS se va descoperi că pe lângă suferința născută din păcat, există şi o suferință născută din iubire, a cărei supremă expresie avea să fie jertfa de pe cruce a Mântuitorului Nostru Iisus Hristos.

Înțelegem prin această pildă, că: *„Jertfa lui DUMNEZEU, DUHUL umilit, inima înfrântă şi smerită, DUMNEZEU nu o va urgisi"* (Psalmul 50).

Este momentul ca fiecare să ne propunem o călătorire în interiorul nostru pentru a ne cunoaşte mai bine cine suntem şi încotro vrem să mergem, având libertatea de-a alege drumul

Este timpul să ne aducem aminte de concluziile la care a ajuns savantul şi patriotul român, Constantin Rădulescu-Motru în lucrarea sa: *„PUTEREA SUFLETEASCĂ" (1930),* argumentând: *„Există o legătură dintre caracter şi puterea sufletească aşa de firească încât, în împrejurările vieții practice, pe această legătură*

se sprijină cele mai obişnuite sfaturi şi chiar cele mai respectate principii de conduită. Formarea de «bune caractere» este de altminteri şi teoreticeşte scopul pe care şi-l pun înainte, atât ştiința Morală cât şi ştiința Pedagogiei. «Bunele caractere» sunt apreciate prin puterea sufletească pe care ele, evident, o au cu dânsele. Caracterul este concentrarea şi întărirea puterii de voință, caracterul este biruința asupra tot felul de laşități şi moliciuni, caracterul este fericita armonie a funcțiunilor sufleteşti; caracterul este echilibrul, şi deci, puterea latentă. Ce poate exprima oare mai bine puterea sufletească decât aceste calități?".

J.St. MILL este de părere, şi a propus constituirea unei ştiințe speciale «ETNOLOGIA» sau «CARACTEROLOGIA», care să cerceteze în special problema caracterului, întrucât caracterul reprezintă o putere excepțională sufletească şi, prin urmare, teoria trebuie să ajungă la explicarea acestei puteri" [415].

Până în prezent, atât pentru ştiință cât şi pentru metafizică rămâne momentan un deziderat.

Astăzi, mai mult ca niciodată, când civilizația umană trece printr-o profundă criză morală, este nevoie de *„bune caractere"* ce va duce la apariția unei noi civilizații care să fie în armonie cu principiile morale şi etice divine, care guvernează întregul UNIVERS şi se proiectează şi pe Pământ.

Drept urmare, ROMÂNIA care a fost binecuvântată de pronia cerească cu inteligență creatoare, are nevoie de instiutuirea unui sistem educațional care trebuie să producă *„bune caractere*" atât la nivelul elitelor politice, culturale, economice, militare şi religioase, dar şi la nivelul populației, în marea majoritate a ei. Numai aşa vom putea canaliza energiile pozitive ale națiunii pentru a realiza viziunea şi misiunea ce ne-a fost încredințată de Domnul Nostru, IISUS HRISTOS şi de DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC, de a deveni „Grădina Maicii Domnului", un loc binecuvântat unde să se trăiască în pace, credință şi în armonie cu legile divine, aşa cum au trăit strămoşii şi moşii noştri, în respect şi dragoste pentru CREAȚIE şi MARELE CREATOR.

Aşadar, Doamne IISUSE HRISTOASE, cu smerenie şi umilință cad în fața Ta şi te rog să nu-ți întorci fața de la noi păcătoşii, care în tot ceasul comitem fapte necuviincioase cu cuvântul, cu lucrul, ci ca un bun şi iubitor de oameni iartă-ne şi ne mântuieşte ştiind că natura omului este schimbătoare şi supusă greşelii.

Ajută-ne şi ne întăreşte Doamne al Milelor să putem purta cu bucurie şi

415 J. ST. MILL - „LOGIK", ED. 1895.

smerenie prea cinstita CRUCE pe care te-ai răstignit, iar cu ultima Ta privire ai deschis brațele pentru a primi la pieptul Tău cu dragoste, întreaga umanitate, pe care ai luminat-o cu înțelepciunea învățăturilor Tale.

Este momentul dragă cititorule, să înțelegem că fiecare clipă poate fi un timp şi orice suspinare poate fi o rugăciune pentru DUMNEZEU, iar tu care eşti intelectual să nu uiți îndemnul părintelui PAPACIOC: „Dacă eşti intelectual - fii armonios cu Cel ce te-a Creat!”.

DUMNEZEU să ne binecuvânteze şi să ne ajute să mergem pe calea cea dreaptă, spre lumina înțelepciunii divine şi Adevărului sublim, pentru a atinge desăvârşirea spirituală, ILUMINAREA!

Amin

.

POSTFAȚĂ

Pe autorul acestei cărți l-am cunoscut, mai întâi, din cărțile pe care le-a publicat din 2008 încoace. Apoi, am avut plăcerea să-l cunosc personal, cu ocazia unor activități culturale desfăşurate la Oradea, prilejuite de lansări de carte ale Domniei Sale, dar şi a altor tineri istorici pe care i-a sprijinit moral şi material ca să-şi tipărească truda şi pasiunea cercetării cuprinse în studii şi volume.

Ofițer de carieră şi jurist diplomat, mulți ani şi-a desfăşurat activitatea într-un domeniu fascinant şi periculos, cel al serviciilor de informații externe ale României. Pătrunzând sfera atât de complexă a relațiilor comerciale externe, călător pe toate meridianele globului, s-a străduit să înțeleagă mersul vremurilor, drumul spre care se îndreaptă omenirea, evoluția mentalului cetățeanului de astăzi şi de mâine al Terrei.

Ca unul care am predat din anul 2000 un Curs de Istoria serviciilor secrete româneşti, încadrate în fenomenul spionajului şi contraspionajului european, chiar mondial al vremii, din evul mediu până în zilele noastre, datele şi informațiile pe care domnul General de brigadă le-a oferit cititorilor, din propria sa experiență şi din studiu, mi-au fost deosebit de folositoare.

Orizontul larg al autorului în sfera realităților complicate şi complexe ale vremurilor de la sfârşitul secolului al XX-lea - începutul secolului nostru vizează teme importante ca: obiective şi destin ale NATO şi UE, criza financiară şi economică actuală între declinul moral şi revigorarea Europei, terorismul - fenomen global sau o nouă manipulare ocultă, competiția între S.U.A., UE şi Rusia, exacerbarea naționalismului extremist, patriotismul ca ultimă redută în calea marii ordini mondiale impusă prin forță pentru interesele unei minorități cinice şi supraînstărite.

În toate lucrările sale dl. Gheorghe Dragomir nu scapă din vedere două importante teme, mostră a patriotismului Domniei Sale

alături de religiozitatea tradițională a neamului românesc.

În primul rând, aprofundează Istoria Românilor prin prisma destinului său geopolitic din antichitate până în zilele noastre. Subiecte ca: momentul 1989, relațiile noastre cu Federația Rusă în contextul strategiilor acestei mari puteri, poziționarea României în zona Mării Negre, Eurasiei şi U.E., scutul antirachetă de la Deveselu

între necesitate şi provocare, drumul țării noastre după două decenii de rătăciri în ceața promisiunilor incestuoase - conțin date şi puncte de vedere lucide, nici decum demobilizatoare, pe care experții noştri de astăzi trebuie să le ia în calcul în vederea stabilirii strategiei de asigurare a securității naționale pe termen mediu şi lung.

Ceea ce poate surprinde la prima vedere, este interesul autorului pentru istoria religiilor în general şi locul acestora în viața politică contemporană. Descrierea marilor religii, curente şi ordine religioase în evoluția lor în timp şi spațiu, spionajul făcut prin oameni în „sutană", noul raport între religie şi putere în Europa, islamismul şi iezuitismul în extindere şi consolidare, laicizarea Europei prin căderea în desuitudine a credinței - sunt subiecte incitante, de mare actualitate. În toată această fierbere a lumii creştine, monahismul ortodox pare că are puterea să salveze creştinismul intrat într-o criză de sistem din cauza păcatelor prelaților care îl conduc. Nu întâmplător Biserica Ortodoxă Română, pornită pe urmele milioanelor de imigranți români în lumea largă în ultimul sfert de secol, îşi ridică biserici şi mănăstiri, atrag alături de enoriaşii români, englezi, francezi, spanioli, italieni, nordici, arabi. Motivația este complexă, peste arhitectura lăcaşului de cult - mai cald şi intim, față de catedralele romanice, gotice sau baroce - reci, dominante, apăsătoare. Ritualul slujbei ortodoxe vizează sufletul credinciosului, îi mângâie neîmplinirile, îi sădeşte speranța şi tăria de a se ridica din greutăți, de a le depăşi, de a învinge.

Ca urmare prezenta nouă lucrare a d-lui gen. brig.(r) Gheorghe Dragomir, intitulată sugestiv „Terra, planeta sufletelor rătăcite", trebuia sa apară firesc. Ea înmănunchează şi dezvoltă gânduri, întrebări şi certitudini despre destinul Universului, al Terrei noastre ca punct minuscul al „Marelui Hău", despre sufletul omenesc, religiile de astăzi şi de mâine - cu agresivitățile unora dintre ele şi rolul altora în pacificarea lumii, pericolul laicizării şi brutalizării societății omeneşti, revolta naturii împotriva omului lepădat de moralitatea creştină. Pe lângă argumentele autorului, sunt selectate numeroase citate din lucrările unor intelectuali de prestigiu, trăitori în ultimele secole, care vizează destinul omului şi legătura sa cu creştinismul.

Lucrarea trebuie citită şi înțeleasă cu sufletul şi mintea omului echilibrat, care deasupra argumentelor ştiințifice ale devenirii umanității poate şi chiar acceptă patronajul lui Dumnezeu, multiplicat sub diferite denumiri, ce ne invită la iubirea aproapelui, moralitate, dreptate, înțelegere, întrajutorare, respect, pace.

6 martie 2014,

prof. univ. dr. Mihai D. Drecin Universitatea din Orade

aBIBLIOGRAFIE

1. RENÈ GUENON - „LA CRISE DU MONDE MODERNE” ED. GALLIMARD 1946.

2. ANDERS WIJKLAM si JOHAN ROCKSTROM - „FALIMENTAREA NATURII” ED. COMPANIA, 2013 prefață la ediția de limbă română de CĂLIN

GEORGESCU.

3. GHEORGHE DRAGOMIR - „EUROPA CU CAPUL ÎN STELE ŞI TRUPUL ÎNSÂNGERAT” ED. ROMÂNIA ÎN LUME, 2011

4. NICOLAE VELIMIROVICI - „RĂZBOIUL ŞI BIBLIA” ED. SOFIA, 2010.

5. THOMAS KEMPIS - „URMAREA LUI IISUS HRISTOS” (1441) tipărită în facsimil la MĂNĂSTIREA NEAMȚU, 1923.

6. JEAN CLAUDE LARCHET - „ÎNVĂȚĂTURA PĂRINTELUI SERGHIE” ED. SOPHIA, 2007, BUCUREŞTI.

7. „VIU ESTE DUMNEZEU - CATEHISM PENTRU FAMILIE” tradus din limba franceză de AUREL BROŞTEANU si părintele GALERIU ED. HARISMA, DEVA, 2006.

8. ARSENIE BOCA - „CUVINTE VII” ED. CHARISMA, DEVA, 2006.

9. ION BUGA - „INTRODUCERE LA SECOLUL XXI. ANTOLOGIE DINTR-O OPERĂ NEPUBLICATĂ” ED. MELITTA TESALONIC, 1990.

10. ALFRED BERTHOLET - „HISTOIRE DE LA CIVILISATION D'ISRAEL” ED. PAYOT, 1929. IRMIYAHU (IEREMIA) - Profet si preot în oraşul ANATAT, a profesat în regatul IEHUDA în epoca expansiunii babiloniene (jumătatea sec. VII î.Hr - deceniul doi al veacului VII î.Hr).

11. IRMIYAHU (IEREMIA) - „CARTEA LAMENTAȚIILOR”.

12. IEŞU ben SIRA - „ECCLESIASTUL”, cartea „siracidului”, a fost scrisă la 200 î.Hr.

13. ION BANU - „PROFEȚII BIBLICI VORBIND FILOSOFIEI”, ED. ŞTIINȚIFICĂ, 1994.

14. EDUARD SCHOURÈ - „LES GRANDS INITIÉS”, ED. PERRIN, 1929.

15. FRIEDRICH WILHELM NIETZSCHE:- „AINSI PARLAIT ZARATHOUSTRA”, ED. MARCURE, PARIS, 1935.

16. M. MASPERO - „HISTOIRE ANCIENE DES PEUPLES DE L'ORIENT.

17. ARTHUR WEIGALL - „HISTOIRE DE L'EGYPTE ANCIENE”, ED. PAYOT, 1935.

18. PIERRE MONET - „LA VIE QUOTIDIENE EN EGYPT

19. JAN POTOCKI - „MANUSCRIT TROUVÉ À SARAGOSSE”, ED.GALLINARD, 1958.

20. CLEMENT din ALEXANDRIA - „FRAGMENTE 30, STROMATES V, 5.

21. ALEXANDRU ANGHEL - „ORACOLELE CALDEENE”, ED. HERALD, 2006

22. ARSENIE BOCA - „SEMINȚE DUHOVNICEŞTI” ED. LUMEA CREDINȚEI, 2009.

23. ŞTEFAN MÂŞU - „MARELE ARHITECT AL UNIVERSULUI”, ED. RAO, 2012.

24. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „INTELIGENȚA MATERIEI”, ED. EIKON, CLUJ-NAPOCA, 2009.

25. PITAGORA - „VERS DORÉS” - traduse de FABRE D'OLIVET

26. DR. DEEPAK CHOPRA - „LIFE AFTER DEATH” 2006.

27. MIHAI DRĂGĂNESCU - „PROFUNZIMILE LUMII MATERIALE”, 1979.

28. MIHAI DRĂGĂNESCU - „INELUL LUMII MATERIALE”, ED. ŞTIINȚIFICĂ, 1989.

29. SVEN TAGE-TEODORSON - „ANAXAGORA'S THEORY OF MATER”,

1982

30. MIHAI EMINESCU - „SPAȚIUL, TIMPUL ŞI CAUZALITATEA”.

31. MIHAI EMINESCU - „OPERE” VOL IX PUBLICISTICA (1870-1871).

32. MIRCEA ELIADE - „LE SACRÉ ET LE PROFAN”, 1965

33. GEORGE VIRGIL STOENESCU - „LUMINA UMBREI” ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.

34. VASILE CONTA - „PREMIERS PRINCIPES COMPOSANT LE MONDE”, JASSY 1882

35. VASILE CONTA - „TEORIA FATALISMULUI”, 1875.

36. CLAUDE VORILHON - „DESIGNUL INTELIGENT. MESAJ DE LA DESIGNERI”; SĂ LE SPUNEM BUN-VENIT EXTRATEREŞTILOR; CARTEA CARE SPUNE ADEVĂRUL; DA CLONĂRII; .

37. PETRE ȚUȚEA - „322 de vorbe memorabile” ED. HUMANITAS, 2009.

38. VASILE LOVINESCU - „AL PATRULEA HAGEALÂC”, ED. CARTEA ROMÂNEASCĂ, 1981.

39. RENÈ GUENON - „SYMBOLES FUNDAMENTAUX DE LA SCIENCE SACREÈ”.

40. EUGEN BINDER - „MISTICA NUMERELOR. O cercetare asupra elementelor spirituale ale lumii”, ED. HERALD, 2008

41. HUGO KUKELHAUS - „URZAHL UND GEBRARSE”, BERLIN, 1934.

42. BARUH SPINOZA - „ETICA-DESPRE DUMNEZEU”ED. ANTET, PRESS, 1993.

43. KAITEN NUKARIYA - „ZEN. THE RELIGION OF THE SAMURAI”,

TOKYO, 1973”

44. MIHAI EMINESCU - „OPERE” VOL. VII - PROZA LITERARĂ

45. CLAUDE de SAINT MARTIN - „EROI si ADEVĂRURI”, 1775.

46. RUDOLF STEINER - „Simbolul cărții omului”. Conferința la BERLIN, în 1905.

47. OMRAAM MIKHALEL AIVANOV - SEVRES, 16 ian. 1972.

48. ILIE BĂDESCU - „SOCIOLOGIA NOOLOGICĂ. ORDINEA SPIRITUALĂ A SOCIETĂȚII”, ED. MICA VALAHIE, 2007

49. JAQUE MONOD - LE HASARD ET LA NECESITÊ, 1970.

50. J. CAIRNS - „NATURE”, revistă nr. 1988.

51. SCARLAT DEMETRESCU - „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI” (1939) VOL 1, retipărită ED. EMET - ORADEA, 1993; - „VIAȚA DINCOLO DE MORMÂNT”, 1928.

52. AUREL BROŞTEANU si PĂRINTELE GALERIU - „VIU ESTE DUMNEZEU - CATEHISM PENTRU FAMILIE”, tradus din franceză. ED. HARISMA, 1992.

53. DALAI LAMA si STEPHANE HESSEL - „SĂ FACEM PACE!”, ED. NEMIRA, 2012.

54. CONTELE DE SAINT-GERMAIN - „TRINOSOFIA. SFÂNTA ŞI ÎNTREITA ÎNȚELEPCIUNE”, ED. HERALD, 2012.

55. PĂRINTELE PAISIE AGHIORITUL - FAMILIA ORTODOXĂ, 2012.

56. NAPOLEON POP si VALERIU- IOAN FRANC - „CREDINȚĂ si ECONOMIE”, ED EXPERT, 2012

57. MIRCEA ELIADE - „INSULA LUI EUTHANASIUS”, ED. HUMANITAS, 1993.

58. MIHAI EMINESCU - „CEZARA” OPERE VOL. III, ED. ACADEMIEI ROMÂNE, 1977.

59. MIRCEA ELIADE - „LA MONDRAGORE. ESSAI SUR LES ORIGINES DES LEGENDE”.

60. MIRCEA ELIADE - „CONCEPȚIA LIBERTĂȚII ÎN GÂNDIREA INDIANĂ”.

61. CARL HENTZE - „MYTHES ET SYMBOLES LUNAIRE”, ANVERS, 1932

62. CARL HENTZE - „OBJETS RITUELS”.

63. ANDRÉ PARROT - „LE REFRIGERIUM DANS L'AU- DELÀ”, ED. PAUL GEUTHNER, 1937.

64. HENRY BREASTED - „THE DAWN OF CONSCIENCE”. NEW-YORK,

1933.

65. CHARLES JEAN - „LE MILIEU BIBLIQUE AVANT JESUS - CHRIST”. ED. PAUL GEUTHNER, 1936.

66. HEGEL - „PRELEGERI DE ISTORIA FILOSOFIEI”, ED. ACADEMIEI ROMANE, 1963.

67. CONSTANTIN NOICA - „TREI INTRODUCERI LA DEVENIREA ÎNTRU FIINȚĂ”, ED. UNIVERS, 1984.

68. MIHAI EMINESCU - „FRAGMENTARIUM”, OPERE, VOL VIII.

69. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „CONŞTIINȚA DINCOLO DE MOARTE” CAP V „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT” VOL 2, ED. EIKON, 2008.

70. PIM van LOMMEL - „LA CONSCIENCE EXISTE EN DEHOR DU CORP” REVUE „MONDE DU GRAAL”

71. VASILE CONTA - „BAZELE METAFIZICII” 1879

72. FRANK HATEM - „ORIGINEA SPIRITULUI. CE ESTE CONŞTIINȚA”,

1995.

73. THÉRÈSE BROSSE - „LA CONCIENCE - ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS”, ED PRÉSENCE.

74. RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET - „LE TEMPLE DE L'HOMME”, ED. DEVRY, 1957.

75. RÈNÉ SCHWALLER de LUBICZET - „LE TEMPLE DANS L'HOMME”, ED. DEVRY, 1957

76. STEFANO ELIO DANNA - „ŞCOALA ZEILOR”. ED. ELENA FRANCISC,

2013.

77. BARBARA MARCINIK - „ENERGIA COSMICĂ ŞI PUTEREA PERSONALĂ”, ED. ARIANE, 2006.

78. HENRY DE LUNLEY; PIERRE LENA, RÈNÉ MANEZ, AMELIE VIALET „L'UNIVERS, LA VIE, L'HOMME: ENERGENCE DE LA CONSCIENCE”, ED CNRS.

79. JEAN-FRANÇOIS REVEL si MATTHIEU RICARD - „LE MOIN ET LE PHILOSOPHE”, ED. NIL, 1997.

80. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „ÎN CAUTAREA SENSULUI PIERDUT”.

81. B.P BOWNE - „PERSONALISM”, pag 94, 95.

82. HENRI LONGFFELOW - „THE SONG OF HIAWATHA; EVANGELINE”, A PSALM OF LIFE; HYHN TO THE NIGT.

83. VICTOR BROCHARD - „DE LA CROYANCE”.

84. PAUL HENRI THIRY D’HOLBACH - „SYSTEME DE LA NATURE”,

1770.

85. FRANCISCO FERNANDEZ CARVAJAL - „DE VORBĂ CU DUMNEZEU”, ED. ARS LONGA 1998

M. SPIRO - „RELIGION: PROBLEMS OF DEFINITION ANDEXPLANATION”, LONDON, 1976.

86. LACTANTIU - „DIVINAE INSTITUTIONES”, „DE OFICIO DEI” (303304), „DE MORTIBUS PERSECUTORUM”.

87. KARL POPPER - „LA CONNAISSANCE OBJECTIVE”.

88. BERTRAND RÜSSEL - „THEORIE DE LA CONNAISANCE”.

89. LEON FESTINGER - „THE THEORY OF COGNITIVE DISSONANCE”, STANFORD UNIVERSITY PRESS, 1957.

90. ARSENIE BOCA - „OMUL , ZIDIRE DE MARE PREŢ”, ED PELERINUL,

2002.

91. CARTEA MORȚILOR - SCRISĂ ÎN EGIPT ÎNTRE SECOLELE XXIV - XVII Î. HR.

92. AIMÉ MICHEL, - „METANOIA - PHENOMENES PHYSIQUE DU MISTICISME”, ED. ALBIN MICHEL, 1986

93. PLOTIN - „ENNEA” IV (între 254 - 270 î.HR.).

94. SF IOAN al CRUCII - „FLACĂRA VIE”, citat în lucrarea lui K. POPPER „CONJECTURES AND REFUTATIONS”, LONDON, 1963

95. JOHAN TAUTLER, citat de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA”.

96. ANGELA DA FOLIGNO, citată de AIMÉ MICHEL, în „METANOIA”.

97. URSMER BERLIÈRE - „LA DEVOTION AU SACRE-COEUR DANS L'ORDRE DE SAINT BENOIT”, ABBAYE DE MAREDSOUS, 1923.

98. LAWRENCE O McKINNEI - „NEUROTHEOLOGY: VIRTUAL RELIGION IN THE 21st CENTURY”, 1994.

99. GREEG BRADEN - „MATRICEA DIVINĂ” 2007.

100. KAZUO MURAKAMI - „THE DIVINE COD OF LIFE” 1997.

101. ARSENIE BOCA - „UCIGAŞA CETATE”, ED. PELERINUL IAŞI, 2002.

102. RÉNÉ GUÉNON - „LES ÉTATS MULTIPLES DE L'ÊTRE” (1932), ED. VEGA, PARIS, 1984.

103. DANIELA JAFFÉ - APARIȚII DE SPIRITE ŞI SEMNE PREVESTITOARE, ED. HUMANITAS, 1999.

104. C.G. JUNG si W. PAULI - „SYNCHRONIZITÄT ALS EIN PRINZIP

AKAUSALER ZUSAMMENHÄNGE” si „NATURERKLÄRUNG UND PSYCHE”,

ZÜRICH, 1952.

105. SEBASTIAN STĂNCULESCU - „FIINȚE NEVĂZUTE. STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTALE ŞI SPIRITELE NATURII”. ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC GOLD,

2012.

106. OCTAVIAN PALER - „MITOLOGII SUBIECTIVE”, ED. EMINESCU, 1975.

107. RÉNE GUÉNON - „L'ESOTERISME DE DANTE”, ED. GALLIMARD,MIHAI VÂLSAN - „STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI ÎN CREŞTINISM”.

108. JAN van RUSXBROECK, discipol al lui MAISTE ECKHART, L'ORNEMENT DES NOCES SPIRITUALLES”,

109. DIONISIE AREOPAGITUL - „DESPRE NUMELE DIVINE. TEOLOGIA MISTICĂ”. Trad. CICERONE IORDĂCHESCU si THEOFIL SIMENSCHY, INSTITUTUL EUROPEAN, IAŞI, 1993.

110. RÉNÉ GUÉNON - „LA CRISE DU MONDE MODERNE”, ED GALLIMARD, 1946.

111. RÉNÉ GUÉNON - „OMUL ŞI DEVENIREA SA DUPĂ VÊNDÂNTA”.

112. SIGMUND FREUD (SIGISMUND SCHLOMO FREUD), - L'INTERPRETATION DES RÊVES” (1900), ED. PUF, 2005 .

113. THÉRÈSE BROSSE - „LA CONSCIENCE- ENERGIE. STRUCTURE DE L'HOMME ET DE L'UNIVERS”, ED. PRESENCE.

114. CHARLES RICHET - „PREZICEREA” (citată de SCARLAT DEMETRESCU în lucrarea „DIN TAINELE VIEȚII ŞI ALE UNIVERSULUI”).

115. ION MINULESCU - „DE VORBĂ CU NECURATUL”, ED. CULTURA NAȚIONALĂ, 1930.

116. G. PAUTHIER - „DOCTRINE DU CONFUCIUS” ED. GARNIER FRÈRES, 1852 citează pe MENCIUS

117. W.R. ROYCE GIBSON - „EUCKEN'S PHILOSOPHY OF LIFE”.

118. ŞTEFAN ODOBLEJA - „PSIHOLOGIA CONSONANTISTĂ”, 1939.

119. MONAHUL TADEI - „PUTEREA GÂNDULUI”.

120. MOOJI (ANTHONY PAUL MOO-YOUNG) - „PUTEREA GÂNDULUI”.

121. GREG BRADEN - „TREZIREA LA PUNCTUL ZERO”.

122. DUMITRU CONSTANTIN-DULCAN - „ÎN CĂUTAREA SENSULUI PIERDUT”, VOL. 2.

123. JOHN FOSTER CAIRNS - „MATTER OF LIFE AND DEATH”, 1997.

124. JAQUES MONOD - „LE HAZARD ET LA NECESSITE”, 1970

125. GEOFFREY HOPPE - „ÎNVĂȚĂTURILE LUI TOBIAS”, ED. FOR YOU, 2004.

126. IOAN IANOLIDE - „ÎNTOARCEREA LA HRISTOS”, FAMILIA ORTODOXĂ, nr. 8/2012.

127. PAPA BENEDICT AL XVI-lea - „JESUS DE NAZARETH”ED. FLAMARION, 2007.

128. RÉNE GUENON - „ROI DU MONDE”, (1950).

129. FRANÇOIS RÉNE DE CHATEAUBRIAND - „LES MARTYRS” scrisă în 1809, republicată de ED. FLAMARION, PARIS, 1933.

130. EUSEBIU din CESAREEA, - „L'HISTOIRE ECCLESIASTIQUE”, „LA VIE”.

131. RUDOLF STEINER - „ORDINEA SOCIALĂ”, 1919.

132. CYRIL MEIR SCOTT - „AN ON OUTLINE OF MODERN OCULTISM”, 1925.

133. GEORGE VIRGIL STOENESCU - „LUMINA UMBREI” ED. UNIVERS ENCICLOPEDIC, 2004.

134. „LA GUERISON ET L'INTEGRALITÉ”, - CONSEIL OECUMENIQUE DE EGLISES, GENEVE, 1990.

135. LEONARD HOROWITZ - „DNA: PIRAȚII SPIRALEI SECRETE”; „CODURI VINDECĂTOARE PENTRU APOCALIPSA BIBLICĂ”.

136. SOL LUCKMAN - „AND ACTIVARE, VINDECARE ŞI ILUMINARE”.

137. MICHEL PONIATOWSKI - „CARTES SUR TABLE” ED. FAYARD, 1972.

138. LEE PATRICK STROEBEL - „THE CASE FOR A CREATOR"; ALTE CĂRȚI: „CASE FOR CHRIST", „PROOF OF JESUS

139. LUCIAN BLAGA - „EONUL DOGMATIC" (1931), OP. VOL 8, ED. MINERVA, 1983.

140. MIHAI EMINESCU - „SPAȚIUL, TIMPUL ŞI CAUZALITATEA".

141. DAVID BOHM - „QUANTUM THEORY", PRENTICE HALL, NEW YORK, 1951.

142. HERBERT A. SIMON - „COHABITING WITH COMPUTERS" ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

143. SIR ARTHUR KEITH - „A NEW THEORY OF HUMAN EVOLUTION" (LONDON, 1948).

144. SIR OLIVER LODGE (1851-1940),THE REALITY OF A SPIRITUAL WORLD" (1930)

145. C.J. HARISSON - „UNIVERSUL TRANSCENDENTAL".

146. ÔTISH DIPÔNGKOR SRIGÊN (ATISA DiPAMKARA SRiJNÀNA) - „EXPOSITION OF THE DOCTRINE OF KARMA", ED. FORGOTTEN BOOKS, 2012. .

147. ERNEST HAECKE - „HISTOIRE DE LA CREATION DES ETRES

ORGANISÉS D'APRÈS LES LOIS NATURALLE", PARIS, 1884.

148. CURUPPUMULAGE JINARAJADASA (1875-1953) - „THEOSOPHY AND RECONSTRUCTION"; „CHRIST AND BUDDHA".

149. MIRCEA ELIADE - „L'EPREUVE DU LABYRINTHE", 1975.

150. ILARION V FELEA - „RELIGIA ŞI SISTEMELE DUCAȚIONALE".

151. JOSEPH RATZINGER - „INSTRUCTION SUR LA LIBERTÉ CRETIENNE", LIBERATION nr. 73/ 1986.

152. EMANUEL SWEDENBORG - „LES ARCANES CELESTES

153. ARTHUR EDWARD WAITE - „THE HOLY GRAAL" (1933); „THE

MYSTERIES OF MAGIC".

154. OLIVIER DE BEAUREGARD - „EXISTENCE D'UNE REACTION DE L'OBSERVATEUR SUR CE QUI EST OBSERVÉ", 1980.

155. W. STEMÜLER - „HUPTRÔMUNGEN DER GEGEN WARTSPHILOSOPHIE", VOL. 2, STUTTGARD, KRÔMER, 1975.

156. GILBERT HOTTOIS - „LA PHILOSOPHIE DEVANT

L'INFORMATIQUE E SOCIETÉ", 1984.

157. HERBERT A. SIMON - „COHABITING WITH COMPUTERS", ED. JOSEPH TRAUB, 1985.

158. LUCIAN BLAGA - „CUNOAŞTEREA LUCIFERICĂ", ED. HUMANITAS,

1993

159. JOSEPH E. STIGLITZ - „UN AUTRE MONDE" - CONTRE LE FANATISM DU MARCHÉ, ED. FAYARD, 2006.

160. ADRIAN NICOLAE - „PARADOXUL LIMBAJULUI.

161. IOAN BUGA - „INTRODUCERE LA SECOLUL XXI. ANTOLOGIE DINTR-O OPERĂ NEPUBLICATĂ". ED. MELITTA TESALONIC, 1990.

162. RENE GUENON - „INTRODUCTION GENERALE A L' ETUDES DES DOCTRINES HINDOUSE", 1987.

163. RENE GUENON - „LA METAPHYSIQUE ORIENTALE" ED. TRADITIONELLES 1939.

164. RENE GUENON - „LE MONDE NOUVEAU" ETUDES TRADITIONELLES, 1937.

165. JAIMINYA UPANIŞAD - BRAHMANA, I, 35.

166. RENE GUENON - „ETUDES TRADITIONELLES" (aug-sept. 1957).

167. RENE GUENON - „VOILE D'ISIS" (aug-sept. 1935).

168. LEIBNITZ - „DE ARTE COMBINATORIA”.

169. JEAN CHEVALIER - „LE SOUFISME”, PRESSES UNIVERSITAIRE DE FRANCE, 1984.

170. AL GHAZALÎ - „IHYA'ULUM AL DIN (1,3).

171. LOUIS MASSIGNON (1883-1962) - „LA RASSION DE HALLAJ”, ED. GALLIMARD, 1975 (4 VOL.)

172. PALACIO - „L’ISLAM CHRISTIANISE (1931).

173. MOHASIBI - „KHITÂH AL WASÂYA”.

174. MUHYI, D-DIN IBN'ARABI - „ILUMINĂRI: CONTEMPLAȚII SPIRITUALE”, ED. HERALD, 2003.

175. IBN ARABÎ - „TRAITE DE L'AMOUR: ILUMINATIONS DE LA MECQUE TRAD, MAURICE GLOTON; ED. ALBIN MICHEL, 1986.

176. HENRY CORBIN - „L'IMAGINATION CREATRICE DANS LE SOUFISME D'IBN-ARABÎ”.

177. IBN ARABÎ - „LA PROFESION DE FOI” ED BABEL, 2010

178. IBN ARABÎ - „ALCHIMIE DU BONHEUR PARFAIT” TRAD. STEPHANE RUSPOLI ED. BERG INTERNATIONAL.

179. PATRICK KARAM - „REVENIREA ISLAMISMULUI ÎN FOSTUL IMPERIU RUS”, ED SCRIPTA, 1998.

180. YASIM ALIBHAI - „BROWN REFORMIES MUSLIMS ARE BRINGING NEW HOPE TO ISLAM”, THE INDEPENDENT 09.09.2002

181. ROBIN WRIGHT - „MOSQUE AND STATE: A FRENCH ACADEMIC ARGUES THAT MILITANT ISLAMIC THEOCHRACY MOVEMENT HAS RUN ITS COURE”.

182. MOHAMED KHATAMI - „ISLAM, DIALOG, SOCIETATE CIVILĂ”, ED. ARGUS, 2002

183. PAPA FRANCISC I - „EXHORTAȚIE APOSTOLICĂ: EVANGELII

GAUDIUM".

184. JURGEN HENKEL, MITROPOLITUL LAURENTIU STREZA, HERMAN SCHOENA, WOLFGANG STEGEMANN - „DESPRE DINAMICA SF. DUH ÎN NOUL TESTAMENT" (DER HEILIGE GEIST - UNSERE HEILIGUNG" - EINE EVANGELISCH - ORTODOXER DIALOG), ED. SCHILLER, BONN, 2012.

185. DUMITRU STĂNILOAE - „TEOLOGIA DOGMATICĂ ORTODOXĂ", VOL. III.

186. GRIGORE de NAZIANZ - „TAINA M-A UNS" ED. HERALD, 2004.

187. SF. IUSTIN POPOVICI - „OMUL ŞI DUMNEZEU-OMUL"

188. Părintele DAMASCHIN GRIGORIATUL - „MINUNILE - mărturie a dreptei credințe", Ed. AREOPAG, 2011.

189. ARSENIE PAPACIOC - „NE VORBEŞTE PĂRINTELE", ED. VÂNĂTORI

2010.

190. Arhimandrit BENEDICT GHIUŞ - „ÎN CE CONDIȚII NE ÎMPĂRTĂŞIM?" ED. BIZANTINĂ.

191. CEASLOV - „RÂNDUIALA SFINTEI ÎMPĂRTĂŞIRI", BUCUREŞTI,

1970.

192. GUESHE RABATEN - „TRESORS DU DHARMA", ED. RABTEN, 1997, ELVEȚIA.

193. VLADIMIR LOSSKY - „ESSAI SUR LA THEOLOGIE MYSTIQUE DE LIEGLISE D'ORIENT", ED. AUBIER, PARIS, 1977.

194. DAN ILIE CIUBOTEA - „TEOLOGIE ŞI SPIRITUALITATE", ED. BAZILICA, BUCUREŞTI, 2010.

195. ENDRE V. IVÂNKA - „ELENIC ŞI CREŞTIN ÎN VIAȚA SPIRITUALĂ A BIZANȚULUI TIMPURIU, ED. NEMIRA, 2012.

196. STELIAN GOMBOŞ - „VORBIREA DESPRE BISERICĂ ŞI STAT -

ÎNTRE CURS ŞI DISCURS", ED. TOPFIRM, 2009.

197. PAPA BENEDIC al XVI-lea - „LUMIERE DU MONDE”, ED. BAYARD,

2011.

198. SEBASTIAN STĂNCULESCU - „FIINȚE NEVĂZUTE: STUDIU DESPRE ENTITĂȚI ASTRALE, FIINȚE ELEMENTARE ŞI SPIRITELE NATURII”.

199. ANDERS WIJKMAN si JOHAN ROCKSTROM - „FALIMENTAREA NATURII. NEGAREA LIMITELOR PLANETEI”, ED. COMPANIA, 2013.

200. MENAHEM SCHNEESOHN - „LAGE DE L’UNIVERS. TORAH ET SCIENCE”.

201. NEIL TÜROK - „STRUCTURE FORMATION IN THE UNIVERS”,

2001.

202. NEIL TÜROK si PAUL STEINHARD - „ENDLESS UNIVERSE: BE YOND THE BIG-BANG”, 2007.

203. PHILLIPE GUILLEMANT - „LA ROUTE DU TEMPS”.

204. ALDOUS HUXLEY - „LE MEILLEUR DES MONDES”, 1932.

205. DANTE ALIGHIERI - „PURGATORIUL, XIII, 19-21”.

206. ARSENIE BOCA - „BOTEZUL LACRIMILOR”.

207. ANDRE MALRAUX - „INTINERARII SPIRITUALE”, ED. MERIDIANE, 1983. OKAKURA KAKUZO - SALVADOR de MADARIAGA.

208. ILIE BĂDESCU - „OBOSEALA SUFELTEASCĂ A LUMII CONTEMPORANE”.

209. QUINTUS HORAȚIUS FLACCUS (65 î.Hr. - 8 d.Hr) - „ODE lui LEUCONE”.

210. OSHO - RAJNEESH CHANDRA MOHAU (1931-1990) - „MEMORIA SUFLETULUI”, MONDADORI, 2003.

211. KOSTAS AXELOS - „HERACLIT ET LA PHILOSOPHIE: LA PREMIERE SAISE DE L’ETRE EN DEVENIR DE LA TOTALITE”, ED. MINUIT, 1982.

212. JEAN FRANCOIS PRADEAU - „HERACLITE FRAGMENTS”, ED. FLAMAMARION, 2002.

213. FRIEDRICH NIETZSCHE - „PHILOSOPHIE A L’EPOQUE TRAGIQUE DES GRECS”, ED. GALLIMARD.

214. OSHO - „NEMURIREA SUFLETULUI”.

215. CLIVE STAPLE LEWIS - „CHRONIQES DE NAMIA” 1957.

216. MONAHUL NICOLAE - „JURNALUL FERICIRII”.

217. J. ST. MILL - „LOGIK”, ED. 1895.

218. JOHN SPENCER TRIMINGHAM - „THE CHRISTIAN APROCH TO ISLAM IN THE SUDAN”, LONDON, 1948.

219. PAUL NWYIA - „EXÉGÈSE CORANIQUE ET LANGAGE MYSTIQUE”, 1970.

CUPRINS

DEDICAȚIE..... 4

MULȚUMIRI..... 5

CUVÂNT ÎNAINTE..... 6

PREFAȚĂ..... 9

CUVÂNT CĂTRE CITITOR..... 22

CAPITOLUL I

CHEMAREA DIN CERURI - SUPUNERE ŞI

ASCULTAREA CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU..... 30

UNIVERSUL - ETERNA ŞI FASCINANTA ENIGMĂ..... 51

NOTĂ CAPITOLUL I

OMUL ŞI MISTICA NUMERELOR..... 72

CAPIToLUL II

OMUL - CREAȚIE INTELIGENTĂ SAU ÎNTÂMPLARE..... 76

CER - PĂMÂNT - OM. INTERCONECTAREA

CREAȚIEI PRIN MEDIUMURI..... 97

NOTĂ LA CAPITOLUL II

REPTILIENII SUNT PRINTRE NOI?!..... 98

ZEII - CREATORII OMULUI..... 105

CAPITOLUL III

CONŞTIINȚA COSMICĂ. MATRICEA DIVINĂ..... 106

NEMURIREA SUFLETULUI - ILUZIE SAU

RENAŞTERE?..... 115

CAPITOLUL IV

CREDINȚĂ ŞI RELIGIE..... 125

METANOIA - FENOMENE PSIHICE

ALE MISTICISMULUI..... 138

ISIHASMUL - CALEA DE COMUNICARE

CU DUMNEZEU..... 148

NOTĂ LA CAPITOLUL IV
DIVERSE MANIERE

DE A-L ÎNȚELEGE PE DUMNEZEU..... 155

CAPITOLUL V

FIINȚA - PRINCIPIUL MANIFESTĂRII

UNITĂȚII PRIMORDIALE..... 156

SPIRITELE NEVĂZUTE - APARIȚII ŞI

SEMNE PREVESTITOARE..... 158

STĂRILE MULTIPLE ALE FIINȚEI SAU

SUFLETULUI..... 165

NOTE LA CAPITOLUL V..... 186

NOTĂ CAPITOLUL V..... 190

CAPITOLUL VI

GÂNDUL - COMOARĂ DE PREȚ

A FIINȚEI UMANE..... 191

PUTEREA GÂNDULUI..... 196

CAPITOLUL VII

OMUL PELERIN PE TERRA..... 205

CAPITOLUL VIII

ŞTIINȚA VIITORULUI ŞI VIITORUL ŞTIINȚEI..... 236

TEOZOFIA AR PUTEA FI RELIGIA VIITORULUI?

UNIFICAREA ŞTIINȚEI CU RELIGIA?..... 245

CAPITOLUL IX

OMUL VIITORULUI ŞI VIITORUL OMENIRII..... 259

NOTĂ LA CAPITOLUL IX..... 287

CAPITOLUL X

METAFIZICĂ ŞI COSMOLOGIE ORIENTALĂ..... 294

SUFISMUL - DOCTRINĂ, ORDINE, MAEŞTRI..... 294

A FI MUSULMAN ÎNTR-O LUME ÎN SCHIMBARE..... 329

CAPITOLUL XI

CREŞTINISMUL SECOLULUI XXI - ÎNTRE ISLAMUL

AGRESIV ŞI CRUCIADA LAICITĂȚII..... 345

NOTA 1 LA CAPITOLUL XI 377

MITROPOLITUL SERAFIM AL GERMANIEI,

EUROPEI CENTRALE ŞI DE NORD. RUSALIILE..... 377

NOTA 2 LA CAPITOLUL XI..... 378

NOTA 3 LA CAPITOLUL XI..... 379

NOTA 4 LA CAPITOLUL XI..... 381

NOTA 5 LA CAPITOLUL XI..... 383

NOTA 6 LA CAPITOLUL XI 386

CAPITOLUL XII

TERRA, PLANETA DECĂZUTĂ

A SUFLETELOR RĂTĂCITE..... 389

MAI SUNT ENIGME NEELUCIDATE?..... 404

PĂMÂNTURI NOI, LUMI NOI..... 409

NOTĂ LA CAPITOLUL XII

COMENTARII LA CARTEA LUI ENOH..... 418

CAPITOLUL XIII

CÂRPE DIEM..... 422

EPILOG..... 440

POSTFAȚĂ..... 453

BIBLIOGRAFIE..... 456